Machine Translated by Google

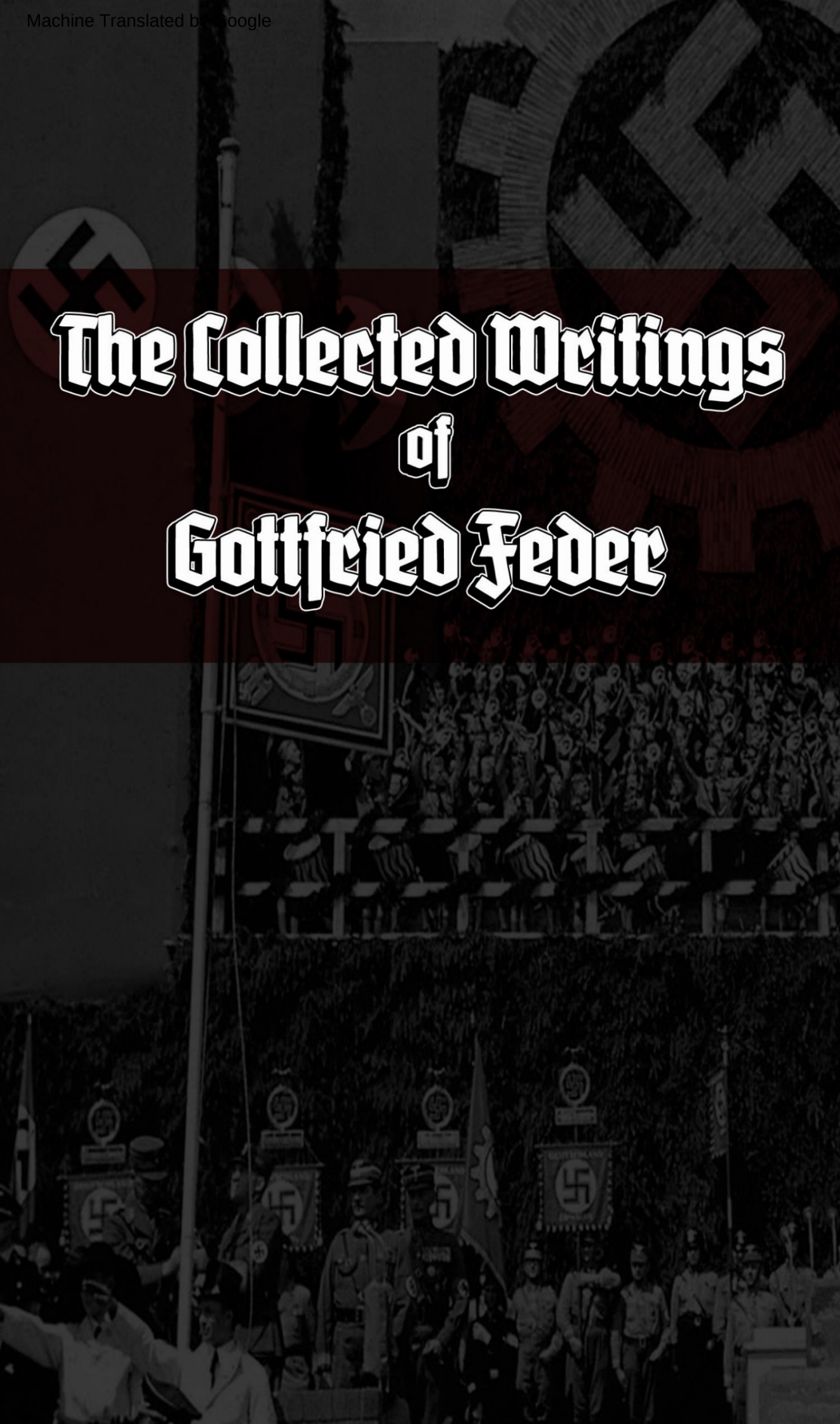

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Sabrani spisi od

Gottfried Feder

Objavljeno u Kali Yugi, 130. godine po Hidžri

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Sadržaj

Program NSDAP-a i njegovi opći koncepti 5

Uvod i predgovor 6

1. Službeni manifest stranke o stavu NSDAP-a prema poljoprivrednom stanovništvu i poljoprivredi..... 13

Politika NSDAP-a o vlasništvu nad zemljišnom imovinom 17

2. 25 točaka..... 21

3. Osnovne ideje 25

4. Detaljan opis programskih zahtjeva..... 32

5. Ono što ne želimo..... 52

6. Zaključak..... 53

Manifest za ukidanje ropstva kamate 55

Implementacije i obrazloženje 57

Konverzija ratnih obveznica u bankovne kredite 75

Posebni komentari o zahtjevu za zakonom u manifestu 76

Prigovori i njihovo pobijanje 79

Daljnji program 89

Njemačka država na nacionalsocijalističkim temeljima 56

Uvod i predgovor 92

1. Temelji..... 97

2. Program 116

3. Državna struktura nacionalsocijalističke države 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. siječnja 1883., Würzburg, Njemačka — 24. rujna , 1941., Murnau), bio je njemački politički aktivist i glavni ekonomski teoretičar početne faze njemačkog nacionalsocijalizma.

Feder, građevinski inženjer, stekao je slavu 1919. godine svojom knjigom 'Manifest za razbijanje' "Ropstvo interesa", a njegov govor pred sastankom Njemačke radničke partije u Münchenu u rujnu te godine pružio je neposrednu inspiraciju za Adolfa Hitlera ulazak u politiku. Federove socijalističke i antikapitalističke ideje potom su pronašle izraz u Hitlerovom programu od 25 točaka za Nacionalsocijalističku njemačku radničku stranku (NSDAP) u ožujku 1920., kao i u Federovoj vlastitoj knjizi 'Njemačka država o nacionalsocijalističkom temelju', koju je Hitler smatrao "katekizmom [nacionalsocijalističkog] pokreta". Između 1924. i 1936. Feder je sjedio u njemačkom Reichstagu i služio kao predsjednik ekonomskog vijeća NSDAP-a (1931.), državni tajnik njemačkog Ministarstva gospodarstva (1933.) i državni povjerenik za stanovanje (1934.). Međutim, općim prilagođavanjem nacističke politike postojećem ekonomskom sustavu , Federova uloga u stranačkim poslovima drastično se smanjila i do 1936. bio je praktički pao u zaborav.

Machine Translated by Google

Program Nacionalnog Socijalistička njemačka radnička stranka i njezini opći pojmovi

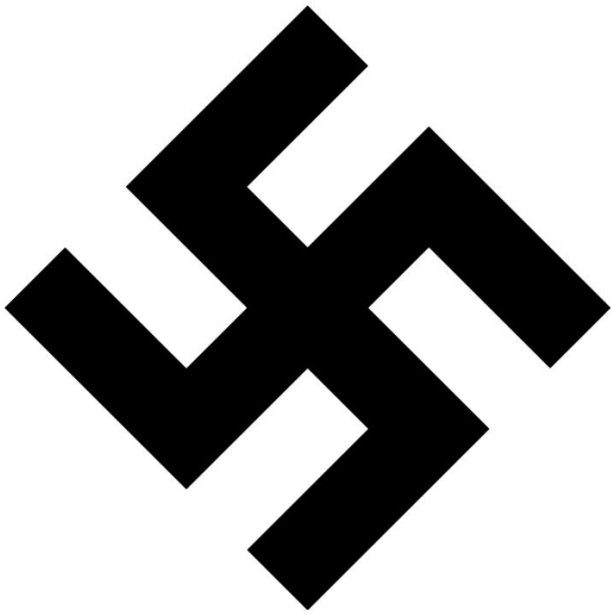

Machine Translated by Google

Povijesni prikaz uspona NSDAP s biografskim pregledom karijere Adolfa Hitlera

Adolf Hitler rođen je 20. travnja 1889. u Braunau-na-Innu, selu stare...
Bavarska.

Njegov otac bio je siroče siromašnog seljaka i uspio se probiti do položaja carinika. Njegova majka potjecala je iz njemačke seljačke obitelji. Kad je imao 13 godina, izgubio je oca, a četiri godine kasnije i majku. Adolf Hitler tada je bio student na Realschule u Linzu na Dunavu, nakon što je napustio Nacionalnu školu. Očeva je želja bila da postane službenik, ali njegova vlastita želja bila je biti umjetnik. Majčina smrt prisilila ga je da bez daljnjeg odgađanja sam zarađuje za život.

Sa 17 godina Hitler je otišao u Beč, gdje je namjeravao postati arhitekt. Zarađivao je za život vlastitim trudom, prvo kao građevinski radnik, miješajući mort, a zatim kao arhitektov crtač. S 18 godina već se zanimao za politiku; postao je antimarksist, ali do tada nije imao vodeću ulogu. Od najranije mladosti Hitler je bio strastveni nacionalist i nadao se da će spojiti društvena iskustva svog radnog razdoblja sa svojim nacionalističkim uvjerenjima. Nekoliko godina živio je u Beču u ekstremnom siromaštvu.

Godine 1912. emigrirao je u München, gdje je bio student. Nikada nije poznavao mladenačke užitke, ali od dana kada je napustio dom s 50 kruna u džepu, rad i oskudica bili su njegova sudbina. U veljači 1914. uspio se osloboditi obveze služenja u austrijskoj vojsci. Šest mjeseci kasnije izbio je rat. Odmah se dobrovoljno prijavio za službu u njemačkoj vojsci i, izravnim apelom kralju Ludoviku Bavarskom, dobio je dopuštenje da se pridruži bavarskoj pukovniji kao dobrovoljac za rat. 10. listopada 1914. nova je pukovnija krenula u rat.

Dana 2. prosinca 1914., 25-godišnji dobrovoljac odlikovan je Željeznim križem, II.
Razred.

U znak priznanja za hrabrost u napadu na 'Bayernwald' i u drugim bitkama u blizini Wytschaetea, dobio je naredbu da preuzme dužnost kurira, što je zahtijevalo posebnu hrabrost i pouzdanost, jer su se izvješća često morala prenositi preko otvorenog terena pod jakom vatrom. To je brzo učinilo njegovo ime poznatim u cijeloj pukovniji izvan uskog kruga njegovih suboraca.

Dana 7. listopada 1916. ranjen je krhotinom granate. U ožujku 1917. vratio se u svoju pukovniju. Dobio je nekoliko drugih odlikovanja, uključujući Regiments-Diplom za posebnu hrabrost u borbama kod Fontainesa, te konačno Željezni križ I. klase.

Dana 14. listopada 1918. teško je ozlijeđen zajedno s mnogim drugovima u svojoj pukovniji iperitom koji su Britanci tada prvi put koristili, te je privremeno oslijepio. Dok je bio u bolnici, izbila je Revolucija.

Na temelju toga Hitler je odlučio postati političar. Godine 1919. pridružio se maloj stranci od 6 ljudi i u njoj osnovao Nacionalsocijalističku njemačku radničku stranku. U osnovi je izradio program novog pokreta te utvrdio njegov karakter i ciljeve.

Machine Translated by Google

Jezgra: Sedam muškaraca

U rujnu 1919. Adolf Hitler održao je svoj prvi govor pred sedam muškaraca; zatim se obratio publici od 11, 25 i 47 ljudi; u prosincu 111; u siječnju 1920. 270, a ubrzo nakon toga 400. Dana 14. studenog 1920. govorio je na masovnom skupu 1700 članova. Sada je organizirao propagandu mlade stranke, koja je nakon godinu dana rada brojala 64 člana. Godinu dana kasnije - 1920. - već je dosegla 3000 članova. Hitlerova propagandna aktivnost u Münchenu bila je takva da je konačno tri puta tjedno govorio na masovnim skupovima, a ponedjeljkom je provodio tečaj poduke. Napadao je prije svega ludost Versaillesa i poricao tvrdnje marksista, Stranke centra itd. da je moguće ispuniti taj Ugovor. Ismijavao je slogan tih stranaka - "Odustanite od oružja, a i ostali će se razoružati". Govorio je s pretpostavkom da će se, nakon što mi odustanemo od oružja, ostali nastaviti naoružavati - ako ne vlastitim novcem, onda milijunima iscijeđenim od potpuno razoružane njemačke nacije. Dok se protivio propagandi SPD-a i Centra u korist potpisivanja Sporazuma, prorekao je da će Ruhr biti okupiran, što god potpišemo.

1921.

Ovu godinu obilježilo je osnivanje prvih lokalnih grupa u Rosenheimu i Landshutu. Hitler je organizirao prvu skupinu ljudi za zaštitu Partije i započeo borbu protiv separatističkog pokreta u Bavarskoj. Naš vođa također je govorio na skupu s više od 5000 ljudi u Cirkusu u Münchenu.

Na svojim je sastancima izjavljivao da ispunjenje Ugovora neće pomoći, kako su tvrdili SPD, Centar i Volkspartei, izgradnji njemačkog prosperiteta u miru i tišini, već da će rezultat te glupe politike neizbježno biti inflacija velikih razmjera, što će nanijeti ogromnu štetu njemačkoj industriji. Hitlerova tvrdnja da crno-crvena vlada planira denacionalizirati Državne željeznice proglašena je 'otvorenom laži'. Pokušaj pobune unutar stranke je odbijen. Hitler je sastavio novi Ustav stranke, koji mu je dao diktatorske ovlasti.

Socijaldemokracija, koja više nije mogla ignorirati Hitlerovo ime, pokušala se riješiti svog bauka terorističkim metodama. Na sastancima je bilo krvavih sukoba, u kojima su željezni živci našeg vođe imali prednost. Tijekom njih formirana je nepobjediva tjelesna garda 4, koja je od tada nazvana 'Sturmabteilung'.

1922.

Dok je osvajanje Münchena teklo, pokret se počeo širiti ostatkom Bavarske. Hitler je odbio sve ponude, putem kompromisa, za pridruživanje drugim strankama. Postupno je uništio sve slične 'nacionalističke' stranačke formacije i učinio nacionalsocijalistički pokret vrhovnim nad njima.

U listopadu 1922. Hitler je na čelu s 800 ljudi marširao prema Coburgu i u dva navrata po 24 sata prvi put potpuno uništio crveni teror u tom gradu.

Adolf Hitler je tada javno izjavio da jurimo glavom prema inflaciji, koju je predvidio kao rezultat politike crno-crvene koalicije. Postao je

Machine Translated by Google

poznat kao najopasniji i najomraženiji neprijatelj sustava. Socijaldemokracija i Stranka centra prestale su se braniti argumentima i usvojile su politiku klevete.

1923.

U siječnju 1923. održana je prva velika stranačka konferencija i posvećene su prve zastave stranke. Sturmabteilung je formalno osnovan.

Partijska propaganda je iscrpno proučavana i unapređivana, a trajna načela organizacije su utvrđena i uspostavljena. Sljedbenici su se okupljali oko Hitlera u velikom broju, od kojih je većina danas njegov čvrsti partner u borbi. Napadi na njega su u međuvremenu nastavljeni sa sve većom odlučnošću; prvi put se našao u zatvoru pod optužbom da je ometao sastanke svojih protivnika; stalno je kažnjavan novčano. Ipak, ni na trenutak nije prestao boriti se protiv sustava.

Tijekom ljeta 1923. Adolf Hitler je nastavio s gušenjem crvenog terora u većini gradova Bavarske; Ratisbonu, Hofu, Bayreuthu, Nürnbergu, Fürthu, Ingolstadtu, Würzburgu, Schweinfurtu, - često po cijenu krvoprolića u uličnim borbama, u kojima je porazio socijaldemokratske i komunističke terorističke bande.

Njegova borba protiv nesposobne vlade Reicha bila je popraćena gorkim optužbama. Proricao je neuspjeh slabog otpora vlade u pitanju Ruhra i neprestano napadao glupu politiku sporazumijevanja s Francuskom i politiku ispunjenja. Nikada nije propustio istaknuti potrebu sporazumijevanja s Engleskom i Italijom.

U studenom 1923. Adolf Hitler pokušao je srušiti sustav. Ustanak je propao, a Hitler je uhićen.

1924.

Veliko suđenje održano je u Münchenu u ožujku 1921. Iako je proglašen krivim na temelju činjenica, naš je vođa postigao ogromno moralno opravdanje. Hitlerova obrana utjecala je na Sud do te mjere, a njegovo preuzimanje jedine i isključive odgovornosti bilo je toliko uvjerljivo da se govor odvjetnika koji ga je optužio pretvorio u izvanredno svjedočanstvo o njegovim časnim motivima. Sudac ga je, međutim, osudio na određeno vrijeme pritvora.

Nacionalsocijalistička stranka patila je zbog gubitka svog vođe. Njezini protivnici bili su uvjereni da je s pokretom gotov te su se ohrabrili potpisati zloglasni Dawesov pakt, čime su namjerno započeli sustav pljačke Njemačke koji je kulminirao Youngovim planom. Kakav trijumf za socijaldemokrate i centar! Cilj porobljavanja Njemačke očito je postignut!

Uzalud je Hitler pokušavao preko svojih suradnika, koji su bili na slobodi, boriti se protiv Dawesovog pakta. Uzalud ih je natjerao da javno izjavljuju da su uvjeravanja Stranke centra, SPD-a i Volksparteija da će strani krediti prema Planu povećati nacionalni prosperitet, da će nezaposlenost prestati, da će se plaće povećati, a porezi smanjiti, te da će se poljoprivreda spasiti, samo obmana nacije. Uzalud ih je natjerao da istaknu da će Dawesov pakt neizbježno povećati siromaštvo, budući da će kamate na kredite osakatiti industriju, dok su sami krediti služili samo ispunjavanju financijskih obveza prema Planu; bankrot i nezaposlenost bi se povećali, plaće...

Machine Translated by Google

bi potonuli, cijene i oporezivanje bi još više porasli, a poljoprivrednici bi se suočili s potpunom propašću i bili bi prisiljeni rastati se od svega što su posjedovali.

20. prosinca Hitler je napustio tvrđavu.

1925.

Do 27. veljače 1925. godine, Adolf Hitler je uputio poziv za ponovno rođenje Stranke i održao je svoj prvi govor nakon zatočeništva pred publikom od 4000 ljudi.

Nacionalsocijalistički pokret je razbijen nakon događaja 9. studenog , i sva imovina i novac su bili konfiscirani; tako da je Adolf Hitler sada bez ičega u ruci počeo obnavljati Stranku od temelja. Vorwärts i Germania u Berlinu ismijavali su njegove napore i rugali se "budali koju je zatvor izludio".
Ipak, obnova Stranke odvijala se velikom brzinom pod Hitlerovim vodstvom. Stari vođe ponovno su se vjerno okupili oko njega. Hitler je potaknuo stranački tisak na novu aktivnost.

Do prosinca 1925. Stranka je imala 27 000 članova. Centar i društveni Demokrati su u panici odredili da vođa ne smije javno govoriti dvije godine.

1926.

U lipnju ove godine održana je prva Konferencija stranke od Hitlerovog zatočenja.

Buržoaski svijet je još uvijek bio uvjeren da će politika ispunjenja spasiti Njemačku i da će Dawesov pakt oživjeti industriju. Marksisti su bili uvjereni da je njihova dominacija nepokolebljiva.

Predsjednik von Hindenburg odvojio se od svojih pristaša i krenuo u marš s Centrom i SPD-om. Stranka je nastavila borbu; do kraja godine brojala je 49 000 članova.

1927.

Naredba kojom se Hitleru zabranjuje javno govoriti povučena je jer se utvrdilo da ju je nemoguće provesti. Održao je brojne masovne skupove. Svaki mjesec Stranka se sve više konsolidirala.

Događaji u svim smjerovima sve su više i više dokazivali da je Hitler bio u pravu. Dawesov pakt je razotkriven, a njegove posljedice su bile strašne. Socijaldemokrati i Stranka centra pokušali su spasiti što se spasiti moglo lažima i zlostavljanjem.

U kolovozu je Hitler sazvao Partijsku konferenciju u Nürnbergu, koja se pokazala velikim uspjehom. Do kraja godine Partija je brojala 72 000 članova.

1928.

Adolf Hitler je poveo svoju stranku u intenzivirani napad na postojeći sustav. Nacionalsocijalizam je sada bio neumoljivi neprijatelj razaratelja Njemačke, iznutra i izvana. Hitler je svoj napad usmjerio posebno protiv besmislenog uništavanja poljoprivrednika i srednje klase. Prorekao je katastrofu koja će zadesiti domaća tržišta. Na stotinama sastanaka iznova i iznova izjavljivao je da je politika ispunjenja ludost i da je njezina

Machine Translated by Google

Posljedice bi značile smrt i propast njemačke industrije. Socijaldemokrati i centar su se rugali i ismijavali u pokušaju osvete. Njihove laži i uvrede bile su usmjerene osobno na Hitlera.

Do kraja godine članstvo je brojalo 108 000, a 12 članova Stranke sjedio je u Reichstagu.

1929.

Adolf Hitler je neumornom energijom nastavio borbu protiv postojećeg sustava. Tisak stranke je usavršen, Sturmabteilung se povećao, formacije ojačale, a propaganda pojačala. Doktrine nacionalsocijalizma počele su duboko prodirati u nacionalnu svijest.

Dana 4. kolovoza u Nürnbergu se održala druga partijska konferencija golemih razmjera. Hitler je sve energičnije napadao crno-crveni sustav i istupao bez premca kao najmoćniji vođa protiv svega što se podrazumijevalo pod "demokracijom". Svi pokušaji da ga se svrgne s vodstva Partije bili su ugušeni.

Do kraja godine Stranka je brojala 178.000 članova.

1930. godine.

Borba protiv Youngovog plana bila je u punom jeku. Hindenburg ga je energično branio, tvrdeći da će njime Njemačka biti spašena, njemačka industrija oživljena, nezaposlenost suzbijena, poljoprivrednici ponovno disati i da će biti moguće smanjiti oporezivanje.

Adolf Hitler je takve stavove opisao kao nestvarne i kobne; prorekao je suprotno. Njegova stranka je nastavila prosvjećivati naciju usred žestokih borbi. Protivnici su odgovorili nizom laži.

Izbori za Reichstag održani su 14. rujna , 1930. Stranka je osvojila 6,5 glasova milijuna glasova, a izabrano je 107 članova. Njegova unutarnja organizacija bila je jača nego ikad. Nekoliko manjih pokušaja pobune, potaknutih izvana, Hitler je odmah ugušio, a oni koji se nisu bezuvjetno pokorili bili su protjerani.

Stranka centra, koja se sada predala u ruke SPD-a, bilo da je to dobro ili zlo, počela je huškati Crkvu protiv Hitlera. Biskupi i svećenici, koji su pripadali Stranci centra, započeli su fanatični napad na nacionalsocijalistički pokret, ekskomunicirali njegove sljedbenike, pa čak i odbili im kršćanski pokop. Hitler se nepokolebljivo držao svog uvjerenja da centar znači propast za Njemačku i nastavio je borbu protiv njega s još većom odlučnošću nego prije. Strogo je odbacio svaki pokušaj da se od njega iznudi neka promjena njegovih mišljenja.

Do kraja godine Stranka je brojala 389.000 članova.

1931.

Borba protiv Youngovog plana se nastavila. Posljedice koje je Hitler predvidio postale su stvarnost.

Machine Translated by Google

Vlada je počela upravljati putem izvanrednih mjera, misleći da će na taj način spasiti industriju. Uslijedile su oštre rasprave u kojima je Adolf Hitler ponovno ukazao na kobne posljedice te politike. Za nekoliko mjeseci - čak i nekoliko tjedana - pokazalo se da je bio u pravu.

U međuvremenu su počele s radom brojne nacionalsocijalističke novine, a središnji izdavački ured stranke postupno je izrastao u ogromno poduzeće. Organizacija je postala vrlo učinkovita, a Sturmabteilung je s vremenom dosegao visok stupanj razvoja.

Naši su protivnici bili zaglibljeni u lažima i dopuštali su narudžbe robe u Francuskoj.

Do kraja 1931. godine članstvo Hitlerove stranke doseglo je 806 000, mjesec dana kasnije 862 000, a mjesec dana kasnije ponovno 920 000. Na dan izbora bilo je nešto poput milijun članova i nebrojeni milijuni pristaša na biralištima.

Čovjek koji je nekoć bio siromašni radnik, a kasnije vojnik na frontu, tako je u jedva trinaest godina izgradio najveću političku organizaciju koju je Njemačka ikada vidjela. Jedina sredstva koja njegovi protivnici mogu upotrijebiti protiv ovog čovjeka su laži i klevete. I do sada je uvijek pobjeđivao unatoč svim lažima, a ovaj put je bio blizu toga da bude izabran za predsjednika Reicha.

Je li itko u cijeloj povijesti Njemačke ikada postigao sličan uspjeh u dvanaest godina, suočen s protivljenjem Partije, visokih financija, kapitala, tiska, javnog mnijenja, birokracije, laži, terorizma i progona?

Ovo nije bilo zaštićeno dijete; od najranijih godina bio je čovjek u najvišim slojevima smislu riječi, oslanjajući se isključivo na vlastite snage.

Machine Translated by Google

Predgovor

U Weimaru je 1926. godine Vijeće stranke odlučilo objaviti niz pamfleta koji će sažeto obrađivati temeljna pitanja koja utječu na svaki aspekt političkog života u Njemačkoj. Naša je namjera bila, i jest, predstaviti dosljednu i cjelovitu sliku stava nacionalsocijalizma prema raznim zadacima našeg javnog života i kako se nada ukloniti njegove pogreške i nedostatke.

Naš je zadatak stoga iscrpno ispitati kakvo je njegovo stanje, zatim znanstveno istražiti odakle potječe i konačno, s kreativnim nadahnućem, odgovoriti na sudbonosno pitanje, što onda? Visoki je cilj ovih pamfleta ukazati na nove metode za život države, za financije i gospodarstvo; postaviti visoko 'bronzani kamen' tijekom kaosa, stvoriti zalihu jasnog znanja pomnim proučavanjem, tako da iz svega toga može proizaći ujedinjena politička volja.

Na velikom sastanku 31. kolovoza 1927., Adolf Hitler je odlučno izjavio: "Pitanja programa ne utječu na Upravno vijeće; Program je utvrđen i nikada neću trpjeti promjene u načelima pokreta, kako su utvrđena u njegovom Programu." S ovom odlučnom izjavom našeg Führera pridružujem se svim srcem, jer ništa nije opasnije za život i udarnu snagu pokreta poput našeg, od toga da se, s vremenom, njegov utvrđeni Program podvrgne negativnim kritikama.

Nitko tko osjeća da ne može ići do kraja s nama u židovskom pitanju, u našoj borbi protiv visokih financija, Dawesovog pakta i politike osiromašenja, ili u bilo kojem drugom pitanju sadržanom u našem Programu, ili je sklon mijenjati slobodu njemačke nacije putem Lige naroda, Locarnskog pakta, kompromisom i kukavičlukom, ne mora se prijaviti kod nas; njegovo je mjesto izvan NSDAP-a. Mi potpuno odbacujemo 'superiorno privatno znanje' koje takvi poput njega tako rado iznose u govorničkim i novinarskim izljevima.

Čovjek koji se u osnovi slaže s našim načelima možda će imati skrupule oko nekoliko sitnih detalja, jer ne možemo očekivati da ćemo se ikada apsolutno složiti oko svih pitanja, posebno u agresivnom političkom pokretu.

Međutim, druga je stvar kada politički neprijatelji iskrivljavaju neku točku odvratnim iskrivljavanjem koje je potpuno izvan teme, kao što se doista dogodilo. U takvom slučaju potreban je službeni komentar.

Odbijamo mijenjati naš Program iz razloga svrsishodnosti, kao što to čine druge stranke, kako bismo ga prilagodili takozvanim promijenjenim uvjetima. Namjeravamo prilagoditi uvjete našem Programu tako što ćemo ih savladati.

Adolf Hitler me je naručio da izdam ovu seriju pamfleta, koje su
formirati službenu literaturu Stranke.

Uključio sam službeni manifest Stranke od 6. ožujka 1930.; također i moj odgovor na deset pitanja koja nam je postavio Deutsche Tageszeitung, vodeći organ Reichslandbunda.
Te novine su prihvatile moje odgovore.

Ovo je najbolji i najučinkovitiji način da se riješimo svih laži o našem lošem stavu prema vlasništvu i nasljeđivanju zemljišne imovine u Njemačkoj.

Machine Translated by Google

1. Službeni manifest stranke o stavu NSDAP-a prema poljoprivrednom stanovništvu i poljoprivredi

München, 6. ožujka 1930.

1. Važnost poljoprivredne klase i poljoprivrede za Njemačku

Njemačka nacija znatan dio svoje hrane dobiva uvozom stranih prehrambenih proizvoda. Prije svjetskog rata uspjeli smo platiti taj uvoz našim industrijskim izvozom, našom trgovinom i našim depozitima kapitala u inozemstvu. Ishod rata okončao je tu mogućnost.

Danas uvoznu hranu plaćamo uglavnom uz pomoć stranih kredita, koji njemačku naciju sve više zadužuju međunarodnim financijerima koji daju kredite. Ako se stvari nastave ovako, njemački narod će sve više osiromašiti.

Jedina mogućnost bijega iz ovog ropstva leži u sposobnosti Njemačke da kod kuće proizvodi osnovne prehrambene proizvode. Povećana proizvodnja njemačke poljoprivrede stoga je pitanje života i smrti za njemačku naciju.

Štoviše, ekonomski zdravo i visoko produktivno stanovništvo zemlje ključno je za našu industriju, koja će u budućnosti imati sve više mjesta za tražiti radna mjesta na domaćem tržištu.

Također smatramo seosko stanovništvo nositeljem zdravlja, izvorom mladosti nacije i okosnicom njezine oružane snage.

Održavanje učinkovite poljoprivredne klase, koja se brojčano povećava kako raste opća populacija, ključna je točka nacionalsocijalističke platforme, jer naš pokret uzima u obzir dobrobit svih naših ljudi u budućim generacijama.

2. Zanemarivanje poljoprivredne klase i poljoprivrede od strane današnje države

Poljoprivredna proizvodnja, koja se može povećati, onemogućena je jer sve veća zaduženost poljoprivrednika sprječava njihovu kupnju potrepština za poljoprivredu, a činjenica da se poljoprivreda ne isplati uklanja poticaj za povećanje proizvodnje.

Razloge zašto poljoprivreda ne daje dovoljan povrat za rad treba tražiti u:

1. u postojećoj fiskalnoj politici, koja nameće prevelika opterećenja poljoprivredi. To je zbog stranačkih razloga i zato što židovsko svjetsko tržište novca - koje stvarno kontrolira parlamentarnu demokraciju u Njemačkoj - želi uništiti njemačku poljoprivredu, budući da bi to njemačku naciju, a posebno radničku klasu, stavilo na njezinu milost i nemilost;

Machine Translated by Google

2. u konkurenciji stranih poljoprivrednika koji rade pod povoljnijim uvjetima i koje ne ograničava politika zaštite njemačke poljoprivrede;

3. u ekstravagantnim profitima koje ostvaruju veliki veletrgovci, koji se upuštaju sebe između proizvođača i potrošača.

4. po opresivnim cijenama poljoprivrednik mora platiti električnu energiju i umjetna gnojiva tvrtke kojima uglavnom upravljaju Židovi.

Visoko oporezivanje ne može se pokriti slabim povratom rada na zemlji. Poljoprivrednik je prisiljen zaduživati se i plaćati lihvarske kamate na kredite. Sve dublje tone pod ovu tiraniju i na kraju gubi sve što posjeduje u korist židovskog lihvara. Njemačka poljoprivredna klasa biva eksproprirana.

3. U Reichu, kako se nadamo da će se to vidjeti, prava na zemlju bit će poštovana i postojat će poljoprivredna politika za Njemačku.

Nema nade u bilo kakvo značajno poboljšanje uvjeta siromaštva seoskog stanovništva ili u oživljavanje poljoprivrede, sve dok njemačku vladu zapravo kontroliraju međunarodni novčani magnati, uz pomoć parlamentarno-demokratskog sustava vlasti; jer te želje uništavaju snagu Njemačke koja se temelji na zemlji.

U novoj i vrlo drugačijoj njemačkoj državi, kojoj težimo, poljoprivrednici i poljoprivreda dobit će poštovanje koje im pripada zbog činjenice da su glavni oslonac istinski nacionalne njemačke države.

Iz toga proizlaze sljedeći zahtjevi:

1. Njemačka zemlja, koju je stekla i branila njemačka nacija, mora biti u službi njemačke nacije, kao dom i kao sredstvo za život. Oni koji zauzimaju zemlju moraju je upravljati u tom smislu.

2. Samo pripadnici njemačke nacije mogu posjedovati zemlju.

3. Zemljište koje su zakonito stekli smatrat će se nasljednom imovinom. Međutim, pravo na posjedovanje imovine vezano je uz obvezu korištenja iste u nacionalnom interesu.
Za nadzor ove obveze imenovat će se posebni sudovi; sastojat će se od predstavnika svih odjela zemljoposjedničke klase i jednog predstavnika države.

4. Njemačko zemljište ne smije postati predmetom financijskih špekulacija, niti smije svom vlasniku pružati nezarađeni prihod. Može ga steći samo onaj tko je spreman sam ga obrađivati. Stoga država ima pravo prvokupa pri svakoj prodaji zemljišta.
Zabranjeno je založiti zemlju privatnim zajmodavcima. Potrebni krediti za obrađivanje pod povoljnim uvjetima bit će odobreni poljoprivrednicima ili od strane udruga koje priznaje država ili od same države.

5. Državi će se plaćati pristojbe za korištenje zemljišta prema opsegu i kvaliteti imovine. Ovaj porez na zemljište uklonit će svako daljnje oporezivanje zemljišne imovine.

6. Ne može se postaviti čvrsto pravilo o količini uzgoja. S gledišta naše populacijske politike potreban nam je veliki broj malih i srednjih

Machine Translated by Google

farme. Međutim, poljoprivreda velikih razmjera ima vrlo bitnu ulogu i, ako održava zdrav odnos prema manjim poduzećima, opravdana je.

7. Bit će potreban zakon o nasljeđivanju kako bi se spriječila podjela imovine i nakupljanje duga na njemu.

8. Država ima pravo prisvajanja zemljišta uz odgovarajuću naknadu odobreno:

   a. kada nije u vlasništvu člana nacije;

   b. kada se — presudom Zemljišnih sudova — utvrdi da je njegov vlasnik, po lošem poljoprivreda ne djeluje u nacionalnom interesu;

   c. radi naseljavanja neovisnih poljoprivrednika na njemu, kada ga vlasnik sam ne obrađuje;

   d. kada je to potrebno za posebne državne svrhe u nacionalnom interesu (npr. komunikacije, nacionalna obrana). Zemljište stečeno nezakonito (prema njemačkom zakonu) može se oduzeti bez naknade.

9. Dužnost je države kolonizirati zemljište koje je postalo dostupno, prema shemi temeljenoj na visokim razmatranjima politike stanovništva. Zemlja će se dodijeliti doseljenicima kao nasljedni posjed pod uvjetima koji će omogućiti egzistenciju. Doseljenici će se birati ispitivanjem njihove građanske i profesionalne podobnosti. Posebna će se naklonost ukazati sinovima poljoprivrednika koji nemaju pravo nasljedstva.

Kolonizacija istočnih granica je od iznimne važnosti. U ovom slučaju samo osnivanje farmi neće biti dovoljno, već će biti potrebno osnovati trgovačka mjesta u vezi s novom granom industrije. To je jedini način da se stvori prilika da manja farma postane isplativa investicija.

Dužnost njemačke vanjske politike bit će osigurati velike prostore za prehranu i naseljavanje rastućeg stanovništva Njemačke.

4. Poljoprivrednu klasu treba ekonomski i obrazovno uzdići

1. Sadašnje siromaštvo stanovništva mora se odmah ublažiti olakšicama od poreza i drugim hitnim mjerama. Daljnje zaduživanje mora se zaustaviti smanjenjem kamatne stope na kredite na onu iz predratnog razdoblja zakonom i hitnim djelovanjem protiv iznude.

2. Državna politika mora osigurati da se poljoprivreda isplati. Njemačka poljoprivreda mora biti zaštićena carinama, državnom regulacijom uvoza i programom nacionalne obuke.

Određivanje cijena poljoprivrednih proizvoda mora biti oslobođeno tržišnih špekulacija, a mora se zaustaviti iskorištavanje poljoprivrednih interesa od strane velikih posrednika, čiji prijenos poslovanja na poljoprivredne udruge država mora poticati.

Zadatak takvih strukovnih organizacija bit će smanjenje tekućih troškova poljoprivrednika i povećanje proizvodnje. (Osiguravanje alata, gnojiva, sjemena, uzgoja)

Machine Translated by Google

dionice na temelju povoljnih uvjeta, poboljšanja, rat protiv štetočina, besplatni savjeti, kemijska istraživanja itd.) Država će pružiti punu pomoć organizacijama u obavljanju njihovog zadatka. Država posebno mora inzistirati na znatnom smanjenju troškova umjetnog gnojiva i električne energije za poljoprivrednike.

3. Organizacije također moraju uspostaviti klasu poljoprivrednih radnika kao članove poljoprivredne zajednice ugovorima koji su pravedni u društvenom smislu. Nadzor i arbitraža u tim pitanjima bit će funkcija države. Dobrim radnicima mora se omogućiti da se uzdignu do statusa vlasnika farmi. Toliko traženo poboljšanje životnih uvjeta i plaća poljoprivrednih radnika uslijedit će čim se poboljša opća poljoprivredna situacija. Kada se ti uvjeti poboljšaju, više neće biti potrebno zapošljavati stranu radnu snagu na zemlji, a taj će običaj u budućnosti biti zabranjen.

4. Nacionalna važnost poljoprivredne klase zahtijeva da država potiče tehničko obrazovanje u poljoprivredi. (Ustanove za mladež, srednje škole za poljoprivredu, s vrlo povoljnim uvjetima za mladež s talentom, ali bez sredstava.)

5. Profesionalne organizacije ne mogu pružiti svu pomoć koja je potrebna poljoprivrednoj klasi; to može učiniti samo politički pokret NSDAP-a za njemačku slobodu.

Seosko stanovništvo je siromašno jer je cijela njemačka nacija siromašna. Pogrešno je zamišljati da jedna jedina klasa radnika može izbjeći dijeljenje sudbine cijele njemačke zajednice - i zločin je izazivati ljubomoru između gradskog i seoskog stanovništva, koji su povezani u dobru i zlu.

Ekonomska pomoć u okviru sadašnjeg političkog sustava ne može donijeti trajno poboljšanje, jer je političko ropstvo korijen siromaštva našeg naroda, a samo političke metode mogu ga ukloniti.

Stare političke stranke, koje su bile i jesu odgovorne za nacionalno porobljavanje,
ne mogu biti predvodnici na putu do slobode.

Stručne organizacije u našoj budućoj državi čekaju važni ekonomski zadaci; čak i sada mogu obaviti mnogo pripremnog rada u tom smjeru; ali za političku borbu za oslobođenje, koja treba postaviti temelje novog ekonomskog poretka, nisu prikladne; jer će se ta borba morati voditi s gledišta ne jedne profesije, već s gledišta cijele nacije.

Pokret koji će provesti političku borbu za oslobođenje do kraja
je NSDAP

(potpis) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika NSDAP-a o vlasništvu nad zemljišnom imovinom

Odgovor Gottfrieda Federa

Deutsche Tageszeitung (br. 47) od 25. siječnja 1930. objavio je niz pitanja koja su nam postavili čelnici Brandenburškog Landbunda. Njihov glavni cilj bio je dobiti definiciju stava NSDAP-a prema privatnom vlasništvu nad zemljom, nasljeđivanju, prikupljanju kredita, carinama, regulaciji cijena, podjeli profita i prema pitanjima od općeg društveno-političkog i izborno-taktičkog interesa.

Ja.

Kako bi se ublažila zabrinutost zbog bilo kakvog kasnijeg proizvoljnog tumačenja točke 17. Programa stranke, prvo pitanje postavljeno je sljedećim riječima: "Je li NSDAP spreman dati

jamstvo da se neće suprotstaviti
vlasništvo nad zemljištem."

Odgovor: Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo kao načelo i postavlja ga
pod državnom zaštitom.

Nastojat će održati zdravu kombinaciju svih poduzeća, malih i velikih, u gospodarskom životu nacije.

Duh cijelog Programa jasno dokazuje da nacionalsocijalizam, kao uvjereni i dosljedni protivnik marksizma, potpuno odbacuje njegovu pogubnu središnju doktrinu opće konfiskacije i smatra trajnu poljoprivrednu klasu najboljim i najsigurnijim temeljem nacionalne države.

Ali budući da je ujedno i odlučni protivnik velikih kapitalista čiji je cilj mobilizirati za sebe sve poljoprivredne vrijednosti i istjerati poljoprivrednike putem oporezivanja i kamata na kredite, nacionalsocijalizam zahtijeva državnu zaštitu poljoprivrednika od agresije interesa velikog kapitala.

Trebamo snažnu, zdravu klasu poljoprivrednika, oslobođenu robovanja kamatama i tiranije oporezivanja.

II.

Drugo pitanje bilo je upućeno meni osobno, kao osobi koju je imenovao Hitler
„konačni arbitar svih pitanja koja se tiču Programa“.

"Kakav je stav nacionalsocijalizma prema nasljeđivanju imovine i
nasljedne dužnosti?"

Odgovor: Budući da je to glavni oslonac nacionalne ideje, kontinuitet vlasništva, tj. nasljeđivanje zemlje koju su čovjekovi preci obnovili i obrađivali, prirodna je posljedica. Nacionalsocijalizam stoga priznaje načelo nasljeđivanja, kao što priznaje i vlasništvo nad zemljom.

Machine Translated by Google

Ako imovina pripadne dalekim rođacima, nacionalsocijalistička država će uvesti poseban porez, ali u slučaju bližeg srodstva to će se obračunavati po stopi koja trenutno prevladava.

III.

Ovo pitanje je postavljeno zbog tjeskobe - potpuno neutemeljene - u vezi s mogućim posljedice zabrane zajmova od privatnih kapitalista na sigurnost zemljišta.

Odgovor: Država koja želi osloboditi poljoprivrednu imovinu od dugova i spasiti poljoprivrednike iz kandži profesionalnih financijera - toliko je poljoprivrednika Židova već protjeralo iz svojih domova - država koja želi srušiti novčani monopol kapitalizma i ukinuti ropstvo kamata, vjerojatno neće uskratiti potrebne kredite niti naplaćivati pretjerane kamate; naprotiv, nacionalsocijalizam namjerava maksimalno pomagati poljoprivredu.

IV.

"Slomiti ropstvo kamate." Ukidanje nezarađenih prihoda. "Što je stav Nacionalsocijalističke stranke prema ušteđenom ili naslijeđenom kapitalu?"

Odgovor: Ima li danas ijedan poljoprivrednik 'nezarađeni prihod' od potraživanja za kamate ili može li ijedan zemljoposjednik živjeti od novca ušteđenog od svojih renti?

To znači da postoji zabrinutost među određenim zemljoposjednicima kojima je još ostalo malo kapitala, ili pak postoji namjerno nerazumijevanje ili neznanje tog najbitnijeg zahtjeva Nacionalsocijalističkog programa.

Napomena: Doslovno mislimo na "razbijanje ropstva kamata". Nitko neće male iznose kamata od štednje, hipoteke ili državnog zajma opisati kao ropstvo kamata. Pod time mislimo kada nas je namjerna inflacija opljačkala od sve ušteđevine, a poljoprivrednik mora plaćati kamate na nove hipoteke i kratkoročne kredite po stopama koje ga uništavaju.

Oni koji su za ostanak u sadašnjem sustavu kapitalizma protive se istinskim interesima poljoprivrednika i zalažu se za to da se bankama i njihovim agentima dopusti da se bave poljoprivredom. Za ostale bih čitatelje uputio na moje brošure pod naslovom Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage i Das Programm der NSDAP (Njemačka država na nacionalsocijalističkoj osnovi i program NSDAP-a).

V.

Naša politika u pogledu oporezivanja jasno i dosljedno navodi: Osloboditi potrošača od teret neizravnog oporezivanja, a proizvođača od poreza koji ograničavaju njegovo poslovanje.

"Namjerava li stranka ukinuti uvozne carine?"

Odgovor: Landbund bi trebao biti svjestan da je nacionalsocijalističko glasovanje u Reichstagu apsolutno išlo u korist zaštitnih carina na poljoprivredne proizvode, u skladu s njegovim načelom - Zaštita nacionalnog rada u gradu i selu.

VI.

Pitanje podjele profita. Ovdje je nemoguće obraditi ovu široku i tešku temu. U svom tjednom časopisu Die Flamme detaljno sam opisao naš stav u brojnim člancima.

Machine Translated by Google

Članak u Deutsche Tageszeitungu je obmanjujući jer iz konteksta uklanja rečenice koje citira. Osobno smatram da podjela profita u općem smislu kapitalističke i marksističke škole ideja nije ispravno rješenje. O toj temi naš se Program odnosi na radnike u tvornicama i nema smisla pokušavati razjasniti to pitanje u pamfletu koji se bavi poljoprivredom.

VII.

Proširenje naknada osiguranja za starosnu dob.

„Kako se predlaže prikupljanje sredstava za tu svrhu?“

Odgovor: Trenutno postoji osiguranje za starost, ali je u mnogim slučajevima nedovoljno i smatra se osiromašenjem. Nakon što se ukloni teret oporezivanja i oni koji su sada nezaposleni, ali sposobni za rad, vrate se u ekonomsku sferu, bit će dovoljno sredstava za pružanje obilnih naknada za starost onima koji su prošli radni vijek.

VII, IX, X.

To su samo pitanja koja se tiču partijske taktike, a ne i nekog principa.

Budući da smo u opoziciji protiv koalicije koja je donijela nesreću Njemačkoj, prirodno je da s vremena na vrijeme moramo glasati za komuniste (iako nas od njih dijeli cijeli svijet), baš kao što to čine Njemački nacional i Kršćanski nacionalni seljaci. Ne dopuštamo nikome da nam diktira odakle nam dolaze pristaše, već se obraćamo svima - radnicima, buržoaziji i seljacima - koji imaju 'dobro njemačko srce u tijelu' i ljudi su dobre volje, te žele vidjeti kraj loše parlamentarne vladavine i jadne politike ispunjenja (mirovnih ugovora). Ne smatramo da je 'društvena komunikacija' s drugim strankama prikladna metoda oslobađanja njemačke nacije od marksizma i parlamentarizma - jer to vodi političkom cjenkanju. Ništa osim diktatorskog djelovanja i odlučnog korištenja moći ne može izvući Njemačku iz blata.

Nacija ne želi lijepe riječi, već snagu; ne cjenkanje, već ozbiljan rad za našu jadnu, potlačenu naciju.

Potpun i jasan prikaz prethodno navedenog dan je u br. 19 nacionalsocijalističke zbirke — Unser täglich Brot: Basic Questions of Germany Agriculture; autora Hermanna Schneidera, Eckersdorf, Kreis Namslau, o cjelokupnoj politici nacionalsocijalizma u odnosu na poljoprivredu. Sadrži dobro osmišljene prijedloge za ponovno uspostavljanje patničke poljoprivredne klase Njemačke.

Broj 16, autora dr. Buchnera, sadrži izvrstan esej o značenju i duhu naše ekonomske politike.

Broj 12, autora pukovnika Hierla, opisuje našu politiku nacionalne obrane.

Zaključit ćemo s nekoliko napomena o određenim pitanjima koja naši politički neprijatelji zlobno i neistinito krivo predstavljaju u nadi da će nam nanijeti štetu.

Naš stav prema stalnoj službeničkoj klasi je svakako vrijedan. Ne bismo bili tako iskreni štovatelji velikog pruskog kralja kad bismo bili protiv te klase. Ono što je vojska bila u inozemstvu, to je čista, nepotkupljiva službenička klasa za državu kod kuće. Čast i dužnost moraju ponovno postati bitne osobine naših dužnosnika. Vrsta dužnosnika koji su na mig crvenih i crnih nestat će u nadolazećoj državi; takvi partijski posrednici nemaju koristi od časti i dužnosti.

Machine Translated by Google

Sugestija da su nacionalsocijalisti protiv dužnosnika i da namjeravaju smanjiti njihove plaće i ukinuti mirovine je političke laži koju je širio tisak naših protivnika. Naprotiv, želimo svim članovima nacije koji su cijeli život vjerno služili Njemačkoj dodijeliti počasnu mirovinu koja će ih osloboditi briga u starosti. Samo će se tako socijalna pomoć osloboditi stigme "osiromašenja".

Moramo se osvrnuti i na proširenje ideje o mirovinama na samostalne obrtnike i ručne radnike. Nema potrebe brinuti se o tome kako ćemo prikupiti sredstva za tu svrhu. Kada prestanemo plaćati tisuće milijuna u inozemstvo svake godine, a još više našim bankama, samo dio tih iznosa bit će dovoljan za plaćanje mirovina za starije osobe.

Pomoć i osiguranje za nezaposlenost

Samo po sebi nije stvar države da državnim sredstvima podržava ljude koji su sposobni za rad. Naš stav prema sadašnjem sustavu pomoći onima koji ne mogu zaraditi za život nikada se nije promijenio; uvijek smo u Parlamentu vršili pritisak za bolje uvjete za nezaposlene.
To činimo ne zato što mislimo da je to ispravno stanje stvari, već zato što je vlada poput sadašnje, čija je idiotska vanjska i unutarnja politika dovela radnu snagu, proizvodnju hrane i svu trgovinu na rub ponora, dužna pustiti svoju politiku da ide svojim tokom.

Država koja nije u stanju vratiti u ekonomski svijet milijune ljudi koji mogu raditi zaslužuje da bude uništena; stoga, ako financijski ne uspije riješiti problem pomoći nezaposlenima, mi samo sliježemo ramenima.

Razni napadi na sustav socijalne pomoći, čak i ako su opravdani kada se odnose na slučajeve zlouporabe ove socijalne pomoći, ne uspijevaju nas odvratiti od načela u koje vjerujemo. Uzimajući u obzir da među gotovo 3.000.000 nezaposlenih može biti 2 ili 300.000 poznatih lijenčina koji bi se lako vratili na posao ako bi se socijalna pomoć ukinula - ne smijemo zaboraviti da postoji najmanje 2,5 milijuna dobrih radnika, zaposlenika, inženjera, tehničara, predradnika, službenika itd. koji očajnički traže posao i ne mogu ga pronaći. Zbog neuspjeha naše potpuno nerazumne državne politike nemoguće je napraviti bilo kakvu promjenu u bijednoj socijalnoj pomoći za nezaposlen

Napadi na religiju i svećenstvo

Ne možemo prečesto izjavljivati da NSDA.P. ne sanja o napadu na
Kršćanska religija i njezini vrijedni sluge.

Napadamo korumpirajuću politiku Centra i Bavarske narodne stranke; oni ne propuštaju priliku da viču "Crkva u opasnosti" osim kada se slažu s ateističkom, bogonijem socijaldemokracijom.

Upravo zato što imamo tako visok i sveti ideal čovjekovog odnosa prema Bogu, mrzimo vidjeti religiju okaljanu prljavštinom političkog sukoba.

Machine Translated by Google

2. 25 bodova

Nacionalsocijalistička njemačka radnička stranka na velikom masovnom skupu 25. veljače 1920. u Hofbräuhous-Festsaalu u Münchenu objavila je svijetu svoj program.

U članku 2. Ustava naše stranke ovaj Program proglašen je nepromjenjivim.

Program

Program Njemačke radničke stranke vremenski je ograničen; vođe nemaju namjeru, nakon što se postignu ciljevi objavljeni u njemu, donositi nove, samo kako bi umjetno povećali nezadovoljstvo masa i tako osigurali daljnji opstanak stranke.

1. Zahtijevamo ujedinjenje svih Nijemaca u stvaranje Velike Njemačke na temelju prava samoodređenja koje uživaju nacije.
2. Zahtijevamo jednakost prava njemačkog naroda u odnosima s drugim narodima i ukidanje mirovnih ugovora iz Versaillesa i Saint-Germaina.
3. Zahtijevamo zemlju i teritorij (kolonije) za prehranu našeg naroda i za naseljavanje našeg suvišnog stanovništva.
4. Nitko osim pripadnika nacije ne može biti građanin države. Nitko osim onih njemačke krvi, bez obzira na svoju vjeroispovijest, ne može biti pripadnik nacije. Stoga nijedan Židov ne može biti pripadnik nacije.
5. Svatko tko nije državljanin države može živjeti u Njemačkoj samo kao gost i mora smatrati se podložnim stranim zakonima.
6. Pravo glasa o državnoj vladi i zakonodavstvu pripada isključivo građanima države. Stoga zahtijevamo da se sva službena imenovanja, bilo koje vrste, bilo u Reichu, na selu ili u manjim mjestima, dodijele isključivo građanima države. Protivimo se korumpirajućem običaju da Parlament popunjava položaje isključivo iz stranačkih razloga, a bez pozivanja na karakter ili sposobnosti.
7. Zahtijevamo da država postane prva dužnost promicanja industrije i egzistencije građana države. Ako nije moguće prehraniti cijelo stanovništvo države, strani državljani (koji nisu državljani države) moraju biti isključeni iz Reicha.
8. Sva imigracija ne-Njemaca mora se spriječiti. Zahtijevamo da se od svih ne-Nijemaca koji su ušli u Njemačku nakon 2. kolovoza 1914. zatraži da odmah napuste Reich.
9. Svi građani države jednaki su u pogledu prava i dužnosti.
10. Prva dužnost svakog građanina države mora biti raditi svojim umom ili tijelom. Aktivnosti pojedinca ne smiju se sukobljavati s interesima cjeline, ali mora se odvijati unutar okvira zajednice i biti za opće dobro.

Machine Translated by Google

Stoga zahtijevamo:

11. Ukidanje prihoda nezarađenih radom.

Ukidanje ropstva kamate.

12. S obzirom na ogromne žrtve života i imovine koje svaki rat zahtijeva od nacije, osobno bogaćenje zbog rata mora se smatrati zločinom protiv nacije.
Stoga zahtijevamo nemilosrdnu konfiskaciju svih ratnih dobitaka.

13. Zahtijevamo nacionalizaciju svih poduzeća koja su do sada bila pretvorena u tvrtke (trustove).

14. Zahtijevamo da se dobit od veleprodaje podijeli.

15. Zahtijevamo opsežan razvoj skrbi za starije osobe.

16. Zahtijevamo stvaranje i održavanje zdrave srednje klase, hitnu komunalizaciju veleprodajnih poslovnih prostora i njihovo iznajmljivanje po povoljnim cijenama malim trgovcima, te da se iznimna obzirnost pokaže svim malim dobavljačima državi, županijskim vlastima i manjim mjestima.

17. Zahtijevamo agrarnu reformu primjerenu našim nacionalnim potrebama, donošenje zakona o oduzimanju zemljišta bez naknade za zajedničke svrhe; ukidanje kamata na zemljišne kredite i sprječavanje svih špekulacija zemljištem .

18. Zahtijevamo nemilosrdno progonjenje onih čije su aktivnosti štetne za opći interes. Podmukli kriminalci protiv nacije, lihvari, profiteri itd. moraju biti kažnjeni smrću, bez obzira na njihovu vjeroispovijest ili rasu.

19. Zahtijevamo da se rimsko pravo, koje služi materijalističkom svjetskom poretku, zamijeni pravnim sustavom za cijelu Njemačku.

20. S ciljem otvaranja mogućnosti visokog obrazovanja svakom sposobnom i marljivom Nijemcu i time postizanja napredovanja, država mora razmotriti temeljitu rekonstrukciju našeg nacionalnog obrazovnog sustava. Nastavni plan i program svih obrazovnih ustanova mora se uskladiti sa zahtjevima praktičnog života.

Razumijevanje ideje države (državna sociologija) mora biti cilj škole, počevši od prvih zora inteligencije kod učenika. Zahtijevamo razvoj darovite djece siromašnih roditelja, bez obzira na njihov stalež ili zanimanje, na račun države.

21. Država se mora pobrinuti za podizanje zdravstvenog standarda u naciji zaštitom majki i dojenčadi, zabranom dječjeg rada, povećanjem tjelesne učinkovitosti obveznom gimnastikom i sportovima propisanim zakonom te opsežnom podrškom klubovima koji se bave tjelesnim razvojem mladih.

22. Zahtijevamo ukidanje plaćene vojske i formiranje nacionalne vojske.

23. Zahtijevamo pravnu borbu protiv svjesnog političkog laganja i njegovog širenja u tisku. Kako bismo olakšali stvaranje njemačkog nacionalnog tiska, zahtijevamo:

---

[1] Dana 13. travnja 1928. Adolf Hitler dao je sljedeću izjavu: Potrebno je odgovoriti na pogrešno tumačenje točke 17. Programa NSDAP-a od strane naših protivnika

Budući da NSDAP priznaje načelo privatnog vlasništva, očito je da se izraz 'konfiskacija bez naknade' odnosi samo na moguće zakonske ovlasti za konfiskaciju, ako je potrebno, zemlje nezakonito stečene ili nekorištene u skladu s nacionalnom dobrobiti. Usmjeren je u skladu s nacionalnom dobrobiti. U prvom redu je usmjeren protiv židovskih tvrtki koje špekuliraju zemljištem.

München, 13. travnja 1928. (potpis) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. da svi urednici novina i njihovi pomoćnici, koji zapošljavaju Nijemce jezik, moraju biti članovi nacije;

b. da će biti potrebno posebno dopuštenje države prije nego što se mogu pojaviti novine koje nisu njemačke. One se ne tiskaju nužno na njemačkom jeziku;

c. da se ne-Nijemcima zakonom zabrani financijsko sudjelovanje u njemačkim novinama ili utjecaj na njih, te da će kazna za kršenje zakona biti zabrana izdavanja takvih novina i trenutna deportacija ne-Nijemaca koji su u njima uključeni. Mora se zabraniti objavljivanje novina koje ne doprinose nacionalnoj dobrobiti. Zahtijevamo pravni progon svih tendencija u umjetnosti i književnosti koje bi mogle razgraditi naš život kao nacije i suzbijanje institucija koje se protive gore navedenim zahtjevima.

24. Zahtijevamo slobodu za sve vjerske denominacije u državi, ukoliko joj ne predstavljaju opasnost i ne narušavaju moralne osjećaje njemačke rase.

Stranka, kao takva, zalaže se za pozitivno kršćanstvo, ali se u pitanju vjerovanja ne veže ni za jednu određenu ispovijest. Bori se protiv židovsko-materijalističkog duha u nama i izvan nas, te je uvjerena da naša nacija može postići trajno zdravlje samo iznutra na načelu:

Zajednički interes ispred Sebstva.

25. Da bi se sve prethodno navedeno moglo ostvariti, zahtijevamo stvaranje snažne središnje državne vlasti. Neupitni autoritet političkih centraliziranog Parlamenta nad cijelim Reichom i njegovom organizacijom; te formiranje vijeća za klase i zanimanja radi provođenja općih zakona koje je Reich donio u raznim državama konfederacije.

Vođe Stranke kunu se da će ići ravno naprijed - ako je potrebno žrtvovati svoje živote - u osiguravanju ispunjenja prethodnih točaka.

München, 24. veljače 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Nakon detaljne rasprave na Glavnoj skupštini članova 22. svibnja 1920., odlučeno je da je "Ovaj Program nepromjenjiv". To ne znači da svaka riječ mora ostati nepromijenjena, niti da je zabranjeno bilo što što se čini kako bi se produbio ili razvio Program, ali to s apsolutnom odlučnošću i nepokolebljivom jasnoćom podrazumijeva da se načela i vodeće ideje sadržane u njemu ne smiju mijenjati.

Ne smije biti savijanja ili izvijanja iz razloga svrsishodnosti, nikakvog skrivenog miješanja u vrlo važne - i za današnje aranžmane u politici, društvu i gospodarstvu vrlo nepoželjne - točke Programa, nikakvog odstupanja od sentimenta.

Adolf Hitler tiska dvije glavne točke tiskanim slovima: Zajednički interes ispred sebe - duh Programa. Ukidanje ropstva interesa - srž nacionalsocijalizma. Nakon što se ove dvije točke postignu, to znači pobjedu nadolazećeg univerzalističkog uređenja društva u 'istinskoj državi' nad današnjim odvajanjem države, nacije i ekonomije pod korumpirajućim utjecajem individualističke teorije društva kakva je sada.

Machine Translated by Google

konstruirano. Današnja lažna država, koja tlači radničku klasu i štiti piratsku dobit bankara i burzovnih špekulanata, arena je za bezobzirno privatno bogaćenje i najniže političko profiterstvo; ne misli na svoj narod i ne pruža nikakvu visoku moralnu vezu jedinstva. Moć novca, najnemilosrdnija od svih sila, drži apsolutnu kontrolu i vrši korumpirajući, razoran utjecaj na državu, naciju, društvo, moral, dramu, književnost i sva pitanja morala, što je teže procijeniti.

Naravno, ne smije biti kolebanja, nema povlačenja u ovoj divovskoj borbi; ili je pobjeda ili poraz.

Donekle drugačiji pogled na isto osnovno načelo, koji sam dao u svojoj knjizi, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), nije izmjena, već niz točaka koje pripadaju zajedno, prikupljene i raspoređene prema različitim političko-ekonomskim, financijskim i kulturnim aspektima života.

Kad bi se ta moja stajališta (vidi str. 22) mogla smatrati drugačijima od ili suprotnima 25 točaka, Hitler nikada ne bi opisao moju knjigu u svom kratkom predgovoru kao "katekizam našeg pokreta". Svatko je slobodan odabrati bilo koje od stajališta prema svom ukusu, ali ako ih usporedi zajedno, neće ih pronaći međusobno proturječnima.

Kako bismo osigurali u budućnosti apsolutni dogovor o našim zahtjevima izraženim u našem Programu i zaštitili pokret od potresa koji bi mogli naštetiti bilo kojem pokretu, — „prijedloga za poboljšanje“ koje su ponudili profesionalni i amaterski kritičari, gunđali i sveznalice, Adolf Hitler je na konferenciji svih okružnih organizatora održanoj u Bambergu 11. veljače 1926. formalno imenovao Gottfrieda Federa konačnim sucem svih pitanja vezanih uz Program.

Machine Translated by Google

3. Osnovne ideje

Naša je namjera u ovoj brošuri što kraće i jednostavnije izložiti bitna načela nacionalsocijalističke koncepcije države. U kasnijoj ćemo se detaljnije pozabaviti sociološkim, teorijskim i duhovnim aspektima te koncepcije.

Također nećemo pokušavati opisivati razne druge političke težnje niti one koji ih predstavljaju u različitim strankama i udrugama - to je samo po sebi zadatak - već ćemo ovdje iznijeti samo bitne točke naših zahtjeva.

Svijet je nastao iz kaosa, red iz nereda, organizacija iz divlje zbrke.

Danas kaos hara svijetom - zbunjenost, borba, mržnja, ugnjetavanje, pljačka, okrutnost, sebičnost. Brat je otuđen od brata. Pripadnici iste nacije napadaju jedni druge, ubijaju čovjeka nožem samo zato što nosi svastiku. Svi pate pod istim teretom, istim oskudicom; a ipak, tko je ikada tijekom ovih posljednjih mjeseci čuo da marksistički radnici napadaju ili ubijaju svoje poslodavce, ili svoje stranačke vođe, ili bilo kojeg od bankara i krvopija s burze, ili bilo kojeg od veleprofitera? Jedina žrtva kaosu je dobar, jednostavan radnik. Marksisti su izgubili glavu i okupljaju se kako bi se pridružili pljačkašima vlastite klase, dok se divljački okreću protiv onih koji su spremni spasiti je.

Nacionalističke i druge stranke su u vladi ili se bore da uđu u nju s onima koji su uništili njihove nacionalne ideale i time izgubili i čast i karakter. Obrambena udruženja nastoje prodrijeti 'u državu' - državu Severinga i Grzesinskog - pacifiste, internacionaliste i Židove, s kojima vjeruju da mogu voditi vladu.

Oni su poludjeli! Takozvani Rechtskreise ne shvaćaju da se orlovi i zmije, vukovi i janjci, čovječanstvo i bacil kolere ne mogu pridružiti suradnji. Ulažu svu svoju snagu kako bi dali privid 'reda' neredu, političkom kaosu, političkoj bezvoljnosti. Ali okreću se protiv nacionalsocijalista, tih 'fanatika', ispunjeni ludim strahovima da bi ih ovi mogli lišiti nekih od njihovih bivših privilegija i položaja, - zaboravljajući da su sve izgubili zbog istih ljudi od kojih sada traže 'udio u političkom kruhu i ribama'.

Industrijski poduzetnici, veliki ili mali, imaju samo jedan cilj - profit -, samo jednu čežnju - kredite -, samo jedan prosvjed - protiv oporezivanja; boje se i poštuju samo jednu stvar - banke; sliježu ramenima nad nacionalsocijalističkim zahtjevom za rušenjem ropstva kamata.

Njihova jedina želja je 'zadužiti se'. Ogroman danak koji banke naplaćuju od kredita, bez problema i rada, smatraju sasvim urednim. Osnovali su stranke štednje i glasaju za Dawesove zakone, koji su glavni uzrok visokog oporezivanja.

Čast je napustila posao, koji je u potpunosti u rukama moćnih tvrtki. Proizvođači su se predali visokim financijama, svom najvećem neprijatelju. Poslodavci u tvornicama i uredima, duboko u dugovima, moraju se zadovoljiti s najosnovnijom svotom, jer sva dobit od rada ide u džepove bezlične novčane moći u obliku kamata i dividendi.

Ljudi na vlasti su potpuno nesposobni zaustaviti kaos. Zgnječeni odozgo oporezivanjem i plaćanjem kamata, ugroženi odozdo gunđanjem potopljenih.

Machine Translated by Google

radnici, oni su se slijepo vezali za državu kojom upravlja kapitalizam, dok eksploatatori sadašnjeg kaosa dopuštaju da ostanu na vlasti samo kao robovlasnici nad radničkim masama. Njihov bijes nije usmjeren protiv ludila marksizma, već protiv nositelja Kukastog križa. Zaboravljaju da smo mi, i samo mi, vidjeli tragediju njemačke ekonomije kako se približava, opazili je i pokazali kako, ako se na vrijeme uhvati u koštac, Njemačka vlastitom snagom može vratiti ravnotežu.

Udruženja pod svakakvim imenima, razumna u svojim osnovnim idejama - beznadežna u sadašnjem kaosu javnog života, traže način da uspostave red. Sve je uzalud, jer nisu u kontaktu s nacijom kao velikom društvenom cjelinom. Sva su samo usredotočena na otimanje malih prednosti za vlastitu kastu; lišena ikakvog političkog ili ekonomskog načela, redom se obraćaju svakoj političkoj stranci. Klanjaju se postojećem sustavu i pokoravaju se takozvanom vrhovnom autoritetu.

Njemačku naciju koštali su neizmjerne svote u plaćanjima bezbrojnim organizatorima, direktorima i prevarantima, ali nitko od njih ne čini ni najmanje dobra. Inflacija - kriminalna mjera - opljačkala je sve klase, štedljive, članove udruga, obrtnike njihove ušteđevine.
Neki novi porez, ravno sa zelenog stola, uništava nade utemeljene na godinama rada. Prednost stečena nakon bezbrojnih sastanaka, rasprava, delegacija Vladi, obično se poništava porastom troškova života, porastom ili padom cijena.

Kaos i ludost! Kako poljoprivrednik može živjeti pod takvim progonom? Kako radnik može kupovati uz stalno rastuće cijene? Kakva je korist od povećanja plaća dužnosnicima i zaposlenicima kada indeks troškova života nastavlja rasti. U svojoj lakovjernosti traže pomoć od države, države koja je uzrokovala svo siromaštvo i ugnjetavanje, koja nije 'Otac nacije', već tiranin i poreznik novčanog despotizma.

Zato se iznova i iznova okreću starim strankama, kažu da ih nije briga za politiku i da pripadaju nijednoj stranci, a istovremeno pustiti da se jadne stranačke prepirke nastave kao i prije.

Veliki zadatak koji je nacionalsocijalizam postavio pred sebe jest odlučnost da obnovi formu, da rastjera kaos, da ponovno uspostavi red u svijetu koji se udaljio od starih uredbi i da čuva taj red - u najvišem platonskom smislu.

Ovdje treba navesti da ne smatramo 'redom' ni prividni red policijske države, ni pljačku financija posvećenu običajima i dopuštenu zakonom, ni zavjere sindikata, trustova i drugih organiziranih mjera nacionalne izdaje, koliko god dobro 'funkcionirale'. Čak i banda razbojnika ima 'red', zatvori imaju svoje 'propise'. Ali u naciji, uzetoj kao organska cjelina, svaki aspekt našeg javnog života pokazuje bol, ropstvo, potiskivanje, neiskrenost i predstavlja kaotičnu sliku borbe svih protiv svih.

Vlada protiv naroda, Stranka protiv Stranke, istovremeno sklapajući najneprirodnije saveze, poslodavac protiv zaposlenika, trgovac protiv proizvođača i potrošača, zemljoposjednik protiv zakupca, radnik protiv poljoprivrednika, dužnosnici protiv javnosti, radnik protiv
'buržoazija', Crkva protiv države, svatko slijepo prilagođava se svom protivniku i misli samo na vlastite sebične interese, svoj napredak i svoje bogatstvo. Nitko ne razmišlja o tome da drugi ima pravo na život ili da težnja za vlastitim sebičnim ciljevima znači da netko drugi mora platiti za to. Nitko ne misli na dobrobit svojih susjeda ili na svoje više dužnosti prema zajednici. Težnja za osobnom koristi koja ostavlja bez daha. Laktom udari bližnjega da bi se uspinjao, zgazi mu tijelo ako ćeš time išta dobiti - zašto bi te bilo briga? To je moderno poslovanje.

Nemojmo se zavaravati. Nalazimo se usred velike svjetske promjene i prirodno je da jednostavne duše, jadni lutajući duhovi, ne vide izlaz iz kaosa, tražeći utjehu u

Machine Translated by Google

samoubojstvo ili misle da svijet propada i pridružuju se utrci za zlatnim teletom te slijepo jure u vrtlog. "Uživaj dok možeš - poslije nas potop."

Tako strašan udarac moralu nacije moguć je i objašnjiv samo kada je cijeli intelektualni temelj društva poljuljan ili lažan, - a zapravo vidimo da marksizam, kapitalizam i vođe našeg javnog života štuju istog boga -

Individualizam. Osobni interes je jedini poticaj - stjecanje prednosti za vlastitu usku klasu u životu.

Kasnije će se pojaviti još jedan doprinos ovoj seriji, posvećen pažljivom
sociološko proučavanje konstrukcije društva.

Ovdje ću samo ukratko pokušati pokazati komparativnu sliku razlike između organskih pogrešaka u današnjoj državi i političkoj ekonomiji i biti nacionalsocijalističke države. Današnja doktrina glasi: Društvo je zbroj pojedinaca - država u svom najboljem izdanju prikladna je agregacija pojedinaca ili udruženja.

Ovu doktrinu o izgradnji društva možemo usporediti s hrpom kamenja. Jedina stvarna stvar u vezi s njom su pojedinačni komadi kamena. Njezin oblik je stvar slučaja; je li kamen na vrhu ili ispod, svejedno je. Rezultat nije ni više ni manje od hrpe
kamenje.

Po istoj usporedbi, država koja odgovara našoj nacionalsocijalističkoj doktrini društva i filozofiji države je kuća. Mehanički govoreći, kuća se također sastoji od toliko pojedinačnih cigli - pijeska, cementa, greda, prozora, vrata, podova itd. Ali svatko može vidjeti da je kuća, soba, viši entitet, nešto novo i neobično i potpuno samo po sebi, više od pukog zbroja cigli nagomilanih zajedno. Svatko može razumjeti da kuća ne nastaje slaganjem određenog broja pojedinačnih dijelova u hrpu, već samo sastavljanjem tih dijelova prema promišljenom planu.

Tako je i s nacijom. Tek kada se kaos organski, promišljenim planom, dovede u red i ne da mjesta obliku, tek kada se iz mase dijelova sastavi razumna cjelina, može se pojaviti prava Država. Tek tada će sastavni dijelovi poprimiti svrhovit oblik. Othmar Spann, bivši rektor Sveučilišta u Beču, divno je objasnio u svojoj knjizi Der wahre Staat i u svom Gesellschaftslehreu sociološke osnove današnje individualističke države nasuprot visokom idealu univerzalnog poretka u državi utemeljenoj na znanstvenim načelima.

Mi, nacionalsocijalisti, skovali smo izraz koji svi ljudi mogu razumjeti:

Zajednica prije pojedinca.

Samo služeći općem interesu kao član nacionalne zajednice, pojedinac se budi za viši život, svatko na svom mjestu. Samo tako će svatko postići istinski socijalizam, zajednički osjećaj, istinski život, steći svijest o sigurnosti i shvatiti da samo pod dominacijom ove ideje može iz današnjeg sustava pljačke nastati organska, nacionalna vlada koja će biti od koristi zajednici i svakom članu zajednice.

Danas je pojedinac bespomoćna žrtva snaga koje se bore za prevlast; njegove udruge su nemoćne da mu pomognu. Nije jasno tko je pravi neprijatelj - besposleni profiter i eksploatator. Unatoč marksističkom kriku protiv kapitalizma, pobožnim izjavama Centra, pritužbama poslovnog svijeta na teret

Machine Translated by Google

oporezivanje i kamate, nitko ne shvaća svjetskog neprijatelja, financije koje zasjenjuju svijet, i njihovog predstavnika, židovskog magnata.

Sve su klase osjetile udarac kamata; poreznik teško opterećuje svaki dio stanovništva - ali tko se usuđuje suprotstaviti moći banaka i burze? Kapital proglašava svoj karakter rastući, suprotno svim iskustvima drugdje na Zemlji, kao da je izvan sebe bez muke ili rada, pomoću kamata i dividendi, te postajući sve veći i moćniji svake minute. Đavolski princip laži nadvladao je pristojnost kreativnog rada.

Slomite se, robovanje interesa je naš ratni poklič.

Znam da ovaj zahtjev, koji je temelj svakog drugog, nije pravilno shvaćen u svom punom ogromnom značaju čak ni u našim redovima. Vrlo malo naših govornika, na primjer, usuđuje se napasti ovo osnovno pitanje, iako većina njih osjeća koliko je ono važno; jer jedan od slogana naše stranke je "Borba protiv kapitala i burze". Ali što je zapravo "ropstvo kamata", kako ono utječe na život nacije i pojedinca, kako su "financije" porobile stanovništvo i koje su ispravne i praktične metode koje se moraju usvojiti da bi se ono razbilo i kakvi bi bili rezultati njegovog razbijanja za cijelo stanovništvo - dovoljno je jasno vrlo malo tkome da to može objasniti vlastitim riječima.

U svom velikom djelu Mein Kampf (sv. I, str. 224—225) Adolf Hitler je na sljedeći način ukazao na golemu važnost ovog pitanja: „Dok sam slušao prvo predavanje Gottfrieda Federa o razbijanju ropstva kamata u lipnju 1919., odmah sam znao da je to teorijska istina od neizmjerne važnosti za budućnost njemačke nacije. Borba protiv međunarodnog kapitala i financija postala je glavna točka Programa borbe njemačke nacije za neovisnost i slobodu.“

Svi ozbiljni nacionalsocijalisti dijele ovo uvjerenje, jer rješenje ovog pitanja podrazumijeva rješenje židovskog pitanja - i mnogo više od toga.

Antisemitizam je na neki način temelj osjećaja koji leži u osnovi cijelog našeg pokreta.
Svaki nacionalsocijalist je antisemit, ali svaki antisemit ne mora biti nacionalsocijalist.
Antisemitizam je negativan; antisemit prepoznaje nositelja nacionalne kuge, ali to znanje obično se pretvara u mržnju prema pojedinom Židovu i uspjehu Židova u poslovnom životu. Tada se u najboljem slučaju antisemitizam javi kako bi pomogao u protjerivanju Židova iz naše države i gospodarskog života. Antisemit se ne brine o tome kako i što dalje.

Kad bi, čak i nakon što su Židovi protjerani, još uvijek postojao princip današnje židovske dominacije - vlastiti interes prije općeg interesa - i židovski bankarski i kreditni sustav, još uvijek bi bilo dovoljno Židova-babala, ili čak 'normalnih Nijemaca' miješane rase, spremnih stati u židovske cipele i bjesnjeti protiv vlastite rase kao što su to Židovi danas, i možda bismo trebali vidjeti mnogo 'antisemita' kako sjede tamo gdje su Židovi nekoć sjedili.

Nacionalsocijalizam, sa svojim glavnim zahtjevom, rušenjem ropstva interesa, u biti je konstruktivan. Dublje zagrize, a posljedice su daleko sveobuhvatnije.

U svom eseju, Das Herzstück unseres Programms (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927.), ukazao sam na poseban položaj koji nam taj zahtjev daje među svim ostalim strankama i udruženjima. U svim našim drugim zahtjevima nalazimo slične i paralelne težnje u strankama desnice i ljevice. Nijedna druga stranka osim naše ne može pokazati pandan ovom jednom zahtjevu.

Machine Translated by Google

Svi znamo da ni ljevica, sa svojim lažnim pokličem "Dolje kapitalizam", ni desnica sa svojim frazama o domovini, nisu sposobni započeti novu svjetsku epohu, jer ni marksisti ni reakcionari ne bi mogli ništa promijeniti u prirodi našeg gospodarstva, već bi samo uništavali kao što to čine komunisti u Rusiji. Nisu sposobni graditi —

poput komunista u Rusiji.

Što podrazumijevamo pod pojmom Ropstvo interesa?

Stanje naroda pod novčanom dominacijom financija svjetskog židovstva.

Vlasnik zemlje je pod ovim ropstvom, mora uzimati kredite za financiranje svojih poljoprivrednih operacija - kredite s tako visokim kamatama da gotovo pojedu rezultate njegova rada - ili je prisiljen zaduživati se i vući hipoteke za sobom kao teret olova.

Takav je i radnik, koji proizvodi u trgovinama i tvornicama za bijednu plaću, dok dioničar prima dividende i bonuse za koje nije radio.

Isto tako i zarađujuća srednja klasa, čiji rad gotovo u potpunosti ide na plaćanje kamata na bankovne prekoračenja.

Tako je sa svima koji moraju zarađivati za kruh umnim ili tjelesnim radom, dok relativno mali dio, bez rada i muke, ostvaruje ogromne profite od svojih dividendi, špekulacija i bankovnih dionica. Ne mislimo na štedljive štediše i male kapitaliste -
iako i oni duguju, ili su dugovali, svoje dobitke lažnom sustavu -, ali tijekom cijelog života mnogo puta im je iznos njihovog malog interesa oduziman u obliku poreza, tako da si lako možemo priuštiti da im u starosti vratimo dio njihove pune zarade, koja im je oduzeta. O tome ću imati više toga za reći kasnije.

Takav je i industrijalac koji je mukotrpno izgradio svoj posao i s vremenom ga pretvorio u tvrtku. Više nije slobodan agent, već mora zadovoljiti pohlepni upravni odbor i svoje dioničare - ako ne želi biti istisnut.

Tako je sa svim nacijama koje pokrivaju svoje deficite putem zajmova.

Ovo ropstvo znači propast za svaku naciju koja preda novčanoj sili, bankarima, svoja suverena prava kod kuće, kontrolu nad svojim financijama, željeznicama te oporezivanjem i carinama, kao što je to učinila Njemačka prihvaćanjem Dawesovog zakona.

Kreativni rad je pod istim ropstvom ako prije svega misli na novac. Danas
Novac, 'sluga biznisa', postao je gospodar, zapravo, brutalni tiranin rada.

Ropstvo interesa je pravi izraz antagonizama, kapitala protiv rada, krvi protiv novca, kreativnog rada protiv eksploatacije.

Nužnost prekida ovog ropstva od toliko je velike važnosti za našu naciju i našu rasu da samo o tome ovisi nada naše nacije da će se uzdići iz sramote i ropstva; zapravo, nada da će se vratiti sreća, blagostanje i civilizacija diljem svijeta.

„To je središnja točka oko koje se sve okreće; to je daleko više od puke nužnosti financijske politike. Iako se njezini principi i posljedice duboko uvlače u politički i ekonomski život, to je vodeće pitanje za ekonomska istraživanja i stoga utječe na svakog pojedinca te od svakoga zahtijeva odluku: — Služenje naciji ili neograničeno privatno bogaćenje. To znači rješenje društvenog pitanja.“

Sva 'svjetska pitanja' mogu se opisati jednom riječju, koja se poput plamena uzdiže iz kaosa; istovremeno bezbrojni proroci i knjige ne mogu iscrpiti sva pitanja koja proizlaze iz te riječi.

Machine Translated by Google

Trenutno ne možemo ništa više reći o ovom ogromnom osnovnom principu nacionalsocijalizma. Već sam rasvijetlio svaku bitnu stranu problema u svojim pamfletima: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926. (sada van tiska); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos C. Huber, Diessen, 1919.; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921.; i Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (sve se može nabaviti u knjižnici naše stranke u Münchenu, Thierschstr. 11).

Potrebno je intenzivno proučavanje kako bi se savladali detalji ovog problema, jer je praktična ekonomija posljednjih 50 godina toliko blisko pratila kapitalističku ideju da svi koji su s njom odrasli trebaju potpunu promjenu orijentacije kako bi se oslobodili nje.

Uskoro će se pojaviti brošura na tu temu koja će našim članovima dati objašnjenje o ovom vrlo važnom zadatku buduće nacionalističke države.

Uz dva prilično nova osnovna načela našeg Programa navedena gore, mi moramo spomenuti neke druge u vezi s općom politikom države.

Načelo koje je temelj naše državne politike ukratko glasi: Njemački Reich je domovina Nijemaca.

To je veliko načelo cijele naše vanjske politike i uključuje političko oslobođenje Njemačke, sve zahtjeve naše rasne politike i uvjete članstva u državi.

Naše ekonomsko načelo je: Dužnost nacionalnog gospodarstva je osigurati ono što je potrebno života, a ne osigurati najveći mogući profit za kapital.

Ovo načelo ekonomske politike obuhvaća temeljni stav nacionalsocijalizma prema privatnom vlasništvu i u odnosu na različite oblike poslovanja, od vrlo malih do vrlo velikih - sindikata, trustova - a također i prema velikim moralnim pitanjima koja moraju biti živa snaga u poslovanju, ako 'nacionalna ekonomija' ne želi spasti na puko iskorištavanje nacije i vođenje isključivo radi profita!

Naš princip u pogledu financija je sljedeći:

Financije će postojati u korist države; financijski magnati neće formirati Državu unutar države.

Ovo načelo podrazumijeva seizmičku promjenu. Odnosi se na praktične mjere koje će se morati poduzeti kako bi se razbilo ropstvo kamata - nacionalizacija financija, kontrola kreditnog sustava i bankarskog sustava.

Svaki od ovih zadataka od najveće je važnosti s gledišta našeg Programa. Oni uključuju cjelokupno porezno zakonodavstvo, s krajnjim - i naizgled nemogućim - cilj države bez oporezivanja.

Naš princip u pogledu društvenih tema je sljedeći:

Opća dobrobit je najviši zakon od svih.

Ovo naše načelo je u izravnoj suprotnosti s današnjom praksom, prema kojoj svaka klasa, svaka profesija, pokušava izboriti prednosti za svoju posebnu skupinu u socijalnoj politici bez obzira na opći interes. Želimo omogućiti svima da pronađu dom i da svi zarade za život, te uspostaviti opći sustav skrbi za starije osobe.

Što se tiče obrazovnog i moralnog napretka, naš je nepromjenjivi princip: da se sav rad u tom smjeru mora obavljati isključivo s gledišta njemačke nacionalnosti. Moralne i intelektualne snage naše nacije ne mogu po naredbi ili silom uvesti novu renesansu, novu klasičnu epohu u umjetnosti. Morat će se stati na kraj pretrpljenim ozljedama.

Machine Translated by Google

od strane našeg njemačkog umjetničkog i intelektualnog života u rukama židovske diktature, posebno trovanjem tiska.

Osim ovog važnog područja javnog života, naravno, postoji mnogo drugih poboljšanja koja treba razmotriti.

Jasno je da će se naš pravni sustav morati modificirati kako bi se prilagodio raznolikosti novih institucija; da će se skandal izbora u Parlament demokratskim glasovanjem morati ukloniti i da ćemo, nakon prijelaznog razdoblja diktature, morati odlučiti o vanjskom vidljivom obliku države i unutarnjim funkcijama saveznih država.

Međutim, već u ovom kratkom pregledu možemo vidjeti široke dimenzije ovih pitanja kada se suočimo s izvanrednim temeljnim načelima našeg Programa.

Nije fundamentalno - zapravo nam je svejedno hoće li biti monarhija ili republika, hoćemo li imati federaciju od 5 ili 25 država, pod uvjetom da su sve to njemačke države ujedinjene pod jakom središnjom vladom, kada se suočimo sa strancem, i pod uvjetom da samo građani njemačke države kod kuće mogu živjeti sretno i zadovoljno.

Machine Translated by Google

4. Detaljan opis programskih zahtjeva

kako je formulirao Gottfried Feder u Der deutsche Staat.

Radi jasnoće, prilikom upisa novih članova, korištenje Programa u sljedećem obliku bit će sljedeće. Manje odredbe su svrstane pod važnije naslove, što odgovara načelima iznesenim u prethodnom poglavlju.

Politički i ekonomski program NSDAP-a

Naš cilj je — ponovno rođenje Njemačke u njemačku slobodu u njemačkom duhu.

Sredstva za postizanje ovog cilja su:

1. Političko načelo: Njemački Reich je dom Nijemaca.

   a. U vanjskoj politici:

      • Formiranje homogene nacionalne države, koja obuhvaća cijelu njemačku rasu.

      • Energično zastupanje njemačkih interesa u inozemstvu.

   b. U rasnoj politici:

      • Formiranje homogene nacionalne države, koja obuhvaća cijelu njemačku rasu.

      • Energično zastupanje njemačkih interesa u inozemstvu.

   c. U unutarnjoj politici:

      • Nitko osim Nijemaca koji ispovijedaju potpuno zajedništvo s duhom i sudbinom Njemačke ne može ostvarivati prava građanina države.

      • Tko nije Nijemac, smije živjeti u njemačkoj državi samo kao gost i podliježe stranom pravu.

      • Prava Nijemaca imaju prednost pred pravima građana stranih država.

2. Naše ekonomsko načelo: Dužnost je države osigurati osnovne životne potrepštine i ne osigurati najveći mogući profit za kapital.

   a. Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo kao načelo i štiti ga time što zakon.

   b. Međutim, nacionalna dobrobit zahtijeva da se postavi granica gomilanju bogatstva u rukama pojedinaca.

   c. Svi Nijemci čine zajednicu radi promicanja opće dobrobiti i kultura.

   d. U granicama obveze svakog Nijemca da radi, poštujući svetost privatnog vlasništva, svaki je Nijemac slobodan zarađivati i raspolagati rezultatima svog rada.

Machine Translated by Google

e. Poticat će se zdrava kombinacija svih oblika poslovanja, malih i velikih, u svakom području gospodarskog života, uključujući poljoprivredu.

f. Sva postojeća poduzeća koja su do sada bila u obliku trgovačkih društava moraju biti nacionaliziran.

g. Lihvarenje i profiterstvo te osobno bogaćenje na štetu i u korist nacije bit će kažnjen smrću.

h. Uvođenje jednogodišnje obveze rada (za državu), koja je obvezna za svakog Njemački.

3. Naše financijsko načelo: Financije će postojati u korist države; financijski magnati neće formirati državu unutar države. Stoga je naš cilj razbiti ropstvo kamata.

a. Oslobađanje države, a time i nacije, od duga prema velikim financijskim kućama koje posuđuju uz kamate.

b. Nacionalizacija Reichsbanke i emisionih kuća. c. Osiguravanje novca za

sve velike javne objekte (vodoopskrba, željeznice itd.), ne putem zajmova, već dodjeljivanjem državnih obveznica bez kamata ili bez korištenja gotovog novca.

d. Uvođenje fiksnog standarda valute na osiguranoj osnovi.

e. Osnivanje nacionalne banke za razvoj poslovanja (reforma valute) za odobravanje beskamatnih kredita.

f. Temeljito preoblikovanje poreznog sustava na socioekonomskim načelima. Oslobađanje potrošača od tereta neizravnog oporezivanja, a proizvođača od paralizirajućeg oporezivanja (fiskalna reforma i oslobađanje od oporezivanja).

4. Naše društveno-političko načelo: Opća dobrobit je najviši zakon od svih.

a. Razvoj osiguranja za starije osobe u velikim razmjerima nacionalizacijom sustava renti. Svaki član njemačke države imat će osiguran dovoljan iznos za život kada dostigne određenu dob ili, ako je trajno onesposobljen, prije te dobi.

b. Sudjelovanje svih uključenih u proizvodna poduzeća u dobiti prema učinkovitosti i dobi. Odgovornost će se također dijeliti u ispunjavanju zadatka s nacionalnog gledišta.

c. Oduzimanje u društvene svrhe sve dobiti ostvarene iz rata i revolucije, koja nije pripadala poštenom radu, te imovine lihvara i grabežljivaca.

d. Ublažavanje nedostatka stambenog prostora opsežnom novom izgradnjom diljem Reicha sredstvima predloženim u br. 20 (nova nacionalna banka).

5. Naš kulturni cilj je da sve znanosti i likovne umjetnosti procvjetaju na temelju politički slobodne, ekonomski zdrave države. Sredstva za postizanje toga bit će:

a. Odgajanje mladih da budu zdravi tijelom i slobodni umom, nakon velikog tradicije njemačke kulture.

b. Potpuna sloboda vjeroispovijesti i savjesti.

c. Posebna zaštita kršćanskih denominacija.

d. Obeshrabrujuće je odbacivanje dogmi koje su suprotne njemačkim moralnim instinktima i sadrže sadržaj štetan za državu i naciju.

Machine Translated by Google

e. Obeshrabrujuće djelovanje na sve zle utjecaje u tisku, književnosti, pozornici, umjetnosti i kinima.

f. Sloboda poučavanja u njemačkim srednjim školama; donošenje presude klasa visokoumnih ljudi.

6. Vojni poslovi.

a. Učiniti naciju učinkovitom dopuštajući svakom slobodnom Nijemcu da služi i nosi oružje.

b. Ukidanje plaćene vojske.

c. Stvaranje nacionalne vojske za nacionalnu obranu pod zapovjedništvom visoko obučenog korpusa profesionalnih časnika.

7. Ostale preporuke.

a. Reforma tiska. Suzbijanje svih časopisa koji djeluju protiv nacionalnog dobra. Stroga odgovornost za sve neistinite i namjerno krivotvorene obavještajne podatke.

b. Izmjena zakona o izbornom pravu kako bi se uklonile demoralizirajuće metode izbornih natjecanja i imunitet izabranih.

c. Osnivanje posebnih komora za obrt i profesije.

d. Pravosudna reforma u pogledu zakona o zemljištu — priznavanje prava vlasništva nad zemljištem kao načela; zabrana zaduživanja iz privatnih izvora uz jamstvo zemljišta; pravo prvokupa države, posebno u slučaju stranaca i Židova; ovlast države za upravljanje imanjima u slučaju lošeg upravljanja od strane vlasnika.

Građansko pravo - znatno povećana zaštita osobne časti i zdravlja, za razliku od jednostrane pravne zaštite prava vlasništva koja prevladava u današnje vrijeme.

e. Reforma državnog prava.

Oblik države koji najviše odgovara njemačkom karakteru je suverena kontrola ujedinjena u središnjoj osobnoj vlasti. Nacija mora kasnije odlučiti hoće li tu središnju osobnu vlast imati izabrani monarh ili predsjednik.

Federalni karakter Reicha.

Ustav njemačke nacije od niza zemalja usko povezanih rasom i poviješću čini nužnim da svaka od država bude vrlo široko neovisna u unutarnjim poslovima.

Posao je Reicha predstavljati njemački narod u inozemstvu i brinuti se za putovnice, carinu, kao i za vojsku i mornaricu.

Postoje tri glavne prepreke provedbi ovog nacionalnog programa nacionalnih Socijalizam: marksizam, parlamentarni sustav i kapitalistički magnati.

1. Naša antimarksistička kampanja usmjerena je protiv razornih doktrina Židova Karla Marxa - doktrine klasnog rata koja dijeli naciju, doktrine ukidanja privatnog vlasništva koje onemogućuje poslovanje - i protiv cijelog ekonomsko-materijalističkog pogleda na povijest.

Machine Translated by Google

2. Naša kampanja protiv parlamenata usmjerena je protiv nedostatka odgovornosti takozvanih predstavnika naroda, koji - budući da su imuni - nikada ne mogu biti pozvani u praksi da odgovaraju za rezultate svojih odluka; također i protiv svih zala koja proizlaze iz sustava (moralna korupcija, nepotizam, podmitljivost), a sve to rezultira konačnim zlom - vladom koja ovisi o takvom parlamentu.

3. Naša kampanja protiv Mamona, koja je iznad druge dvije, usmjerena je protiv svjetske moći novca, tj. protiv trajnog iskorištavanja naše nacije od strane velikih zajmodavaca.

To je također ogromna borba protiv duha pohlepe i grabežljivosti koji ubija dušu, sa svim njegovim razornim pratećim elementima u našem javnom, komercijalnom i kulturnom životu.

Glavna bitka je bitka između dvije svjetske teorije, predstavljene dvjema bitno različitim strukturama - duhom koji je stvorio i koji je kreativan i nemirnim, grabežljivim duhom. Kreativni duh, duboko ukorijenjen, ali superiorniji ostatku svijeta u duhovnom iskustvu, nosi; uglavnom arijska rasa; - Grabežljivi duh, bez korijena bilo gdje, usmjeren samo na materijalne stvari, komercijalne, uglavnom predstavljaju Židovi.

Nacionalsocijalizam, poput antisemitizma, smatra židovsko-materijalistički duh glavnim uzrokom zla; međutim, zna da se ova najveća borba u povijesti ne smije zaustaviti samo na uništavanju semitskog duha; zbog čega veliki Program nacionalsocijalizma ide daleko dalje od antisemitske želje za uništenjem, jer nudi pozitivnu konstruktivnu sliku, pokazujući kako bi nacionalsocijalistička država rada i postignuća trebala izgledati kada bude dovršena.

Nakon što se postigne ovaj visoki cilj, Nacionalsocijalistička stranka će se automatski raspustiti; jer će nacionalsocijalizam tada biti cijeli život cijele njemačke nacije. NSDAP nije politička stranka u uobičajenom smislu te riječi, već onaj dio nacije koji je uvjeren i siguran u budućnost, koji se okupio oko snažnih i odlučnih vođa kako bi Njemačku izbavio od sramote i nemoći u inozemstvu i od demoralizacije kod kuće, te kako bi je ponovno učinio snažnom i poštovanom u inozemstvu, a moralno i ekonomski zdravom kod kuće.

„Njemački Reich je dom njemačkog naroda.“

Svaka riječ ovog načela državne politike je udarac bičem, kada uzmemo u obzir bijedno stanje stvari danas.

'Njemački Reich' - gdje je danas Njemački Reich? Može li Njemačka tvrditi da se može nazvati neovisnom državom? Ne! Čak ni najsamozadovoljniji stručnjaci za državno pravo ne bi mogli opisati zemlju, kakva je Njemačka sada, kao onu koja u potpunosti uživa sva svoja prava na suverenitet.

Pet najvažnijih prava države su: suverenitet nad svojim teritorijem, vojska, financije, unutarnju upravu i komunikacije, i na kraju pravosuđe.

Dovoljno je da laiku, bez daljnjeg objašnjenja prava neke nacije prema međunarodnom pravu, na ovaj način predstavite stvar i usporedite je s današnjim položajem Njemačke, i postaje jasno da je nemoguće tvrditi da suvereni 'Njemački Reich' više postoji.

Naša kontrola nad našim teritorijem je ruganje, jer kad god Francuska poželi, može zauzeti njemačku zemlju bez traženja dopuštenja i bez trpljenja otpora. Česi, Poljaci, Danci

Machine Translated by Google

mogao se usuditi na bilo kakav upad na njemački teritorij bez straha od prepreka. 'Prokleti stari režim' davao je sasvim drugačije tumačenje najmanjem kršenju granice. Vojni upad na njemački teritorij tada je podrazumijevao 'ratno stanje'.

Da bi zaštitila svoj teritorijalni suverenitet, naciji su potrebne oružane snage sposobne odbiti svaki napad na njezinu zemlju, a time i na živote i sreću njezinih građana. Slobodna država ne može dopustiti stranoj sili da kontrolira njezine postupke ili da ima pravo odlučivati o snazi, opremi, naoružanju i garnizonima njezine vojske; ako to čini, sigurno nije 'suverena'; ne može zapovijedati njezinim sredstvima moći; odrekla se kontrole nad svojim vojnim snagama. Njemačka je to učinila popustivši neprijateljskim komisijama za razoružanje i kontrolu.

Njemačka je već pretrpjela ovo poniženje pod uvjetima primirja i izgubila je svoja međunarodna prava.

Ipak, možda je zadržala dio svoje unutarnje kontrole; ali čim je vojna kontrola uništena, financijski magnati iskoristili su priliku za neograničeno iskorištavanje njemačke radne snage.

Prvo, blatnjava bujica Revolucije probila se preko Njemačke; zatim su lihvari i profiteri, socijaldemokratski izdajnici, sinovi kaosa, dezerteri, zatvorenici dijelili vlast s demokratima i centrom, a iza i iznad svih financijera, Židovi su obavljali svoj posao. Uskoro su pozvani slobodni zidari takozvanih Nacionalnih stranaka, posebno brat Stresemann. Konačni udarac uskoro je uslijedio. Stručnjaci sa svojim Dawesovim zakonom oduzeli su Njemačkoj kontrolu nad njezinim financijama, koje su dane šačici Židova, njemačkim i stranim financijskim magnatima. Reichstag je pustio željeznice, a s njima i svu kontrolu nad komunikacijama, također i veliki dio kontrole nad oporezivanjem i carinama, predavši ih povjereniku za reparacije.

Kontrola pravosuđa gotovo više ne postoji. Okupirani okruzi podliježu stranom vojnom zakonu; ostali dio Njemačke uređuje se posebnim propisima, poput onih za obranu Republike; nesigurnost prava, organizirana javna pljačka putem takozvanog Aufwertungsgesetze, prisiljavajući sudove da proglase da je nepravda ispravno.

Njemačka više nije suverena država. Ona je kolonija robova. Nijemci su ugnjetavani, bacani u zatvore, uskraćena im je sloboda govora - jednostavno zato što su još uvijek 'Nijemci' i žele okončati svoje ropstvo.

Da, želimo da Njemačka ponovno bude slobodna, a ovaj budući Njemački Reich bit će dom Nijemaca - ne samo stroj za održavanje reda, ne samo 'država', 'autoritet', 'vlada', sinekura za šačicu vladajućih kuća, već Dom, ta riječ čarolije - ljubav prema domu, ljupko, sunčano, voljeno. Miris domovine uzdiže se, lutalica uzbuđuje se osjećajem domaćeg tla pod nogama; vezan je za njega krvnim vezama.

Osjećaj doma je osjećaj sigurnosti, a iz njega cvjeta lijepi cvijet ljubavi prema domu. Država i nacija ne mogu imati ljepši cilj od ovoga.

To je više od oprezne socijalne politike, od osiguranja za slučaj nezaposlenosti, od stambenih programa, iako je doista posjedovanje vlastitog doma jedan od najjačih poticaja za ljubav prema domu.

Dom je više od 'carske države' kojoj se služi, bilo iz entuzijazma ili pod prisilom.

To je više od uprave, više od obrane vlastitih interesa, više od kolibe za stoku ili zaštite osobe i imovine. Svi ovi javni objekti moraju služiti koncepciji doma. Kao što ideja doma ima poseban šarm za djecu u ispravnom

Machine Translated by Google

organizirana obitelj, jer vlastita soba izaziva sasvim drugačije osjećaje od sobe u hotelu ili zatvorske ćelije; dom je nešto neizrecivo nježno, a opet snažno, superiornije ideji udruživanja radi svrhe, što je liberalno - parlamentarno - demokratska koncepcija socijalne države.

Državna politika

Načelo: Njemački Reich bit će dom za Nijemce - ne za Židove, Ruse (komuniste), socijaldemokrate, koji nemaju domovinu zvanu Njemačka (Crispien), niti za sve strance koji dulje ili kraće borave na njemačkom tlu.

Oštro i temeljno se protivimo Weimarskom ustavu, koji govori samo o 'njemačkim državljanima', ali ignorira pojam 'Nijemca' u nacionalnom, odnosno rasnom smislu.

(a) Vanjska politika.

1. Stvaranje čvrste nacionalne države, koja obuhvaća sve ogranke njemačke rase.

Sva njemačka krv, bez obzira žive li pod francuskim, danskim, poljskim, češkim ili talijanskim suverenitetom, bit će ujedinjena u Njemačkom Reichu. Ne zahtijevamo ni manje ni više od onoga što je traženo za naše neprijatelje - pravo Nijemaca da odluče pripadati svojoj domovini, njemačkoj državi.

Tražimo sve Nijemce u Sudetu, Alzasu-Loreni, Poljskoj, koloniji Lige Austriji i državama koje su naslijedile staru Austriju. Ovaj zahtjev, međutim, izričito isključuje svaku sklonost imperijalizmu; to je jednostavan i prirodan zahtjev koji svaka jaka nacionalnost postavlja kao svoj prirodni uvjet.

2. Snažno zastupanje njemačkih interesa u inozemstvu je daljnja i nužna posljedica od točke a.

Obično najbolji, najmarljiviji i najpoduzetniji - inženjeri, istraživači, profesori, trgovci, liječnici - odlaze u strane zemlje, noseći sa sobom njemačku kulturu. Oni su članovi velike njemačke nacionalne obitelji, u kojoj nikada ne smiju biti izgubljeni. Imaju pravo očekivati zaštitu od doma kada su u inozemstvu. Oni ne bi trebali biti samo širitelji kulture, već svjesni prethodnici germanske ideje u svijetu; ne 'apostoli čovječanstva', već nositelji nordijske ideje.

Oni koji predstavljaju Njemačku u inozemstvu ne bi trebali usvajati strane ideje, već se držati svog superiornog njemačkog karaktera. Naše Ministarstvo vanjskih poslova mora biti očišćeno željeznom metlom. Moramo završiti s servilnošću prema strancima na način Erzbergera i Stresemanna, i vidjet ćemo da će snažno zastupanje njemačkih interesa biti sasvim drugačije poštovano, a rezultat će biti pažnja prema njemačkim željama umjesto prezira.

(b) Rasna politika.

3. Isključenje Židova i svih ne-Nijemaca sa svih odgovornih položaja u javnom životu.

Taj je zahtjev nama nacionalsocijalistima toliko prirodan da nije potrebno daljnje objašnjenje; ali nije moguće ukratko dati uvjerljive argumente onima koji ne uspijevaju shvatiti načela naše rasne doktrine.

Machine Translated by Google

Svatko tko Židova smatra 'građaninom države židovske religije' - a ne heterogenim, segregiranim narodom, parazitskog karaktera, neće shvatiti bitnost ovog zahtjeva. Kad bi netko rekao ili pomislio da je kupus koji je slučajno izrastao usred biljke jagode zapravo biljka jagode i da se od njega mogu dobiti dobre jagode, bio bi jednako u krivu kao kad bi pomislio da je mladunče lava koje se uvuklo među stado ovaca time postalo ovca. Nijemac ne bi bio dobar vladin dužnosnik u Kini ili Indiji, a ne bismo voljeli imati Kineza ili Hotentota kao rizničara ili gradonačelnika njemačkog grada.

Ipak bi bilo bolje imati Enver-pašu ili Čang Kai Čeka na vlasti u Njemačkoj nego Židova sa slobodnom voljom za svoje raspadajuće rasne karakteristike.
Ono što je sigurno jest da je Revolucija olabavila okove reda u državi i da su se dugogodišnji židovski bankari, kao i Židovi s Istoka koji su nedavno imigrirali u Njemačku, obogatili osiromašivanjem Njemačke. Svi smo to vidjeli i iskusili; oduvijek se događalo ovo raspadanje nordijskih institucija. "Za ovaj lukavi narod otvoren je samo jedan put - nema se čemu nadati sve dok se održava red." (Goethe na sajmu u Plundersweilenu)

Stoga zahtijevamo:

4. Da se zaustavi imigracija istočnih Židova i drugih parazitskih stranaca, i
da će nepoželjni stranci i Židovi biti deportirani.

U vrijeme velike inflacije Židovi iz Galicije i Poljske hrlili su poput gamadi u njemačke gradove. Iako je vladala velika nestašica kuća, ubrzo su bili vrlo dobro smješteni, dok su se Nijemci morali uvući u rupe. Započeli su svoj prljavi posao, kupujući sve - bisere, perzijske tepihe, dijamante, zlato, srebro, platinu, ratne zajmove, novčanice od tisuću maraka, bakar, olovo, književnost, kazališta, žito (tvrtka Evaporator). Brzo su postali vidljivo bogati - i stekli su rang Nijemaca - u očima 'običnih Nijemaca'.

Kompromis je potpuno nedopustiv u rješavanju slučaja. Moramo imati administratore čija su rasna uvjerenja jasna i nepokolebljiva. Zdravlje rase mora se obnoviti praktičnom primjenom antisemitskog tretmana, a naša nacija mora biti okrenuta prema sjeveru u smislu nordijske ideje.

Ovo pitanje možda ne pripada u potpunosti 'privremenom programu' NSDAP-a; ali svi moramo jasno shvatiti da se s njemačkom nacijom ne može mnogo učiniti dok se ne 'debastardira'.

Ali ovdje i sada možemo reći da je strašna rasna dekadencija zaustavljena samo - barem u teoriji - zbog izvanrednog interesa koji općenito izazivaju pitanja rase i zbog postojanja brojnih knjiga na tu temu; međutim, ništa osim solidnog i kontinuiranog rada ne može nam omogućiti da postignemo stvarni napredak.

(c) Što se tiče državnog državljanstva, zahtijevamo:

5. Da nitko osim Nijemaca, koji vjeruju u njemačku kulturu i zajedničku sudbinu
svi Nijemci uživaju prava građana države.

Machine Translated by Google

Čak i ovdje se moraju postaviti granice. Ljudima koji, iako su rođeni u Njemačkoj, svjesno djeluju na način štetan za naciju i državu te primaju i izvršavaju naredbe iz inozemstva - tj. ne prihvaćaju udio u zajedničkoj sudbini, ne mogu se dodijeliti prava građanstva; mnogima ćemo morati uskratiti visoku čast uživanja tih prava.

6. Stranci mogu boraviti u njemačkoj državi samo kao gosti i smatrat će se kao da podliježe stranom pravu.

Ovo je nužno načelo, smišljeno da zauvijek okonča vječnu servilnost prema strancu. Ali to ne znači da nećemo srdačno dočekati građane strane zemlje i dobro se prema njima odnositi kao prema gostima sve dok se pristojno ponašaju; ali

7. Prava i interesi Nijemaca imaju prednost pred pravima i interesima podanika strane države.

Naši daljnji zahtjevi ne moraju biti detaljno uključeni u naš Program. Na primjer, oblik koji će poprimiti zakoni koji se odnose na strance bit će naknadno usvojen, kao i metode za isključivanje Židova. Ne može se očekivati da će Program načela biti i Program djelovanja, koji daje taktičke detalje o tome kako osigurati prevlast itd. Potpuno se protivim prekrutom utvrđivanju našeg Programa, jer u ovoj velikoj borbi prvo moramo odrediti načela od kojih nikada nećemo odstupiti, a ne oponašati metode hvatanja glasova buržoaskih i socijalističkih stranaka.

Ekonomska politika

Dužnost je Nacionalne vlade osigurati osnovne životne potrepštine, a ne osigurati najveći mogući profit za Capital.

Jednostavnim, razumnim ljudima može pasti na pamet da je suvišno objavljivati ovu očitu činjenicu kao načelo. Proizvođaču, poljoprivredniku, obrtniku, manufakturantu je uobičajeno da ono što proizvede ili koristi ili konzumira - on sam ili, kao trgovački artikl, drugi.

U njegovim očima, posao koji se ne bavi proizvodnjom ili potrošnjom je smiješno, nemoguće, protivno zdravom razumu.

To nas dovodi do jedne od velikih intelektualnih poteškoća u našem regrutnom radu. Naši sunarodnjaci će sigurno reći: — Naravno, vaš prirodni osjećaj u razmišljanju o značenjima i ciljevima rada i ekonomije je sasvim ispravan, ali nažalost naša takozvana politička ekonomija današnjice ni na koji način ne odgovara na ovu prirodnu tvrdnju. Ako bolje pogledate, otkrit ćete strašne karakteristike koje su potpuno suprotne očitoj dužnosti cijele nacionalne političke ekonomije.

A što je s lihvarima i profiterima? Razmišljaju li ti univerzalni pljačkaši o osiguravanju životnih potrepština? Ne! Bave li se stvaranjem vrijednosti, proizvode li išta? Ne! Oni su razbojnici i izdajnici u ekonomskom smislu i samo gomilaju bogatstvo za sebe.

Što je s bankama? One cirkuliraju novac i daju 'kredit'. Da; ali Pošta to radi, i to jeftinije, brže i bolje; a kome banke daju kredit? — Kome

Machine Translated by Google

Potrebne, radne mase, koje nemaju vlastiti dom ili nemaju mjesta za gradnju kuća, za zadovoljavanje prijeko potrebnih stambenih potreba? Ne! Ili poljoprivrednicima, ili onima koji vode poduzeća i koji proizvode i distribuiraju ekonomske potrepštine? Ne slobodno, i samo ako se ponudi sigurnost, uz prirodnu obvezu otplate; štoviše, naplaćuju kamate. Brine li se bankama jesu li kupci proizvođača dobro, jeftino i brzo usluženi ili jesu li ekonomske potrepštine opskrbljene brzo, jeftino i s dužnom pažnjom? Ne! Njihova jedina misao je ostvariti profit od kamata, provizije ili kako god se zove bankarski proces iskorištavanja ponude novca. Što banke proizvode? Ništa! Što zarađuju? Ogromne svote.

Dakle, lihvari, profiteri, banke, financijeri ne zadovoljavaju nužne potrebe, već umjesto toga izvlače ogromne profite iz prevladavajućeg kapitalističkog sustava - zapravo tiraniziraju i iskorištavaju današnji antisocijalni ekonomski sustav. Glavni zadatak ekonomije je osigurati da su kamate na kredite sigurne, tj. radnici su prisiljeni odreći se dijela svoje zarade 'Gradu'. Što radi vlasnik tvornice, ili kako ga radnici nazivaju, 'eksploatator' i 'krvopija'? Plaćanjem najnižih mogućih plaća, korištenjem inferiornih materijala, masovnom proizvodnjom, usrednjavanjem i visokim maloprodajnim cijenama, pokušava ostvariti što veći profit za sebe.

Ne razmišlja o siromaštvu svojih zaposlenika; ne mari ako se njegova roba mora brzo baciti kao smeće - tim bolje, jer to za njega znači više posla i više profita. Glupi ljudi iznova i iznova jure za jeftinim smećem, samo ako je privlačno izloženo.

Povrat kapitala mu je na prvom mjestu, a opskrba životnim potrepštinama tek na drugom.

Ipak, on nešto radi. On osigurava posao.

Pravi vlasnik tvornice je nešto sasvim drugo, onaj koji je svjestan svoje visoke zadaće kao ekonomskog vođe. On mora posjedovati visoku moralnu vrijednost - barem u ekonomskom smislu.
Njegov je zadatak otkriti stvarne ekonomske potrebe ljudi - ako je ujedno i izumitelj, sam obavlja taj pionirski posao. Mora održavati svoje troškove što je moguće nižima i rasporediti ih na najbolji mogući način, održavati cijene što je moguće nižima kako bi svoju robu plasirao na tržište; održavati i kvalitetu i količinu proizvodnje, dobro plaćati svoje zaposlenike kako bi mogli slobodno kupovati robu, mora uvijek razmišljati o poboljšanjima i obnovi postrojenja i trgovačkih metoda. Ako sve to stavi na prvo mjesto u svom poslu, on 'opskrbljuje životne potrepštine' u najboljem i najvišem smislu, a profit će doći sam od sebe bez da mu je na prvom mjestu. 'Najbolji i najopćenitiji primjer ove vrste proizvođača je Henry Ford. Postoje i druga imena u našoj teškoj industriji koja stoje jednako visoko, -

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens i brojni drugi.

Karakter takvih poduzeća je sasvim drugačiji kada njima osobno ne upravljaju ljudi visokih moralnih kvaliteta koji brinu o interesima svojih radnika, već su predana neosobnim društvima s ograničenom odgovornošću.

Dokle god je osnivač poduzeća ujedno i glavni dioničar i može održavati standard izvrsnosti svojih proizvoda, sve može biti u redu; ali čim se dogodi konverzija, nadjačaju je interesi kapitalističkih dioničara. Bivši vlasnici, menadžeri, sada ovise o Upravnom odboru, koji predstavlja dioničare, za poboljšanja poslovnih metoda i uvjeta rada, - a dioničari nemaju interesa (osim interesa robovlasnika) za dobrobit radnika i izvrsnost rada, sve dok

Machine Translated by Google

Dividende koje iz toga proizlaze su dobre, velike. Uvođenje vlasničkih dionica imalo je vrlo razoran utjecaj, jer svaki slučajni špekulant može prisvojiti dionice i zapravo postati vlasnik velikih industrijskih postrojenja, a da o njima ništa ne zna. Za burzu su dionice i udjeli samo papiri s kojima se mogu igrati. Ne zanimaju ih uvjeti proizvodnje i rada, većina njih ne bi mogla reći kakvi su proizvodi ili uvjeti marketinga, rada, plaća i održavanja u poslu čiji su zakonski vlasnici. (!) A vlasnici to zapravo i jesu, samo zato što su slučajno prisvojili dionice ove ili one tvornice na tržištu.

Ispitajmo sada ovo stanje stvari u svjetlu njegovog utjecaja na političku ekonomiju, kako bismo shvatili korumpirani karakter kapitalističkog sustava.

Danas poslovanje samo traži povrat kapitala.

Velike maloprodajne trgovine slijede drugačije metode. Njeguju 'privlačnost', 'blef', 'usrednjavanje', 'luksuzni predmeti' i pobuđuju želju za nepotrebnim stvarima, kao što sam gore pokazao.

Velike palače, izgrađene sa svim umijećima profinjenosti, pozivaju na kupnju naizgled jeftinih, ali uglavnom sasvim beskorisnih predmeta, a nudeći lake uvjete plaćanja mame svoje kupce da potroše sve vrste svota na čisti luksuz. Toaleti su osigurani kako bi ljudi mogli provoditi dugo vremena u trgovinama, koje tako postaju samo legla ekstravagancije, jer neka nitko ne pomisli da išta dobiva na poklon. Zaista bogati ljudi ne kupuju u velikim trgovinama; oni znaju ono što siromašniji ne zna - onaj tko kupuje jeftino, kupuje skupo. Zamišljaju li gomile koje kupuju u tim palačama da su izgrađene drugačije nego njihovim uštođenim novčićima? Misle li da se izvlače plaćajući pokretne stepenice, dizala, toalete, bajkovitu rasvjetu?

Shvatite također da velike trgovine znače propast malim trgovcima, da oni najokrutnije iskorištavaju kućnu radnu snagu i njihovo osoblje, da je ono što se proizvodi uglavnom smeće. Bolji artikli obično su skuplji nego u uglednim specijaliziranim trgovinama, činjenica koja opravdava našu borbu protiv velikih trgovina. Smatramo ih posebnim oblikom kapitalističke ideje u praktičnoj primjeni, koji ne osigurava osnovne životne potrepštine, već je tu samo radi stvaranja ogromne dobiti za dioničare.

S obzirom na ovu vodeću koncepciju opskrbe životnim potrepštinama (koja, trebamo primijetiti, nema nikakve veze s komunističkom shemom ekonomije), to pitanje je na prvom mjestu po važnosti u našem stavu prema privatnom vlasništvu.

8. Nacionalsocijalizam priznaje privatno vlasništvo nad imovinom kao načelo i štiti ga zakonom, - pod uvjetom da se ono časno steče i koristi. Ovdje o tome ne možemo raspravljati, ali svatko tko ispravno razumije pojam 'rad' brzo će vidjeti da proizvod 'rada' mora biti vlasništvo onoga koji radi. Proizvođač neće razumjeti zašto bi njegov rad, ili njegova vrijednost, trebao biti vlasništvo nejasne 'zajednice', niti će lako priznati da plodovi njegovog rada trebaju ići pojedincu, kapitalistu. Stoga ispravno razumijevanje značenja 'rada' prirodno vodi do priznavanja privatnog vlasništva.

   Konačno, postoji još jedna tema - koncepcija doma. Dom nije stvarnost osim ako nije uistinu čovjekovo vlasništvo, a njegov vlastiti dom ne skriva njegovu vlastitu obitelj. Čovjekovo vlastito voće i povrće iz vlastitog vrta ima bolji okus od obroka pojedenog u prepunoj gostionici. Svatko tko ne poznaje čežnju za posjedovanjem niti radost posjedovanja, neće razumjeti važnost prepoznavanja privatnog vlasništva. Takav čovjek nema korijena nigdje, neobično je da

Machine Translated by Google

Grabežljivi tip čovjeka uvijek je zavidan, uvijek traži nešto novo za posjedovati, dok je nordijski čovjek, čvrst čovjek od zemlje, apsolutno skroman u svojim idejama. Ne želi više nego što može dobiti svojim radom. Radnik ne želi imati lijepu vilu koju nikada ne bi mogao zaraditi; želi lijepu malu kuću za sebe, a ne unajmljenu za koju bi tijekom života plaćao tri ili četiri puta više nego što je koštala izgradnja kuće. Ali Židov, kapitalist, - on ne želi biti vezan ni za jednu parcelu zemlje; njegov ideal je veliki sef pun novčanica, hipotekarnih ugovora i zadužnica. Bogatstvo, ne u imovini već u hipoteci drugih ljudi, njegov je cilj. Ne radi, ali se ne odmara dok ne nakupi svežnjeve obveznica koje mu daju prednost nad svima kojima je posudio novac. Sljedeći zahtjev našeg Programa formuliran je kako bi se tome stalo na kraj.

9. Dobrobit nacije zahtijeva da se postavi granica gomilanju bogatstva u rukama pojedinaca.

Bogatstvo samo po sebi nije štetno; naprotiv, dobro upravljana imovina čini dobro svima koji su s njom povezani. Ali opet, kapitalistički sustav zajmova pretvorio je bogatstvo od blagoslova u prokletstvo; to je pljačka. Velika masa radnika bez posjeda 40 i zadužena srednja klasa sve se više udaljavaju od bogatih; bezbrojni mali vlasnici su ovršeni zbog dugova, a moć financijera, koji ne poznaju domovinu, niti domovinu, postaje sve zlokobnija, dok sjede u svojim modernim dvorcima razbojničkih barona, bankama. Da bi se tome suočila, Nacionalna Država će se pobrinuti da:

10. Svi Nijemci bit će organizirani u radnu zajednicu za unapređenje općа dobrobit i kultura.

Ova ideja zajednice rada podrazumijeva ekonomsko svrgavanje univerzalističke koncepcije društva. Sav rad i proizvodnja moraju biti uključeni u višu ideju služenja zajednici. Ni na koji način nije protivna osobnom trudu i marljivosti, ali znači da individualni napredak ne smije biti na štetu bližnjih. Sljedeća točka izražava ovaj zahtjev.

11. U okviru opće radne dužnosti koja se odnosi na svakog Nijemca, i uz priznavanje privatnog vlasništva kao načela, svaki Nijemac bit će slobodan zarađivati na bilo koji način koji želi i slobodno raspolagati rezultatima svog rada.

Navedeno izričito odbacuje socijalizacijske sheme marksizma, a također i visoke financije. Država će uključivati najveći mogući broj slobodnih egzistencija povezanih društvenom idejom služenja. — Naravno da je isključeno upravljanje rudnicima, visokim pećima, valjaonicama, brodogradilištima u malom opsegu, ali sto tisuća slobodnih i neovisnih majstora-obukača bolje je od pet ogromnih tvornica obuće.

Veliki zemljoposjedi na sjeveru i istoku Njemačke produktivniji su ako se njima upravlja u velikim razmjerima nego ako njima upravljaju mali poljoprivrednici s slobodnim posjedima. Mali slobodni posjedi najbolje funkcioniraju ako su lako dostupni gradovima i selima. Naša sljedeća točka zahtijeva da:

12. Zdrava kombinacija svih vrsta poduzeća, velikih i malih, uključujući poljoprivredu, održavat će se.

13. Velika poduzeća (sindikati, trustovi) nacionaliziraju se. Ovaj zahtjev je u skladu s našom općom borbom protiv kapitalističke ideje. — Prvi cilj sindikata i trustova u bilo kojoj grani proizvodnje je ujedinjenje s drugim sličnim poduzećima

Machine Translated by Google

radi diktiranja cijena. Njima ne upravlja želja za distribucijom dobre robe po niskoj cijeni. Takve 'prstenove' posebno privlače nova poduzeća koja dobro posluju. Nove tvrtke u istoj poslovnoj grani kupuju se i uklanjaju s puta, često po vrlo visokoj cijeni kao kompenzacija. Ponuda se regulira udruživanjem, čime su u mogućnosti regulirati cijene u skladu s naizgled stvarnom 'ponudom i potražnjom'. To je ono što brine dioničare, koji ne žele da konkurencija održava niske cijene. Nove ideje i izumi gledaju se s neprijateljskim okom i po mogućnosti se potiskuju ako bi njihovo usvajanje ugrozilo platežnu sposobnost starijih postrojenja. Takva poduzeća, vođena kao ogromni trustovi iz velikog središnjeg ureda, očito su 'zrela za socijalizaciju', tj. prestala su ispunjavati bilo koju od usluga zajednici koje pruža pojedinačna konkurencija. Paralizirana su od početka i služe samo pohlepi kapitalizma.

14. Lihvari i profiteri, te nemilosrdno bogaćenje na štetu nacije, bit će kažnjeni smrću.

Zakon, kakav je sada, daje posebnu zaštitu individualnoj imovini. Sitne krađe kažnjavaju se nehumano, dok Zakon ne pruža način za hvatanje velikih prevaranata koji pljačkaju cijelu naciju 'kapitalističkim metodama'. Posebno se pozivamo na one koji su poticali i profitirali od inflacije. To je bio prvi put u povijesti da je cijela vrijedna nacija opljačkana od cijele svoje ušteđevine zločinom inflacije ogromnih razmjera, kao što se dogodilo u Njemačkoj.

Pohlepa banaka nakon stabilizacije bila je gora od pljačke na cestama. Više Nijemaca postalo je žrtvama praksi 'ratnih kompanija' nego bilo koje organizirane pljačkaške bande.

Kad dođe vrijeme, detaljnije ćemo se pozabaviti ovim stvarima i morat ćemo pronaći pravnu formulu za njih. Ali svi će se složiti da se 'organizirana prijevara protiv nacije' mora kažnjavati jednako, pa čak i strože, od malih krađa novca ili prijevara.

15. Uvođenje obvezne godine rada ili službe za svakog Nijemca.

Obveza služenja radom bit će vidljivi izraz dužnosti služenja javnosti. Namijenjena je edukaciji i predstavljanju primjera cijele zajednice koja radi kao jedan čovjek. Pokazat će svakom Nijemcu blagoslov strogog ispunjavanja dužnosti u radu za službu naciji.

Financijska politika

Razbijanje ropstva interesa.

Naši principi o ovoj temi su tako detaljno utvrđeni u drugom poglavlju da mi
Ovdje ćemo opisati samo mjere koje su prikladne za postizanje našeg cilja u praksi.

16. Oslobođenje države, a time i nacije, od zaduženosti i od obveze plaćanja kamata velikim financijskim kućama.

Država se ne smije zaduživati - jer za to nema potrebe. Nema usporedbe između države i privatne osobe kojoj s vremena na vrijeme trebaju zajmovi i prisiljena je zaduživati se. Država kontrolira kovnicu novca; tako može zarađivati, što privatna osoba ne može! To je učinila na sulud način.

Machine Translated by Google

tijekom inflacije. Isto je učinila s rentenmarkom, a isto - nakon što je prepustila svoju kontrolu takozvanoj Reichsbanci - s takozvanom Reichsmarkom.

Država bi mogla puno bolje iskoristiti ovo pravo zarađivanja novca, bez opasnosti od inflacije. — Ali samo ako prvo:

17. Reichsbank i sve emisione banke su nacionalizirane i
18. Ako se novac za sve velike javne objekte (vodnu energiju, željeznice itd.) ne osigurava putem zajmova, već odobravanjem državnih obveznica bez kamata ili bez korištenja gotovog novca.

Drugim riječima: — Bezobzirno tiskanje novčanica, bez stvaranja novih vrijednosti, znači inflaciju. Svi smo to proživjeli. Ali ispravan je zaključak da izdavanje obveznica bez kamata od strane države ne može proizvesti inflaciju ako se istovremeno stvaraju nove vrijednosti.

Činjenica da se danas veliki gospodarski pothvati ne mogu pokrenuti bez pribjegavanja zajmovima je čista ludost. Tu je razumno korištenje prava države da proizvodi novac koje bi moglo dati najkorisnije rezultate.

Svatkome mora biti jasno da bi se, na primjer, velika elektrana koja koristi energiju vode mogla izgraditi na sljedeći neuobičajen način:

Vlada u Zakonodavnom vijeću uvodi prijedlog zakona o iskorištavanju vodne snage Bavarske, Saske itd., zadovoljavajući sve ekonomske uvjete. Lokalni Sabor ili drugo tijelo odlučuje o gradnji, ovlašćuje ministra financija ili Državnu banku da izda niz novčanica, posebno označenih kako bi se pokazalo da su u potpunosti pokrivene novim radovima koji se planiraju. Ove novčanice podupiru se kombiniranim kreditom države ili Reicha. Nitko ne može prigovoriti na inflaciju. Gradnja se odvija na temelju dodatnog kredita koji odobrava Vijeće koje predstavlja naciju, a novčanice postaju zakonsko sredstvo plaćanja kao i ostale.

Kada je posao završen, nitrati ili električna energija se isporučuju kupcima za taj novac, a za nekoliko godina emisija se može povući i uništiti. Rezultat: Država, nacija, uspostavila je novi posao koji im osigurava veliki novi izvor prihoda, a nacija je zbog toga bogatija.

Kako bismo dokazali ludost sadašnjeg sustava, usporedimo prethodno navedeno s onim što ide dalje. sada.

Uzima se zajam. Nekoliko kapitalista čini ono što cijela nacija, čak i ako Parlament glasa za to, ne može; dopuštaju državi da od njih posuđuje novac. Umjesto da koristi svoju izravnu vlast za dobrobit nacije, država se obvezuje plaćati trajne kamate za iznos potreban za dovršetak određenog posla, čime si vješa mlinski kamen o vrat. I, što je najskuplje od svega, izdaje obveznice stvarajući tako „svježu kupovnu sposobnost“. U bilanci nije važno je li novi rad predstavljen novim papirnatim novcem ili novim obveznicama.

Ali zajednica trpi štetu jer obveznice impliciraju da je novi rad hipotekarni kapital, koji se prirodno čini prilično sigurnim, diktira cijene i uzima profit. Dakle, financijeri su zapravo ti koji su bogatiji razvojem nacionalne vodne energije; ravnodušni su prema otplati; vole imati monopole poput stalne mužnje krava. Stanovništvo je prisiljeno

Machine Translated by Google

skupo platiti električnu struju ili nitrate, i još jednom se dio nacionalne imovine pretvara u interesu financijera.

Moram čitatelja uputiti na svoje ranije spise, posebno Der deutsche Staat, koji ova pitanja obrađuje detaljnije nego što je to moguće u ovoj brošuri. Nekoliko brojeva u ovoj seriji, štoviše, bavi se raznim posebnim aspektima novih metoda stvaranja novca u nadolazećoj državi.

19. Zahtijevamo uvođenje fiksnog standarda kovanog novca. To, doduše, sada imamo, ali pljačka ostaje ista kao i prije. Mi nacionalsocijalisti imali smo sve spremno, čim smo došli na vlast, da odmah prekinemo inflacijsku prijevaru i uvedemo novi zajamčeni standard kovanog novca.

20. Osnivanje nove nacionalne banke za razvoj i gospodarstvo.

Ovaj je zahtjev iscrpno objašnjen u pamfletu 8 Nacionalsocijalističke biblioteke: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Zanimljivo je da je ovaj naš zahtjev za financijskom politikom duboko ušao u druge političke krugove osim u naše.

Godine 1921. podnio sam ovaj zahtjev bavarskoj vladi u obliku potpuno razrađenog zakona. U početku je bilo mnogo simpatija za tu ideju: ali nakon što su se "stručnjaci" - bankarska zajednica - uključili u konzultacije, vlada je odbacila "Federovu utopiju".

Nakon uspješnih izbora u Tiringiji u veljači 1921., naša stranka u tamošnjem Landtagu naporno je radila na osnivanju takve banke i otkrila da je von Kluchtzner, ministar financija, spreman surađivati; buržoaski dio također je bio suosjećajan. Većinom glasova u Landtagu vlada je ovlaštena osnovati Socijalnu banku za razvoj i gospodarstvo. Nakon čega je vlada Reicha, pod pritiskom Reichsbanke, zabranila provođenje volje naroda.

U međuvremenu sam uspio u Reichstag uvesti nacrt zakona kojim se predviđaju slične banke u različitim državama; međutim, u kratkom zasjedanju Dawesove godine (1924.) vladine stranke su ga oprezno odgodile do raspuštanja u jesen te godine.

Prijedlog zakona o banci bio je pred Landtagom u Mechlenburgu. Rezolucija je postala nevažeća zbog oklijevanja njemačkog nacionalističkog ministra financija, također zbog prepreka koje se očekivalo da će Reichsbank postaviti na put.

Ideja koja je temelj banke za razvoj nije ništa manje jednostavna od gore objašnjenog plana za stvaranje novca za velike javne svrhe.

Udružena gospodarska korporacija, poput banke za gospodarski razvoj, trebala bi imati pravo izdavanja novca za razvoj (Baumark-Scheinen) pokrivenog vrijednošću novoizgrađenih kuća. One bi se tada mogle graditi oslobođene ogromnog tereta kamata, koji danas sam po sebi onemogućuje izgradnju u dovoljnim količinama.

Svaki Nijemac s vlastitim domom. Slobodan narod na neograničenoj zemlji.

Machine Translated by Google

21. Potpuno preoblikovanje poreznog sustava na socijalno-političkim ekonomskim načelima. Oslobađanje potrošača od tereta neizravnog oporezivanja, a proizvođača od poreza koji ograničavaju njegove aktivnosti.

Socijalna politika

Socijalna politika je omiljeni moto naših sadašnjih političkih lijekova za sve. Zvuči tako lijepo, čini ih popularnima i privlači glasove za stranku koja obećava da će sve ispraviti.

Kad svaka stranka obeća dužnosniku, na primjer, povećanje plaće, to nazivaju socijalnom politikom.

Isto je i kada obećavaju ispuniti želje činovnika i radnika; ili kada čine malo da olakšaju ljudima s malim primanjima, ili ratnim žrtvama, ili mladim učiteljima, ili Nijemcima u inozemstvu.

I svi ljudi trče za tim političkim štakorima kad sviraju na svojoj 'društvenoj' flauti .

Prvo treba razjasniti da socijalna politika označava javnu dobrobit kao najviši zakon i da je, kako se sada shvaća, socijalna politika zapravo politika vlastitog interesa bez obzira na opću dobrobit. Daju se svakakva nepromišljena obećanja, a oni koji ih daju moraju od početka znati da ih je nemoguće ispuniti.

Sada kada je Njemačka toliko politički, ekonomski i financijski nemoćna - što se prvo izražava u Dawesovim zakonima, a sada u Youngovom zakonu, te u takozvanoj politici ispunjenja koja je opteretila našu naciju, čineći život gotovo nemogućim - lažno je i smiješno govoriti o 'socijalnoj politici'. Sada kada je njemački život tako skučen, kada svaki čovjek gazi svog susjeda i pokušava ga preteći i odgurnuti, kada su različite klase stanovništva u sukobu, obećanja favoriziranja jedne skupine na štetu druge nisu 'socijalna politika za opće dobro', već politika poticanja jedne klase protiv druge. Oni vrlo dobro znaju da se trenutno 'poboljšanje' poništava višim troškovima života i višim oporezivanjem.

Socijalna politika znači nešto sasvim drugo - odlučnost da se riješi društveni problem.

Nesretne, eksploatirane radničke klase vjeruju da su njihove pravedne plaće, njihove odgovarajuće položaj u društvenom poretku im se uskraćuje - otuda klasni rat.

Svima je jasno da naš ekonomski život pati od dubokih rana; gorke nepravde.
Pa ipak, zaključci koje je izvukao marksizam sa svojim „klasnim ratom“ i svojim „socijalnim i ekonomskim zahtjevima“ o „eksproprijaciji eksproprijatora“ i „socijalizaciji“ potpuno su pogrešni, jer to udara po svim istinskim zahtjevima istinske socijalne politike, čiji je najviši zakon opće blagostanje.

Vodeći princip klasnog rata - kao princip politike - je mržnja. 'Ekproprijacija eksproprijatora' pretvara zavist u princip ekonomije, a 'socijalizacija' znači uništavanje osobnosti u vodstvu i postavljanje materijalizma, mase, na mjesto intelekta i učinkovitosti.

2 Aluzija na hamelnskog svirača.

Machine Translated by Google

Nije potrebno ništa daljnje da bi se dokazao potpuni slom marksističkih doktrina, s obzirom na potpuni bankrot komunističkog ekonomskog sustava i bijedan neuspjeh Njemačke revolucije 1918.

Posebno bih skrenuo pozornost svojih čitatelja na činjenicu da ovaj pseudosocijalizam, rođen iz marksizma, nije utemeljen na zdravom razumu niti na bilo kojoj 'društvenoj' ideji, nije konstruktivan, već ostaje potonuo u najdublje dubine političke misli, da počiva na istom općem principu grubog i kaotičnog individualizma kakav smo oduvijek poznavali. U njega vjeruje samo određeni broj pojedinaca, ujedinjenih osjećajima mržnje i zavisti - a ne ikakvom konstruktivnom svrhom - protiv druge polovice nacije. Možemo li se iznenaditi što društveno pitanje nije i ne može biti riješeno na ovaj način i da je njihovo jedino rješenje mržnja i želja za plijenom; da živa država ne bi mogla proizaći iz pobune marksističke burze, već samo hrpa ruševina.

Nacionalsocijalizam još jednom pronalazi pravu riječ: pobuna burze. Marksizam je izraz kapitalističke izdaje. Kapitalističke, jer kada društvo utemeljeno na individualizmu zapadne u kaos, ono nužno pada pod vlast velikog financijskog magnata.

Socijalno-političke teorije, koje se pretvaraju da su 'antikapitalističke' (marksizam, rat između klasa) - socijalna politika kako se danas shvaća - nužno su kapitalističke, jer dijele isti intelektualni princip. One nemaju želju organski graditi član po član, s mukom ispreplitati različite klase koje rade pod visokom koncepcijom nacionalnog jedinstva, već su njihove težnje čisto sebične, njihova je želja poboljšati vlastiti položaj bez obzira na druge.

Kapitalizam i marksizam su jedno te isto! Rastu na istoj intelektualnoj stabljici.
Između njih i nas, njihovih najljućih protivnika, postoji ogromna razlika. Čitava naša koncepcija izgradnje društva uvelike se razlikuje od njihove. To nije ni klasna borba ni klasni egoizam, već - naš glavni zakon je opća dobrobit.

22. Veliki napredak u osiguranju za starije osobe nacionalizacijom životnih renta. Svaki pripadnik njemačke nacije imat će osiguran dovoljan iznos za život kada dostigne određenu dob, a prije te dobi ako postane trajno onesposobljen.

To je rješenje društvenog problema.

Nije toliko izravno nezadovoljstvo plaćama, nadnicama i prihodima ono što uzrokuje društvenu napetost, koliko neizvjesnost, čovjekova tjeskoba zbog svojih kasnijih godina, da ne bude bačen na ulicu. Upravo ta tjeskoba zbog spoznaje potiče različita zanimanja da se udružuju u lažne društvene organizacije marksističkog i kapitalističkog tipa i ogorčuje neprijateljstvo između poslodavca i zaposlenika. Oslobađa najniže instinkte s obje strane, a rezultat je međusobno neprijateljstvo. Radnikov pravi cilj u životu blijedi u borbi za trenutno povećanje plaća, a on nikada ne shvaća koji bi veliki cilj socijalne politike trebala biti odgovarajuća skrb za stare...

dob.

Još jednom primjećujemo kako je država pronašla dobro i pohvalno rješenje u slučaju službeničke klase, brinući se o njima nakon umirovljenja. To je ispravno i sretno rješenje kapitalističkog ideala dohotka, naime pretvoriti ga u pravi državni ideal opskrbe, temeljen na osobnom radu i učinkovitosti.

Machine Translated by Google

Najviši i najplemenitiji cilj nacionalsocijalizma bit će ostvariti ovaj standard općeg blagostanja.

23. Podjela dobiti za sve.

NSDAP se identificira s ovim zahtjevom. To je zapravo čisto socijalistički zahtjev u pravom smislu te riječi; ipak, dolazi nam kao privlačan, ali korumpirajući dar kapitalizma.

Dijeljenje dobiti koja proizlazi iz rada drugih spada pod kategoriju nezarađenog dohotka koju nacionalsocijalizam najoštrije napada. Dijeljenje dobiti od vlastitog rada je zahtjev toliko prirodan i društveno toliko pravedan da se ništa ne može iznijeti protiv njega kao načela.

Upravo u provedbi nastaje poteškoća, odnosno u ograničavanju iznosa udjela zbog proizvodnje, vještine i marljivosti radnika, te zbog umnog rada izumitelja, računovođe, trgovca, uprave i drugih okolnosti povezanih s poslovanjem.

Naravno je vrlo važno da se strane koje povećavaju vrijednost proizvoda ne izostave iz razmatranja. Čak i u sadašnjem sustavu, određeni dio plijena koji kapital želi izvući iz posla mogao bi se vratiti radniku.

Ovdje nećemo raspravljati o pitanju kako će kasnije nacionalsocijalistička država riješiti problem.

Osobno sam smatrao da bi opće snižavanje cijena, uz istovremeno održavanje plaća na sadašnjoj razini, bio bolji i praktičniji način za ispunjavanje zahtjeva za podjelom profita od cjelokupne naše nacionalne proizvodnje.

Međutim, moguće je da će nacionalsocijalistička država riješiti problem na daleko sveobuhvatniji način nego što to danas zamišljaju umovi s marksističkom i kapitalističkom tendencijom. Sadašnji zahtjev za podjelom profita proizlazi ili iz želje za profitom (u biti kapitalističke) ili iz zavisti (u biti marksističke).

Samo u idealnoj državi, kako je mi zamišljamo, to je opravdano, jer kada to riješimo, moramo izbjegavati kapitalističku metodu dodjeljivanja malog udjela u poslovanju, čiji je jedini cilj osigurati većim dioničarima pravo na dividende, a također i marksističku ideju zavisti, jer ona obezvređuje osobni faktor i šteti široj javnosti.

Radi jasnoće, navodimo nekoliko primjera.

Radnicima koji sudjeluju u 'podjeli profita' u tvornici obuće ne koristi dobivanje nekoliko dionica u poslu ili malog bonusa ili para cipela po nabavnoj cijeni, ako moraju jednako skupo platiti za svoje košulje, odijela, čarape, hranu i piće, jer krojači, pekari i pivari pokrivaju pohlepu trgovaca odjećom, pekara i pivovara vlastitim 'podjelom profita'.

Snižavanje cijena je čar koja mora dati svakom članu nacije udio u profitu nacionalne proizvodnje.

Machine Translated by Google

Neće zadovoljiti osjećaj socijalne pravde istinskog nacionalsocijalista ako se čistači ulica, nadničari, željezničari, poštari, prometni radnici, bolnički radnici - da spomenemo samo neke - poljoprivredni radnici, rudari, građevinari, fizički radnici, isključe iz podjele profita, jednostavno zato što te klase ne doprinose povećanju vrijednosti. Također, o poljoprivredi (u kojoj se ne moraju uzeti u obzir samo detalji poljoprivrede, već i milijuni zaposleni u drugim poslovima povezanim s njom) mora se reći da se 'isplati' u godinama kada je žetva dobra; i u teškoj industriji rudnici donose samo golu dobit zbog pritiska svjetske konkurencije.

Možemo li tvrditi da će ti milijuni radnika i zaposlenika, koji su često zaposleni u najvažnijim granama industrije, ali koji zbog okolnosti ne mogu očekivati izravno sudjelovanje u dobiti, dobiti manje pažnje od brojne klase koja možda radi kao perači suđa ili nosači u noćnom klubu ili turskoj kupelji, ili u optičkoj ili kemijskoj tvornici koja uživa monopol i opskrbljuje cijeli svijet? Ako ovi potonji dijele dobit i dividende od luksuzne proizvodnje, hoće li oni sve više i više onemogućavati većini nacije da postigne te prednosti?

Volimo razmišljati o pljusku dividendi, bonusa, božićnih darova novca koji se izlijevaju na radnike i dužnosnike koji godinama izvrsno rade za poduzeće. Takve težnje društveno-političke prirode ne treba raspravljati i argumentirati u ovoj raspravi o općim načelima. Zahtjev, kako stvari sada stoje, važan je zahtjev i onaj koji bi trebao privući pristaše. 'Profit' uglavnom ovisi o općoj poslovnoj situaciji te o tehničkoj vještini i prodajnoj vještini uprave; neuspjeh može nastati zbog pogrešne konstrukcije ili pogreške u izračunima. Koliko god radnici bili vješti, koliko god marljivi, oni mogu imati malo ili nimalo utjecaja na rezultate godišnjeg rada ili na dobitke ili gubitke.
Njihova učinkovitost opravdava njihovo traženje odgovarajuće i dovoljne plaće, ali ne postoje moralni ili ekonomski razlozi za njihovo traženje udjela u dobiti. S pravom bi se oduprli prijedlogu da bi trebali pokriti sve gubitke poslovne godine iz svoje ušteđevine; s pravom bi se oduprli očekivanju da nadoknade, smanjenjem plaća, loše upravljanje ili ekstravagantan život direktora. Ali 'podjela dobiti' je opravdana samo ako postoji sposobnost i spremnost za dijeljenje rizika i gubitaka ili ako to opravdava posebna učinkovitost.

Evo jednog aspekta opće podjele profita.

Zašto bi, na primjer, velike njemačke tvornice boja, sa svojim dominantnim monopolskim položajem, i dalje bile samo kapitalistička muzna krava za dioničare IG Farbenindustrie, a u najboljem slučaju, podizanjem cijena, davale dio profita svojim radnicima i službenicima?

Zadatak nacionalsocijalističke države bit će osigurati da se ogromni monopolistički profiti stave na raspolaganje svima putem najizdašnijeg snižavanja cijena.

Očito je da problem nije pitanje socijalne politike, već je usko povezan sa sadašnjim kapitalističkim društvenim poretkom (zahtjevi dioničara).

Machine Translated by Google

Želimo primijeniti ova ukratko izražena načela; i voditi se njima u našem cilju ostvarivanja što šireg sudjelovanja u dobiti u svim poslovima u kojima dobit isključivo ide u džepove profesionalnih financijera.

24. Eksproprijacija sve dobiti koja nije ostvarena poštenim radom, već ratom, revolucijom - i dalje - stabilizacijom i revalorizacijom marke; također, imovine zajmodavaca i grabežljivaca.

Ovo je mjera kazne i pravde koja ne zahtijeva objašnjenje ni prema jednom načelu.

25. Uklanjanje nedostatka stambenog prostora opsežnom izgradnjom diljem Reicha sredstvima predviđenim pod br. 20 (banka za razvoj). Ovim se zatvara popis društveno-političkih zahtjeva. O tehničkom financijskom pitanju ne može se puno reći u ovoj brošuri, jer je to vrlo velika posebna tema, koju, čini se, razumiju samo financijski umovi i koju će oni zapravo morati provesti. Brošura 8 NS knjižnice u potpunosti se bavi tom temom.

Religija i umjetnost

O ovoj temi nije moguće navesti više od nekoliko vodećih načela u okviru Programa. To je već učinjeno. Što se tiče ostalog, naše načelo mora biti da ne uvlačimo pitanja religije u izjave o općoj politici; iako možemo tretirati kvareći utjecaj tajnih doktrina judaizma kao predmet javnih izjava i napada.

Isto vrijedi i za sve glupe napade na kršćanstvo. Izrazi poput "kršćanstvo je samo nanijelo štetu" samo pokazuju da čovjek koji ih izgovara nema ni ljudsku ni političku inteligenciju.

Može se s pravom kriviti Crkva za miješanje u politiku, a svi dobri kršćani će osuditi okrutnosti koje je inkvizicija prakticirala u ime Križa i suđenja za vještičarenje, ali pogrešno je općenito zloupotrebljavati najveći fenomen u ljudskoj povijesti za pogreške i izopačenosti pojedinaca. Kršćanska religija je uzdigla i izgradila milijune i milijune te ih dovela Bogu putem patnje.

Kultura srednjeg vijeka uzdizala se u znaku križa; postignuća, žrtva, hrabre vjere imaju korijene u kršćanstvu. Stoga moramo paziti da razlikujemo unutarnju duhovnu jezgru kršćanstva od različitih oblika izraslina koji su se na njemu pojavili tijekom njegova prolaska kroz povijest.

Naša stranka počiva na temeljima pozitivnog kršćanstva.

Ovo nije mjesto za raspravu o svim problemima, nadama i željama o tome hoće li njemačka nacija u nekom trenutku otkriti neki novi oblik za svoja religijska uvjerenja i iskustva; to su pitanja koja daleko nadilaze granice programa poput onog nacionalsocijalizma.

Hitno je suprotstaviti se svim razornim utjecajima koji štete našoj naciji u području umjetnosti, književnosti, znanosti, pozornice, filmova i, prije svega, u cijelom tisku. Naš program načela - 25 točaka -

ide dovoljno detaljno da nije potrebno više ništa reći o ovoj temi.

Machine Translated by Google

Vojne i druge reforme

Nacionalna vojska, obrtničke i strukovne komore, reforma biračkog prava i zakona, toliko su opsežna pitanja koja utječu na javni život da se ne mogu odbaciti u nekoliko rečenica. Vodeće ideje iznesene su u samom Programu, ali zadatak njihovog promišljanja i razrade te, prije svega, njihovog povezivanja s povijesnom prošlošću bit će veliki problem nadolazećih godina, kada se nadamo da će politička moć biti naša i kada budemo opremljeni snagom i znanjem potrebnim za preuzimanje državnih poslova.

Ovdje imamo bogato polje za istraživanje pod nacionalsocijalizmom.

Značaj nacionalsocijalizma pokazuje činjenica da ne ostavlja nijednu domenu nacionalnog života netaknutom; jer pruža potpuno novi temelj na kojem ćemo morati graditi taj život.

Machine Translated by Google

5. Ono što ne želimo

Kako bismo ojačali pozitivnu stranu našeg Programa, bilo bi dobro ukratko navesti ono što ne želimo.

Ne želimo da se kotači povijesti okrenu unatrag niti da se ožive dinastije koje su izblijedjele, jedva ostavljajući traga za sobom - vlastitom krivnjom. Niti želimo da klase koje su svrgnute ponovno budu vraćene na njihove prijašnje privilegirane položaje.
Časnička klasa i dužnosnici zapravo nisu ništa viši ili bolji od bilo koje druge profesionalne klase, ukoliko istinski rade u skladu s našom idejom služenja naciji prije svega.

Nije uniforma niti zlatna čipka, već performansa ono što čini čovjeka.

Ne želimo jednostrano favoriziranje ili umjetno uzdizanje radničke klase, niti bilo kakvu vrstu proleterske diktature. Nitko se ne smije uvjeriti da bilo koja klasa, jednostavno zato što je u prošlosti bila ugnjetavana, može preuzeti pravo na vlast. Takve težnje, kada se prevedu u stvarnost, neizbježno vode do strašnih posljedica, poput onih koje su pratile pobunu na burzi u studenom 1918. Zasad na vrhu nije 'ugnjetavani' dio stanovništva, već gomila političkih prevaranata, pohlepnih avanturista, profitera, brbljavica i budala, koji su zauzeli politički stroj i administraciju. Obećana diktatura proletarijata pretvorila se u

Diktatura 'profitarijata'.

Čak ni novo uređenje države pod nacionalsocijalizmom ne bi imalo šanse za uspjeh osim ako ne bi imalo na raspolaganju vrlo temeljito obučen kadar odlučnih ljudi potpuno prožetih načelima našeg Programa, ozbiljnih ljudi energije i iskustva. Čak i kod nas bi se previše čistih demagoga probilo i požnjelo prednost pod novim poretkom.

Mnogo je lakše kritizirati nedostatke urušavajućeg društvenog poretka nego konstruktivno raditi na njemu.

Ne trebamo samo novu stranku koja polako dobiva oslonac u Parlamentu i administraciji, a zatim možda prihvaća jedno ili dva mjesta u koalicijskom ministarstvu, samo da bi joj na kraju slomili leđa, - jer bi tada naša uloga u povijesti bila ispunjena, baš kao što je danas socijaldemokracija završena kao politička i intelektualna snaga u Njemačkoj. Isto vrijedi i za njemačke nacionaliste, koji su se već odrekli svojih glavnih načela kako bi dobili mjesta u vladi.

Ne želimo ministre koji preuzimaju dužnost isključivo radi položaja ili moći, ali svaku takvu poziciju smatrat ćemo korakom prema našem velikom cilju. Između nas i ostalih uvijek stoji plameni mač naše svjetske teorije.

S jedne strane Država; ili bolje rečeno lažna Država, liberalno-demokratsko-parlamentarnog pečata, prisiljena nuždom maskirati tiraniju financijera, a pod njezinim nogama kipjela rulja židovskih sljedbenika logora i lovaca na mjesta, koja se bori da preživi od sustava.

S naše strane, borba za oslobođenje i pročišćenje našeg naroda, sve dok ne postignemo istinsko stanje socijalne pravde i nacionalne slobode.

Machine Translated by Google

6. Zaključak

Zadatak ove prve brošure NS knjižnice jest naučiti nacionalsocijalista onome što bi trebao znati o Programu stranke. Iznova i iznova smo vidjeli jedino glavno načelo koje se provlači kroz sve naše argumente poput grimizne niti: nacionalsocijalizam je teorija svijeta, koja stoji u oštroj suprotnosti s današnjim svijetom kapitalizma i njegovim marksističkim i buržoaskim satelitima.

Naš život je borba u službi ove moćne ideje, borba za novu Njemačku.

Mi nacionalsocijalisti mašemo svojom burnom zastavom pred svijetom. Vječno mladi, sjajni i svjetlucajući na suncu, uzdiže se Kukasti križ, simbol ponovnog buđenja života.

Machine Translated by Google

Manifest za ukidanje Robstvo interesa

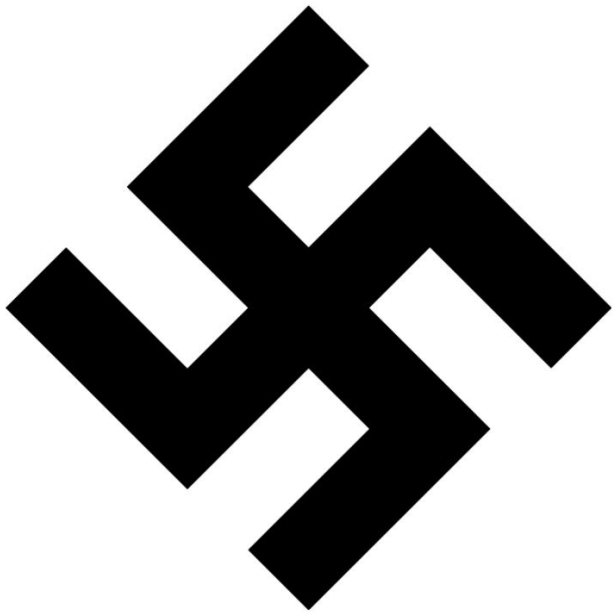

Machine Translated by Google

Mamonizam je teška, sveobuhvatna i prevladavajuća bolest od koje pati naša suvremena kulturna sfera, pa i cijelo čovječanstvo. To je poput razorne bolesti, poput proždirućeg otrova koji je zahvatio narode svijeta.

Pod mamonizmom treba shvatiti:

s jedne strane, ogromne međunarodne novčane sile, nadvladina financijska sila ustoličena iznad svakog prava na samoodređenje naroda, međunarodni krupni kapital, čisto Zlatna internacionala;

s druge strane, način razmišljanja koji je zahvatio najširi krug ljudi; nezasitna žudnja za dobitkom, isključivo svjetovno orijentirano shvaćanje života koje je već dovelo do zastrašujućeg pada svih moralnih koncepata i može dovesti samo do još većeg.

Ovaj način razmišljanja utjelovljen je i doseže vrhunac u međunarodnoj plutokraciji.

Glavni izvor moći mamonizma je nenaporni i beskrajni prihod koji se ostvaruje putem kamata.

Iz potpuno nemoralne ideje o kamatama na kredite rođena je Zlatna internacionala.
Mentalna i moralna konstitucija izrasla iz požude za interesom i profiterstvom svake vrste dovela je do zastrašujuće korupcije dijela buržoazije.

Ideja kamata na zajmove je đavolski izum krupnog kreditnog kapitala; samo ona omogućuje lijeni, trutovski život manjine tajkuna na štetu produktivnih naroda i njihovog radnog potencijala; dovela je do dubokih, nepomirljivih razlika, do klasne mržnje, iz koje je rođen rat među građanima i braćom.

Jedini lijek, radikalno sredstvo za liječenje patnje čovječanstva je

ukidanje ropstva interesa.

Ukidanje ropstva kamatama na novac označava jedino moguće i
konačno oslobođenje proizvodnog rada od skrivene prisilne moći novca.

Ukidanje ropstva kamati označava obnovu slobodne 7 osobnosti, otkupljenje čovjeka iz ropstva, od prokletstva kojim je mamonizam svezao njegovu dušu.
Tko god želi boriti se protiv kapitalizma, mora ukinuti ropstvo kamatama.

Gdje mora početi ukidanje ropstva kamate? S kreditnim kapitalom!

Zašto?

Jer je kreditni kapital, u usporedbi sa svim industrijskim krupnim kapitalom, toliko moćan da se protiv velikih novčanih sila može učinkovito boriti samo ukidanjem kamatnog ropstva. Omjer kreditnog kapitala i industrijskog krupnog kapitala je 20:1. Njemački narod mora godišnje prikupiti više od 12 milijardi kamata za kreditni kapital u obliku izravnih i neizravnih poreza, najamnine i rastućih troškova života, dok je čak i u godinama procvata rata ukupan zbroj svih dividendi koje su distribuirala njemačka dionička društva iznosio samo 1 milijardu.

Lavinski rast kreditnog kapitala nadilazi svaku ljudsku sposobnost računanja,
kroz vječni, beskrajni i nenaporni prihod od kamata i od kamata na kamate.

Kakav blagoslov donosi ukidanje ropstva kamatama radničkom narodu?
Njemačke, za proletere svih zemalja Zemlje?

Ukidanje ropstva kamatama daje nam mogućnost da težimo ukidanju svih izravnih i neizravnih poreza. Čujte ovo, vi ljudi koji stvaraju vrijednost svih zemalja, svih država i kontinenata: svi državni prihodi koji teku iz izravnih i neizravnih izvora neprestano se slijevaju u džepove krupnog kreditnog kapitala.

Machine Translated by Google

Dobit državnih poduzeća, uključujući poštansku službu, telegraf, telefon, željeznicu, rudnike, šume i tako dalje, u potpunosti je dovoljna za financiranje svih bitnih državnih obveza za škole, sveučilišta, sudove, upravne agencije i socijalnu skrb.

Dakle, nijedan istinski socijalizam neće donijeti blagoslov čovječanstvu sve dok profit od Javna poduzeća ostaju podložna velikom kreditnom kapitalu.

Stoga zahtijevamo kao temeljni zakon države, prvo za njemačke narode, a zatim kao temeljni zakon za sve one srodne narode koji žele s nama ući u kulturnu zajednicu lige naroda, sljedeće:

1. Ratne obveznice, zajedno sa svim ostalim dužničkim instrumentima Njemačkog Reicha, zajedno sa svim ostalim dužničkim instrumentima njemačkih saveznih država, posebno željezničkim obveznicama, kao i obveznicama svih lokalnih samouprava, proglašavaju se, uz ukidanje obveze plaćanja kamata, zakonskim sredstvom plaćanja za nominalnu vrijednost [ili bolje rečeno, pretvaraju se u bankovne kredite].

2. Kod svih ostalih zapisa s fiksnom kamatom, pokrivenih obveznica, industrijskih obveznica, hipoteka itd., obveza plaćanja kamata zamjenjuje se obvezom otplate glavnice; stoga se nakon 20 ili 25 godina, ovisno o kamatnoj stopi, posuđeni kapital vraća, a dug se otplaćuje.

3. Svi dugovi za nekretnine, hipoteke itd. otplaćuju se u obrocima istog iznosa kao i dosadašnja plaćanja, u skladu s teretima zabilježenim u zemljišnim knjigama. Nekretnine u kućama i zemljištu oslobođene duga na ovaj način postaju djelomično vlasništvo države ili lokalne samouprave. [Na taj način država postaje u boljem položaju za kontrolu i snižavanje najamnina.]

4. Cijeli monetarni sustav trebao bi biti pod upravom državne središnje banke. Sve privatne banke također; poštanske banke, štedionice i kreditne unije, sve se pridružuju kao podružnice.

5. Svi krediti za nekretnine dodjeljuju se isključivo putem državne banke. Osobni i komercijalni krediti su obvezni za privatne bankare uz koncesiju države.
   Ova koncesija se odobrava na temelju razmatranja potreba, uz zabranu osnivanja podružnica za određene okruge. Cjenovnik određuje država.

6. Vrijednosni papiri s fiksnom kamatom isplaćuju se na isti način kao i zapisi s fiksnom kamatom po godišnjoj stopi od 5%. Višak profita djelomično se isplaćuje dioničarima kao naknada za „rizični“ kapital (za razliku od zapisa s fiksnom kamatom i zapisa osiguranih kovanicama), dok se preostali višak, prema suverenom pravu rada, ili društveno raspoređuje ili se koristi za smanjenje cijena proizvoda.

7. Za sve osobe koje iz fizičkih razloga (poodmakla dob, bolest, tjelesna ili mentalna nesposobnost za rad, ekstremna mladost) nisu u mogućnosti zarađivati za život, prihodi od kamata od postojeće kapitalne imovine i dalje se isplaćuju kao mirovina u istoj, a na kraju čak i povećanoj mjeri, u zamjenu za isporuku vrijednosnih papira.

8. U interesu smanjenja trenutne inflacije papirnatog novca, uvodi se univerzalni, strogo graduirani porez na ratne obveznice i druge dužničke instrumente Reicha i država. Ovi papiri će se zdrobiti.

9. Intenzivnim prosvjećivanjem ljudi treba im pojasniti da novac nije i ne bi trebao biti ništa drugo nego vaučer za obavljeni rad; da iako svako visoko razvijeno gospodarstvo naravno treba novac kao sredstvo plaćanja

Machine Translated by Google

razmjena, time završava i funkcija novca, i ni u kojem slučaju novcu se ne smije posuđivati nadzemaljska moć da sam od sebe raste pomoću kamate, na štetu produktivnog rada.

Zašto sve ovo već nismo učinili, što je tako samo po sebi očito, što se mora smatrati kao Kolumbovo jaje za društveno pitanje?

Jer smo u svojoj mamonističkoj sljepoći odučili jasno vidjeti da je doktrina o svetosti kamate monstruozna samoobmana, da je evanđelje o kamatama na zajam koje jedino čine blaženima zaplelo cijelo naše razmišljanje u zlatnu mrežu međunarodne plutokracije. Jer smo zaboravili i namjerno nas svemoćne novčane sile drže u zbunjenosti oko činjenice da - osim u slučaju nekolicine bogatih ljudi -
Kamata koja se čini tako lijepom i koju tako vole nepromišljeni, potpuno je nadoknađena porezima. Sve naše porezno zakonodavstvo jest i ostaje, sve dok nemamo oslobođenje od ropstva kamatama, samo obveza plaćanja danka krupnom kapitalu, a ne, kako bismo zamišljali, dobrovoljna žrtva za ostvarenje rada za zajednicu.

Stoga je oslobođenje od ropstva kamatama na novac jasan moto za globalnu revoluciju, za oslobođenje proizvodnog rada od lanaca nadvladinih novčanih sila.

Implementacije i obrazloženje

Nalazimo se usred jedne od najtežih kriza koje je naš osiromašeni narod morao podnijeti u svojoj bolnoj povijesti. Ozbiljno je bolestan naš narod; ozbiljno je bolestan cijeli svijet. Bespomoćno narodi mucaju; strastvena čežnja, vapaj za iskupljenjem prolazi kroz tmurne mase. Smijehom i plesom, kinom i raskošnim spektaklom, narod nastoji zaboraviti vlastitu žalosnu sudbinu - zaboraviti na svoje razočarane nade, na duboku unutarnju bol,
o strašnom razočaranju nad onim što bi netko tako rado nazvao „dobicima revolucije“.
Ali kako smo sve to drugačije zamislili? Kako su sva lijepa obećanja drugačije zvučala? Sve što smo se nadali dobiti u tami noći, u tami našeg vojnog sloma, činilo se kao blistavo zlato, ali sada, kada sivi dan obasja nalaz, sve su to truli komadići drveta.
Sada stojimo ovdje u gubitku. Zbog ovih trulih komadića drveta koji su tako fino sjali u noći, bacili smo sve što nam je dotad bilo drago i vrijedno i napunili sve svoje džepove ovim žalosnim blagom. Nije ni čudo da bijes očaja steže upravo najsiromašnije među siromašnima i da bjesne u besmislenom gnjevu protiv vlastite braće i u svojoj dubokoj čežnji za otkupljenjem nastoje uništiti sve što im stoji na putu.
Ovo stanje mora dovesti do potpunog ludila, ako bezsavjesnost i glupost još više potiču ljude.

A kamo vodi ovo ludilo, vidimo u boljševičkoj Rusiji. Nacionalizacija, kako se socijalizacija naziva u Rusiji, pokazala se neuspjehom, izjavljuje nepokolebljivi Lenjin. Gospodarstvo je uništeno, kupovna moć novca svedena na nulu, inteligencija ubijena, radnik bez kruha. Očaj u cijelom narodu; samo krvavi teror temeljen na kineskim i latvijskim plaćenicima može zaštititi crvene diktatore od osvete izdanog naroda. I među nama će razvoj ići tim putem ako se u vladi i dalje dopuštaju međunarodni špekulanti, opsjednuti stranački fanatici, predstavnici najteže opterećene buržoazije i pripadnici rase koja je po prirodi najdublje strana njemačkom narodu.

Machine Translated by Google

Što su zapravo bile one lijepe, lijepe riječi koje nam je netko šapnuo na uho? Pregovarali smo mir, Liga naroda, parlamentarizam, suverenitet naroda, demokracija, diktatura proletarijata, socijalizam, uništenje kapitalizma, oslobođenje od militarizma i druge takve lijepe parole. Trebao se pojaviti novi slobodni narod koji bi trebao sam odrediti svoju sudbinu. Ništa od toga se nije ostvarilo, nije se moglo ostvariti, niti bi ikada moglo postati stvarnost, ako s najvećom moralnom ozbiljnošću ne istražimo sve te priviđenja, sve te parole - ako savjesno ne testiramo simptome bolesti poput inteligentnog, brižnog liječnika i mukotrpno ne dijagnosticiramo trenutno stanje bolesne osobe, ne štedeći trud da utvrdimo odakle potječe ova teška kritična bolest.

卐卐卐卐卐

Bolest našeg doba zove se mamonizam.

Što je mamonizam?

Mamonizam je zlokobna, nevidljiva, tajanstvena vladavina velikih međunarodnih novčanih sila. Mamonizam je, međutim, i način razmišljanja; to je štovanje tih novčanih sila od strane svih onih koji su zaraženi mamonističkim otrovom. Mamonizam je neograničena hipertrofija - samo po sebi zdravog - ljudskog nagona za stjecanjem. Mamonizam je požuda za novcem prerasla u ludilo, koje ne poznaje viši cilj nego gomilati novac na novac, koje s neusporedivom brutalnošću nastoji prisiliti sve sile svijeta u svoju službu i mora dovesti do ekonomskog porobljavanja, do iskorištavanja radnog potencijala svih naroda svijeta. Mamonizam je način razmišljanja koji je doveo do pada svih moralnih koncepata. Mamonizam, smatran svjetskim fenomenom, treba izjednačiti s brutalnim, nemilosrdnim egoizmom u čovjeku. Mamonizam je duh pohlepe, bezgranične želje za vladanjem, mentaliteta u potpunosti usmjerenog na otimanje dobara i blaga svijeta; u svojoj je srži religija čisto svjetovno orijentiranog ljudskog tipa.

Mamonizam je direktna suprotnost socijalizmu. Socijalizam, shvaćen kao najviša moralna ideja, kao ideja da čovjek nije na svijetu samo za sebe, da svaki čovjek ima dužnosti prema zajednici, prema cijelom čovječanstvu i da nije odgovoran samo za trenutnu dobrobit svoje obitelji, članova svog plemena, svog naroda, već da ima i nepokolebljive moralne obveze prema budućnosti svoje djece i svog naroda.

Konkretnije, mamonizam moramo shvatiti kao svjesni dogovor moćnih velikih kapitalista svih naroda. U tome je oduvijek bio značajan skriveni dolazak mamonizma.

Veliki tajkuni doista vrebaju kao krajnja pokretačka snaga iza angloameričkog imperijalizma koji obuhvaća svijet; ništa drugo. Velike novčane sile doista su financirale zastrašujuća masovna ubojstva Svjetskog rata. Velike novčane sile su doista, kao vlasnici svih velikih novina, uplele svijet u mrežu laži. Sa zadovoljstvom su rasplamsali sve niže strasti, marljivo poticali rast sadašnjih tendencija i vještom propagandom u tisku doveli francuski revanšizam do ključanja. Pažljivo su njegovali panslavensku ideju, srpsku uobrazilju da je velika sila i potrebu tih država za novcem, do te mjere da se svjetski požar mora rasplamsati.

Čak i među nama u Njemačkoj, duh mamonizma koji je želio znati samo više o izvoznim brojkama, nacionalnom bogatstvu, ekspanziji, velikim bankarskim projektima i međunarodnim financijskim poslovima,

Machine Translated by Google

dovelo je do sloma javnog morala, do pada našeg vladajućeg kruga u materijalizam i hedonizam, do površnosti u našem nacionalnom životu, a sve su to čimbenici koji snose dio krivnje za zastrašujući slom.

卐 卐 卐 卐 卐

S čuđenjem se moramo zapitati odakle mamonizam, odakle međunarodni krupni kapital crpi svoju neodoljivu moć.

Ne treba zanemariti da međunarodna suradnja velikih novčanih sila predstavlja potpuno novi fenomen. Za to nemamo paralele u povijesti. Međunarodne obveze monetarne prirode bile su praktički nepoznate. Tek s rastućim globalnim gospodarstvom, s općom globalnom trgovinom, uspostavila se ideja međunarodne kamatne ekonomije, i ovdje dodirujemo najdublji korijen, ovdje smo naišli na najdublji izvor snage iz kojeg Zlatna internacionala crpi svoju neodoljivu moć.

Kamata, lagani i beskrajni priljev robe temeljen na pukom vlasništvu nad novcem bez ikakvog dodavanja rada, uzrokovao je rast velikih novčanih sila. Kamata na zajam je đavolski princip iz kojeg je rođena Zlatna internacionala. Zajamni kapital je čvrsto pričvrstio svoj krvni lijevak apsolutno posvuda. Poput ruku anemone, veliki zajamni kapital je zarobio sve države, sve narode svijeta.

Vladini zajmovi, državne obveznice, željezničke obveznice, ratne obveznice, hipoteke, obveze pokrivenih obveznicama - ukratko, instrumenti zajmova svake vrste na neki su način zarobili cijeli naš ekonomski život, tako da se od sada svi narodi svijeta bespomoćno migolje u zlatnim mrežama. Zbog načela kamate, u skladu s potpuno ludom političkom iluzijom da svaka vrsta posjeda nosi pravo na zaradu, podvrgli smo se ropstvu kamata na novac. Ne može se navesti niti jedan stvarni, valjani moralni razlog zašto bi samo posjedovanje novca trebalo donijeti pravo na trajne isplate kamata.

To unutarnje protivljenje kamatama i prihodima svake vrste bez ikakvog produktivnog rada proteže se kroz duševni život svih naroda i vremena. Ali nikada ovaj duboki unutarnji otpor moći novca nije postao toliko svjestan za narode kao u naše vrijeme.

Nikada mamonizam nije bio pripremljen na tako svjetski obuhvatan način da započne svjetsku dominaciju. Nikada još nije stavio u svoju službu svu podlost, požudu za moći, požudu za osvetom, pohlepu, zavist i laž na tako vješto prikriven, a opet brutalno nametljiv način kao sada. Svjetski rat je u svojoj najdubljoj srži jedna od najvećih odluka u evolucijskom procesu čovječanstva u borbi da se odluči hoće li u budućnosti mamonističko-materijalistički svjetonazor ili socijalističko-aristokratski svjetonazor odrediti sudbinu...

svijet.

卐 卐 卐 卐 卐

Naizgled, mamonistička angloamerička koalicija je bez sumnje u početku bila pobjednička. Kao reakcija na nju, boljševizam se pojavio na Istoku, i ako netko želi vidjeti veliku ideju u boljševizmu, to je bez sumnje stav dijametralno suprotan mamonističkom svjetonazoru. Metode koje boljševizam nastoji primijeniti za to su, međutim, neuspjeli lijekovi dr. Eisenbartha. To su pokušaji da se nekome tko je obolio od unutarnjeg trovanja pomogne skalpelom, amputiranjem glave, ruke i nogu.

Machine Translated by Google

Protiv ovog divljanja boljševizma, protiv ovog besmislenog prevrata, moramo predstaviti novu, djelotvornu ideju koja će ujedinjujućom snagom ujediniti sve radne klase, kako bi istjerala otrov koji je svijet učinio bolesnim.

To sredstvo vidim u ukidanju ropstva kamatama na novac.

Tri su čimbenika koja kamate na zajmovni kapital ističu kao autentičan i istinski uzrok naše financijske bijede.

Prvo, monstruozna nesrazmjera kreditnog kapitala s fiksnom kamatom, dakle kapitala koji raste sam od sebe bez primjene kreativnog rada, i doista raste zauvijek.
Kod nas u Njemačkoj taj je kreditni kapital već dosegao razinu koju ne smatramo previsokom, 250 milijardi. Za razliku od te ogromne svote, industrijski obrtni kapital cijele naše njemačke industrije iznosi samo 11,8 milijardi. Osim toga, tu je i 3,5 milijardi kapitala 16 000 industrijskih društava s ograničenom odgovornošću [GmbH], tako da ukupno imamo samo oko 15 milijardi industrijskog kapitala za izračunati. 20:1 je prvi temeljni nalaz[3] .

Ova procjena znači da se kod financijskih problema najveće važnosti sve mjere vezane uz zajmovni kapital moraju pokazati 20 puta učinkovitijima od mjera usmjerenih na industrijski krupni kapital.

Drugo: plaćanje kamata na gore navedeni zajmovni kapital, procijenjeno na 250 milijardi, promatrano u cjelini za sva vremena, iznosi oko 12,5 milijardi godišnje. Nasuprot tome, ukupan zbroj svih industrijskih dividendi isplaćenih 1916. godine iznosio je 1915. godine oko milijardu maraka. U prethodnim desetljećima taj je broj u prosjeku iznosio oko 600 milijuna. U posljednje dvije godine rata [1914.-1918.] mogao je znatno porasti, ali će zabilježiti još veći pad u tekućoj godini [1919.].

Prosječna profitabilnost svih njemačkih dioničkih društava [AG] bila je 8,21%; dakle, samo oko 3,5% viša od prosječnog prinosa na vrijednosti kredita s fiksnom kamatnom stopom.

Dakle, rezimiram, u budućnosti će njemački narod morati plaćati oko 12,5 milijardi [godišnje] za razne vječne kamate krupnog zajmovnog kapitala, dok je prinos od industrijskog kapitala u godini najvećeg procvata bio 1 milijarda, a u vremenima nesmetanog prosperiteta samo 0,6 milijardi. Dakle, ovdje ponovno vidimo omjer reda veličine od 20:1 do 12:1.

Treći i najopasniji faktor je ogroman rast izvan shvaćanja velikog kreditnog kapitala kroz kamate i kroz kamate na kamate. Ovdje moram malo skrenuti s teme i nadam se da ću kroz mali izlet u višu matematiku objasniti problem. Prvo nekoliko primjera.

Šarmantna priča o izumu šaha dobro je poznata. Bogati indijski kralj Šihram dodijelio je izumitelju, kao zahvalu za izum kraljevske igre, ispunjenje želje. Želja mudraca bila je da mu kralj da jedno zrno pšenice na prvom polju šahovske igre, dva na drugom, četiri na trećem, i tako uvijek na svakom polju dvostruko više nego na prethodnom. Kralj se nasmiješio naizgled skromnoj želji mudraca i naredio da se donese vreća pšenice kako bi se za svako polje mogla rasporediti zrna pšenice. Kao što svi znamo, ispunjenje ove želje bilo je nemoguće čak ni za najbogatijeg princa na svijetu. Sav svjetski urod u tisuću godina ne bi bio dovoljan da popuni 64 polja šahovske ploče.

[3] Očito je 17:1 točniji, ali možda Feder dopušta vjerojatnost da će se omjer povećati.

Machine Translated by Google

Još jedan primjer: mnogi će se još iz školskih dana sjećati mučenja izračunavanja složene kamate; kako se peni uložen u vrijeme Kristova rođenja množi po složenoj kamati tako da se udvostručuje svakih 15 godina. U godini 15 nakon Kristova rođenja peni je narastao na 2 penija, u godini 30. nove ere na 4 penija, u godini 45. nove ere na 8 penija i tako dalje. Vrlo malo će se sjetiti koliku bi vrijednost ovaj peni predstavljao danas: volumen zlata jednak volumenu Zemlje, Sunca i svih planeta zajedno ne bi bio dovoljan da predstavi vrijednost ovog penija uloženog po složenoj kamati.

Treći primjer: bogatstvo kuće Rothschild, najstarije međunarodne plutokracije, danas se procjenjuje na oko 40 milijardi. Poznato je da je u Frankfurtu oko 1800. godine stari Mayer Amschel Rothschild, bez vlastitog bogatstva vrijednog spomena, postavio temelje za gigantsko bogatstvo svoje kuće kroz djelomično rezervno posuđivanje milijuna koje mu je grof Wilhelm I. od Hessea povjerio na čuvanje.

Da je akumulacija novca putem kamata i kamata na kamate kod Rothschilda uspjela samo skromnom brzinom od penija, krivulja se ne bi tako strmo penjala. Ali pod pretpostavkom da se kolektivno bogatstvo Rothschilda povećavalo samo brzinom od penija, bogatstvo Rothschilda 1935. godine iznosilo bi 80 milijardi, 1950. 160 milijardi, 1965. 320 milijardi, a time bi već daleko premašilo ukupno njemačko nacionalno bogatstvo.

Iz ova tri primjera može se izvesti matematički zakon. Krivulja koja predstavlja porast bogatstva Rothschilda, krivulja koja se može izvesti iz broja zrna pšenice za šahovsku ploču i broj koji predstavlja množenje penija.

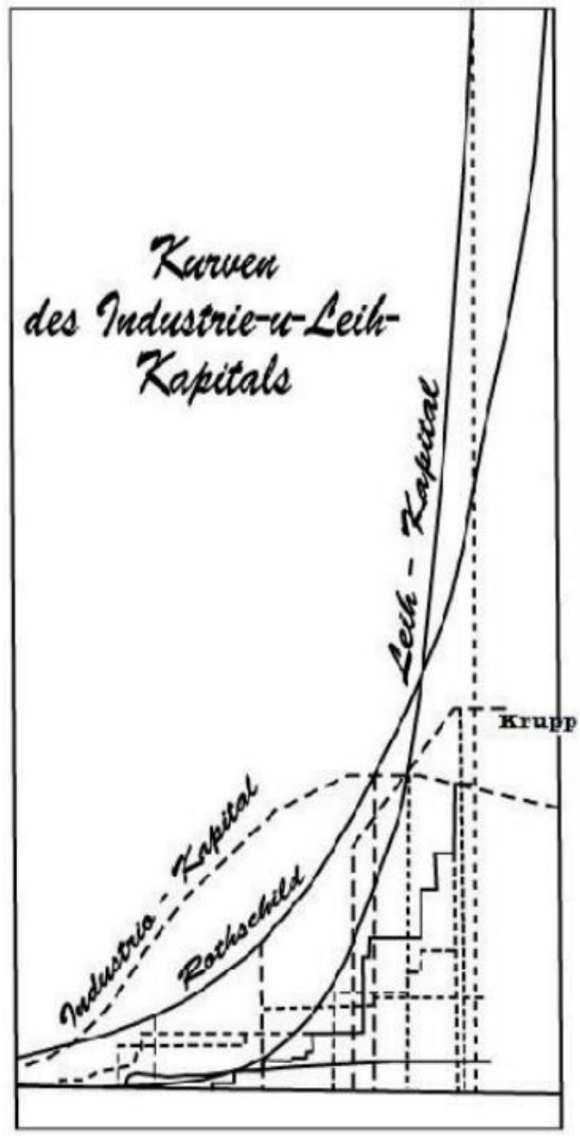

proizvodi uz složenu kamatu, jednostavne su matematičke krivulje. Sve ove krivulje imaju isti karakter. Nakon početnog skromnog i postupnog porasta, krivulja postaje sve strmija i ubrzo se praktički približava gotovo tangencijalnoj beskonačnosti.

Međutim, krivulja rasta industrijskog kapitala odvija se sasvim drugačije.
Također, uglavnom nastale iz malih početaka, ubrzo dolazi do snažne eskalacije krivulja, sve dok se ne postigne određena zasićenost kapitala.
Zatim krivulje postaju ravnije, a u određenim industrijama možda će čak i lagano pasti, ako su novi izumi doveli do devalvacije postojećih tvornica, strojeva i tako dalje. Ovdje bih htio odabrati samo jedan primjer, razvoj Kruppovih tvornica. Godine 1826. starac Krupp umro je gotovo bez imovine. Godine 1855. Alfred Krupp primio je svoju prvu narudžbu za 36 topova u ime egipatske vlade.

Godine 1873. Krupp je već zapošljavao 12 000 radnika. Godine 1903. Frau Berta Krupp prodala je cijeli pogon i imanje Alfredu Kruppu.

Machine Translated by Google

dioničko društvo za 160 milijuna. Danas ukupna vrijednost dioničkog kapitala iznosi 250 milijuna. Što ime Krupp znači za nas Nijemce? Vrhunac našeg industrijskog razvoja. Prvi svjetski proizvođač [čeličnih] topova. Ogromna suma najžilavije, najsvrhunskije, najintenzivnije produktivnosti. Za stotine tisuća naših narodnih drugova Kruppov pothvat značio je kruh i rad. Za našu naciju oružje i obranu - a ipak je patuljak u usporedbi s milijardama Rothschilda. Kakvo značenje ima rast Kruppovog bogatstva tijekom stoljeća u usporedbi s rastom Rothschildovog bogatstva kroz lako i beskrajno povećanje od kamata i kamata na kamate?

Dvije krivulje nacrtane podebljanim linijama predstavljaju kamate na zajmove i doista gornja krivulja prikazuje razvoj bogatstva Rothschilda, a donja krivulja, isprva ravna, a zatim brzo rastuća, vrlo općenito prikazuje karakterističan razvoj svih takvih krivulja, u kojima mali napredak na horizontalnoj osi može proizvesti udvostručenje vrijednosti na vertikalnoj osi. Šrafirana linija prikazuje krivulju razvoja naše ukupne industrije tijekom posljednjih 40-50 godina. Različito šrafirane tanke linije pokazuju razvoj nekoliko nasumično odabranih velikih industrijskih poduzeća iz kojih je izveden opći karakter šrafirane krivulje industrijskog kapitala.

Mora se izričito napomenuti da su krivulje zajmovnog kapitala prikazane snažno komprimirane. Tako, na primjer, krivulja bogatstva Rothschilda mora biti postavljena 80 puta više od Kruppove krivulje. Svrha prikazivanja krivulja je, naravno, samo pokazati temeljno različit karakter dviju vrsta kapitala. Krivulje zajmovnog kapitala isprva pokazuju prilično postupan uzlazni razvoj; razvoj zatim ide brže dok se, sve divljiji i povlačeći sve sa sobom, ne uzdigne daleko iznad ljudskih pojmova i teži prema beskonačnosti.

Krivulja industrijskog kapitala, nasuprot tome, ostaje u konačnom! Koliko god jaka bila odstupanja koja trag može pokazati u detaljima, općenito će temeljni karakter industrijskog razvoja uvijek biti takav da nakon snažnog početnog razvoja slijedi određeno razdoblje zrelosti, zasićenja, nakon čega prije ili kasnije slijedi pad.

卐卐卐卐卐

Ništa nam jasnije ne pokazuje duboku bitnu razliku između zajmovnog kapitala i industrijskog kapitala. Ništa nam ne može jasnije pokazati razliku između razornih učinaka zajmovnog kapitala i poslovne dobiti (dividendi) poslovnog kapitala uloženog i riskiranog u velika industrijska poduzeća od ove usporedbe.

Ne može se dovoljno naglasiti da nam samo prepoznavanje matematičkih zakona koje slijede zajmovni kapital i industrijski kapital pokazuje jasan put gdje se poluga treba primijeniti za ispravljanje našeg uništenog financijskog gospodarstva. Jasno prepoznajemo da nije kapitalistički ekonomski poredak, niti kapital sam po sebi i kao takav, bič čovječanstva. Nezasitna potreba za kamatama krupnog zajmovnog kapitala je prokletstvo cijelog radničkog čovječanstva!

Kapital mora postojati! Rad mora postojati! Sam rad može malo učiniti. Sam kapital ne može ništa učiniti!

Kapital bez rada može biti samo sterilan! Stoga je najvažniji zahtjev, najplemenitiji zadatak revolucije, najrazumnije značenje svjetske revolucije ukidanje ropstva kamatama na novac.

Kuća Rothschild danas se procjenjuje na 40 milijardi. Milijarderi američkih visokih financija, gospoda Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt i Astor, procjenjuju se zajedno.

Machine Translated by Google

najmanje 60-70 milijardi. Uz kamatnu stopu od samo 5% to znači prihod za ovih osam obitelji od 5-6 milijardi, što je, prema istraživanjima Karla Helffericha, otprilike 75% godišnjeg dohotka koji su svi porezni obveznici u Pruskoj imali 1912. godine. (U to vrijeme bilo je oko 21.000.000 poreznih obveznika, 75% od toga bilo bi oko 15.000.000. Na svakog poreznog obveznika u prosjeku dolazi 1,56 rođaka; dakle 23 milijuna rođaka.)

Oko 38.000.000 Nijemaca tako je moralo živjeti od onoga što su spomenuti milijarderi imali kao godišnji prihod. Svakako, američki milijarderi nisu čisti lihvarski kapitalisti u istom smislu kao kuća Rothschild i tako dalje. Uopće me ne zanima raspravljati o tome jesu li američki milijarderi doista „milijunaši od 100 milijuna dolara“ ili „milijunaši od 1000-
milijardera od milijun maraka”; u prvom slučaju trebalo bi računati samo na jedan ili dva tuceta dodatnih Kreza. Ili jednostavno prihvatimo Rathenauovih „300”; tada će naš popis sigurno biti u redu. Ovdje nije važno dati točan broj, ali priznati omjer od 300 prema 38.000.000 otvara nam oči o brutalnoj vladavini međunarodnog kreditnog kapitala.

Stoga odbacimo ove strašne okove koji mogu samo zadaviti sav energičan rad; otkinimo novcu moć da nosi kamatu i da to činimo zauvijek dok cijelo čovječanstvo ne postane u potpunosti obvezano na kamatu međunarodnom kreditnom kapitalu.

Dakle, upravo su ove tri točke koje nam prvi put jasno pokazuju gdje je jedina poluga može se učinkovito primijeniti za ublažavanje naših unutarnjih financijskih poteškoća.

S druge strane, prepoznajemo da je napad cijelog socijalističkog svijeta ideja na industrijski kapital bio potpuno promašen, jer čak i namjeravana potpuna regulacija ili socijalizacija sve poduzetničke dobiti - pod pretpostavkom neoslabljenog gospodarstva -
donijelo bi smiješno bijedni iznos u usporedbi s ogromnim financijskim teretima proračuna našeg Reicha i naše države.

Ukidanjem ropstva kamatama na novac, cijela financijska bolest može se ukloniti jednim udarcem. Odmah osjećamo čvrsto tlo pod nogama; odmah nam mora i hoće postati jasno da smo se samo na najgroteskniji način prevarili ovom bijednom ekonomijom obveznica.

Jer što je drugo zajmovni kapital nego dugovi? Zajmovni kapital su dugovi! To se ne može dovoljno često ponavljati. Kakva je to ludost kada je njemački narod u cjelini posudio 150 milijardi za svoj rat? Kada si je za to čak obećao iznos od 7,5 milijardi kamata, a sada se osjeća doveden u neugodnu situaciju, neizbježnu od početka, da pokuša naplatiti tih 7,5 milijardi od sebe u obliku potpuno izmišljenih poreza?

卐卐卐卐卐

Tragična stvar u vezi s ovom samoobmanom, u međuvremenu, nije toliko glupost cijele ove ekonomije ratnih obveznica, koju smo oduvijek toliko bolje koristili od ostatka svijeta, koliko činjenica da samo relativno mali broj velikih kapitalista izvlači ogromnu korist od nje, dok cijeli radnički narod, uključujući srednje i manje kapitaliste, kao i poduzeća, trgovinu i industriju, mora plaćati kamate. I ovdje dolazi do izražaja politička strana cijele ideje. Ovdje mogu prepoznati da je zapravo veliki zajmovni kapital i samo on [tj. ne industrijski kapital] prokletstvo cijelog radničkog čovječanstva. Može se stvar izokretati kako se želi, ali uvijek masa svih vrijednih ljudi na kraju mora snositi troškove plaćanja kamata na zajmovni kapital. Srednji i manji kapitalisti nemaju što pokazati za svoje lijepe kamate; ne mogu imati što pokazati, za iznose od

Machine Translated by Google

Kamate se moraju u potpunosti oporezovati. Bilo u obliku izravnih poreza ili neizravno u obliku neizravnih poreza, poštanskih maraka, carina ili drugih tereta za trgovinu, vrijedni ljudi uvijek gube , a veliki kapital ima koristi. Sada je prilično zapanjujuće vidjeti kako je socijalistički idejni svijet Marxa i Engelsa

Sada je prilično zapanjujuće vidjeti kako socijalistički idejni svijet Marxa i Engelsa, od Komunističkog manifesta do Erfurtskog programa (osobito Kautskyja), pa čak i sadašnji socijalistički vođe, štede interese kreditnog kapitala kao po zapovijedi. Svetost kamate je tabu; kamata je svetinja nad svetinjama; nitko se još nije usudio dovesti je u pitanje. Dok su vlasništvo, plemstvo, sigurnost osobe i imovine, zakoni Krune, privilegije i vjerska uvjerenja, čast časnika, domovina i sloboda manje-više zabranjeni, kamata je sveta i neosporiva. Oduzimanje bogatstva i socijalizacija, dakle otvorena kršenja zakona koja su samo donekle uljepšana, ukoliko se navodno čine u ime totaliteta pojedinaca, su dnevni red: sve je to dopušteno, ali kamata, kamata je noli me tangere, „ne diraj me“.

Plaćanje kamata na dug Reicha je alfa i omega državnog proračuna. Njegova gigantska težina vuče državni brod u ponor, a ipak... sve je to velika prijevara..monstruozna samoobmana, potaknuta samo i isključivo u korist velikih novčanih sila.

Ovdje bih se sada ukratko želio dotaknuti prigovora koji se odnose na male umirovljenike, o kojima će biti riječi kasnije, kako se ne bi previše razmišljalo o njima. Prilikom razmatranja vrlo velikih pitanja, ona se ne uzimaju u obzir, ali se podrazumijeva da će se te naknade osigurati najširim proširenjem usluga socijalne skrbi.

Prijevara, rekao sam! Prijevara s kamatama! Jaka riječ. Ali ako ova riječ ima opravdanje, koja je tijekom rata možda bila najkorištenija riječ na bojnom polju i kod kuće, ima najviše opravdanja u odnosu na prijevaru s kamatama.

Ali što je s ratnim obveznicama? S prvih 5 milijardi, Reich je iz džepova ljudi izvukao ušteđevinu koja je zapravo postojala. Novac se ponovno vratio. Zatim je došao novi zajam kako bi ponovno isisao novac, a s njim i posljednju preostalu ušteđevinu. I opet je došla pumpa i isisala milijarde, a one su se opet smanjivale, sve dok se Reich, veselo, nakon što je ova šarmantna igra ponovljena devet puta, nije zadužio 100 milijardi.

Zauzvrat su ljudi naravno u rukama držali 100 milijardi u fino tiskanom papiru – isprva smo zamišljali da smo postali toliko bogatiji – ali onda dolazi država i kaže: „Suočavam se s bankrotom.“

Da, ali zašto? – Ja osobno sigurno ne mogu bankrotirati čak i ako povremeno uzmem novčanicu od sto maraka iz gornjeg desnog džepa i stavim je u lijevi. Svakako bi bila najveća ludost od svih kada bismo nastavili ludost naše ekonomije ratnih obveznica proglašavanjem bankrota4 .

Prekinimo ropstvo kamatama na novac! Proglasimo ratne obveznice zakonskim sredstvom plaćanja s ukinutim kamatama i noćna mora državnog bankrota rastopit će se pred nama poput ožujskog snijega pod suncem.

4 Feder ovdje njemačku naciju smatra jedinstvenim entitetom, a ne pukim skupom pojedinaca: novac koji je prebačen od nekih Nijemaca drugim Nijemcima ostaje unutar njemačke nacije, što znači da je u ovlasti njemačke vlade prilagoditi raspodjelu, možda na neposrednu štetu nekih pojedinaca, ali za dobrobit nacije u cjelini.

Machine Translated by Google

Ljudi mi kažu; otkazivanje plaćanja kamata je prikriveni državni bankrot.
Ne, to nije istina! – Priča o državnom bankrotu zapravo je samo bajka i bauk koji su izmislile mamonističke snage.

Knjiga Franza Röhra, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Što bi svatko trebao znati o državnom bankrotu], potpuno je zaglavljena u mamonističkom načinu razmišljanja.
Iako autor općenito prilično jasno prepoznaje ekonomske probleme koji nam prijete kroz socijalizaciju, i iako naglašeno i ispravno savjetuje da nas na kraju samo obnova našeg gospodarstva može spasiti – on se ne može osloboditi praznovjernog vjerovanja u svetost interesa, te stoga državni bankrot prikazuje u potpunosti u skladu s interesom mamonizma, kao potpuno zastrašujuću katastrofu.

Zanimljivo je primijetiti da se Röhr, unatoč boljem povijesnom poznavanju, ne može osloboditi mamonističkog gledišta te u svojoj završnoj riječi primjećuje: „Ako se ne spriječi razorna ekonomska katastrofa, nitko neće biti pošteđen od nje“, dok na stranici 81 priznaje da su posljedice lošeg upravljanja javnim financijama djelomično vrlo brzo poništene, a na stranici 68 kaže da u svakom slučaju ne bi trebalo biti sumnje da je Rusija (u prošlom stoljeću) prebrodila ove valutne krize bez trajnih problema. Na stranici 76 kaže, ispitujući učinke državnih bankrota, da iako su se naravno dogodili duboki ekonomski problemi itd., uglavnom nije došlo ni do uništenja države ni do uništenja njezine ekonomske snage. Naprotiv, dovoljno često su uočeni brzi oporavak nacionalnog gospodarstva i oporavak javnih financija. Kada autor zatim nastavi još tri retka govoreći da državni bankrot apsolutno znači ekonomsku katastrofu i uzrokuje beskonačnu bijedu; žalim što ne mogu slijediti tu logiku.

Ali vratimo se na naš konkretan slučaj! Što bi bilo poštenije? Govoriti farizejski o nenapadivosti ratnih obveznica, a istovremeno tlačiti narod nečuvenim poreznim teretom?
Ili, ako bi ministar financija imao hrabrosti otvoreno se obratiti narodu i izjaviti: „Ne mogu plaćati kamate na ratne obveznice, ili mogu samo ako od vas naplatim točno isti iznos poreza.“ ...Ali tada, tijekom rata, apsolutno mi je trebao novac; ništa pametnije (vidi Englesku) mi nije palo na pamet, pa sam izveo prijevaru s ratnim obveznicama s visokom kamatom. Morate mi oprostiti, dragi ljudi; u konačnici je sve bilo za vas, ali ako se više ne želimo igrati skrivača... Ja, država, više neću plaćati kamate, a vi, porezni obveznici, ne morate plaćati poreze za pokrivanje tih kamata... To u potpunosti pojednostavljuje naše transakcije; izbjegavamo ogromnu poreznu birokraciju, a isto tako i ogromnu birokraciju koja plaća kamate, čime štedimo ogromnu količinu novca i radnog potencijala.“

Dugo sam oklijevao s razotkrivanjem ove prijevare, ali smatram je apsolutno fundamentalnom ovdje ni u kojem trenutku ne smijemo izgubiti iz vida širu sliku.

卐卐卐卐卐

Prema bavarskim poreznim prijavama, krug ljudi koji bi patili - recimo upravo oni koji su prema svojim poreznim prijavama primili preko 30.000 maraka kamata - jest 822 osobe, što je samo 0,4% onih koji su obvezni plaćati porez (Bayr. St-Z. 1913) u cijeloj Njemačkoj, dakle, otprilike 10.000. (Gornjih 10.000!)

Razjasnimo sada što je kraće moguće najvažnije aspekte ovog revolucionarnog zahtjeva i, doista, prvo razmotrimo pitanja iz naše nacionalne perspektive.

Machine Translated by Google

Za to je prvo potrebno jasno sagledati našu trenutnu situaciju. Državni tajnik Eugen Schiffer, u svom velikom govoru u Trgovinskoj komori Berlina, izjavio je da je to "nemoguće ignorirati". To je samo djelomično točno. Moguće je ignorirati ogromnu zaduženost našeg nacionalnog gospodarstva i neviđenu devalvaciju naše valute -

ukratko, činjenica da smo preko noći postali osiromašeni narod.

Međutim, tereti koji nam se nameću mirovnim sporazumom ne mogu se zanemariti. Trenutno postojeći certifikati o zaduženosti, kao što smo vidjeli, iznose oko 250 milijardi. Pretpostavimo prvo da nam Antanta nametne dodatnih 50 milijardi ratne odštete u nekom obliku: to ukupno iznosi oko 300 milijardi duga.

Koliko god to opterećuje uske okvire ove rasprave, ipak se mora reći nekoliko riječi o veličini njemačkog nacionalnog bogatstva. Istraživanja Helferricha i Steinmann-Buchera procjenjuju njemačko nacionalno bogatstvo na oko 350 milijardi. Takvim nalazima može se pripisati samo vrlo ograničena vrijednost, koliko god pažljivo bili izvedeni. Vrijede samo za razdoblja nesmetane gospodarske aktivnosti. Ali su također prilično obmanjujući jer su uključena državna i općinska imovina, pa tako na primjer i popravci cesta, preinake plovnih putova i tako dalje. Jasno je da iako je izrada takvih radova mogla koštati ogroman novac, ipak strogo govoreći nemaju intrinzičnu vrijednost. Bolje mjerilo za nacionalno bogatstvo je takozvano oporezivo bogatstvo koje proizlazi iz poreznih prijava za obrambeni doprinos ili porez na bogatstvo iz ratnog vremena. Za to se dobiva ukupan iznos od 192 milijarde, dakle znatno manje od Helfferichove brojke. Ipak, ovom se iznosu, prema iskustvu, može dodati oko 10% za mala bogatstva oslobođena poreza, te otprilike jednak iznos za „tihe rezerve “ .5

U svakom slučaju, čini mi se preoptimističnim govoriti o nacionalnom bogatstvu većem od 250 milijardi. Ali čak i taj broj ima samo vrlo ograničen značaj. Najispravnije bi bilo potpuno se odvojiti od ideje nacionalnog bogatstva koje je uopće numerički shvatljivo i prodrijeti do spoznaje da nacionalno bogatstvo pronalazi svoj izraz isključivo u mentalnom i fizičkom radnom potencijalu cijele nacije, te stoga pripada redovima veličine koji nemaju veze s užim konceptom kapitala. Doista, još uvijek moramo vidjeti daljnji izvor nacionalnog bogatstva u prisutnosti mineralnih resursa, bogatstva šuma i plodnog tla, ali te se stvari također ne mogu numerički shvatiti, budući da njihova vrijednost fluktuira između nule i beskonačnosti, ovisno o tome jesu li mineralni resursi neiskorišteni ili se, na temelju geološkog izvješća, mogu izračunati na milijarde tona ugljena i

tako dalje.

Ne zaboravimo da je Njemačka doista siromašna zemlja. Gotovo da nema monopola. Po bogatstvu mineralnih resursa daleko zaostaje za većinom svojih susjeda, a da ne govorimo o neusporedivim mineralnim resursima kineskog, indijskog i američkog carstva. Po plodnosti tla daleko zaostaje za blagoslovljenim poljima ruske crnice i u usporedbi s lako produktivnim prostranstvima tropske i suptropske zemlje. Stoga, na kraju uvijek imamo samo potencijal i volju naših ljudi za radom, kao i dostupnost dovoljnog broja poslova, i moramo jasno shvatiti da u ovakvom stanju stvari ne može biti govora o osiguranim dugovima, o kolateralu za naše dužničke instrumente...

5 „Tihe rezerve“ rezultat su podcjenjivanja pozitivnih i precjenjivanja negativnih vrijednosti u računovodstvu, dakle kako bi se stvorio privid najniže moguće neto vrijednosti.

Machine Translated by Google

Bilo da se radi o ratnim obveznicama s kamatama ili o novčanicama Reicha bez kamata, iza njih stoji samo i isključivo porezni potencijal cijelog naroda - a što je porezni potencijal drugo nego funkcija radne snage ukupnog radno sposobnog stanovništva?

卐卐卐卐卐

Sada moramo razjasniti još jedan relevantan kompleks pitanja, i naravno glavne stavke naših državnih izvora prihoda i rashoda. Postoji izvanredan kontrast između širokog prostora koji briga za zarađivanje novca zauzima u našim privatnim životima i pažnje koju posvećujemo velikim pitanjima upravljanja državnim financijama, a ipak između individualnog gospodarstva i nacionalnog gospodarstva ne postoji nikakva bitna razlika.

Glavni unosi državnih prihoda su: prvo, neto dobit pošta i željeznica; drugo, dobit rudnika, šumarskih uprava i drugih državnih poduzeća; treće, cestarine i neizravni porezi; četvrto, izravni porezi.

Kako ne bih poticao isključivo teorijske rasprave o tako izrazito praktičnim pitanjima, želim razjasniti pojedinačne stavke iz bavarskog državnog proračuna za 1911. godinu prema njihovom redoslijedu veličine. Pošta, telegraf i željeznice donijeli su 120 milijuna; šume, rudnici itd. oko 40 milijuna; neizravni porezi 53 milijuna; izravni porezi 60 milijuna. Dodatnih 67 milijuna došlo je od poreza na promet nekretnina, pristojbi, poreza na nasljedstvo, poreza na zemljište, transfera prihoda iz Reicha i tako dalje.

Što je s rashodima? Ovdje na prvom mjestu nalazimo plaćanja kamata na državni dug, uključujući željezničke dugove s 85 milijuna. Za kraljevsku kuću, 5 milijuna; upravljanje pravosuđem, 27 milijuna; unutarnju upravu, 40 milijuna; crkve i škole, 51 milijun; financijsku upravu, 13 milijuna; rashode za potrebe Reicha, 50 milijuna; mirovine, 36 milijuna. Razni rashodi 5 milijuna. Tada, u ovoj sretnoj godini bavarskih financija, godišnji proračun ostavio je višak prihoda od 27 milijuna.

Međutim, u okviru našeg razmišljanja zabrinjavaju nas samo oni rashodi koji se mogu izostaviti ukidanjem ropstva kamata. Ovdje plaćanje kamata na državni dug prirodno stoji na prvom mjestu s 85 milijuna maraka; tome dodajte najveći dio naših plaćanja za financijsku upravu s oko 10 milijuna; nadalje veliki dio plaćanja za potrebe Reicha, od kojih dodajmo polovicu, 25 milijuna, i konačno 5 milijuna plaćanja za kraljevsku kuću sada su nestala: ukupno 125 milijuna.

Nestanak ovih unosa znači mogućnost odricanja od nametanja svih izravnih i neizravnih poreza, koji su, kako smo vidjeli, donijeli 53 milijuna i 60 milijuna maraka, ukupno 113 milijuna maraka!

Sada uopće nismo mišljenja da treba u potpunosti ukinuti izravne i neizravne poreze; nesumnjivo, u razumnim granicama, oni služe s jedne strane obrazovanju, a s druge reguliranju. Svakako nije više nego ispravno i pošteno da profit od imovine u slobodnom i neometenom vlasništvu ostane podložan umjerenom, postupnom porezu, budući da država, naravno, mora održavati i sigurno vlasništvo sa svojim policijskim agencijama. Čini se jednako preporučljivim da se od trgovine i industrije zahtijeva da plaćaju porezne doprinose koji odgovaraju njihovoj dobiti od rada, budući da se država također mora brinuti za održavanje i razvoj javnih trgovinskih putova za njih. Odgovarajući minimalni porez na glavu za svakog građanina s pravom glasa također je...

Machine Translated by Google

zahtjev pravednosti, budući da se briga za sigurnost osobe i njezine imovine zahtijeva i od države.

U području neizravnih poreza, snažno širenje svih poreza na čisti luksuz ima regulatorni učinak u najboljem smislu, dok bi sve jednostavne namirnice i potrepštine naroda trebale biti oslobođene poreza!

Rezultat takve porezne politike manje bi se ogledao u visokim prihodima – o čemu se ne može ni govoriti, budući da za veliku masu stanovništva oporezivanje ne bi trebalo biti stvarni teret, već samo podsjetnik da osoba nije samo individualna bit već i građanin države, te da uz građanska prava ima i građanske dužnosti.

Porezni prihodi trebali bi biti manje potrebni za otplatu dugova državnih poduzeća, čija neto dobit, kao što smo vidjeli, dovoljna je za pokrivanje redovnih državnih rashoda za škole, sveučilišta, pravosuđe, unutarnju upravu itd. Porezni prihodi trebali bi se koristiti za unapređenje posebnih kulturnih zadataka države za koje nikada nisu bila dostupna odgovarajuća sredstva u okviru redovnog državnog proračuna. Ovdje prvenstveno mislim na sirotišta, zavode za slijepe i invalide, dnevne centre za skrb, skrb za trudnice, borbu protiv tuberkuloze, alkohola i spolnih bolesti te izgradnju vrtnih gradova i naselja, posebno za smještaj i humanu skrb za naše ratne invalide.

卐卐卐卐卐

Naš pogled se širi. Vidimo djevičansku zemlju. Može li ukidanje ropstva kamatama značiti ukidanje svih poreza? To bi značilo da smo, da smo iz ove gigantske borbe izašli kao pobjednički narod. Ovako kako stvari stoje, nemojmo prerano slaviti; tereti koje su nam nametnuli naši neprijatelji osigurat će da to ne učinimo. Ali u svakom slučaju, vidimo djevičansku zemlju na temelju doista prilično jednostavnog primjera našeg bavarskog državnog proračuna koji smo upravo koristili...

Općenito, u ostalim njemačkim saveznim državama nalazimo prilično slične odnose, i nije pretjerano reći da bi se iz viškova državnih poduzeća, željeznica, pošta, telegrafa, šuma, rudnika i tako dalje, bez poteškoća mogli pokriti svi državni izdaci za cjelokupnu provedbu pravosuđa, za svu unutarnju upravu, uključujući državne građevinske projekte, sve izdatke za škole i sveučilišta, baš kao i za kulturne svrhe. Dakle, savršeno idealno stanje.

Zašto to nije slučaj? Uvukla se kamata. Zbog plaćanja kamata, prehrambeni proizvodi stanovništva postaju skupi; zbog kamata šećer i sol, pivo i vino, šibice i duhan i bezbrojne druge svakodnevne potrepštine nose neizravne poreze.
Zbog kamata, moraju se povećati izravni porezi, koji se dijele na poreze na zemlju koji se prenose u obliku viših cijena žitarica, poreze na kuće koji povećavaju najamninu i poreze na poslovanje koji...
opterećuju produktivni rad, poreze na dohodak koji neizbježno smanjuju životni standard državnih službenika i ljudi s fiksnim plaćama, i konačno na samom kraju, skroman u davanju, ali nezasitan u uzimanju, zajmovni kapital plaća porez na kapitalne dividende. Prema poreznim prijavama za 1911. godinu, od 253 milijuna kapitalnih dividendi primljenih u Bavarskoj, svih 8,1 milijun plaćeno je kao državni porez.

Vidjeli smo da sve dividende kapitala, sve kamate na kapital, u konačnici moraju biti prikupljene radom cijelog naroda. Vidjeli smo da se plaćanje kamata na javne dugove

Machine Translated by Google

predstavlja najveći unos u našem državnom proračunu, a vidjeli smo da oni koji su obvezni plaćati porez na kamate daju samo izuzetno ograničen doprinos državnim prihodima.

Što se tiče relativne veličine, kapitalist je platio 8 milijuna od ukupno 60 milijuna izravnih poreza, što je samo osmina do šestina izravnih državnih poreza plaćenih u Bavarskoj 1911. Izravni porezi, međutim, čine samo oko petinu ukupnih državnih prihoda. Stoga kreditni kapital doprinosi samo oko tridesetine do četrdeset osmine ukupnih potreba države.

Ne treba poreći da je porezno zakonodavstvo tijekom rata, posebno u posljednjim godinama, pribjeglo jačem porezu na kapitalne dividende, ali jače neizravno oporezivanje je više-manje pratilo taj trend, tako da se relativna veličina gotovo nije promijenila.

Slika postaje strašnija kada uzmemo u obzir proračun Reicha. Ovdje su sami omjeri već mnogo nepovoljniji. Reich nema iste izvore poreza kao pojedine savezne države. Izravni porezi rezervirani su za savezne države; poduzeća Reicha ograničena su na poštu i željeznicu Reicha (imajte na umu da to ne uključuje pruske državne željeznice), te posljedično ostaju samo cestarine i neizravni porezi.

Izvori prihoda Reicha (vidi Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich za godine 1917. i 1918.) bili su 1915. godine 1 milijarda neizravnih poreza, 0,8 milijardi posebnih prihoda (ratni doprinosi, matrične pristojbe) i tako dalje. I ovdje se ponovno ista slika. Više od trećine, točnije 1,3 milijarde, već je 1915. godine potrošeno na plaćanje kamata na dug Reicha. I ovdje se ponovno probio zajmovni kapital. I ovdje su mu potrebni svi izravni porezi da bi se zadovoljio. Šećer plaća 163 milijuna, sol 61 milijun, pivo 128 milijuna, duhan, rakija, pjenušavo vino, ulje za lampe, šibice, igraće karte i bezbroj drugih artikala moralo se oporezivati kako bi se skupila milijarda maraka koja se zatim u potpunosti slijeva u džepove kapitalista.

Danas je zagonetka kako platiti kamate na dug Reicha. Samo plaćanja kamata gutaju 8 milijardi [godišnje], na temelju 100 milijardi ratnih obveznica plus ostalih ratnih kredita. Prihodi od pošte i željeznice teško se mogu dalje povećavati. Daljnje povećanje cestarina teško će se tolerirati; stoga vjerojatno preostaje samo peterostruko ili deseterostruko povećanje neizravnih poreza - nemoguće! - ili jasan uvid da nam samo i isključivo ukidanje ropstva kamatama na novac može donijeti spasenje. Ogromna samoobmana je ono što je bila cijela ekonomija ratnih obveznica. Njemačka nacija posudila je sto milijardi od sebe za svoj rat. Za to je sebi obećala 5 milijardi kamata; stoga mora platiti 5 milijardi poreza. Sva korist ide krupnom kapitalistu, koji toliko dividendi kapitala prima da ih nikako ne može iskoristiti, a ipak se samo prilično skroman postotak uzima kroz porez na dividende kapitala, kao što smo vidjeli.

卐卐卐卐卐

Nadam se da sam sada glavnim dijelovima svoje prezentacije otklonio ljudski shvatljiv strah koji mnogi čitatelji mogu imati od toga da će na kraju izgubiti prihod od kamata na svoje lijepe certifikate. Neka se samo ukratko pokaže s jednim primjerom da je cijela kamatna ekonomija jedna velika samoobmana, a uz to želim pogledati i višu razinu solidnog dohotka srednje klase.

Pretpostavimo da glava kućanstva ima prihod od rada od 10.000 maraka, a uz to još 5000 maraka od kapitalnih dividendi. Prvo će se od toga platiti oko 1500 maraka izravnih poreza; zatim će se platiti najmanje 1000-1200 maraka u obliku visokih najamnina.

Machine Translated by Google

oduzeto za vječne kamate. Još 1000 maraka vjerojatno će se iscijediti u obliku neizravnih poreza za obitelj od pet ili šest članova, i već sada se shvaća da nije ostalo mnogo od lijepih kapitalnih dividendi koje su mali i srednji kapitalisti uživali pod sretnim poreznim stopama ranijih godina. Doista, već danas se više ne može govoriti o "višku"; naprotiv, ako se danas sami ispitaju trenutni fantastični porezni prijedlozi, vjerojatno će se oporezovati znatno više dohotka od rada.

Naravno, situacija se čini sasvim drugačijom za velikog kapitalista, koji, recimo na primjer, ubire samo 1 milijun dividendi od kapitala. (Takvih ljudi danas u Njemačkoj ima prilično mnogo.) Od poreza na dividende od kapitala ovaj sretnik plaća najviše 50-60 tisuća maraka. Od neizravnih poreza također plaća ne više od oca obitelji iz prethodnog primjera. Uostalom, u svom proračunu još uvijek može sasvim udobno živjeti s 40-50 tisuća maraka, čak i u sadašnjem skupom dobu. Ako mu ostane otprilike lijepih 900.000 maraka gotovine, za to će s 5% kamata na kredite dobiti još 45.000 maraka u sljedećoj godini, i to, po zakonu, na teret radno sposobnog stanovništva.

Mali umirovljenik koji živi samo od svojih kamata nesumnjivo bi bio oštećen. Ako može raditi, onda se naravno mora odlučiti zarađivati prihod od rada. Time se onda nalazi u puno boljem položaju od milijuna svojih narodnih drugova koji nemaju ništa osim svog fizičkog ili mentalnog radnog potencijala. Ako to ne želi, onda mora proždirati svoje bogatstvo. U konačnici, ima 20 godina da ga iznova i iznova gricka ako nastavi trošiti godišnji iznos koji je primao uz 5% kamata. Za osobe koje nisu u mogućnosti raditi ili su oslabljene bolešću ili starošću, očito se mora osigurati odgovarajuća egzistencija razvojem socijalne skrbi za sve segmente stanovništva.

Društvenu dobrobit zamišljam na sljedeći način:

Pretpostavimo da starija gospođa, udovica, koja je dotad morala živjeti od kamata na kapitalnu investiciju od 60.000 maraka, bude, kroz zakonski proglašeno ukidanje kamatnog ropstva, lišena svog izvora prihoda. Ovdje bi se, kroz najšire proširenje mirovinskog sustava, spomenutoj osobi pružila prilika da prima mirovinu koja odgovara njezinom kapitalu, čime bi se godišnja mirovina čak mogla povećati u odnosu na prethodni kamatni prinos, kako bi se i tom krugu ljudi pružila određena naknada za smanjenu vrijednost novca. Tako bi se, na primjer, u zamjenu za predanih 60.000 maraka u dužničkim instrumentima Reicha, država ili u pokrivenim obveznicama, mogla dati godišnja doživotna mirovina od 4000 maraka. Ako udovica ima djecu i želi im oporučno ostaviti dio bogatstva, tada joj se može dopustiti da se samo 40.000 maraka pretvori u mirovinu, dok bi se preostalih 20.000 zadržalo za djecu. Od 40.000 maraka, ovisno o dobi podnositelja zahtjeva za mirovinu, godišnje se može davati do 1/12 primljenog kapitala. Nadalje, ovdje treba napomenuti da će se ukidanjem represivnih poreza kao rezultat ukidanja kamate na ropstvo, troškovi života udovice znatno smanjiti.

Detaljno ispitivanje osobnih interesa svakog sloja stanovništva znatno bi premašilo okvire ovog eseja. Takav revolucionarni zahtjev ne može se odnositi na osobne interese; ipak, kako ideja stupa na snagu, otkrit će se da zdrave posljedice na kraju osobno koriste svakoj osobi.

Upravo problemom koji je već gore izoliran, kako postići oslobađanje od kamata na ratne obveznice, pokušao sam već razjasniti da mali kapitalisti - pod čime mislim na sve stotine tisuća koji su potaknuti hiperameričkim oglašavanjem-

Machine Translated by Google

kampanju za izdvajanje svoje ušteđevine za pretplatu na ratne obveznice - ne samo da ne ostvaruju nikakvu korist od kamata, budući da ih, naravno, moraju sami platiti porezima, već, uz porezno zakonodavstvo prilagođeno zaštiti krupnog kapitala, moraju podržavati isplatu kamata za pretplate u vrijednosti od milijun maraka.

Čini mi se da, osim ovih neposrednih razmatranja, apel svima radi dobrobiti njihove djece sam po sebi mora uvjeriti zabrinutog imatelja obveznica da prihvati kao potpuno prirodno odricanje od vječnih kamata na dugove Reicha. U ovom slučaju, što domoljub, koji je dao 10.000 maraka svojoj domovini u najtežoj potrebi, zapravo gubi, osim lihvarskog potraživanja da u roku od sto godina dobije 50.000 maraka kamata, bez ikakvog smanjenja glavnice? Vječno njegova djeca i unuci moraju raditi samo da bi platili sve kamate.

卐卐卐卐卐

Pitanje otplate posuđenih iznosa može se riješiti na različite načine. U svojim kratko iznesenim glavnim idejama o predmetnom problemu, koje sam podnio vladi Narodne Države Bavarske [pod vodstvom Kurta Eisnera] 20. studenog prošle godine [1918.], predložio sam jednostavno da se otplata kamata vrši po stopi od 5% godišnje tijekom 20 godina. Vjerujem da u onome što slijedi mogu dati čak i puno bolji prijedlog, koji zbog svoje jednostavnosti svakako zaslužuje prednost: „Potvrde o ratnim obveznicama nakon otpisa kamata bit će proglašene valutom.“ To je Kolumbovo jaje. Prednost ove mjere je prije svega u tome što nitko zapravo ništa ne osjeća od nje. Potvrde o ratnim obveznicama i dalje miruju u skladištima; ali nijedan mladi čovjek ih ne dobiva, ništa više od knjige, ili ormara, ili nekog drugog korisnog predmeta koji bi netko posudio svom prijatelju.

Ako nekome treba novac, jednostavno izvadi ratnu obveznicu i plati njome.
Uostalom, novčanice ratnih obveznica imaju jednako toliko ljepote i papirnate vrijednosti kao i naše ostale novčanice od 10, 20, 100 i 1000 maraka. Svakako se ne može govoriti o preplavljivanju tržišta valutom u tako glatkom prijelazu iz kamatne ekonomije u nacionalnu ekonomiju bez kamata. gospodarstvo. Svi certifikati ratnih obveznica doista su već dobro zaštićeni i pohranjeni u bankovnim sefovima ili drugim mjestima za skrivanje koja ljudi smatraju sigurnima, poput vunene čarape ili hrpe gnoja. Doista, ne može se poreći da naš izdani papirnati novac, čak oko 40 milijardi, također nije u optjecaju, već se većim dijelom gomila na gore opisani način. Naša potreba za valutom u vrijeme gospodarskog procvata prije rata također je bila samo oko 4-6 milijardi, a nezamislivo je da bi nam danas trebalo više od dvostruko više u sve uobičajenijem bezgotovinskom gospodarstvu6 .

卐卐卐卐卐

Otpis kamata treba se izvršiti na potpuno isti način za svu imovinu s fiksnom kamatom. Za ovu imovinu, baš kao i za imovinu koja donosi dividende, preporučuje se izvorno predložena "otplata" u godišnjim mirovinama od 20 ili 25 godina, posebno za hipoteke.

Ukidanje kamatnog ropstva za hipoteke bez sumnje znači rješenje stambenog problema, oslobođenje od pretjeranih najamnina. Uopće nije očito zašto vlasnik

6 U kasnijem odjeljku Feder navodi da je odlučio da jednostavno dopuštanje korištenja certifikata ratnih obveznica kao valute nije najbolja ideja. Predlaže da se umjesto toga pretvore u bankovne kredite.

Machine Translated by Google

od hipoteke treba imati vječnu korist od kamata na jednokratno posuđeni iznos, zašto bi mu se trebao odobriti jednostavan i beskrajan priljev robe, zašto bi velika masa ljudi, samo zbog ovog nezdravog načela kamata, trebala plaćati visoke najamnine iz godine u godinu. Neka se vrlo kratko ubaci da se samo po sebi očito ne može govoriti o potpunom ukidanju najamnine, budući da upravljanje i održavanje kuća zahtijeva stalan rad i novac. Snižavanje najamnina stoga se može dogoditi samo ukoliko je samo od sebe rezultat ostvarene otplate hipoteka.

Samo jedno treba oštro naglasiti, da ukidanje ropstva kamatama nema ni najmanje veze s našim ukupnim radom koji proizvodi vrijednost, ukoliko se ni na koji način ne postavlja prepreka poduzetničkom duhu, proizvodnom radu, proizvodnji robe, stjecanju bogatstva. Naprotiv, kao što smo vidjeli, cijeli radni narod oslobođen je zagušljivog, nerazumnog, teškog tereta; naš duševni život pročišćen je od opojnog otrova.

卐卐卐卐卐

Koliko je plodnost problema kamata ispravno prepoznata tijekom povijesti možemo vidjeti po činjenici da su se njime bavili umovi svih vremena i svih naroda...

U raznim odlomcima Starog zavjeta, poput Levitskog zakonika 25 i Ponovljenog zakona 15, nalazimo propise o prestanku kamata u obliku da sedma godina uvijek treba biti akceptacija ili jubilej, u kojem se svi dugovi narodnih drugova trebaju otpisati.

Solon je 594. godine prije Krista ukinuo osobno dužničko ropstvo putem zakona. Taj se zakon nazvao velika Seisachtheia (odbacivanje tereta).

U starom Rimu, Lex Gemicia iz godine 332. prije Krista naglo je zabranio rimskim građanima naplaćivanje bilo kakvih kamata.

Za vrijeme Justinijana donesena je zabrana složenih kamata, s propisom da se ne smije tražiti nikakva daljnja kamata kada se dospjela kamata nakupi do razine izvorno posuđenog iznosa.

Papa Lav I. (Veliki) je 443. godine donio opću zabranu uzimanja kamata; do tada je samo svećenicima bilo zabranjeno tražiti kamate na zajam. Zabrana kamata sada je bila dio kanonskog prava, a ujedno i obvezujući propis za laike. Svjetovno zakonodavstvo također se postupno usklađivalo s kanonskim stavovima, pa čak je prijetilo i kaznama za naplatu kamata. To nalazimo u policijskim uredbama Svetog Rimskog Carstva za godine 1500., 1530. i 1577.

Naravno, takvi su zakoni sada bili uvelike protivljeni i često zaobilazini, te se u ovoj prilično kratkoj povijesnoj retrospektivi može samo spomenuti kao zapanjujuća povijesna činjenica da je, iako je prema kanonskom pravu od 11. do 17. stoljeća kršćanima bilo zabranjeno naplaćivanje kamata, Židovima bilo dopušteno.

Bilo bi izvanredno šarmantno istražiti u svakom slučaju koji su ekonomski tumori doveli do ovog snažnog oslobađanja od tereta. Bilo bi posebno vrijedno vidjeti koje su sile i moći iznova kršile zabrane kamata.

U srednjem vijeku se s lihvarima često brzo kažnjavalo; iskrvarivši poljoprivrednici ili građani udružili bi se i pretukli profitere do smrti. Danas imamo

Machine Translated by Google

ušao u potpuno drugu fazu problema interesa. Takvi pogromi se najdublje ne odobravaju.

Također, više se ne radi o pojedinačnim lokalno ograničenim simptomima bolesti koji bi se mogli suzbiti uklanjanjem gnojnog džepa; ono što se događa ozbiljno je oboljenje cijelog čovječanstva.

卐卐卐卐卐

Treba najsnažnije naglasiti da upravo naša suvremena kultura, upravo internacionalnost ekonomskih odnosa, čini princip interesa tako ubitačnim.
Prethodna povijesna retrospektiva također se ne bi trebala smatrati analogijom za današnje okolnosti. Kada su Babilonci pobijedili Asirce, Rimljani Kartažane, Nijemci Rimljane, tada nije bilo nastavka ropstva kamatama; nije bilo međunarodnih svjetskih sila. Ratovi također nisu financirani zaduživanjem, već blagom akumuliranim tijekom mira. David Hume daje vrlo lijep pregled ovoga u svom Eseju o javnom kreditu. Samo moderno doba sa svojim kontinuitetom vlasništva i međunarodnim pravom dopušta da se kreditni kapital eskalira u beskonačnost. Novčić koji je uložen uz kamatu u vrijeme Kristova rođenja više ne postoji, jer su od tada sva prava vlasništva morala nekoliko puta ustupiti mjesto nasilju; nasuprot tome, novčić koji je stari Rothschild uložio uz kamatu još uvijek postoji i postojat će, ako postoji međunarodno pravo, zauvijek.

Osim toga, treba uzeti u obzir da su široki dijelovi Zemlje tek u moderno doba prešli s prirodnog na novčano gospodarstvo. U vezi s tim posebno je važno da su tek sredinom 19. stoljeća ukinuta sva ograničenja u pogledu naplate kamata, a isto tako i sve zabrane kamata: tako su to učinili Engleska 1854. godine, Danska 1856., Belgija 1865., Austrija 1868. godine.

Dakle, današnji koncept kamate kao neodvojive od posjedovanja novca nije mnogo stariji od pola stoljeća. Ali upravo je taj koncept kamate prvi put uzrokovao da se novac pretvori u demonsku moć takve univerzalne prisile koju smo upoznali.

Početno, a zatim i stalno rastuće zaduženje država prema kapitalistima također datira tek iz sredine 19. stoljeća. Tek od tada vidimo kako se država degradira od povjerenika narodne zajednice do povjerenika kapitalističkih interesa. Taj je razvoj dosegao vrhunac u ratnim obveznicama, koje susrećemo u svim zemljama, a koje isključivo, kako smo prepoznali, služe samo mamonističkim interesima, koji bi trebali biti okrunjeni gigantskom kreditnom građevinom svjetskog zajma.

卐卐卐卐卐

Ovi kratki retrospektivi trebali bi nam olakšati da se konačno odvojimo od pretpostavke da se zajmovnom kapitalu mora posuditi nadzemaljska moć da vječno i beskrajno raste iz samoga sebe. Obdaren zastrašujućim potencijalom da isuši. Moramo se odvojiti od ideje da zajmovni kapital, netaknut svjetovnim djelima i nedjelima, treba biti ustoličen iznad oblaka, netaknut prolaznošću, netaknut silama uništenja, netaknut hicama naših divovskih topova. Jer, čak i ako kuće i kolibe, željeznice i mostovi uništeni granatama potonu u prašinu i pepeo, hipoteke će i dalje postojati;

Machine Translated by Google

Željezničke obveznice i javni certifikati o zaduženosti time se ne brišu. Ako sela i gradovi, cijele pokrajine, postanu žrtve suludog ratnog uništenja, kakav je rezultat? Novi certifikati o zaduženosti su ono što to znači. S očima koje blješte pohlepom, Zlatna internacionala na prijestolju iznad oblaka promatra ludu jurnjavu čovječanstva. I nije daleko vrijeme kada će cijelo čovječanstvo konačno služiti samo kao robovi kamata Mamonizmu.

Ideja je međunarodna; mora osloboditi cijeli svijet. Slava naciji koja je prva usuđuje se na hrabar korak. Uskoro će ga slijediti i drugi.

Na pitanje koje mi je često postavljeno je li ta ideja uopće nacionalno ostvariva, ja Odgovorite s da. Mi smo unutarnje zaduženi.

Protiv stranih potraživanja po osnovu kamata zasad smo naravno nemoćni; ona se jednostavno moraju platiti. Prekomjerni odljev kapitala mora se blokirati u najvećoj mogućoj mjeri, ali, koliko god zakonodavac suzdržavao od donošenja zakona protiv ubojstva, ubojstva iz nehaja, prijevare itd., jer bi uvijek bilo nitkova, jednako se malo narod u svojoj cjelini trebao suzdržavati od poduzimanja koraka koji se smatra potrebnim za ozdravljenje javnih financija, samo zbog činjenice da ne baš najbolji elementi naroda pokušavaju svoj plijen sigurno prenijeti izvan zemlje. Ako pretpostavimo da bi se stotine milijuna, čak i milijarde ratnih obveznica potrošile u inozemstvu; čak ni to ne bi mogao biti značajan poticaj za neuspjeh u ukidanju ropstva kamata; jer proporcionalno, od više od 250 milijardi maraka u domaćoj investicijskoj imovini s fiksnim kamatama, daleko većina još uvijek mora biti u zemlji.

Ukratko rezimirajmo još jednom. – Ukidanje ropstva kamatama radikalno je sredstvo za konačno i trajno ozdravljenje naših javnih financija. – Ukidanje interesne zajednice znači mogućnost odricanja od opresivnih izravnih i neizravnih poreza, jer će državna poduzeća, posebno nakon socijalizacije daljnjih prikladnih sektora (unutarnja plovidba, električna energija, zračni promet itd.), dati dovoljne viškove javnoj blagajni za potporu svim društvenim i kulturnim zadaćama države.

Osim ovog financijskog razmatranja, ukidanje interesne zajednice dat će produktivnom radu u svim područjima djelovanja prioritet koji zaslužuje. Novac se ponovno vraća ulozi koja mu odgovara, da bude sluga u snažnom pogonu našeg nacionalnog gospodarstva. Postat će ponovno ono što jest, vaučer za obavljeni rad, i time se čisti put za viši cilj, za suzdržavanje od bijesne požude za novcem našeg doba.

Ideja upućuje na uspostavljanje jedinstvene fronte cijelog radnog stanovništva: od radnika bez imovine koji je, kao što smo vidjeli, vrlo teško opterećen neizravnim porezima za zadovoljenje kreditnog kapitala, preko cijele buržoaske klase državnih službenika i namještenika, poljoprivredne i obrtničke srednje klase, koja osjeća nemilosrdnu tiraniju novca u obliku bijednog stanovanja, najma poljoprivrednog zemljišta, bankovnih kamata i tako dalje, sve do vodećih ljudi, izumitelja i direktora naše velike industrije, koji su svi manje-više zaglavljeni u kandžama krupnog kreditnog kapitala, za koje je prvi zadatak života uvijek raditi za mirovine, dividende i kamate za novčane sile koje igraju iza kulisa. Ništa manje, svi krugovi inteligencije - umjetnici, pisci, glumci, znanstvenici, kao i drugi neovisni profesionalci - također pripadaju ovoj skupini.

Iako krupni zajmovni kapital, kao skupina fizičkih osoba ili kao personifikacija načela kamate, svjesno ili instinktivno nastoji prikriti činjenicu svoje bezgranične žudnje za kontrolom, i iako je cijela naša pravna tradicija, utemeljena na rimskom pravu, dakle na pravu koje služi zaštiti plutokracije, toliko snažno naglašavala zaštitu vlasništva i time prožimala osjećaj pravde našeg naroda, ukidanje ropstva kamate na

Machine Translated by Google

Novac mora doći, kao jedini izlaz iz prijetećeg ekonomskog ropstva cijelog svijeta od strane Zlatne internacionale, kao jedan od načina da se istjera otrov mamonizma s njegovom korupcijom i kontaminacijom mentaliteta našeg doba.

Konverzija ratnih obveznica u bankovne kredite

Zahtjev u §1, za konverziju certifikata ratnih obveznica itd. u zakonsko sredstvo plaćanja, u više je navrata naišao na prigovor da bi to značilo pretjerano preplavljivanje tržišta valutom. Taj je prigovor sam po sebi prilično pogrešan. Inflacija se događa samim postojanjem ratnih obveznica.

Međutim, istina je da, unatoč svojoj pogrešnosti, zabrinutost zbog fizičke prisutnosti ovih papira proglašenih valutom ne nestaje, te stoga, unatoč svojoj nerealnosti, ova zabrinutost može stvoriti nepovoljne nuspojave, kao da je zapravo došlo do nove inflacije. Stoga, izmjenom § 1 zahtijevamo, nakon zakonodavnog ukidanja obveze plaćanja kamata, pretvorbu ratnih obveznica, zajedno s drugim javnim obveznicama, [ne u valutu već] u bankovne kredite.

Ova formulacija ima veliku prednost što bi fizičko postojanje ratnih obveznica kao papira prestalo; certifikati ratnih obveznica bi se dostavljali Reichsbanci od strane banaka, bankara, štednih institucija itd. i bili bi uništeni nakon izdavanja kreditne note za nominalnu vrijednost. Time bi gotovo svaka osoba u Njemačkoj dobila bankovni kredit, otvoreni bankovni račun koji bi mogla koristiti.

Takav postupak bi također imao veliku prednost što zadržavanje većih ulaganja u privatnom posjedu ne bi bilo moguće, budući da bi se nakon isteka određenog roka neisporučene potvrde proglasile nevažećima.

Nadalje, barem bi bilo moguće kontrolirati koliko se ratnih obveznica troši izvan zemlje [što bi utjecalo na njemačku trgovinsku bilancu]. Međutim, posljednja točka ni na koji način ne smije blokirati ispunjenje ukidanja ropstva kamatama. Budući da se doista osjećamo preslabima u usporedbi s inozemstvom, moramo zadovoljiti (samo) zahtjeve za kamatama koji nam se postavljaju iz inozemstva. Osobno sam u potpunosti mišljenja da bismo trebali podržati i otkazivanje kamata čak i za strane imatelje obveznica. Ne moramo se bojati da će se strani zahtjevi za kamatama provoditi silom oružja, budući da je postignut toliki napredak u povratku [iz ratnog ludila] na nešto što nalikuje samosvijesti, a nikada u povijesti još nije poduzeta ratna akcija protiv velike države zbog financijskih mjera koje utječu na privatne osobe.

Također ne treba zamišljati da bi čak i francuski narod postavio ultimatum Njemačkoj zbog potraživanja kamata gospode Mayera, Schulzea i Cohna iz Njemačke, temeljenih na njihovim njemačkim ratnim obveznicama prenesenim preko granice.

Osim toga, bilo bi moguće, kako bi se izbjegao čak i privid državnog bankrota ostatku svijeta, provesti lutriju ratnih obveznica, koja bi se onda naravno lako mogla namjestiti na temelju statistike dobivene putem potrebne dostave potvrda, tako da bi se u početku izvlačili i isplaćivali u novčanicama Reicha samo brojevi za koje se pretpostavlja da pripadaju ljudima u inozemstvu.

Ipak, treća stvar bila bi dobrodošlo utvrđivanje raspodjele ratnih obveznica i prateća mogućnost koja još uvijek postoji za izvanredno jednostavnu naplatu poreza na bogatstvo, dok bi stipendije, naravno, trebale samo naložiti uredima Reichsbanke da terete račun gospodina NN s toliko i toliko maraka poreza. Na taj način porez-

Machine Translated by Google

plaćanja bi bila daleko bezbolnija - iako bi naravno pravo poreznih obveznika na žalbu i dalje postojalo u punom opsegu.

Takvom transformacijom (konverzijom) ratnih obveznica u bankovne kredite mogla bi se postići i određena društvena izravnavanost, utoliko što bi se manja ulaganja u ratne obveznice, dakle sve male uplate svih onih za koje se uplata ratnih obveznica zaista smatra patriotskim djelom; recimo do 5 ili 10 tisuća maraka, isplatile po nominalnoj vrijednosti, dok bi se sve veće uplate mogle kreditirati po stopi koja će se utvrditi. Krediti za sve ostale državne papire tretirali bi se na potpuno isti način.

Posebni komentari o zahtjevu za zakonom u Manifest

O § 1

Potpuno je neophodno da se sa svim državnim i općinskim dugom postupa na isti način, budući da se može provesti samo takva jedinstvena regulacija velikih razmjera cijelog našeg monetarnog sustava, ruku pod ruku s ukidanjem kamatnog ropstva.

O § 2

Već je jasno da se ukidanje ropstva kamata mora primijeniti istovremeno na sve ostale papire s fiksnom kamatom, kako se ne bi izazvao apsurdni procvat tih papira, što bi se očito dogodilo kada bi se samo javni papiri proglasili beskamatnima. Smanjenje duga kao takvog postiglo bi se godišnjom otplatom, čime bi se postiglo stalno i dosljedno razduživanje svih dugom opterećenih objekata.

O § 3

Ovaj odlomak je vrlo usko povezan s prethodnima, kao i sa zahtjevom za nacionalizaciju hipotekarnih kredita u § 5. Poljoprivrednik ili vlasnik kuće opterećen hipotekama nastavlja, kao i prije, plaćati iznos koji je morao platiti svojim vjerovnicima, ali ne više kao vječnu kamatu, već kao otplatu. Dakle, nakon 20, 25 ili 30 godina, ovisno o postojećoj kamatnoj stopi, vlasništvo nad zemljištem i domom bit će oslobođeno duga. (Hipotekarna banka sa svoje strane može, naravno, također samo tijekom tog vremena nastaviti odgovarajuće isplaćivati kamate na pokrivene obveznice imateljima pokrivenih obveznica.) Ruku pod ruku s ovim oslobađanjem od duga proizlazi pravo zajednice na vlasništvo nekretnina oslobođenih hipoteka.

Univerzalni registar stanova, odnosno katastar nekretnina, morao bi biti prvi; jer vlasništvo nad nekretninama bez dugova prirodno ima i pravo na povrat uloženog kapitala, a također i trajno potraživanje na dio najamnine, za plaćanje svih troškova, izdataka i slično koji dolaze s vlasništvom nad nekretninama, kao i odgovarajuću naknadu za rad koji sam vlasnik obavlja7 .

Razmotrimo to u grubim crtama na primjeru gradske stambene zgrade.
Kuća ima vrijednost od 100.000 maraka. Nasuprot tome je zabilježeno ulaganje hipotekarne banke od 50.000 maraka uz 4% na poziciji 1, nekorporativno ulaganje od 20.000 maraka uz 5% na

7 Veza između registra stambenih jedinica i prava vlasnika bez dugova je zagonetna, osim ako ideja nije upravljati rastom nekretnina za najam kako bi se održala razumno profitabilna.

Machine Translated by Google

pozicija 2, a 30.000 maraka je iznos koji je uložio sam vlasnik kuće. Prihodi od najamnine iznose 7000 maraka. Od toga se mora platiti 2000 maraka za prvu hipoteku, 1000 maraka za drugu hipoteku i 1000 maraka za troškove, izdatke i tako dalje: ukupno 4000 maraka. Dakle, vlasniku kuće ostaje 3000 maraka kao kamata [tako reći] za njegov vlastiti uloženi kapital od 30.000 maraka.

Nakon provedbe zakonskog ukidanja kamata na novac, situacija nakon deset godina je sljedeća: 1. hipoteka 30.000 maraka, 2. hipoteka 10.000 maraka. Vlasnik kuće je u potpunosti povratio svoj kapitalni ulog, ali s druge strane postoji novo, javno pravo vlasništva u iznosu od 50.000 maraka. Time počinje pravo države da odlučuje o daljnjim prihodima od najamnine i da određuje visinu najamnine8 .

Bilo bi nepravedno sada, u pogledu otplate, staviti vlasnika kuće na istu razinu kao i hipoteke. Jer njegov kapital nije čisti zajmovni kapital u užem smislu na koji bi trebalo utjecati ukidanje kamatnog ropstva; ovdje govorimo o „rizičnom“ kapitalu, točnije o novcu pretvorenom u vrijedno dobro, točnije u kuću. Stoga je na vlasniku kuće hoće li odobriti dulje razdoblje otplate ili odgovarajući postotak trajno uključen u operativne troškove kuće.

Ovdje ne može biti svrha davati bilo kakve obvezujuće prijedloge; ovdje se daju samo prijedlozi o tome kako bi se nesmetan prijelaz kamatne ekonomije u ekonomiju bez kamata mogao dogoditi čak i u području nekretnina.

Kako bismo upotpunili primjer, pretpostavimo da je stanje nakon 25 godina sljedeće: do tada su sve hipoteke otplaćene; samo su stalni troškovi isti ili, zbog starije kuće, povećani s 1000 maraka na možda 1500 maraka. Neka povrat koji vlasnik kuće dobiva od ovog iznosa također bude oko 1000 do 1500 maraka; stoga se čini da oko 3000 maraka prihoda od najamnine ide na pokrivanje nepregovaračkih troškova, dok bi preostalih 4000 od izvornih 7000 prihoda od najamnine bilo slobodno dostupno. Država tako ima mogućnost sniziti najamnine za više od polovice; to će učiniti npr. u radničkim stanovima, ili država može smanjiti najamnine samo za 20, 30 ili 40% i tako iz te razlike dobiti ogroman izvor prihoda za druge javne potrebe, prije svega naravno za javno vođenu izgradnju kuća. Za vile se najamnine ne smanjuju, ili se ne smanjuju mnogo, čime postaju dostupna vrlo velika dodatna sredstva i za bolju izgradnju domova ili za posebne društvene svrhe. Međutim, ovo buduće stanje stvari otkriva - i smatram to vrlo plodonosnom perspektivom - unutarnje opravdanje da zajednica (država) već sada sudjeluje u određivanju visine najamnine na način koji sam gore skicirao, sa snižavanjem najamnine za stanove radnika.

U rastućem pravu države da sudjeluje u vlasništvu nad nekretninama leži i temelj za zdravu emisionu banku i izdavanje kredita hipotekarnim vjerovnicima.

O § 4 i 5

Ovi paragrafi zahtijevaju socijalizaciju cijelog monetarnog sustava. Novac je samo i isključivo vaučer za obavljeni rad koji izdaje zajednica koja ima svoje vlastite

8 Feder ne navodi kako je izveo brojku od 50.000 maraka: to je polovica vrijednosti stambene zgrade, ali je ujedno i jednaka iznosu korporativne hipoteke. Vjerojatno najvažnija činjenica je da to nije više od iznosa duga u hipotekama i stoga ne uzrokuje nikakvu bol vlasniku kuće. Vjerojatno, s obzirom na naglasak koji Feder stavlja na bezbolnu tranziciju, čak i ako bi iznos duga za kuću bio manji od polovice vrijednosti, država prema Federovom planu i dalje ne bi tražila udio vlasništva veći od onoga što se duguje po hipotekama.

Machine Translated by Google

država. Izdavanje novčanih žetona jedno je od suverenih temeljnih prava države. Krivotvorenje državnih novčanih žetona podložno je najstrožim kaznama; stoga je prilično snažan društveni zahtjev da se monetarni sustav stavi pod kontrolu kolektiva. Radna snaga kolektiva jedini je supstrat novčanih žetona i samo neuspjeh u uvažavanju ove temeljne činjenice doveo je općenito do pogoršanja naših javnih financija i potpune anarhije monetarnog sustava općenito.

S odricanjem od osobnih i komercijalnih kredita od strane privatnih bankara, predloženim u § 5, napravljen je dublji rez u ukupni kreditni sustav. Za državni kreditni sustav, kao i za općinske, pa čak i kredite za nekretnine, mora se s najvećom strogošću i energijom zalagati za ukidanje ropstva kamata, jer je to neizostavan preduvjet za socijalnu državu općenito.

Situacija je drugačija s osobnim kreditima. I mi zahtijevamo, samu po sebi, beskamatni osobni kredit; no taj zahtjev nema istu ogromnu i glavnu važnost. Sjećamo se 250 milijardi fiksnog kamata na kreditni kapital u usporedbi s
jedinih 12 milijardi dionica koje isplaćuju dividende.

Svi takvi krediti, dionice, certifikati o sudjelovanju, rudarski udjeli, vlasnički udjeli i tako dalje predstavljaju rizični kapital. Prinos ovog kapitala ovisi o marljivosti i učinkovitosti onih kojima je novac povjeren. Ovdje stoga dolazi do izražaja element rizika i opasnosti od gubitka, zajedno s pitanjem osobnog povjerenja. Za to se i dalje čini neophodnom određena naknada posebne vrste. Vlasnik dionica i tako dalje ni na koji način nije obeštećen niti ima koristi ako poduzeće kojem je povjerio svoj novac ne zaradi ništa. On u potpunosti gubi svoj novac ako poduzeće propadne.

Drugačije je, na primjer, s vlasnikom obveznica Reicheisenbahna.
Željeznice Reicha [u Elsaß-Lothringenu] potpuno su izgubljene gubitkom Elsaß-Lothringena. Unatoč tome, vlasnik željezničkih obveznica i dalje prima svoje kamate. Od koga? Od poreza zajednice. Željeznice mogu raditi s deficitom bilo koje veličine kao u Pruskoj i Bavarskoj prošle godine; ipak, vlasnici obveznica primaju svoje kamate svejedno. Od koga? Od danka plaćenog iz radnog potencijala i potrošnje radno sposobnog stanovništva.

Želio bi se samo savršeno razjasniti ova temeljna razlika, kako bismo konačno
prepoznati gdje vampir isisava radni potencijal ljudi.

Dakle, osobni kredit trebao bi ostati, ili bolje rečeno, ponovno se dodijeliti, osobnom poslovanju putem privatne banke. Osobna učinkovitost tražitelja kredita, s kojom je bankar osobno upoznat, trebala bi ponovno postati odlučujući faktor za osobni kredit. Naknade koje određuje država regulirat će se same od sebe, u skladu s fluidnošću novca koja će u svakom slučaju započeti ukidanjem ropstva kamata.

O § 6

Glavna točka § 5 vrijedi i posebno za imovinu od dividendi. U interesu socijalne državne zajednice mora se zahtijevati da se pokuša vratiti jednom posuđeni kapital i za velika industrijska poduzeća – kako bi se time dovelo do smanjenja zaduženosti pojedinačnih industrijskih pogona prema onima koji su samo investitori.

Jer ono što smo mogli primijetiti u odnosu zajmovnog kapitala prema svim narodima, ovdje se ponavlja u manjem opsegu. I ovdje kapitalist iskorištava radnika,

Machine Translated by Google

predradnik, inženjer, poduzetnik, svi podjednako, jer prisila za zarađivanjem dividendi ima prioritet9 .

Ako, međutim, postignemo oslobođenje industrija i poduzeća od vječnog gomilanja kamata, tada je put otvoren za snižavanje cijena proizvoda te za isporuku i distribuciju viška vrijednosti, dijelom zajednici, dijelom radnicima, srednjem menadžmentu i upravnim odborima pojedinih poduzeća, dakle onima koji zapravo sami stvaraju proizvodnju i vrijednosti.

O § 7

U ovom odlomku, naravno, na scenu stupa i cijelo područje osiguranja, koje se može konstruirati na analognoj beskamatnoj osnovi. Plaćene premije ne mogu rasti dodavanjem kamata; osiguravajuća društva će postati štedne institucije; drugim riječima, rizik i prednost osiguranja se zadržavaju. Za to mora biti odgovorna politička zajednica.

O § 8

Što se tiče devalvacije našeg novca, koja je nastala samo zbog ogromne mase naših bezbrojnih certifikata o zaduživanju, zahtijevamo snažno postupno uvođenje poreza na bogatstvo. Naglasak stavljamo na „snažno postupno uvođenje“.

[Paušalni] porez na bogatstvo [u svrhu] smanjenja broja novčanica i slično ne bi bio ništa drugo nego samoobmana kojom se ljudima baca pijesak u oči. Jer ako i ja konfisciram polovicu sveg bogatstva posvuda i primam isplatu u obveznicama i pretvaram ih u kašu, sve što se time zapravo postiže jest smanjenje količine papira, dok će zauzvrat faktor konverzije povećati fiktivnu vrijednost ukupnog papira u optjecaju na istu razinu kao i prije. Prava vrijednost uvijek pripada samo dobrima za potrošnju i dobrima za upotrebu, nikada papirnatim bonovima za obavljeni rad.

Drugo je pitanje može li se tečaj naše marke poboljšati. Ali čak i to poboljšanje tečaja u konačnici ovisi samo o radnom potencijalu i proizvodnji, drugim riječima, o mogućnosti proizvodnje našeg ukupnog nacionalnog gospodarstva.

Prigovori i njihovo pobijanje

Nikada se nijedna ideja nije uspjela uspostaviti bez protivljenja, a ponajmanje ideja koja se tako radikalno udaljava od davno utvrđenih pretpostavki o svetosti i nepovredivosti interesa. S već iznesenim i očekivanim prigovorima uvijek treba napraviti dvostruku opservaciju: prvo se mora pitati koji dio prigovora temelji se na namjernom iskrivljavanju ideje ukidanja ropstva interesa, i drugo, što treba reći kao odgovor na sve iskrene i na činjenicama utemeljene sumnje?

Najčešći prigovor je tvrdnja: bez naplate kamata nitko neće posuđivati novac.

9 Ovo je problem dioničkih društava. Tvrtke su u slobodnom i nedvosmislenom vlasništvu obitelji, kao što je uobičajeno u Njemačkoj, nemaju ovu karakteristiku.

Machine Translated by Google

Zapravo ne želimo da itko više posuđuje svoj novac. Kredit je bio trik, bio je zamku u koju je ušlo naše gospodarstvo i u kojoj je sada bespomoćno zarobljeno.

Ako narodu zaista hitno treba veći kapital, onda dobiva potreban novac bez kamata u središnjoj državnoj blagajni, a potrebna je samo otplata. Na kraju će izdati nove novčanice. Zašto bi izdavao certifikate s kamatama?! Nije važno nosi li papir kamatu ili ne! Njegova jedina i isključiva podloga je radni potencijal i porezni potencijal naroda. Zašto opteretiti svaki javni rashod od početka olovnom težinom vječnih kamata?

Da, ali kako bi država trebala ispuniti svoje kulturne zadatke za zajednicu? Još uvijek treba novac i može biti pošten u ovom zadatku samo putem zajmova koji naplaćuju kamate.

Ova tvrdnja temelji se na potpuno mamonističkom načinu razmišljanja. Morala bi biti namjerno kalkulirana s obmanjivanjem nakon temeljitog čitanja ovog Manifesta; jer smo, prije svega, dokazali da se nakon ukidanja ropstva kamatama svi kulturni i društveni zadaci države mogu pokriti iz državnih poduzeća, iz prihoda poštanske službe, željeznice, rudnika, šuma i tako dalje, bez ikakvog daljnjeg. Drugo, suverena narodna država [Volksstaat] ima moć, u bilo kojem trenutku, brinuti se za posebne kulturne zadatke izdavanjem beskamatnih vrijednosnih žetona umjesto certifikata s kamatama koji su proglašeni pravilom u mamonističkoj državi. Potpuno je nemoguće vidjeti zašto bi država posebne kulturne zadatke, npr. izgradnju željeznice, kanala i hidroelektrana, učinila skupljima za sebe vječnim obećanjem kamata koje je potpuno nepotrebno. Ako ne može platiti troškove izgradnje iz prihoda svojih sadašnjih državnih poduzeća, onda nema razloga vidjeti zašto država ne bi trebala stvarati novac; Suvereni narod doista mora platiti za to, dok on upravo taj novac priznaje kao sredstvo plaćanja. Zašto bi, međutim, narod, sa svim svojim radnim i poreznim potencijalom, stajao iza još jednog papirića (zajma s kamatama), koji narodu u cjelini nameće samo vječnu obvezu plaćanja kamata u korist kapitalista!? Stoga, dolje s ovom opsesijom mamonističke države!

Kapitalisti će tada samo uzeti izdane papirnate novčanice i gomilati papir novac.

To se opovrgava na dva načina. Prvo, zahtjev da se samo posjedovanje novca učini neisplativim tada bi naravno već bio ispunjen, a ukidanje ropstva kamata dobrovoljno bi poduzeli sami kapitalisti, budući da se kapitalist odriče kamate svojom voljom ako gomila svoje novčanice kod kuće. Drugo, strah kapitalista za svoj novac čini to malo vjerojatnim; treba samo zamisliti neprospavane noći gomilača valute koji drži velike svote novca gomilane kod kuće i mora stalno gledati kako mu je posjed ugrožen od lopova, razbojnika, provalnika, pretresa kuća, požara i poplava. Uvjeren sam da bi se pošten građanin umorio od tih briga u kratkom vremenu i uskoro bi pronašao put do državne banke. Državna banka izdaje potvrdu i sada je pravno odgovorna za račun, ali ne i za bilo kakve isplate kamata. Inače, naravno, treća mogućnost i dalje ostaje otvorena svima, a to je raditi sa svojim novcem, stvarati vrijednosti i proizvoditi robu, sudjelovati u industrijskim pothvatima, činiti svoj život sve bogatijim i ljepšim, podržavati umjetnost i znanost, ukratko, korisno koristiti svoj novac dok odbacuje Kult Mamona.

Međutim, još uvijek se može dogoditi da se hitno ukaže potreba za privatnim kapitalom za neke ciljeve, npr. za testiranje izuma, osnivanje poduzeća od strane mladih, kompetentnih obrtnika ili poslovnih ljudi itd.

Machine Translated by Google

Za početak, ovo nema nikakve veze s ukidanjem ropstva kamata!
Jer, prije svega, logično se mora pretpostaviti da će kapitalist, koji nakon ukidanja ropstva kamatama naravno više nema priliku ulagati svoj novac na način otporan na bombe i očekivati besposlenu potrošnju kamata, radije, kao i u ranijem dobu, biti sklon riskirati svoj novac u takve svrhe, tako da će se nedostatak ili potreba u tom smjeru stoga javljati mnogo rjeđe nego do sada. Ili se, naprotiv, nije iznova i iznova čulo od učinkovitih poslovnih ljudi, od najpametnijih izumitelja, upravo pritužba kako je teško dobiti novac u mamonističkoj državi za takve svrhe, osim ako se ne može jamčiti "dividenda"? Drugo, zadatak buduće države mora biti poticanje svake kompetentne snage kroz velikodušnu potporu. Doista je već prije bilo početaka u staroj birokratskoj državi, ali toliko malodušnih da je umjesto poticaja rezultiralo inhibicijom i oklijevanjem zbog uznemirujućih propisa koji su pratili dodjelu javne potpore. Treće, treba napomenuti da se dodjelom nekoliko milijuna maraka moglo postići enormno mnogo. Radost rada, marljivost i upornost njemačkog izumitelja, inženjera, obrtnika itd. toliko su veliki da bi, kroz pravo države na sudjelovanje u rezultatima sretnih izuma, izdaci najvjerojatnije bili bogato nagrađeni (Engleska kao primjer).

Ukidanje ropstva kamatnih stopa nužno vodi do iscrpljivanja bogatstva.

Oho! Tko to tvrdi? Ali naravno! Tko god je prilagodio svoj život potrošnji svojih kamata na kapital i ne može se odlučiti za rad, za njega je to svakako istina: trošeći 5% godišnje, potpuno će iscrpiti svoje bogatstvo za 20 godina. Naravno, ali to je doista sasvim u redu! Ono što želimo jest upravo ukidanje ropstva kamatama; želimo da život od mirovine prestane biti najviši ideal građanina. Želimo okončati ovu mamonističku dekadenciju; doista, više ne želimo tolerirati da netko, da mnogi, mogu trajno živjeti u udobnosti samo od kamata na kredite - drugim riječima, na štetu drugih!

Ponavljam: također uopće nije istina da bi ukidanje vlasti kamate dovelo do eliminacije i iscrpljivanja bogatstva. Naprotiv, ukidanje ropstva kamate potaknulo bi stvaranje bogatstva temeljenog na radu koji proizvodi dobra i proizvodi vrijednost, oslobođen vječnih izdataka kamate. Ukidanje ropstva kamate vodi, kao što smo vidjeli, do sveobuhvatnog snižavanja troškova u cijelom životu; oslobađa nas prekomjernog tereta oporezivanja tako da za svakog radnog čovjeka mogućnost akumuliranja ušteđevine u budućnosti mora biti veća nego do sada. Još nešto! Nacionalno-gospodarski rad industrije, trgovine i obrta koji proizvodi dobra i vrijednosti ni na koji način se ne ometa, već se u najvećoj mjeri potiče ukidanjem ropstva kamate.

Što radnik dobiva ako kapitalisti više ne primaju kamate?

Ovo pitanje se zaista više ne bi trebalo postavljati! Prvo, naravno, stalni je bio bojni poklič rada da će kapitalisti iskorištavati radnike; drugo, doista smo jasno i nedvosmisleno vidjeli da je radnik, više od bilo koga drugog, taj koji mora plaćati kamate na kredite. [Drugim riječima, radnik dobiva niže poreze i niže troškove života.]

Obiteljske veze su oslabljene i oštećene ako netko ne može ostaviti bogatstvo iza sebe.
djeca.

Da, kakva je ovdje stvarnost? Općenito mislim da novac ima malo ili nimalo veze s osjećajem obitelji. Ili je netko čuo da se djeca bogatijih roditelja vežu za

Machine Translated by Google

svoje roditelje više od roditelja siromašnih roditelja? Ili bogati roditelji vole svoju djecu više od manje imućnih? Što je vjerojatno važnije za djecu, da im roditelji osiguraju najbolji mogući odgoj i da ih nauče disciplini, odgajajući ih u marljive, zdrave i hrabre ljude, ili da im ostave najveću moguću vreću novca?

U određenim slučajevima, nesumnjivo će se morati priznati opravdana težnja za osiguranjem financijske budućnosti djece. Ta težnja, a time i štedljivost roditelja prema svojoj djeci, ni na koji način neće biti negativno pogođena ukidanjem kamatnog ropstva; naprotiv. Mogućnost štednje postat će veća kada se naše nacionalno gospodarstvo oslobodi sveobuhvatnog pritiska kamatnog ropstva.

Iz primjera čovjeka s primanjima od 10.000 maraka i mirovinom od 5000 maraka vidjeli smo da su sva srednja i manja bogatstva zapravo opljačkana od bilo kakvog blagotvornog učinka zaobilaznim putem izravnih i neizravnih poreza na stambenu najamninu i slično. Ne mogu dovoljno često ponavljati: kamate na obveznice za vlasnike malih i srednjih količina bogatstva su prijevara, samoobmana, vrtnja u krug, ali veliki kapital je putem svog predanog tiska prilično đavolski propagirao i proglasio u cijelom svijetu vjeru u svetost i nepovredivost kamate. On naizgled dopušta svima da sudjeluju u ljupkoj, anestezirajućoj konzumaciji kamate, kako bi uspavali grižnju savjesti koja neizbježno mora pratiti besposlenu, bezradnu konzumaciju kamate - i kako bi regrutirali drugove za borbu, za obranu ovog najvišeg dobra mamonizma.

Državni službenik, državnik, reći će: država se ne može odreći obveze koju je preuzela prema svojim vjerovnicima.

Što znači „obveze“? Je li na bilo koji način moralno ulaziti u obveze o kojima država od početka mora znati da ih može ispuniti samo ako oduzme kamate vjerovnicima putem izravnih i neizravnih poreza u točno istom iznosu? Gdje je tu moral? Ili nije li možda iskrenije priznati: „Kamate mogu platiti samo ako naplatim isto toliko poreza – ali za vrijeme rata apsolutno sam morao imati novac, i za to sam napravio prijevaru s ratnim obveznicama; morate mi oprostiti, dragi ljudi; to je u konačnici bilo za vas, a sada se više ne želimo igrati skrivača; ja, država, ne plaćam kamate, a vi, porezni obveznici, ne morate plaćati poreze na kamate; to će znatno pojednostaviti naše transakcije. Dakle, bit ćemo bez ogromne porezne birokracije, a isto tako i izvanredne birokracije koja služi interesima. Je li tako? Imamo li dogovor?“ A vi, gospodine Scheidemann, nemojte se više isticati na svakom oglasnom stupu kao državni tajnik stare kompromitiranoj vladi usred glupih izjava o sigurnosti i nepovredivosti ratnih obveznica. Samo se sramotite: korist od cijele prijevare doista je išla samo i isključivo krupnom kreditnom kapitalu.

Financijski dužnosnici i bankarski stručnjaci izjavljuju da je ukidanje ropstva kamatama na ratne obveznice i javne dugove nemoguće jer je to sinonim za javni bankrot.

Oprostit ćete mi: prema vašim govorima, mi smo ionako javno bankrotirali ili to moramo postati. Međutim, otvoreno proglašenje javnog bankrota bila bi najveća glupost koju bismo mogli počiniti: stvarnoj nesposobnosti sadašnjih nositelja vlasti prerano bi dodala povijesnu potvrdu te nesposobnosti.

Zašto proglasiti bankrot? Ako sam stavio 3 marke iz desnog džepa hlača u lijevi,
Ipak ne smijem zbog toga proglasiti bankrot desnog džepa hlača!

Machine Translated by Google

Doista nije bilo drugačije s ratnim zajmom! Reich je iz džepova naroda izvadio prve stvarno prisutne milijarde, a zatim se novac ponovno vratio; zatim je došao novi zajam i novac se ponovno vratio; ponovno je došla pumpa i usisala milijarde, a one su se opet smanjivale, sve dok, nakon što se igra ponovila devet puta, država nije veselo stvorila 100 milijardi duga. Za to je narod imao 100 milijardi u fino tiskanom papiru u rukama. Isprva je narod zamišljao da je postao toliko bogatiji; onda je došla država i rekla: „Strašno je; imam 100 milijardi duga i suočavam se s bankrotom.“ – Da, ali zašto? To je u svakom slučaju samo samoobmana! Ja sam doista nikada ne mogu bankrotirati ako s vremena na vrijeme uzimam novac iz jednog džepa i stavljam ga u drugi. Stoga možemo biti mirni u vezi s državnim bankrotom u pogledu naših unutarnjih dugova ratnih obveznica. Stoga, doista ne moramo proglasiti javni bankrot i doista si možemo uštedjeti gigantski rad s glupim plaćanjima kamata i velikim, ali još glupljim, porezima.

Oslobodimo se konačno izvršavanja naloga krupnog zajmovnog kapitala! Samo krupni zajmovni kapital ima koristi od ove prijevare s porezom na kamate na zajmove, budući da mu ostaje ljepši komad zlata, a radni narod plaća taj višak u obliku neizravnih poreza; u međuvremenu, međutim, mali i srednji kapitalist jednostavno juri vlastiti rep.

Globalni ekonomski dužnosnik kaže: Ukidanje ropstva kamata nije nam moguće postići samo u Njemačkoj; to se mora učiniti međunarodno; inače ćemo izgubiti sav kredit, kapital će odletjeti, a mi ćemo i dalje morati ispunjavati svoje obveze prema kamatama prema ostatku svijeta.

Priznajem da sam i sam dugo bio zbunjen oko ovog pitanja. To je najteže pitanje jer uključuje naš odnos s ostatkom svijeta; u međuvremenu, stvar ima dvije strane. S jedne strane, ideja ukidanja ropstva kamatama je bojni poklič svih produktivnih naroda protiv međunarodnog ropstva kamatama na novac; s druge strane, to je radikalni lijek za naše unutarnje financijske probleme. Ali to zapravo nije razlog da se suzdržimo od korištenja lijeka, samo zato što ga jednako bolesni susjed ne koristi istovremeno. Međutim, bila bi dodatna glupost kada bismo mi u Njemačkoj nastavili vrtjeti se u ludom krugu i plaćati poreze i kamate kada smo jasno prepoznali da ova smiješna aktivnost koristi samo velikim kapitalistima i nikome drugome. Stoga, predvodimo put svojim oslobađajućim primjerom; oslobodimo se ropstva kamatama na novac i uskoro ćemo vidjeti da će snaga ove pobjedničke oslobađajuće ideje potaknuti narode svijeta da nas slijede.

Zapravo sam uvjeren da naša inicijativa – ako je ne uguši
Njemački mamonisti – neodoljivom nuždom će pomesti ostale narode.

Spartakist kaže: Cijela ideja svodi se samo na zaštitu kapitala; ona i dalje
ostaje kako je i bilo: siromah nema ništa, a bogat ostaje.

Da, prijatelju moj; općenito je vrlo teško raspravljati s tobom - ako si u dubini duše zaista komunist i stoga ćeš zapravo tvrditi da „sve pripada svim ljudima“10
, i ako ste uz to doista upoznati sa stvarnim idejama velikih boljševičkih vođa u Rusiji, posebno Lenjina, i smatrate ih ispravnima, te sukladno tome smatrate sljedeće zadatke Sovjetske Republike koje je odredio Lenjin, „opće obračunavanje i kontrolu sve proizvodnje i distribucije“, ljudski mogućima.

10Petar Kropotkin, Osvajanje kruha

Machine Translated by Google

Ako vam je, međutim, potpuno jasno da je taj zadatak doista izvediv, ako uopće, pod strašnom tiranijom, a u dubini srca i dalje ostajete uvjereni komunist ili spartakist i tako dalje, onda se nemojmo dalje raspravljati; jednostavno se ne razumijemo i govorimo različitim jezicima, a budućnost će odlučiti, bilo za državu sputanih granica koja u konačnici može proizaći iz kaosa boljševizma, bilo za novu državu kojoj se nadam, s nacionalnim gospodarstvom oslobođenim ropstva kamata.

Ali ako, u dubini svog komunističkog srca - ako ste iskreni - otkrijete da još uvijek razmišljate, čeznete za ženom i djetetom, za ljudskom dušom koja vam je bliža od Eskima ili Zulu kafira, ako tijekom tvorničkog rada kojim upravlja sovjetski direktor mislite da bi još uvijek bilo lijepo posjedovati vlastitu malu kućicu, malu vrtnu parcelu, ako doista u samoj dubini vaše duše ne bi doista pružilo istinsko zadovoljstvo to što biste imali pravo poput psa na ulici iskorištavati svaku kuju koja vam se nađe na putu, ako želite nekoga nazvati svojom ženom, ako samo razmišljate o tome da nešto uštedite od svoje plaće, što bi tada trebalo pripadati samo vama, onda već više niste komunist; onda ste se već u srcu slomili od svoje tako glasno proglašene fraze: "Sve pripada svim ljudima"; onda upravo ono što ne želite jest da sve pripada svim ljudima; želite da upravo ono što želite za sebe - žena, dijete, kuća, farma, ušteđevina - bilo da to već imate ili se samo nadate da ćete to dobiti, čak i tada pripada samo vama.

I vidiš li, prijatelju moj, ako samo u srcu sumnjaš da bi ti to moglo nešto promijeniti, kad bi neka slučajna osoba došla i jednostavno ti uzela ušteđevinu u ime "svih", i kad bi ti dovela još jedno dijete i uzela tvoje jer sva djeca pripadaju "svima", onda prijatelju moj, nemojmo i dalje govoriti potpuno jedno mimo drugoga.

Možda bih vas mogao zamoliti da razmislite o tome ne bi li komunistička poruka da sve treba pripadati svim ljudima nužno značila kraj svake kulture, jer nedostatak bilo kakvog koncepta vlasništva mora uvjerljivom logikom spustiti čovjeka na razinu zvijeri.

Ako sve pripada svim ljudima, ako bi se obračun i kontrola nad svom površinskom proizvodnjom i distribucijom u Lenjinovom smislu mogli prisilno uspostaviti, onda bi u najboljem slučaju nastala mravinjačka kolonija. Ali u tom slučaju, možemo i bez jezika, duše i misli; nijemo i instinktivno možemo obavljati svoj prisilni rad. Kraj čovjeka je tu.11

Ali dosta sada, prijatelju Spartače. Neka ovo temeljno razmatranje duboko prodre u tvoju glavu i srce. Točniji odgovor na tvoje pitanje tada će proizaći iz razgovora s drugim stranama.

A sada, vi drugovi dviju socijalističkih orijentacija, umjerene i neovisne!12

Ne mogu zamisliti da bi s vaše strane došlo ozbiljno proturječje ili prigovori protiv ukidanja ropstva kamata, a ipak se s vama moram kategorički obračunati, zajedno s cijelim socijalističkim svijetom ideja, od Marxa do sadašnjih vođa Eberta, Scheidemanna, Kautskyja i tako dalje.

1. Socijalistička volja: uzdizanje radničke klase je ideja koja bezuvjetno mora prevladati; zasad se slažemo.

---

11 „Kraj čovjeka“ je iz Ezekiela. Tamo znači svrhu čovjeka, ali ovdje bi mogla imati dvostruko značenje. Čovjekova svrha pod komunizmom postaje bezumno ropstvo, što je uništenje čovjeka.

12 Feder ovdje misli na Socijaldemokratsku stranku i njezin pacifistički ogranak, Nezavisnu socijaldemokratsku stranku.

Machine Translated by Google

2. Putovi utabani za postizanje ovog velikog cilja gotovo su u potpunosti krivi, jer oni

3. temelje se na lažnim pretpostavkama.

4. [Marksistička] socijalistička ideja države nužno vodi komunizmu, dakle pad.

5. Međutim, budući da socijaldemokracija ima drugačiji cilj, uzdizanje radničke klase, svih radnih ljudi općenito, suočava se sa strašnim unutarnjim sukobom, jer logičke posljedice marksizma vode do potpune suprotnosti s praktičnim ciljem radničkog pokreta.

6. Iz ove unutarnje podjele proizlazi očita nesigurnost u smjeru vlada.

7. Radi velikog praktičnog cilja (uzdizanja radničke klase) mora se povući oštrija crta protiv Spartaka i boljševičkog komunizma i protiv njihovih metoda mora se boriti svom snagom. Ali socijaldemokracija, organizirana kroz sindikate, danas se osjeća slabo pred tim radikalnim skupinama, jer je prihvatila marksističko razmišljanje kao svoje temeljno načelo obrazovanja i jer svi marksistički načini razmišljanja logički vode komunizmu.

A sada dokaz: točka 2 kaže da su putevi kojima je utabala socijaldemokracija gotovo u potpunosti pogrešni.

Čitava agitacija provedena diljem zemlje dovela je do duboke podjele unutar stanovništva naše nacije. Stalno ponavljane klevete protiv poslodavaca svake vrste, zapravo svakog buržoaskog naziva, kao eksploatatora i krvopija fizičkih radnika koji rade navodno bez pomoći, dovele su do neopravdane ogorčenosti i oholosti rada, što danas nužno pronalazi svoj izraz u zahtjevu za "diktaturom proletarijata" (Komunistički manifest). Bitni zahtjev Erfurtskog programa - prijenos sredstava za proizvodnju iz privatnog vlasništva u vlasništvo i upravljanje zajednice - danas je sažet u vapaj za "socijalizacijom".

Svakom ozbiljnom političaru je potpuno jasno da bi potpuna socijalizacija naše ekonomske propasti značila potpuni državni bankrot. Ali nitko se ne usuđuje to otvoreno i slobodno priznati narodu.

Ne socijalizacija, već desocijalizacija bi sada morala biti parola. Stoga se pokušava nadoknaditi očiti neuspjeh svake socijalizacije kroz zabludne porezne projekte i na taj način po drugi put "eksproprijirati eksproprijatore". Sve to ne znači ništa drugo nego prepuštanje cijelog nacionalnog gospodarstva potpunoj propasti. Umjesto rasta (udvostručenje proizvodnje, kako je obećavala cijela socijalistička literatura za razdoblje nakon revolucije, ne dolazi u obzir) dogodilo se upravo suprotno.

Najgore bi, međutim, bilo kad bi sadašnja socijalistička vlada pomislila na prihvaćanje velikih stranih kredita. Time bi ne samo bio zapečaćen naš ekonomski pad, već bismo se i potpuno predali u kamatno ropstvo Antante, iz kojeg ne bi bilo povratka.

Temeljni neuspjeh, osnovna pogreška, na kojoj je izgrađen cijeli ovaj pogrešan lanac ugovora, zahtjeva i obećanja narodu, jest potpuno pogrešan stav prema industrijskom kapitalu i kreditnom kapitalu. Komunistički manifest, Erfurtski program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky nisu prepoznali radikalnu razliku između industrijskog kapitala i kreditnog kapitala.

O tome se cijela socijaldemokracija mora ponovno naučiti; ova temeljna pogreška mora se jasno prepoznati i otvoreno priznati bez zadrške. Zatim se, međutim, moraju neumoljivo izvući i jedini mogući zaključci. Oni, međutim, znače radikalno odricanje od besmislenog, jer potpuno pogrešnog, bijesa protiv industrije, protiv poslodavca. Radnik i radnik pripadaju zajedno; imaju isti cilj - rad, proizvodnju; jer bez proizvodnje, bez rada, ne može biti života, kulture, napretka i uzdizanja. Samorazumljive i neizbježne suprotnosti koje postoje među ljudima, samo zato što su ljudi, mnogo su manje važne od velikog zajedničkog interesa poslodavca i zaposlenika. Te suprotnosti se mogu i rješavaju ugovorima o plaćama i trgovinskim organizacijama na obostrano zadovoljstvo obje strane.

Ali nemojmo dalje istraživati ova pitanja koja su trivijalna u okviru naše rasprave o najvećim političkim linijama sile i naglasimo samo da je interes rada kolektivno savršeno usklađen s našom nacionalnom industrijom, s nacionalnim gospodarstvom našeg naroda.

Tko god drugačije uči i predstavlja suprotnosti između poslodavca i zaposlenika kao važnije, otkriva se kao neodgovoran upravo prema radnicima; jer time polaže sjekiru na korijenje stabla koje hrani i uzdržava radnika.

Socijaldemokracija je to ipak učinila i time je navukla vječnu krivnju pred njemačkim radom; time je donijela neizrecivu bijedu našem narodu, jer ne može ispuniti sva svoja obećanja, jer nam ne može donijeti mir međusobnog razumijevanja, jer nam ne može stvoriti posao, jer čak mora postaviti oružanu silu protiv nas, jer ne može bez državne službe, jer mora zahtijevati obvezu rada, jer opće jednako i izravno pravo glasa za muškarce i žene starije od 20 godina ne pomaže nikome da zaradi za život, jer bez državnog jamstva sigurnosti osobe i imovine moraju nastati kaotične okolnosti, jer bez integracije i podređivanja pojedinca u društvo nije moguća vitalnost države.

Tako duboki, očajnički val razočaranja prolazi kroz cijeli narod. Ako pojedinci to još uvijek ne razumiju, ministri, članovi parlamenta i narodni izaslanici nastavljaju veselo lagati jedni drugima da se „tekovi revolucije“ moraju braniti od „reakcije“: što ta dva pojma znače, ako išta znače, nijedan iskreni državnik ne bi mogao jasno reći narodu.

Negativni postupci revolucije, svrgavanje niza zastarjelih dinastija, svrgavanje časnika, ukidanje plemstva, raspuštanje vojske, ukratko, „Veliko rušenje“, doista nije nikakav „dobitak“.

A reakcija?! Pometena, trula doktrina božanskog prava nigdje u cijelom narodu nema dovoljno moralne podrške da bi rezultirala bilo kakvom snažnom akcijom; buržoazija je, što se tiče prave buržoazije, previše kukavička, previše moralno korumpirana da bi se okupila protiv klasno svjesnog rada: stoga nije potrebno da se vladajuća klasa radnika brine zbog dinastičke ili buržoaske reakcije.

Ali duboko razočaranje naroda zbog takozvanih postignuća revolucije, drugim riječima zbog nedostatka bilo kakvog stvarnog poboljšanja položaja naroda, to je velika opasnost. To razočaranje vodi do odlaska velikih masa sve dalje ulijevo, gdje su već dana obećanja daleko nadmašena.

Machine Translated by Google

U konačnici, više se ne mogu davati obećanja poput „sve svim ljudima“. To je čisto ludilo, ali svaka ideja, svaka pojava, svaka aktivnost rastegnuta i preuveličana do krajnosti postaje ludilo na kraju, a zatim se pretvara u svoju suprotnost. Tako je i s komunističkom idejom da sve treba pripadati svima, jer to u konačnici prestaje i svodi se na to da svi... nemaju ništa. Glad, očaj, bijeda, bolest i potreba stigli su u Rusiju; ljudi su izgubili posljednji ostatak hrabrosti i radosti življenja.

Ponavljam: ogromna temeljna pogreška u socijalističkom svijetu ideja u konačnici se može pratiti do neuspjeha u prepoznavanju duboke bitne razlike između industrijskog kapitala i kreditnog kapitala. Kreditni kapital koji proždire kamate je bič čovječanstva. Vječni, laki i beskrajni rast krupnog kreditnog kapitala, a ne produktivnog, robno-proizvodnog, industrijskog obrtnog kapitala, vodi do eksploatacije naroda.

Ne mogu ovdje preskočiti ispitivanje pitanja zašto ta bitna razlika nije prepoznata; je li ona zaista nije prepoznata ili je možda prikrivena u korist krupnog kreditnog kapitala; jesu li vođe i poglavice u borbi protiv kapitalizma, jesu li autori Komunističkog manifesta, Erfurtskog programa i sadašnji vođe uvijek postupali s potrebnom savjesnošću.

Najozbiljnije i najstrašnije je kada netko posumnja u apsolutnu ozbiljnost i čvrsto uvjerenje drugoga; čini se tim ozbiljnijim što se pažljivije istražuju uzroci i odnosi koji se odnose na životne događaje. Stoga ni ja ne želim dati nikakav odgovor na samo ovo pitanje, već samo aludirati na velike, nejasne veze navodeći izjavu Disraelija, najvećeg engleskog premijera, lorda Beaconsfielda. To piše u svom romanu Endymion:

„Nitko neće ravnodušno tretirati načelo rase. To je ključ povijesti, a razlog zašto je povijest često tako zbunjujuća jest taj što su je pisali ljudi koji nisu poznavali to načelo i svo znanje koje ono uključuje.“ [Baron Sergius Endimionu]

Buržoazija.

Buržuj, kojemu se odmor čini kao njegova buržoaska dužnost, svakako je uznemiren svakim novim revolucionarnim zahtjevom, kao i uvijek sa svakom novom idejom. To za njega znači nemir; jer možda bi čak morao nešto o tome razmisliti. Svaka promjena mu je odvratna; želi odmor, a teško onome tko žudi za njegovom vrećom s novcem. Doista, od njega se žele njegove kamate, njegov prihod od najamnine kuća, kamate od njegovih osiguranih obveznica, kamate koje ubire na hipoteke; ukratko, ono što čini njegov odmor, njegovo zadovoljstvo i njegovu sreću.

Unatoč tome, moramo se zapitati što će reći članovi klasa koje posjeduju kreditni kapital. Oni čine, osim pravog buržoazije... Buržoazija je ljudski tip, s kojim se ništa dalje ne može započeti; buržoazija je grana na stablu čovječanstva koju treba odrezati, što prije to bolje. To su samodopadni, samodopadni Babbitti sa svojim žalosno uskim horizontima, koji nisu sposobni za nikakav entuzijazam. Oni provode dane u vječnoj monotoniji uz kavu, jutarnje novine, jutarnje piće, podnevne novine, ručak, popodnevni san, izrezivanje kupona, popodnevno piće, prijatelje u pubu i povremeno kino. Nedostaje im razumijevanja za sve što pokreće svijet, sve za čime mladost čezne, sve što muči narod, državu i društvo, nebrinući se za rat i pobjedu, oni vegetiraju i propadaju, istovremeno arogantni i servilni - ali buržoazija je tako široka klasa da je se ne može ignorirati.

Machine Translated by Google

Dakle, ukidanjem ropstva kamatama uništava se štedljivost; ljudi završavaju u sirotinjskim kućama.

Da ukidanje ropstva kamatama općenito može utjecati na štedljivost, mora se odlučno poreći. Štedljivost ima jednako malo veze s prevladavajućim ekonomskim stavovima kao npr. rasipništvo. Štedljivost i rasipništvo su ljudske osobine koje su ili prisutne ili ne, bez obzira na to odobrava li neko doba ili se mršti na ideju kamate.

U tranzicijskim vremenima možda se može potaknuti povećanje ili smanjenje štedljivosti. U danom slučaju, međutim, puno sam više sklon mišljenju da će racionalna, ekonomski osviještena osoba reći sebi sljedeće: „Više ne mogu računati na to da ću u budućnosti živjeti samo od svojih kamata. Međutim, želim živjeti u kasnijim godinama, a ipak nešto ostaviti svojoj djeci; stoga sada moram više štedjeti.“ Ukidanje ropstva kamata mora, po mom mišljenju, imati taj učinak na većinu ljudi. Što se tiče starijih osoba, one će naravno biti upućene na javnu potporu.

I ovdje moram još jednom naglasiti da, s obzirom na trenutno opterećenje izravnim porezima na imovinu i opterećenje neizravnim porezima na svaki način života, ništa od lijepih kamata ne preostaje, osim u slučaju osobe za koju - a to je doista nešto nepravedno i protiv čega se treba boriti - sav prihod proizlazi samo iz vječnih kamata. Stoga se vjerojatno ne treba bojati pada štedljivosti.

Je li (odvratni) veliki kapital doista toliko neplodan? Nije li stvorio i sredstva za napredak velikih razmjera koji donosi plodove za čovječanstvo veće od onih koje uništavaju kamate na kreditni kapital?

Ne! Postavljanje pitanja samo dokazuje da nam je mamonistička frazeologija zamutila jasan vid.

Veliki kapital nije stvorio sredstva za napredak velikih razmjera; već je veliki kapital izrastao iz rada! Sav kapital je akumulirani rad. Veliki kapital je sam po sebi neproduktivan, jer je običan novac sam po sebi potpuno neplodna stvar. Iz uma, rada i dostupnih ili već razvijenih sirovina ili mineralnih resursa proizvode se vrijednosti i proizvode se dobra - radom i samo radom.

Jer ako se uloži toliko novca u najplodnije poljoprivredno zemljište, u najbogatiji rudnik ugljena, poljoprivredno zemljište zbog toga neće roditi žito, niti će rudnik ugljena sam od sebe izbacivati ugljen! Neka to konačno potvrdimo.

Ako su ljudi izmislili novac, on je stoga sasvim koristan i razuman; jer u svakom
U složenoj ekonomiji potreban je ovaj (općepriznati) „vaučer za obavljeni rad“. Ali to što ta „novčana carstva“ imaju potencijal da vječno rastu iz sebe samih u golemost – a novac to čini, ako može nositi kamatu – to je ono protiv čega se buni srž našeg bića; to je ono što uzdiže novac daleko iznad svih drugih zemaljskih manifestacija; to je ono što novac pretvara u idola. A sve je to doista samo najveća samoobmana čovječanstva!

Ništa, baš ništa, ne može doći samo od novca. Stol, ormar, odjeća, kuća, alat, ukratko sve oko nas ima neku vrijednost; na kraju se još uvijek može koristiti slomljeni komad namještaja kao drvo za ogrjev, ali s novčanicom od dvadeset maraka ne može se ništa učiniti;
Ne mogu u to zamotati ni komad sira. Tek nakon što se ljudi razumno dogovore o olakšavanju razmjene robe za potrošnju, o pisanju vaučera za obavljeni rad, tek time papirić dobiva smisao i svrhu, i vrlo je razumno da poljoprivrednik za svoje žito od tvrtke za iskopavanje ugljena ne dobiva ugljen već novac; dakle

Machine Translated by Google

vaučer za ostale obavljene radove, npr. vile, posuđe, plug i kosu. Ali time bi moć novca trebala prestati.

Dakle, veliki napredak čovječanstva nije postignut novcem, već samim ljudima, njihovim smjelim duhom, njihovom ponosnom odvažnošću, njihovim bistrim umom, snagom njihovih ruku, njihovim zajedničkim, dakle društvenim, marljivim radom. Tako ponosno i tako jasno moramo vidjeti. Ljudi su bili ono što je važno, a ne jadni komadi papira koje su ljudi izmislili radi pojednostavljenja trgovine.

Daljnji program

Iako ukidanje ropstva kamata nije konačni cilj novog državništva; to je uistinu najodlučnije djelo, jedino djelo koje je u stanju ujediniti sve narode u pravu ligu naroda, protiv tiranije mamonizma koja obuhvaća sve narode. Ali to nije kraj.
Naprotiv, ukidanje ropstva kamata mora dovesti do daljnjih koraka, jer, kao što smo vidjeli, ono globalno zlo hvata u korijenu, i to u samom korijenu.

Tek kada se ispuni temeljni zahtjev za ukidanje ropstva kamatnih stopa, prvi put se otvara put za socijalnu državu. To se mora jasno prepoznati i mora se postići usprkos svim mamonističkim silama. Vapaj za socijalizacijom [dok ropstvo kamatnih stopa traje] nije ništa drugo nego pokušaj stvaranja trusta svih industrija i stvaranja divovskih konglomerata posvuda, nad kojima će veliki kreditni kapital, usprkos svim porezima na bogatstvo, prirodno ponovno imati odlučujući utjecaj u budućnosti. Socijalistička država na mamonističkim temeljima je apsurd i po prirodi vodi kompromisu između socijaldemokracije, već snažno kontaminirane mamonizmom, i velikog kapitala.

Mi, nasuprot tome, zahtijevamo radikalno odbacivanje mamonističke države i rekonstrukciju države prema istinskom duhu socijalizma, u kojem je vladajuća osnovna ideja obveza prehrane - u kojoj stari osnovni zahtjev komunizma može pronaći svoje racionalno i korisno zadovoljstvo - u obliku da svaki član naroda dobije svoje dodijeljeno pravo na tlo domovine kroz državnu raspodjelu najvažnijih namirnica.

Nadalje zahtijevamo, kao kostur nove države, predstavništvo naroda putem Doma narodnih predstavnika, koji će se birati na najširoj osnovi, a uz to i stalni Dom rada, središnje vijeće u kojem radnici nacije imaju glas proporcionalno svojoj raspodjeli po zanimanjima i ekonomskoj klasi.

Konačno, zahtijevamo najveću odgovornost za ravnatelje države. Ova nova konstrukcija države na socijalističko-aristokratskoj osnovi bit će obrađena u dodatnom radu.
koji će uskoro izaći kod istog izdavača. Preduvjet za svu ovu konstrukciju, međutim, ostaje ukidanje ropstva kamata.

Moje nepokolebljivo uvjerenje, štoviše, moje znanje jasno mi daje do znanja da ukidanje ropstva kamatama nije samo provedivo, već će se i mora svugdje prihvatiti s neopisivim oduševljenjem. Jer imajte na umu: za razliku od svih drugih ideja, pokreta i nastojanja, ma koliko dobronamjernih, koja imaju za cilj poboljšanje čovječanstva, moj prijedlog ne želi pokušati poboljšati ljudsku prirodu; radije se on primjenjuje protiv otrovne tvari, protiv fenomena koji je vješto – ne, đavolski – izmišljen, potpuno suprotan najdubljem čovjekovom osjećaju, kako bi se čovječanstvo razboljelo, kako bi se čovječanstvo zavelo u materijalizam, kako bi se od njega otelo ono najbolje što ima, duša. Ruka u ruci pored toga

Machine Translated by Google

Nastaje strašna, nemilosrdna tiranija novčanih sila, za koje su ljudi samo robovi kamata, postoje samo da bi radili za dividendu, za kamatu.

Duboko uznemireni prepoznajemo zastrašujuću jasnoću i istinitost starih biblijskih poslovica, prema kojima židovski bog Jahve obećava svom izabranom narodu: „Želim ti dati da posjeduješ sva blaga svijeta; pred tvojim nogama ležat će svi narodi Zemlje i ti ćeš vladati nad njima.“

Ovo globalno pitanje sada je pred svima vama. Globalna pitanja se ne rješavaju mahanjem ruke, ali ideja je jasna kao dan. I djelo se mora marljivo propagirati; moramo jasno shvatiti da se suočavamo s najstrašnijim neprijateljem, svjetskim novčanim silama. Sva sila s druge strane, s naše strane samo pravda, vječna pravda proizvodnog rada.

Pružite mi ruke, radni ljudi svih zemalja, ujedinite se!

Machine Translated by Google

Njemačka država na nacionalnoj razini

Socijalistička zaklada

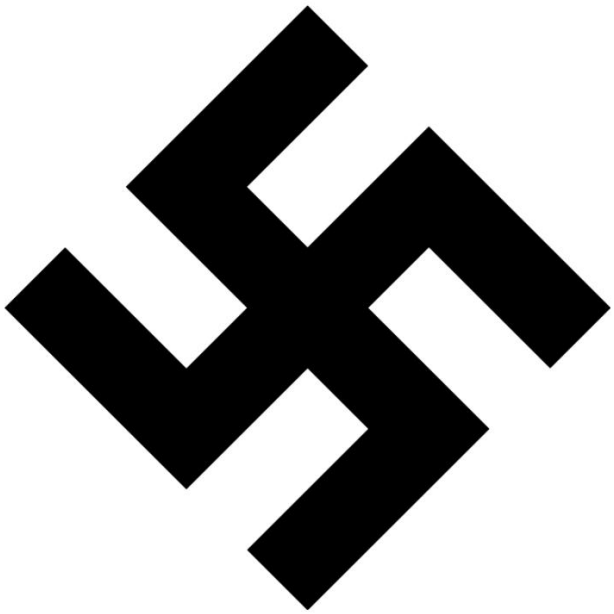

Machine Translated by Google

Predgovor

po
Adolf Hitler

Svakoj velikoj ideji potrebne su dvije stvari, volja za moć i jasni ciljevi. Volja za moć, za oslobođenje, žari i snažno leži u našim srcima, Gottfried Feder je u svojoj knjizi Njemačka država na nacionalnim i socijalističkim temeljima jasno, jednostavno i na način razumljiv svima predstavio naše ciljeve. U njoj je nada i čežnja milijuna pronašla oblik i snažan izraz. Literatura našeg pokreta u njoj je dobila svoj katekizam.

München, 8. studenog 1923. Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Predgovor
do petog izdanja

Ovdje se moje djelo, Njemačka država na nacionalnim i socijalističkim temeljima, pojavljuje u seriji "Nacionalsocijalistička knjižnica". Tekst je u biti i načelno ostao nepromijenjen, ali su odlomci koji su se odnosili na okolnosti vremena kada se ovo djelo pojavilo (1923.) i posuđeni primjeri odatle izbrisani, a objašnjenja židovskog pitanja skraćena jer će ovom potonjem biti posvećeno posebno djelo.

Novo izdanje trebalo bi posebno dokazati činjenicu da se u osnovnom programu nije ništa ni najmanje promijenilo.

Murnau, listopad 1931. Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Blago ljudima kojima je potrebna oštra potreba'
nameće uzvišenu političku ideju koja,
biti sjajan i jednostavan,
prisiljava svaku drugu ideju doba u svoju službu.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Uvod
do prvog izdanja

Gledamo u budućnost puni snažne nade i čežnje. Njemačka će živjeti, Njemačka ne može propasti. Njemačku potresaju kao da je potresaju neodoljive porođajne muke novog doba. Strašni okovi samokrivnje, kao i strani mučitelji, otpasti će i bit će otreseni snažnim slijeganjem ramenima, a Njemačka će marširati na čelu naroda.

Da toliko patnje i nevolje nije povezano s kolapsom i padom, mogli bismo s određenim osjećajem sreće sudjelovati u danima stvaranja novog doba. Ako bacimo pogled na degradacije današnjice, na zbrku sadašnjosti, svugdje vidimo snažnu volju, ozbiljan rad, nadahnutu intuiciju. Njemačka duša pomiče svoja krila prema novom visokom letu.

Današnji zadaci su snažni, veći i teži nego ikad u tako bolnoj povijesti Nijemaca.

Dakle, potrebno je riješiti dvostruki zadatak - ne samo "obnoviti" državu i gospodarstvo - već im dati novi oblik. A time i novi oblik za kulturni i intelektualni život našeg naroda.

Stara njemačka čežnja za ujedinjenom Njemačkom mora konačno postati stvarnost, nastat će novi ekonomski zakon i pomesti noćnu moru kamatno-kapitalističke ekonomije.

Toliko su sveobuhvatni i neodoljivi zadaci koji nas očekuju. Ozbiljan i opominjući stoji duh prošlosti iza nas; ispunjen strahopoštovanjem pred onim što se dogodilo povijesno, na čvrstom tlu najbolje njemačke tradicije, utemeljene na najranijoj arijevskoj mudrosti, narod i država, gospodarstvo i kultura moraju se iznova stvoriti.

Ovdje radnici moraju biti svjesni svoje ogromne odgovornosti, uistinu, nose ih nada cijele nacije - prema slobodi!

Ali nacionalsocijalistička ideja je mnogo više od samog povratka ili zaobilaženja starih običaja predaka, ona lomi okove marksističke države i ekonomskog oblika, ona, kao prva i najodlučnija ideja, svjesno vodi najtežu bitku protiv mamonističkih sila, protiv svjetske moći svežidovskog imperijalizma, protiv duha grabežljivosti, sebičnosti i ravnodušnosti.

Ovaj univerzalni i veliki njemački pokret za slobodu pronalazi svog najmoćnijeg, najsnažnijeg i najsvesnijeg aktivista u Nacionalsocijalističkoj njemačkoj radničkoj stranci. Stranka je svoje ciljeve iznijela u kratkom programu koji sažeto sažima temeljne zahtjeve pokreta u 25 klauzula. Alfred Rosenberg, glavni urednik Nationalist Observera13, polemičkog organa nacionalsocijalističkog pokreta Velike Njemačke, na način vrijedan zahvalnosti, pojedinačno je objasnio programske točke u kratkom djelu14 .

---

13 Volkischer Beobachter je kupila NSDAP 1920. godine kao glasilo stranke, a uređivao ga je Dietrich Eckart. sve do svoje smrti 1923., kada ga je vodio Alfred Rosenberg.

14Rosenberg je prvi objavio svoje Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923. godine.

Machine Translated by Google

Na temelju ovog djela barem je moguće reći prijateljima i neprijateljima što Nacionalsocijalistička njemačka radnička stranka želi. S druge strane, u literaturi o nacionalsocijalizmu nedostaje sveobuhvatno djelo koje bi dalo prikaz političkih i ekonomskih ideja iz kojih nacionalsocijalizam polazi, koje puteve namjerava krčiti u pogledu nacionalne politike kako bi došao do svog konačnog cilja, a to je nacionalsocijalistička njemačka država, država rada i učinka. Ovo djelo želi ispuniti taj zadatak.
Stoga ćemo morati osvijetliti polazište, put i cilj nacionalsocijalizma, pokazat ćemo po čemu će se njemačka nacionalsocijalistička država bitno razlikovati od postojeće države, koja će područja ostati bitno netaknuta, na kojim će se poljima provesti značajne reforme, a gdje će se morati ući bitno novim putovima.

Morat ćemo tražiti i otkrivati nove načine za javni život, posebno za nacionalnu financijsku politiku, za rješavanje rasnog pitanja i pitanja povezanih s njim. Nadalje, morat ćemo se temeljno pozabaviti neprijateljskim prigovorima, iskrivljavanjima i lažima koje su već postale glasne.

Zadatak koji smo si postavili izuzetno je velik, a ipak samo mali dio cjelokupnog opsega obnove Njemačke.

Sav trud bio bi uzaludan ako bi odlučnost do smrti i neobuzdana volja

Vođa nije radio na učinkovitosti ideja.

I najjača volja bila bi uzaludno potrošena kada u svojim srcima ne bismo nepokolebljivo nosili jasnu sliku o tome kako bi ova njemačka država - Njemačka, zemlja naših otaca i djece - trebala izgledati u skladu s našom voljom - nakon naše pobjede!

Machine Translated by Google

1. Temelji

Moralni temelji

Temelj nacionalsocijalističkog državništva je potpuna odgovornost prema narodu i prema samom sebi.

"Javni interes ispred vlastitog interesa" je prvi zakon nacionalsocijalizma.

Može se činiti čudnim da se takvo načelo mora općenito uspostaviti za državu, jer iz povijesti poznajemo razdoblja u kojima je dobrobit cjeline bila u mislima vladara kao temelj njihovog državnog vodstva. Ako je danas potrebno postaviti ovo načelo ispred svih drugih razmatranja, to je samo izraz činjenice da su današnji javni uvjeti sve samo ne izraz ovog jedinog ispravnog političkog osjećaja. U ovom prvom načelu jednako vidimo koliko su moral i ekonomija usko povezani.

Javni interes prije vlastitog interesa je prije svega moralni zahtjev. Ali istovremeno s izvrsnom jezičnom jasnoćom izražava hijerarhijski poredak između dobrobiti cjeline i opravdane težnje pojedinca za osobnim stjecanjem i vlasništvom. Ovaj nacionalsocijalistički princip stoga ni na koji način ne isključuje privatno vlasništvo. Naprotiv: nacionalsocijalizam u potpunosti i potpuno priznaje značaj vlasništva. Zna da je osobno vlasništvo i pravo slobodnog raspolaganja stečevinom temelj svake ekonomije, a osim toga i svake više kulture; ali nacionalsocijalizam je podjednako prepoznao da je za priznanje privatnog vlasništva potrebno postaviti sasvim jasne granice, tj. gdje vlasništvo postaje puki instrument moći i primjenjuje se na eksploatatorski način protiv dobrobiti cjeline.

Vjerojatno teško da postoji ijedna ozbiljno misleća osoba koja bi htjela proturječiti ovom prvom načelu u ovom općem obliku. Teškoća će biti u pravilnoj procjeni javnih interesa u odnosu na interese pojedinačne privatne osobe. Unatoč nesumnjivo postojećem
slaganje da razmatranja javnog interesa moraju ići ispred privatnih interesa, izvanredno je da, prema pravnim idejama koje vrijede među nama, upravo u pogledu oblika korištenja imovine, nije postojalo nikakvo moralno ograničenje određeno izvan kaznenog. Svakako je zabranjeno djelovati nasiljem protiv bližnjega (iznuda - ubojstvo -

ubojstvo iz nehaja - izdaja i nezakonito bogaćenje itd.), ali nikada i nigdje nije bilo zabranjeno gomilati neizmjerno bogatstvo i koristiti često prilično sumnjiva bankarska i burzovna tehnička sredstva u vezi s tim. Nadalje, zakon daje svakom vjerovniku pravo da nemilosrdno liši neplatiša dužnika njegovog doma i imovine kada nastupe nepovoljni uvjeti -
bolest, smrt, malformacije, loša žetva i glad - čine ispunjenje preuzetih obveza nemogućim. Svaki iskusni sudac može navesti bezbroj slučajeva u kojima je naš kruti zakon uništio ekonomske egzistencije u slučajevima u kojima se svaki zdrav osjećaj za pravdu pobunio protiv izručenja vrijednog, marljivog čovjeka, kojeg je, međutim, privremeno progonila loša sreća, brutalnom pritisku i stisku vjerovnika.

Neograničeno priznavanje osobnog prava na ispravne i pravne zahtjeve u cjelini logično mora dovesti do oštećenja javnog interesa kroz sebično iskorištavanje ove u osnovi izokrenute antisocijalne pravne ideje u suprotnosti s našim državnim načelom "Javni interes ispred vlastitog interesa".

Machine Translated by Google

Nasuprot lažnoj temeljnoj formulaciji koja vlada među nama, kapitalističkoj, nalazi se druga krajnost, marksistička ideja države i ekonomije. Temeljna ideja ovog ekonomskog oblika je poricanje privatnog vlasništva. Marksistička doktrina ide toliko daleko da izravno objašnjava vlasništvo kao "krađu" (Proudhon)15. Ona zahtijeva, na stranom žargonu koji je toliko nejasan posebno njemačkim proleterima, "eksproprijaciju eksproprijatora"16 - drugim riječima, oduzimanje imovine! Ova doktrina koja uništava državu, narod, kulturu i gospodarstvo pronašla je svoju ekstremnu, ali logičnu realizaciju u ruskom boljševizmu. U svom ekonomskom aspektu ova krajnost može se sažeti u rečenici:

"Sve pripada svima".

Ovdje imamo posla s depersonalizacijom vlasništva, s prijenosom cjelokupnog vlasništva u anonimno vlasništvo cjeline.

S druge strane, ekstrem neograničenog prava na vlasništvo, koji još uvijek vlada među nama, već nas je doveo do posljednjeg koraka pred hramom boga Mamona, na čijim vratima zlatnim slovima stoji: "Sve pripada Jednome". Čak i ovaj zastrašujući ekonomski oblik mora jednako dovesti do depersonalizacije vlasništva - samo na drugi način - time što je, konačno, cijelo radno čovječanstvo ovdje pritisnuto u strašno dužničko ropstvo anonimne financijske moći.

U oštroj suprotnosti s upravo opisanim ekonomskim ekstremima marksističkog socijalizma i visokokapitalističkog mamonizma zapadnih demokrata, ekonomski ideal nacionalsocijalizma zahtijeva ostvarenje načela "Svakome svoje".

Upravo u ovom načelu moral i ekonomija ponovno su najintimnije isprepleteni. Uklanjanje moralnih načela iz komercijalnog života doista je toliko karakteristično za današnje gospodarstvo u kojem upravo superiorna moć većeg posjeda, veća lukavost, umijeće izbjegavanja državne vlasti čak i u najopasnijim poslovima, prevagnu. Pogled na tisuće uglavnom mračnih egzistencija koje čine svoje nestašluke u svim velikim gradovima, koje raspolažu fantastičnim svotama, pogled na nekoliko tužbi koje dođu do suđenja unatoč svom otporu sudionika, pokazuje nam koliko je strašno izopačen današnji komercijalni moral. Razmotrimo, nasuprot tome, strašnu bijedu u krugovima srednje klase i oženjenih radnika koji više ne mogu platiti mlijeko i kruh za svoju dojenčad i djecu u razvoju, budimo jasni da se općenito u mnogim, mnogim slučajevima časnim radom teško mogu zaraditi osnovne životne potrepštine, posebno

kada se treba brinuti za djecu i odgajati ih. Patnja intelektualnih i slobodnih profesija prelazi svaku mjeru; umjetnici prvog reda, posebno kada njihova orijentacija ne odgovara židovskoj orijentaciji ukusa koja danas vlada, glatko su prepušteni gladi; prave njemačke pjesme ne mogu postići javnu izvedbu. Ali sasvim je neopisiva patnja onih koji su, zbog lošeg upravljanja državom u pogledu financijske politike, prevareni za svoju ušteđevinu, umirovljenici i penzioneri s malim kapitalom, ratni invalidi, oni koji su prisiljeni pomagati u dobrotvornim akcijama, kao i svi oni koji su se oslanjali na sigurnost javnih obveznica kao i na stabilnost naše nacionalne valute i zlatno pokriće marke. Takvo stanje je raspadanje gospodarstva - anarhija. Marljivost se plaća nedovoljnom naknadom, lijenost se nagrađuje, časna trgovina trpi nevolje, nezdrava trgovina, posrednička trgovina, profiterstvo najbolje napreduju. Što je produkcija superiornija u kulturnim aspektima, to je lošija naknada koju se može dobiti. Povjerenje se plaća s

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) objavio je u svom djelu Qu 'est-ce que la proriete? iz 1840. da "la propriete c'est le svezak".

16 Ovu frazu, posuđenu iz francuskog 'Texpropriation des expropriates', Marx koristi u Kapitalu, I, poglavlje 24: "Posljednji sat privatnog vlasništva kuca, eksproprijatori su eksproprijirani."

Machine Translated by Google

izdaja, i to od strane države, koja bi trebala biti zaštitnica zakona i pravde, odvjetnica javnog morala.

Više uopće ne trebamo ukazivati na korupciju u javnom životu, judaizaciju i osiromašenje tiska te bijedno nemoćno i nedostojno vodstvo naše vanjske politike kako bismo ukazali na krajnje srozavanje našeg javnog života i našeg ekonomskog morala.

Suprotno ovom materijalističkom osiromašenju i kontaminaciji javnog života, nacionalsocijalistička ideja države postavlja davno provjereno načelo države i gospodarstva: "Svakome svoje ", ali prije svega "Javni interes ispred vlastitog interesa". Uzdizanjem ovog načela na vodeće načelo nacionalsocijalističke države, nacionalsocijalizam se veže za najbolja i najslavnija razdoblja njemačke povijesti.

"Suum cuique"17 već je bio ekonomski princip zdravog njemačkog ranog srednjeg vijeka, ali posebno dugo vremena bio je osiguran uređenjem cehova gdje je svakome dodijeljen njegov dio. Zajednički rad između majstora i šegrta za barem pola ili trećinu penija osiguravao je radniku prihod, bolji rad i učinak nalazili su svoje priznanje i nagradu, a u slučajevima izvanrednih rezultata, slavu i bogatu zaradu.

"Suum cuique" krasi i najviši pruski orden, Red Crnog orla, iako ovdje u posebnom smislu da se kruna duguje posebnim zaslugama. Upravo ovo tumačenje sasvim posebno odgovara nacionalsocijalizmu - ne toliko zato što se ovdje radi o dvorskim ukrasima ili jednostranom odavanju počasti vojnoj službi, koliko zato što u njemu pronalazi svoj izraz moralni sadržaj nagrađenog ispunjenja dužnosti prema državi i narodu, ispunjenja dužnosti koje se obavlja nesebično, bez namjere i bez prethodne brige za zveckanje plaća, s potiskivanjem osobnih interesa u drugi plan, rođenih iz unutarnjeg snažnog osjećaja odgovornosti prema državi i narodu.

Mi, nacionalsocijalisti, proširujemo ovo načelo i u drugom smjeru, dodajemo "svakome svoje" iz njemačkog srednjeg vijeka i ideji "Zaslužiti svoju krunu" Fridrichove države, s najvećim naglaskom: "Zločincu svoju kaznu!". Svakome svoje, da zasluži svoju krunu, svakom urednom i časnom radu svoju primjerenu plaću, svakom posebnom učinku svoju veću naknadu, svakom siromahu i svakoj osobi koja je nevino pala u nevolju dovoljnu pomoć iz javnih sredstava, ali podjednako i svima onima koji djeluju protiv javnog morala i ekonomskog ugleda - zasluženu kaznu.

Međutim, naglašavamo da ni na koji način ne spada u opseg dužnosti nacionalsocijalističke države da pojedinačno nadzire svakog građanina u ekonomskim pitanjima, te da gospodarstvo najbolje napreduje koliko je to moguće oslobođeno birokratskog tutorstva. Također znamo da bi smanjenje rizika u slučaju svakog pojedinog građanina putem države - radije u smislu Naumannovog "čovjeka bez rizika", odnosno čovjeka za čiju osnovnu egzistenciju država treba osigurati - postiglo upravo suprotno od onoga što je Naumann od nje očekivao.18 Dužnost države mora biti ograničena na stvaranje preduvjeta za gospodarstvo koje se samo po sebi drži

[17] Svakome svoje

18 Friedrich Naumann (1860.-1919.) bio je protestantski teolog i liberalni političar koji je 1896. osnovao i širio oblik socijalnog liberalizma putem svog časopisa Die Hilfe. Nakon Prvog svjetskog rata, Naumann je postao prvi predsjednik Njemačke demokratske stranke (DDP).

Machine Translated by Google

što je moguće slobodniji od strašnih lihvarskih pojava koje poznajemo u današnjoj kamatno-kapitalističkoj državi.

Dobrobit države stoga mora ponovno postati najviši zakon, učinkovitost države mora postaviti načelo "Javni interes ispred vlastitog interesa" ispred svih ostalih razmatranja.

Međutim, ovo načelo sada među državnicima, državnim službenicima i onima koji zauzimaju istaknute položaje u javnom životu čini nužnom karakteristiku koja je danas gotovo potpuno nestala iz vlade i javnog života - odgovornost.

Cijeli naš javni život danas stoji pod direktom neodgovornosti. Zastupnici nisu odgovorni za - kaže se "imuni na" - ono što rade i govore u parlamentu.
Očajnički izraz kad se sjetimo da je taj izraz preuzet iz medicine u kojoj se kaže da je tijelo već toliko zasićeno otrovima da novo uneseni otrovi štete tijelu puno manje ili uopće ne, dok bi zdravo tijelo od njih umrlo. Frakcije nisu odgovorne za odluke većine, ministri nisu odgovorni za obnašanje svoje dužnosti jer su oni samo dužnosnici stranaka koje sudjeluju upravo u formiranju vlade. Ako nešto pođe po zlu, narod doista trpi najveću štetu, ali takozvanog odgovornog ministra samo zamjenjuje drugi jednako neodgovorni stranački dužnosnik. O stvarnoj odgovornosti nema ni govora.

Već je apel Svemogućem u doba božanskog prava kraljeva, nažalost, prečesto bio sasvim poseban oblik neodgovornosti vladajućih gospodara - (rijetke iznimke za koje je odgovornost prema njihovom bogu bila sinonim za njihov osjećaj odgovornosti prema njihovom narodu izričito su priznate). Općenito, međutim, ovaj dragi bog je uvijek, u konačnici, bio samo udoban zaštitni štit iza kojeg se, na ljestvama dužnosnika odgovornog samo svom nadređenom, ministra odgovornog samo svom kralju i vladara odgovornog samo svom bogu, mogla sakriti najnevjerojatnija neodgovornost vladajuće klase i njezinih predstavnika u pogledu stvarnih životnih potreba naroda.

Nacionalsocijalizam će morati radikalno ukloniti ovu državno sankcioniranu neodgovornost.

'Najviša odgovornost' stajati će željeznim slovima nad ulaznim vratima nacionalsocijalističke države. Onaj tko ima čast stajati na vodećoj poziciji za interese velikog naroda ne može se dovoljno snažno podsjetiti na svoju odgovornost. Doista, samo onaj može biti vođa koji u svojim grudima nosi taj najdublji osjećaj odgovornosti. Za sve državne službenike i za one koji su u javnom životu ta odgovornost mora biti posebno propisana i također provedena s nemilosrdnom strogošću. Samo se na taj način može stvarno prisiliti na opora
Samo na taj način može se oživjeti i rasti ono najdragocjenije što vođi i narodu može omogućiti da ponovno postanu prava nacionalna i povijesna zajednica - povjerenje. A iz povjerenja tada može ponovno rasti vjera koja će, uz odgovornost vođe, donijeti oporavak i obnovu Njemačke, ponovno buđenje njemačke duše, u nacionalističkom stanju rada i djelovanja u kojem će svatko pronaći svoje.

Machine Translated by Google

Ekonomski temelji

U zdravom ekonomskom sustavu moral i nacionalno gospodarstvo ne mogu se odvojiti. Inače gospodarstvo pati na najtežim načinima, posebno u pogledu najčasnijeg zadatka svakog gospodarstva - zadovoljavanja potražnje. Bez vjere u trgovinu, bez marljivosti, bez odanosti službenika i radnika nijedan posao ne može napredovati.
Učinkovitost, pravda, poduzetnički duh, energija, međusobno povjerenje među svim sudionicima u gospodarskom zadatku nužni su preduvjeti za prosperitet svakog gospodarstva. Sve te stvari treba samo spomenuti kako bi se priznala njihova iznimna važnost.
Svatko tko je morao biti ekonomski aktivan u sadašnjosti i nedavnoj prošlosti zna u kojoj mjeri te lijepe stvari danas nedostaju. I tko konačno trpi štetu spasonosnih doktrina marksizma i njegovih operativnih metoda, štrajkova, sabotaža i nemarnog i aljkavog rada? – Ali na kraju samo stanovništvo koje je, kroz takve doktrine koje razgrađuju državu i narod, izgubilo svaki osjećaj zajedništva i svoj najvažniji posao vidi u klasnoj borbi. Stoga se ovoj strani moraju uputiti i pritužbe koje odjekuju posebno iz nacionalističkih tabora da više nismo narod, da prvo moramo ponovno postati narod ako želimo ponovno steći izgubljeni položaj moći i međunarodni ugled.

Ove su pritužbe opravdane, ali s pritužbama se ne ide naprijed. Marksizam nije oklijevao ostvariti svoj ekonomski i politički ideal kada je za to imao moć, nije se bojao brutalnog gušenja disidenata: u Rusiji je zauvijek ušutkao svoje neprijatelje pokoljem cijele građanske inteligencije, među nama putem zakona za zaštitu republike.19 Stjecanje političke moći očito je preduvjet svake ekonomske ili nacionalne političke reforme. To znamo kao i komunisti i socijaldemokrati, ali želimo političku moć ne radi nje same, ne da bismo iskorištavali stečeni položaj moći protiv određene klase, već da bismo stvorili preduvjete za ekonomski mir među nacionalnim drugovima povezanima u radnu zajednicu. Zadovoljavanje potražnje20 je zadatak nacionalnog gospodarstva – ne profitabilnost, koja je danas gotovo isključivo odlučujuća u proizvodnji robe. S ovim temeljnim stavom nacionalsocijalizma ulazimo u definitivnu suprotnost s osnovnim ekonomskim idejama kapitalističke države. Nije se proizvodilo ono što je bilo nužno, već ono što je bilo profitabilno. Sve što nije obećavalo dovoljne kamate i dividende od početka nije se uzimalo u obzir. Kao posebno jasan primjer ludila profitabilnosti sadašnjeg interesnog kapitalističkog gospodarstva može poslužiti činjenica da se stambena izgradnja, unatoč strašnoj potrebi za stanovanjem – dakle unatoč najhitnijoj potrebi – jednostavno ne provodi jer nije profitabilna! Da bi stambena izgradnja, promatrana na nacionalno-politički način u višem smislu, doista bila profitabilna, ovdje ne zahtijeva daljnje objašnjenje, već je odmah jasno iz onoga što je rečeno, posebno u vezi sa socijalnim zadacima države. Nadalje, ako ljudi gladuju i smrzavaju se, onda kapitalističko gospodarstvo usmjereno na profit ni na koji način ne vidi svoju dužnost u ispunjavanju te potrebe proizvodnjom jeftine i dobre obuće, odjeće i donjeg rublja itd., jer sa smanjenom kupovnom sposobnošću stanovništva to nije "profitabilno". S druge strane, industrija luksuza u svim područjima je u punom jeku, jer nikada prije bogatstvo nije stečeno tako lako.

---

[19] Poslijeratna Njemačka ima sličan zakon, Savezni zakon za zaštitu Ustava (Bundesverfassungsschutzgesetz), koji je donesen 1950. godine.

[20] Pod ispunjavanjem potražnje treba shvatiti zadovoljavanje životnih potreba, putem pristupačnih cijena ukupnost svih onih koji su povezani u nacionalnu zajednicu.

Machine Translated by Google

željan okružiti se čistim luksuzom kao danas. Ali kapitalistička ideja profitabilnosti zapravo postaje ekonomska besmislica u granama našeg gospodarstva koje danas vladaju svime, u bankarskom i burzovnom sustavu. Činjenica vladajućeg položaja banaka najupečatljivije dokazuje ekonomsku besmislenost kapitalističke ideje. "Proizvodnjom" banaka i burzi nikada nije nahranjeno dijete, nikada nije odjevena promrzla osoba, općenito nikada nije zadovoljena ni najmanja životna potreba. Ova izjava uopće nije demagogska krilatica, ona čak ne uključuje ni nepotrebnost institucija monetarnih transakcija, već samo sa svom jasnoćom pokazuje kolika ogromna razlika postoji između stvarno nacionalnog ekonomskog ispunjavanja potražnje, kakve žele nacionalsocijalisti, i potpuno privatno-kapitalistički orijentirane ekonomije temeljene na profitu.

Čak će i nacionalsocijalistička država imati svoje banke i druge financijske institucije, ali one više neće biti vladari nacionalnog gospodarstva već njihovi sluge, novac više neće biti gospodar države i naroda već samo nužno pomagalo za razmjenu dobara.
Točno znamo da će ova bitka protiv bankarskog i burzovnog kapitala značiti najtežu bitku za nacionalsocijalistički pokret jer je danas najveći obim moći koji je svijet ikada imao koncentriran u bankarskom i burzovnom kapitalu.

Ovdje se radi o borbi na život i smrt za vlast, što protivnik zna bolje od većine naših prijatelja i sljedbenika. Ova će bitka biti puno teža jer su čitavi dijelovi stanovništva još uvijek uhvaćeni u ludilu profitabilnosti.

Temeljno pitanje na koje bi ovdje još jednom trebalo odgovoriti sa svom jasnoćom jest pitanje kako nacionalsocijalizam u osnovi stoji u odnosu na vlasništvo. Iz temeljnih zapažanja prvog poglavlja, a posebno iz temeljne opozicije marksističkom socijalizmu opisane tamo, proizlazi, s prirodnom posljedicom za nacionalsocijalizam, temeljno priznanje vlasništva. Ovo priznanje privatnog vlasništva previše je duboko ukorijenjeno u arijevskom životu. Kreativni um koji prepoznaje okoliš, koji promišlja okoliš kako bi iz njega stvorio i oblikovao svoj svijet, kreativni čovjek koji napornim radom otima njezine plodove iz zemlje, koji se nastani, gradi sebi domove i gradove, koji se, nakon što se nastanio i ukorijenio u krugu svojih rođaka, svojih rasnih drugova, čovjek koji zatim na takvoj infrastrukturi ukorijenjenoj u tlu nastavlja prema višoj kulturi i stvara za sebe svoj – taj – svijet u višem intelektualnom smislu, na poljima filozofije, poezije, glazbe, umjetnosti i kiparstva – taj čovjek sigurno ne može drugačije shvatiti nego da su djela njegovih ruku, koja su rođena iz njegovih vlastitih, također njegovo vlasništvo. Iz tog znanja kreativnog čovjeka izravno proizlazi poštovanje tuđe imovine i proizlazi zakon.

U temeljnoj i nepomirljivoj suprotnosti s kreativnim umom stoji pohlepni lopovski um drugih ljudi drugačijeg raspoloženja, koji nikada nisu poznavali dah stvaranja, koji se nemirno kreću s mjesta na mjesto, koji nikada nigdje nisu mogli pustiti korijenje, koji se nisu ekspanzivno uzdigli i iz tla, u dugom razvoju do sve više kulture, već su se, sa svojim nemirno pokretnim umom i svojim novcem, selili iz zemlje u zemlju, kada su "osvojili" pojedinačne gradove ili komade zemlje. Čak i na poljima kreativnih nacija Židov je u biti stajao prilično daleko od stvarne proizvodnje, ne poznajemo Židova kao poljoprivrednika, ne kao trgovce, ne kao inženjere ili graditelje, ne kao tvorničke i najamne radnike, a pravi kreativni genij mu je stran čak i u likovnim umjetnostima i znanostima. Pokretni um započinje svoju karakterističnu aktivnost samo tamo gdje je djelo stvoreno kreativnom rukom, proizveden je predmet, tamo pohlepni um zna nabaviti ta dobra za...

Machine Translated by Google

sebe i da ih pokrene u svoju financijsku korist. Ne da bi zadovoljila nacionalnu ekonomsku potražnju, već da bi ostvarila što veći profit za sebe od ovog prometa proizvodnje do potrošnje, postavila se između proizvođača i potrošača - pojavio se trgovac. Danas je trgovac i mjenjač novca postao upravni odbor i bankarski gospodar. Gospodarstvo cijelog svijeta preokrenuto je na najbesmisleniji način. Pametni, inventivni, smjeli, kreativni i produktivni um više ne vlada; vlada pokvareni um, nesposoban stvoriti išta svoje, eksploatatorski i pohlepni. Novac vlada radom i krvlju.

Pokretni um Židova uspio je sve učiniti mobilnim, čak i zemlju putem hipoteka, najveće dugo uspostavljene industrije putem anonimizacije i putem dioničkih društava, a međunarodni kapital je, putem ekonomije državnih obveznica, čak odvojio vlade od njihovih naroda. Danas su sve vlade ovisne o velikom kreditnom kapitalu i u odnosu na svoje narode one su samo ubirači kamata za svoje anonimne gospodare na Wall Streetu, u Cityju i Parizu.

Ova kratka zapažanja otkrila su nam najdublju tajnu nepomirljive suprotnosti između kreativnih naroda i pohlepnog Židova. „Arijevac stvara, Židov grabi svijet za sebe.“

Ovdje se može ukratko dodati da postoji vrlo tanka razlika između vlasništva i posjeda. Posjed uopće ne mora nužno biti vlasništvo, posjed se ne može sam stvoriti. U slučaju posjeda, podrijetlo posjeda se ne dovodi u pitanje. Židov je preuzeo posjed nad imovinom arijskih naroda i sada vlada stvarateljima putem svoje financijske moći. Ovaj apstraktni oblik vlasništva u obliku pravnih potraživanja, obveznica, hipoteka itd. učinio je cijeli svijet danas podložnim kamatama kapitalu. Kamatni kapitalistički ekonomski oblik općenito ne poznaje granice posjeda, on trpi da cijele nacije sa svim svojim radom postanu podložne kamatama šačice bankarskih i burzovnih magnata.

Nasuprot ovom ne malo zastrašujućem interesno-kapitalističkom pljačkaškom gospodarstvu, nacionalsocijalizam postavlja ograničenje prava na vlasništvo. Princip ovog ograničenja leži u rečenici: "Javni interes ispred vlastitog interesa". Da se ta granica vlasništva može podići vrlo visoko, proizlazi iz činjenice da nacionalsocijalizam ni na koji način neće odbaciti čak ni najveća industrijska djela, sve dok ostaju u privatnom vlasništvu stvaratelja (mislimo na Kruppa, Mannesmanna, Thyssena itd.), kao proturječna interesima cjeline, posebno kada vlasnici tih velikih djela imaju osjećaj i razumijevanje za društvena pitanja i sposobni su pronaći prave granice između odgovarajuće vlastite dobiti od proizvodnje, odgovarajućeg određivanja cijena za prodaju i zadovoljavanje potražnje nacionalnog gospodarstva te odgovarajućeg i dostojnog oblika sudjelovanja radne snage u prihodima djela.

Ovdje dolazimo do kratkih temeljnih zapažanja o vanjskim oblicima proizvodnje.
Snažno rastuće njemačko gospodarstvo prije rata odlikovalo se vrlo sretnom mješavinom velikih, srednjih i malih poduzeća. Općenito, u sklonosti prema velikim poduzećima doista leži opasnost za nacionalno gospodarstvo utoliko što sljedeći korak iznad velikih poduzeća više ne služi zadovoljavanju potražnje, već visokim kapitalističkim interesima dominacije tržišta i diktature cijena. Ipak, jasno se priznaje da određene industrije mogu funkcionirati samo kao velika poduzeća. To se odnosi na one industrijske grane koje općenito označavamo kao teške industrije. Ne želeći ulaziti u detalje u ovom trenutku, može se u osnovi reći da nacionalsocijalistička država nema razloga težiti temeljnim promjenama u tim vanjskim oblicima gospodarstva. Nacionalsocijalizam odbacuje sve vrste "socijalizacije ili nacionalizacije" u marksističkom smislu. Naš ekonomski ideal zahtijeva što veće

Machine Translated by Google

broj ekonomski slobodnih egzistencija upravo u srednjim i malim poduzećima. Znamo da su samo slobodni i neovisni ljudi koji mogu slobodno raspolagati svojim radom i prihodima od rada ispunjeni ozbiljnim osjećajem odgovornosti prema svom radu, da se samo na tom tlu pojavljuju snažne ličnosti i da samo na tlu slobode i odgovornosti napreduje osjećaj zajedništva koji ujedinjuje one povezane zajedničkim radom u zajednicu života i sudbine i time ih čini slobodnom, samosvjesnom nacijom.

Samo na takvom tlu dobrobit pojedinca može se ujediniti s dobrobiti cjeline.

Na granicama države i gospodarstva

Manchesterizam21 i državni socijalizam su polarne suprotnosti kada je u pitanju postavljanje granica kojih se država mora pridržavati u svojoj intervenciji u gospodarstvo. Prva doktrina zahtijeva što je moguće više slobode od svakog državnog skrbništva, najviše bi voljela vidjeti državu svedenu na ulogu noćnog čuvara. Državni socijalizam vjeruje da većinu poslova najbolje vodi i njima upravlja sama država. Najekstremniji oblici socijalizacije ili nacionalizacije, što je ruski izraz za vođenje poduzeća od strane svih, pokazali su svima koji su nepristrano promatrali socijalističke eksperimente, s konačnom jasnoćom, da su takvi komunistički oblici proizvodnje dugoročno neizvedivi.

Onaj tko je pratio naša objašnjenja temelja gospodarstva moći će bez poteškoća prepoznati unutarnje razloge ove pojave. S jedne strane, suzbijanje poduzetničke inicijative, nedostatak profitnog motiva, uklanjanje konkurencije, a s druge strane prisila na rad koju su Sovjeti provodili nemilosrdnom silom, moraju svesti prednost proizvodnje na minimum.

Postupni, blaži oblik "državne kontrole" poduzeća kakav poznajemo iz našeg njemačkog gospodarskog života uspješno se primjenjuje samo u različitim područjima javnog gospodarstva. U područjima koja se natječu sa slobodnim gospodarstvom, posebno u području velike industrijske proizvodnje (ugljen), komercijalni uspjeh je snažno ograničen u usporedbi sa slobodnim gospodarstvom, koje je u poziciji donositi sve važne odluke brže i samostalnije nego što je to nužno moguće u slučaju državnih poduzeća. Kako bismo ispravno procijenili koja su poduzeća općenito prikladna za državnu kontrolu, moramo biti jasni kakav položaj država zauzima u ukupnom funkcioniranju nacionalnog gospodarstva.

Objasnili smo da nacionalsocijalizam vidi zadatak ekonomije u zadovoljavanju potražnje. Proizvođač i potrošač, proizvođač i korisnik, dva su glavna sudionika u svakoj ekonomiji. Sada znamo da je upotreba, u konačnici, uvijek i svugdje čisto individualna, ili izražena vrlo jasno: svaki komad kruha doista može konzumirati samo jedna osoba, odjeća je također namijenjena samo za osobnu upotrebu, fiat u bilo kojem trenutku pruža krov samo malom, povezanom krugu, radno mjesto u bilo kojem trenutku daje položaj samo možda većem, ali ipak ograničenom broju radnih drugova, tako da uopće ne možemo govoriti o zajedničkoj potrošnji ili korištenju proizvoda. Ako je dakle potrošnja, u konačnici, individualna, isto vrijedi i za proizvodnju, za proizvodnju robe. Što je proizvod produktivnog rada vrijedniji, to je jasnije da to proizlazi samo iz izrazito osobne stvaralačke snage.

Za djela uma u područjima znanosti i likovnih umjetnosti, u području tehničkih izuma i otkrića to je odmah jasno, ali čak i u slučaju sastavljenog djela u

21 Manchesterizam je škola ekonomske misli koja je nastala u 19. stoljeću u Manchesteru kao reakcija na protekcionističke Cora zakone iz 1815. i 1846. Zagovarala je slobodnu trgovinu i podržavala industrijalce protiv agrarnih interesa zemljoposjedničke aristokracije. Glavni zagovornici ovog pokreta bili su Richard Cobden (1804.-1865.) i John Bright (1811.-1889.)

Machine Translated by Google

tvorničkim poduzećima, u kojima mehanizacija putem strojeva gotovo u potpunosti potiskuje ljudski individualni rad, konačno i dalje vrijedi da par cipela koje upravo taj radnik proizvodi može proizvesti samo taj, a ne neki drugi. Međutim, kvaliteta proizvoda opada s porastom mehanizacije. Već u poljoprivrednom poslu vrijedi staro pravilo: "Oko gospodarevo tovi stoku", odnosno samo osobna briga uzgajivača postiže najviše rezultate.

Svi pokušaji komunističke ekonomije završili su svaki put potpunim neuspjehom.
Stoga moramo načelno izjaviti da i potrošnja i proizvodnja idu protiv socijalizacije. Čim je čovječanstvo napustilo izvorne ekonomske oblike individualnog gospodarstva u obitelji i prešlo na složenije ekonomske oblike kroz podjelu rada te formiralo velike državne zajednice, između proizvodnje i potrošnje umiješalo se nešto novo - trgovina i financijski sustav.

Ovo vrlo jednostavno ekonomsko-filozofsko zapažanje daje nam najjasniji dokaz o područjima u kojima država mora ograničiti svoju ekonomsku aktivnost. Doista je odmah jasno da se ovdje radi o stvarima u kojima je svaki pojedinac podjednako zainteresiran. I logično je da će ovdje država pronaći svoj opseg dužnosti kao utjelovljenje zajedničkih interesa.

Ako je naša ekonomska filozofija ispravna, država je morala učiniti nešto uzorno u jednom od ovih područja, ako se već okušala u jednom. To je učinila i u području prometa. Postupci njemačkih željezničkih vlasti prije rata bili su uzorni, i to su čak i danas u mjeri u kojoj još uvijek vladaju stara vjernost dužnosti i savjesnost. Često se nedržavnom željezničkom sustavu u Americi pripisuje posebna savršenost; to je također točno u određenom kontekstu utoliko što se promet odvija mnogo slobodnije, a mnoge male poteškoće koje su kod nas vezane uz birokratski sustav teško su se mogle izbjeći. Čak je i izgradnja lokomotiva velikih dimenzija u Americi ranije izazivala zaprepaštenje među nama, ali glavni razlog za to bio je taj što je širi kolosijek američke željezničke mreže to doista tehnički olakšao. Ali to nije aspekt prometa, već tehnička činjenica koja ne pripada opsegu naših promatranja. S druge strane, mnogo važnije za naše pitanje je - sigurnost željezničkog prometa. U tom području njemačke željeznice bile su stalno svjesne ovog najvišeg zadatka državnog prometa i mogu se pohvaliti da su učinile, tehnički i organizacijski, sve što je bilo moguće. S kakvom su neodgovornom bezobzirnošću životi putnika bili ugroženi u ovom području upravo na američkim i francuskim željeznicama, proizlazi iz povijesti željezničkih nesreća na američkim i francuskim željeznicama prije nacionalizacije, sve dok su one služile bezobzirnoj težnji za profitom pariških Rothschilda. – Čak i ovdje stoga ponovno vidimo temeljnu suprotnost između kapitalističke ideje profitabilnosti i ideje dužnosti ekonomije zadovoljavanja potražnje.

Zadatak trgovine je, prije svega, služiti nacionalnom gospodarstvu sigurnim, brzim i jeftinim prijevozom robe i osoba do mjesta upotrebe ili rada. Pitanje profitabilnosti dolazi tek na drugo mjesto u državnom poduzeću ili je to samo pitanje carinske politike. Trgovini prirodno pripada i poštanski i telegrafski sustav. Čak i ovdje potrebno je samo časno sjećanje na nastupe njemačke poštanske i telegrafske uprave kako bi se pokazalo koliko je država sigurno, brzo i pouzdano ispunila ovaj važan nacionalno-gospodarski zadatak.

Machine Translated by Google

Trgovina se, s druge strane, oduvijek smatrala isključivom zadaćom privatne poduzetničke inicijative. Sada se o trgovini ne može tako nedvosmisleno govoriti kao o prometnom sustavu. Za državnu regulaciju od početka dolazi u obzir samo određena vrsta robe, doista roba široke potrošnje. Koliko se malo razumijevanja moglo očekivati prije rata za državnu regulaciju trgovine najvažnijim prehrambenim proizvodima - budući da je doktrina slobodne trgovine vladala našim nacionalnim ekonomskim načinom razmišljanja - toliko se malo može očekivati danas, s obzirom na bestidno lihvarenje najvažnijih prehrambenih proizvoda‚tijekom još uvijek nezaboravljenog poslijeratnog razdoblja, da će ideja da je zadaća države osigurati pripremu, prijenos i distribuciju najvažnijih prehrambenih proizvoda pasti na plodno tlo. Iznimno nalazimo, čak i među našim antipodima u ekonomskom području, boljševicima, pokušaje rješavanja ovog problema, odnosno državnom kontrolom proizvodnje i njezine distribucije. Ono što je tu pogrešno, kao što smo već pokazali, jest želja da se proizvodnja vodi ili da se uvijek shvaća na način koji kontrolira država. S druge strane, pravilna raspodjela proizvodnje nesumnjivo je posebno važan državni zadatak. Značajno je da su u Rusiji jedine sačuvane buržoaske organizacije bile poljoprivredne proizvodne i potrošačke zadruge, dakle, drugim riječima, one organizacije koje su si upravo postavile zadatak skladištenja i prikupljanja najvažnijih prehrambenih proizvoda u općem interesu, a s druge strane i opskrbe potrošača u općem interesu. Pregled našeg njemačkog

Gospodarski život nam sada pokazuje da čak i među nama ta ideja nije potpuno nova, već da se zadružna ideja sve više učvršćuje posvuda i time stvara preduvjete koje nacionalsocijalizam ima na umu za reguliranje ovog izvanredno važnog pitanja. Zadružno korištenje poljoprivrednih proizvoda osigurava, s jedne strane, poljoprivredniku otkup njegovih proizvoda po odgovarajućim cijenama, osigurava zadružnu kupnju gnojiva, poljoprivrednog alata itd., a posebno pokušava osigurati zadovoljavanje potražnje osnivanjem poljoprivrednih skladišta. S druge strane, potrošački sindikati poduzeli su sa svoje strane sasvim praktične korake kako bi potrošače što izravnije opskrbili proizvodima, a prije svega suzbijanjem posredničke trgovine. Spajanje proizvodnih i potrošačkih zadruga pod državnim nadzorom trebalo bi riješiti ovo pitanje.

Čak i ovdje je srž pitanja još jednom: Ne profitabilnost, već zadovoljavanje potražnje je prvi zadatak gospodarstva.

Za trgovinu ostaje više nego dovoljno prostora, posebno u svim područjima gdje dolazi u pitanje osobni faktor rizika. Za prehrambeni proizvod koji je uvijek siguran i u svim okolnostima prodaje, čimbenici koji karakteriziraju poslovnog čovjeka od samog su početka eliminirani.

Financijski sustav je treća i najvažnija stvar koju treba podvrgnuti državnoj regulaciji. Mnogi financijski teoretičari objašnjavaju novac kao sredstvo razmjene za razmjenu proizvoda; ovo objašnjenje doista nije lažno, ali nije ni sveobuhvatno ni jasno. Ipak, ova definicija izražava ispravan osjećaj da je novac pomoćno sredstvo za promet robom. Činjenica da država za sebe prisvaja privilegiju kovanja novca već dokazuje da država novac smatra posebno važnim područjem javnog života. Činjenica da je država u kaznenom zakoniku izradila cijeli niz odjeljaka koji se bave krivotvorenjem slično dokazuje da se radi o javnoj stvari od najveće važnosti. Zapravo, država je također dugo vremena svojim autoritetom određivala što će u javnosti vrijediti kao novac.

Machine Translated by Google

trgovina. Posebna orijentacija financijskih teoretičara – čartalista22 – predstavlja državnu teoriju novca koja sažeto izjavljuje: "Novac je ono što država proglasi novcem". Time je novac potpuno odvojen od supstance novca, a pečat državnog suvereniteta dovoljan je da se "novac" napravi od željeza, aluminija, porculana i, prije svega, papira. Sadašnjost nas uči da je ta teorija zapravo postala stvarnost. Protivnici ovih financijskih teoretičara – metalisti23 – drže se stare ideje da novac mora imati unutarnju vrijednost, dakle mora biti od plemenitih metala (zlata i srebra). Odnosi sadašnjosti ne potvrđuju ovu orijentaciju jer, zapravo, država čak i izrađuje novac od papira, i to novac kojim se stvarno nešto može kupiti, čak i kada su novčanice napravljene od sasvim bezvrijednog papira. Ali pitanje kupovne moći tog novca je druga priča. Ovdje pad kupovne moći novca, koji je obrnuto proporcionalan rastućoj količini papirnatog novca, čini se da dokazuje da su metalisti u pravu, jer zapravo zlatni i srebrni novčići nisu uzrokovali gubitak kupovne moći papirnatog novca. Ali to je zbog drugog razloga, naime zbog robnog karaktera zlatnog novca. Ne zato što je zlatni novac pravo zlato, on održava svoju kupovnu moć, već zato što je zlatni novac također roba. Kovanica od dvadeset maraka danas svoju kupovnu moć uopće ne crpi od žigosanog znaka državne valute '20 maraka', već od svog sadržaja robe rafiniranog zlata. Ali ovdje se ne možemo dulje zadržavati na ovim financijskim teorijskim kontroverznim pitanjima, morat ćemo opširnije govoriti o tim pitanjima u prikazu državnog financijskog sustava prema obrazloženju nacionalsocijalističke reforme. Ovdje se radi o prepoznavanju da financijski sustav, u slučaju pitanja koje nas trenutno muči o granicama države i gospodarstva, u svakom slučaju pripada područjima koja, kao iznimno važno pitanje cjelokupnog gospodarskog života, baš kao i trgovina najvažnijim prehrambenim proizvodima, svakako moraju biti podvrgnuta najpažljivijoj fiducijarnoj regulaciji od strane države.

Sama važnost financijskog problema danas ne zahtijeva posebno objašnjenje.
Moć velikih financijskih sila koje vladaju svime očita je svakome tko je želi vidjeti. Pronicljiva osoba već je odavno prepoznala da je upravo nekompetentan, lažan način na koji se država pozicionirala u odnosu na financijski sustav osnovni razlog sadašnjeg katastrofalnog stanja u državnim financijama. Činjenica da većina takozvanih državnih središnjih banaka uopće nisu isključivo državne institucije, već dionička društva u kojima su vlade zadržale za sebe samo određena nadzorna prava već daje ideju o zbunjujućim uvjetima u području javnog financijskog sustava.

Nacionalni politički temelji

Nema države bez moći, a bez autoriteta nema vlade. Ništa nije očitije i neposrednije očito zdravom razumu. Ako se među nama u vladinim krugovima još uvijek vjeruje da se uopće može vladati s potpunim nedostatkom vojne i političke moći, to se mora pripisati potpunom zanemarivanju naše javne misli.

Moć bez instrumenta moći je nezamisliva; politička moć i vojna sredstva moći međusobno se uvjetuju jednako blisko kao što se ekonomija i moral ne mogu odvojiti. Da bi se povratila izgubljena moć, postoji samo jedno sredstvo - stvaranje vojnog instrumenta moći.

22 Chartalisti podržavaju korištenje fiat novca ili tokena koje izdaje vlada (latinski: charta) kao nacionalne valute.
23 Metalisti smatraju da novac crpi svoju vrijednost iz plemenitih metala i protive se fiat novcu jer nema intrinzičnu vrijednost.

Machine Translated by Google

Kako je strašno kažnjena naša jadna domovina jer se odrekla ideje moći i prepustila se pacifističkoj fanfari koju sada doživljavamo svakodnevno i svakog sata. "Kako bismo spriječili goru situaciju" sami smo se predali i uništili svoje oružje, "kako bismo spriječili goru situaciju" potpisali smo Versajski diktat, "kako bismo spriječili goru situaciju" berlinska vlada je rekla da i amen svemu što se od nas tražilo, "kako bismo spriječili goru situaciju" dopustili smo da se protiv nas provodi svaka zloba, svako poniženje, svako iskorištavanje. S ovom besramnom parolom kukavičluka i poniženja njemački narod je doveden u sve veću bijedu. Ispunili smo ono što se od nas tražilo i...

Ministar koji je želio biti Nijemac, dr. Rathenau24, usudio se javno izjaviti: Ne postoji apsolutna nemogućnost ispunjenja, samo je pitanje koliko duboko se narod smije dopustiti da padne u nevolju! To znači drugim riječima - iako su Rathenauove riječi već dovoljno jasne: njemačka nacija je potpuno bespomoćna, politički je potpuno nemoćna, intelektualno je gotovo otupljena, može jednostavno nastaviti raditi. Dopustila je da bude opterećena tako gigantskim teretom krivnje da članovi Izabranog naroda mogu, na temelju tih reparacija, zauvijek voditi glamurozan život bez rada u svim zemljama svijeta na štetu njemačkog rada. Ali sada postoji opasnost da se čak i ogromna radna snaga Nijemaca slomi pod fantastičnim teretom. Stoga Nijemce treba stalno održavati na životu stimulansima i upravo na taj način održavati na granici svojih fizičkih mogućnosti kako bi mogli raditi pozivajući uvijek svu snagu u varljivoj nadi da će se jednog dana osloboditi svojih tereta. "Samo je pitanje koliko duboko se narod smije dopustiti da padne u nevolju!" To je bio politički stav ministra Rathenaua kojeg su toliko slavili svi republikanci.

Ako smo se prisjetili ove paradigme modernog njemačkog državništva, to je bilo samo kako bismo potvrdili ovaj tako strašni primjer koji nam leži tako blizu, neobranjive i nenaoružane nacije koja jednostavno mora trpjeti sve, čak i svako ruganje. Nasuprot tome za nas vrijedi vjerovanje u izvana moćnu državu koja jedina može jamčiti mir i slobodu. Oslobađamo se povijesnih razloga, to nije zadatak manifesta već stvar povjesničara.

Pandan ideji izvana usmjerene politike moći je iznutra usmjerena kruta ustavna država. Prilično smo se približili ovom idealnom stanju u Bismarckovoj državi moći, ali u područjima koja su se ticala financijskog sustava i neograničenog priznavanja privatnog vlasništva i zahtjeva koji su iz toga proizašli, naše pravne ideje su u potpunosti stajale pod kapitalističkom idejom.

Ne treba posebno naglašavati da u smislu unutarnje politike nacionalsocijalizam bezuvjetno stoji na stajalištu zakona utoliko što svi trebaju biti jednaki pred zakonom i ne smije biti razlika u društvenim porecima. Ali bitna transformacija mora se dogoditi

ostvariti s obzirom na osnovnu ideju zakona koja za Nijemca označava unutarnju potrebu, dobrovoljno podređivanje višim interesima cjeline, dok se propisi zakona koji danas vrijede među nama pojavljuju jednostavno kao zapovijed vlasti i to kao zapovijedi vlasti koja ne stoji u službi cjeline, već je, upravo u odnosu na pitanja vlasništva, zaštitu vlasništva stavila ispred zaštite

24 Walther Rathenau (1867.-1922.) bio je židovski industrijalac i političar koji je obnašao dužnost ministra obnove 1922. godine, a 1922. godine i ministra vanjskih poslova. Njegovo inzistiranje da Njemačka ispuni svoje obveze prema Versajskom ugovoru izazvalo je neprijateljstvo njemačkih nacionalista te je ubijen u lipnju 1922. godine. Reakcija weimarske vlade na ovaj atentat bila je donošenje Zakona o zaštiti republike (Republikschutzgesetz) u srpnju 1922., na koji se Feder često poziva.

Machine Translated by Google

osobe. Pitanje novog uređenja javnog prava morat će se detaljnije raspraviti u drugom odjeljku.

Sada se ukratko osvrćemo na pitanja vanjskog oblika države. Konačna odluka o ovom pitanju nipošto nije hitna. Općenito se može riješiti tek nakon sasvim temeljnog čišćenja naših unutarnjih političkih uvjeta. Jedini mogući put do ovog unutarnjeg političkog čišćenja čini nam se isključivo putem diktature koja s potpunom odlučnošću reže i spaljuje izvore raspadanja i bolesti u našem nacionalnom tijelu.

Zahtjevi koje postavljamo takvom vođi izvanredno su visoki; strastvena ljubav prema svom narodu, nepokolebljiva volja, gotovo mjesečara sigurnost u svim svojim odlukama moraju ga razlikovati. Da se njegove intelektualne sposobnosti moraju uzdići iznad prosjeka, samo po sebi je očito, ali znanje i sposobnosti u različitim područjima nisu odlučujući faktor. Znanje i učenje mogu ostvariti i drugi - Koliko ljudi ima visokog znanja, velike jasnoće misli, velike intuicije, najfinijeg umjetničkog talenta - ali ako im nedostaje posljednja stvar, strastvena volja, nepokolebljivi impuls, utemeljen na najdubljoj moralnoj ozbiljnosti, onda nikada neće koračati naprijed na čelu nacija, kao pioniri i vođe, do novih visina. Mislimo na religiozne genije poput Krista i Luthera, Savonarole25 i Muhameda, državnike poput Bismarcka i Cromwella, generale poput Friedricha Velikog i Yorka26 itd. Diktator mora biti potpuno oslobođen svih nepotrebnih ograničenja i oklijevanja, za njega ne može biti nikakvih neizbježnosti, jer on mora biti taj koji stvara povijest i on hvata smjelom odlučnom rukom kada mu kucne čas, on utjelovljuje čežnju nacije, i stoga nikada ne griješi i nosi ga fanatična ljubav onih kojima njegovo djelo donosi oslobođenje. Mora biti sposoban mrziti, tako snažno i nemilosrdno kao što voli svoj narod i svoju svetu zadaću. U odnosu na svoje pomoćnike i kolege stoji kao prvi među slobodnim i jednakim ljudima.

Ova stara njemačka ideja čini temelj ove željezne veze između vođe
i njegove prijatelje zbog cilja.

On je vođa jer se dokazao, i to sve dok se dokazuje.

Čini se kao da je svaka moć udvostručena njegovom prisutnošću
On izvlači svaku latentnu energiju,
Pokazujući svakome njegov poseban talent,
Ipak, ostavljajući sve da bude onakvim kakvim ga je priroda stvorila,
I gledajući samo da oni ne budu ništa drugo
Na pravom mjestu i u pravo vrijeme.

(Schiller, Wallenstein)27

Strog je i strog prema sebi, orijentira se prema vlastitim zakonima. Ima vremena za svakoga i sluša svakoga, ali je sasvim sposoban razlikovati važno od nevažnog. Za ostvarenje svog cilja ne smije se bojati.

---

25 Girolamo Savonarola (1452.-1498.) bio je dominikanski fratar koji je propovijedao protiv korupcije države i svećenstva te prorokovao da će Firenca postati moćan Novi Jeruzalem ako ispravi svoje moralne mane. Njegovo dodatno odbijanje da podrška Svetoj ligi pape Aleksandra VI. protiv Francuske izazvala je njegovo izopćenje 1497. i pogubljenje sljedećeg godina.

26 Ludwig Grof Yorck von Wartenburg (1759.-1830.) bio je pruski feldmaršal koji se protivio suradnji pruskog generala Juliusa von Grawerta s Francuzima tijekom Napoleonove invazije na Rusiju 1812. godine te je stoga odigrao ključnu ulogu u formiranju Šeste koalicije protiv Napoleona koja je završila Napoleonovim progonstvom na Elbu 1814. godine.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, prva drama u njegovoj trilogiji Wallenstein (1799). Prijevod je Samuela Taylora Coleridgea.

Machine Translated by Google

krv i rat, ne smije se odmoriti i opustiti dok ne postigne svoj cilj, tada osigurava svoje djelo koliko je to ljudski moguće, ali se može i sam povući, kao što je to učinio diktator Sula, i time osigurava svoje djelo na dvostruki način: djeluje s distance, ali ipak ne prisiljava sve kroz svoju snažnu osobnost da se mjeri izvanrednim standardima; s druge strane, slobodniji i neovisniji sljedbenici moći će se razviti ako Titan ne bude stalno određivao političku svakodnevicu, već će ostati vođa u duhovnom smislu. Takav sjaj djelovanja razlikovat će diktatora koji će ponovno povesti Njemačku do visina. Ako se tada izlaz iz blata pronađe kroz postignuće izvanrednog vođe, ponovno će se steći unutarnji i vanjski preduvjeti za neovisan nacionalni život, tada će nacija ponovno moći odlučiti o vanjskom obliku države.

Naš pogled na budući oblik države bit će bitno utjecan načinom na koji će se konstituirati određeni oblici javnog života, posebno pravo glasa i iz njega proizašlo narodno predstavništvo. Svakako bismo mogli razmišljati o mogućnosti zdravog republikanskog oblika države, kao u starom Rimu. Doista, gotovo sva povijesna sjećanja u Njemačkoj upućuju na monarhijski oblik države. Sada, s monarhijskim oblikom države ni na koji način nije neraskidivo povezana dinastička ideja. Naprotiv, čini se da su se prečesto dinastički interesi uvelike razvijali na štetu nacija. Drugi faktor upozorava nas na krajnji oprez u pitanju mogućeg ponovnog uvođenja monarhističkog oblika države - posljedice nasljednosti među dinastijama. U bolnoj povijesti njemačkog naroda može se više puta naći da je treća generacija nakon značajnog vladara proćerdala baštinu svojih predaka, oštetila čast i dostojanstvo nacije, izgubila položaj moći carstva i uništila mir i dobrobit građana. Ono što Nijemac zamišlja kada govori o prednostima monarhije, posebno pod nasljednom vladajućom kućom, uvijek je misao na one kojima je povijest dala epitet "Veliki". Mislimo pritom na Karla Velikog, Otona Velikog28, Fridrika Velikog29 i nekolicinu koji su rangirani u rangu s tim stvarnim vladarima; već samo prolazno sjećanje na galeriju nesposobnosti, lijenosti, sebičnosti, rasipnosti, fantazije, distance od naroda i drugih opasnih karakteristika koje se vežu uz imena Luja Pobožnog30, Otona III31, Vaclava32, Karla VI33

,

---

[28] Karlo Veliki (oko 742.-814.) postao je kralj Franaka 768. i proširio svoju vlast izvan Franačke na Karolinšku oblast.
carstvo koje je obuhvaćalo veći dio zapadne Europe.

29 Oton Veliki (912.-973.) bio je saksonski vojvoda koji je postao kralj Nijemaca 936., porazio Mađare 955. i osvojio kraljevstvo Italije 961. Godine 962. papa Ivan XII. okrunio ga je za cara, a on je vladao iz Rima kao car Svetog Rimskog Carstva.

30 Louis le Pieux (778.-840.) bio je sin Karla Velikog, s kojim je vladao kao suvladar od 813. Godine 817. podijelio je svoje carstvo među svoja tri sina i nećaka Bernarda, koji je vladao kao kralj Italije. Međutim, Bernard se pobunio protiv svog ujaka i kažnjen je osljepljenjem, ubrzo nakon čega je umro. Louis se javno iskupio za svoju okrutnost i time izgubio velik dio svog ugleda kao vladar. Franačko carstvo obilježili su građanski ratovi tijekom ostatka njegove vladavine.

[31] Oton III. (980.-1002.) bio je na čelu Svetog Rimskog Carstva od 996. i tijekom svoje vladavine suočio se s velikim protivljenjem slavenskih naroda, tako da je bio prisiljen napustiti carske teritorije istočno od Labe, iako je ipak uspio učvrstiti utjecaj kršćanstva u Poljskoj i Ugarskoj.

[32] Václav I. (oko 907.-935.) iz dinastije Přemyslid bio je češki vojvoda od 921. Godine 929. Bohemiju je napao istočnofranački kralj Henrik Ptičar i prisiljen je nastaviti plaćati danak potonjem. Václava je ubila skupina plemića u savezu s njegovim bratom Boleslavom, koji je postao sljedeći češki vojvoda.

33 Karlo VI. (1368.-1422.) nazivan je 'le bien-aime' (Voljeni), kao i 'le fou' (Ludi). Patio je od napadaja ludila, a njegovu vladavinu obilježili su kontinuirani sukobi takozvanog Stogodišnjeg rata. Karlovu stalnu svađu s Burgundijom iskoristio je engleski kralj Henrik V., koji je porazio Francuze u bitci kod Azincourta 1415. godine.

Ugovorom iz Troyesa potpisanim 1420. godine, Henrik je dobio za ženu kćer Karla VI., Katarinu, kao i pravo naslijediti francusko prijestolje.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 dovoljno je jasno prepoznati da dinastički oblik države ni na koji način ne uključuje jamstvo dobrobiti nacije.

Ono što izražava sklonost Nijemca monarhiji jest potreba Nijemca za vođom i spremnost da se podredi vođi. Upravo ova posljednja karakteristika možda je posebno tipična karakteristika Nijemca, itekako dobro poznajemo ovu crtu njemačkog karaktera u njezinim dobrim i lošim aspektima. Odanost do smrti omogućila mu je da se bori i izvojeva najmoćnije pobjede, omogućila mu je da slijedi čak i strane zastave; ali uključuje i veliki nedostatak neovisnosti među slabijim tipovima do točke bezvrijednosti i ropstva, ljubav prema stvarima stranim i nedostatak rasuđivanja.

Pitanje nasljeđivanja stoga u samoj Njemačkoj nije teško riješiti.
Mnogo teže pitanje leži u problemu vođe.

Izbor vođe do sada je manje-više uvijek bio prepušten pukoj sreći.
Kneževski bračni krevet doista nipošto nije jamstvo intelektualnih sposobnosti i potrebnih karakternih osobina koje se svakako zahtijevaju od monarha. A ako se sjetimo modernog njemačkog gospodarstva, gdje samo članstvo u stranci odlučuje o kvalifikaciji za najviše dužnosničke položaje, ovom pitanju moramo posvetiti posebnu pozornost.

Teškoća leži, u svakom slučaju, u očuvanju moralnih i karakternih kvaliteta onoga u čijim rukama treba biti sudbina naroda. Dok diktator preuzima vodstvo od sebe, kao nositelj nacionalne težnje, budući vođa mora zapravo proizaći iz svjesne volje nacije kao najbolji i najprikladniji.
Stoga može ostati potpuno otvoreno treba li najviša vrijednost biti ujedinjena u jednoj osobi ili bi državno vodstvo trebalo biti sastavljeno od dvije ili više osoba. U svakom slučaju, jedno je za nas čvrsto, da će onaj kome je povjereno vodstvo najviših državnih poslova, bilo da se radi o okrunjenim glavama ili konzularnom duumor triumviratu, najviša odgovornost, u najboljem mogućem slučaju, biti usidrena u ustavu. Najviša odgovornost stoga će biti najbitniji nacionalni politički temelj koji će razlikovati nacionalsocijalističku državu od prethodnih oblika vladavine.

Poseban aspekt nacionalnih političkih temelja nacionalsocijalističke države je zahtjev za nacionalističkom državom u kojoj su pripadnici stranih zemalja i rasa isključeni iz vođenja državnih poslova, kao i iz preuzimanja javnih dužnosti.

Velika lekcija cijele njemačke povijesti može se sažeti u činjenici da je Njemačka uvijek bila siromašna, slaba i jadna kada su njezini vladari težili stranim interesima i kada su uski, mali interesi pojedinih pokrajina i gradova bili stavljeni iznad zajedničkih poslova Reicha; i isto tako je Njemačka uvijek bila jaka i moćna kada je bila ujedinjena i kada su njezini vladari mislili i osjećali na njemački način, a pokrajine i gradovi osjećali se kao članovi velike zajedničke domovine. Zatvaranje nacije izvana sa svom slobodom i raznolikošću iznutra. To je ispravna ideja njemačke države. Bismarck Reich već

34 Friedrich Wilhelm III (1770.-1840.) bio je pruski kralj od 1797. Iako je pokušao provoditi politiku neutralnosti u Napoleonskim ratovima i nije se pridružio Trećoj koaliciji, proratna stranka koju je podržavala njegova kraljica Luise prisilila ga je da se pridruži Četvrtoj koaliciji 1806. što je dovelo do bitke kod Jene u kojoj je Napoleon porazio Prusku.

35 Wilhelm II. (1859.-1941.) bio je posljednji njemački car i vladao je od 1888. do studenog 1918. Wilhelm nije podržavao Bismarckove stroge antisocijalističke zakone i smijenio je kancelara 1890. Kad je Austrija bila prisiljena napasti Srbiju nakon atentata na nadvojvodu Franza Ferdinanda u Sarajevu, odlučio je podržati Austro-Ugarsku iako je bio svjestan opasnosti rata u koji bi mogle biti uključene Rusija, Francuska i Engleska.

Machine Translated by Google

vrlo se približio ovom idealu ideje njemačke države, samo što su naša rasna braća u njemačkoj Austriji36 još uvijek ostala izvan Reicha.

Ujedinjenje svih njemačkih plemena u zatvorenoj nacionalnoj državi stoga je naš najistaknutiji nacionalno-politički cilj. Unutarpolitički, federativni i savezni karakter većih pokrajina, kakav je povijesno nastao, treba održati ili obnoviti. Nacionalne političke osnove u tom pogledu su sljedeće: Sve funkcije Reicha u kojima se radi o političkoj moći Njemačkog Reicha u odnosu na strane zemlje su stvari Reicha. To su Ministarstvo vanjskih poslova, veleposlanstva i konzulati, putovnički sustav, kontrola vanjske trgovine, carinski sustav i, prije svega, vojska i mornarica.

S druge strane, unutrenjim političkim okvirima treba poticati ideju o najširoj neovisnosti pojedinih pokrajina ili saveznih država. Financijska neovisnost preduvjet je za neovisno postojanje nacije, pa će se porezno zakonodavstvo morati delegirati uglavnom na pokrajine.

Zakonodavstvo za građansko, trgovačko i kazneno pravo bit će regulirano zakonom Reicha, ali u praksi podređen pokrajinskim pravosudnim i policijskim vlastima.

Na sličan način će prometne institucije zasigurno biti regulirane prema direktivama zakona Reicha, ali će ipak ostati, u svojim financijama te administrativno i operativno, pod pokrajinskim suverenitetom.

To što sloboda vjeroispovijesti treba ostati u potpunosti podržana ustavom ne zahtijeva posebno spominjanje; s druge strane, religije čiji spisi nisu u potpunosti napisani na njemačkom jeziku i dostupni svima te čiji sadržaj sadrži doktrine opasne za državu neće uživati tu zaštitu.

Ustavni oblik osnovnog socijalističkog karaktera Reicha naglašava se posebno u području radnog prava, kao i u područjima osiguranja za slučaj bolesti, nezgode, starosti i invalidnosti, te će se bolje provoditi nego što se to događa danas.

Uvidi i postavljanje ciljeva

Ako svaka temeljita obrada pitanja vezanih uz vrijeme zahtijeva odgovor na tri pitanja: Kako je sada? Kako je do toga došlo? i Što sada? - jer bez ovog osnovnog istraživanja nikada se ne može očekivati cjelovit i savjestan rad - to vrijedi u višem smislu kada se radi o izgradnji nove države. Opis današnje situacije u okviru ovog rada prirodno ima mjesta samo ukoliko se radi o izvlačenju bitnih karakteristika današnjih kritičnih stanja države i gospodarstva. U takvom zadatku treba posebno izbjegavati uzimanje bilo kakvih simptoma kao uzroka. Upravo je to umijeće svake dijagnoze koja se ne zavarava vanjskim utjecajima ili izraslinama, već dublje gleda u razlog stvari. To postaje najjasnije u medicinskom primjeru ili u slučaju živog čovjeka. Ako se negdje u tijelu pojavi oteklina, uzrok treba prvo tražiti u bolesti dotičnog dijela tijela; činjenica da je taj dio tijela bolestan ima svoj uzrok u lošem stanju krvi; ali čak ni to znanje ne treba smatrati posljednjim uzrokom, već će loše stanje krvi zauzvrat biti posljedica loše ili nedovoljne prehrane. Liječenje ne bi moglo uspjeti ako bi se liječnik borio protiv

36 Republika Njemačka Austrija bio je naziv za državu nastalu 1918. nakon Prvog svjetskog rata od njemačkih zemalja Austro-Ugarskog Carstva. Uključivala je, osim današnjih austrijskih teritorija, Južni Tirol i Tarvisio (danas u Italiji), južnu Koruška i južnu Štajersku (danas u Sloveniji) te Sudete i njemačku Bohemiju (danas u Češkoj).

Machine Translated by Google

samo vanjski fenomen; time bi u najboljem slučaju nastupilo privremeno olakšanje, ublažavanje bolova, ali bolest bi se nastavila. Čak ni pokušaj liječenja tretmanom za pročišćavanje krvi ne bi mogao donijeti trajno izlječenje ako se ne ukloni osnovni uzrok, naime nedovoljna ili loša prehrana ili druge štetne okolnosti. Samo takvo liječenje iznutra prema van može donijeti pravo izlječenje. To je svima jasno. Upravo tako se mora provesti istraživanje ako imamo posla s bolesnim nacionalnim tijelom. Čak i ovdje je vrlo malo korisno ako se suzbijaju vanjski simptomi bolesti. Previše dobro se osjeća kao tužna istina dobro poznata izreka: "Mali lupeži se objese; veliki se puštaju na slobodu". Učestalost kršenja općeg interesa samo je vanjski znak činjenice da se iza kulisa odvijaju stvari koje u velikoj mjeri štete općem blagostanju. Jer, samo ako je nešto trulo u državi, tako velike štete mogu trajati i postati trajna opasnost za postojanje same države. Ako je stoga sama država bolesna, s najvećom vjerojatnošću se može pretpostaviti da je uzrok tome pogrešan intelektualni stav prema javnim interesima i prema stvarnim funkcijama i autoritetu same države. Stoga se lijek, u konačnici, može očekivati od nove zdrave ideje o državi, stvaranjem zdravog, snažnog državnog vodstva koje je potpuno neovisno i nije opterećeno grijesima prošlosti. Svako rješenje koje polazi od kompromisa s postojećim vlastima ili koje se nastoji ponovno vezati za urušene oblike ranije države nosi u sebi sjeme vlastitog propadanja. U vezi s tim treba također upozoriti na vezanje za povijesne državne oblike koji doduše nisu bili loši sami po sebi, ali su ipak vrlo brzo podlegli slomu.

Koje su sada najupečatljivije karakteristike današnje krize?

Izvana i površno – kao u slučaju groznice – visoka temperatura ili, prevedeno na ekonomsko-političke termine: uznemirenost, napetost u svakoj prilici, nemir i nered. Iznimno je značajno da je svaka uštogljena i lijena osoba, ali i cijela vojska stvarnih dužnika, oduvijek najglasnije hvalila "odmor i red" kao lijek za sve. Odmor i red naravno nisu politički cilj općenito, već samo stanje koje pokazuje da zdravi uvjeti vladaju unutar nacionalnog tijela. Ali ako je nacija bolesna, sasvim je prirodno i samo po sebi razumljivo da se to manifestira u nemiru i neredu. Politički stav koji propovijeda i nastoji uspostaviti samo "odmor i red" stoga je potpuno pogrešno usmjeren; s druge strane, on samo pomaže bolesti da uđe sve dublje, sve dok smrt ne uđe s najstrašnijim grčevima.

Čak i čirevi i gnojnice, shvaćeni kao personificirani, prirodno žele da bolesna osoba ostane prilično mirna jer se bacili tada mogu tako divno brzo razmnožiti i proširiti po cijelom tijelu te ga potpuno istrunuti i iznutra. Ne, naprotiv: nestanite s gnojnicama! One se moraju ukloniti, ne mogu se navoditi bolovi operativnog zahvata kao proturazlog; pacijenta treba izvesti iz loše okoline, a prije svega mora primati zdravu i jaku prehranu.

Daljnji simptomi su popunjavanje državnih položaja neprikladnim elementima, rješavanje državnih poslova putem većinskih odluka, pojava takvih većinskih odluka u parlamentu koje ne nose nikakvu odgovornost, izbor takvih parlamenata prema pravu glasa koje je izvana doista najslobodnije i najopštije, ali iznutra spekulira o
nedostatak prosudbe masa i jednostavno potiskuje bolji uvid i veći osjećaj odgovornosti. Vlada koja ovisi o parlamentarnim većinama – koje nastaju čisto slučajno i za koje su odlučujući samo stranačko-politički razlozi – prirodno više sa svoje strane ne može biti objektivni čuvar općeg blagostanja, ali jest

Machine Translated by Google

plodno tlo za ambiciozne stranačke političare i tvrdoglave doktrinariste. Svi se ovi simptomi mogu sažeti u riječi "parlamentarizam".

Ovaj parlamentarizam je velika demokratska laž o sposobnosti naroda za samoupravu. Naravno, možemo misliti da su građani države koji su svjesni odgovornosti potpuno sposobni autoritativno suditi o javnim stvarima i voditi sudbinu svoje zajednice ili zemlje, ali pravo glasa poput općeg, izravnog i tajnog za osobe starije od 21 godine oba spola, nužno u sebi nosi sjeme podle vladavine inferiornih i beskrupuloznih.

Uz podlu vladavinu parlamenata i vlada koje o njima ovise, danas u stvarnosti vlada, unatoč svim antikapitalističkim sloganima marksista, krupni kreditni kapital. Visoke financije su neograničeni vladar države i gospodarstva. Nijedna vlada se ne usuđuje poduzeti drastične mjere protiv profitnih interesa bankarskog i burzovnog svijeta. Sve su nacije postale vezane kamatama i danakom ovoj nadnacionalnoj svjetskoj sili kroz prilično gigantske nacionalne dugove. Rezultati ovog ropstva kamata su ogromni, oni potresaju cijeli svijet do temelja u ekonomskim i nacionalno-političkim odnosima. Naplata kamata doista je postala glavni posao vlada. To za nacije znači strašnu poreznu eksploataciju i iscrpljivanje kroz različite metode izravnih, a posebno neizravnih poreza, kroz nezaustavljivo progresivnu inflaciju koja je na vrhuncu dovela do pljačke ušteđevine cijele srednje klase. Ova neograničena vladavina vreće s novcem provodi, iza maske zakonskog prava na kamate, najbrutalniju vladavinu koja je ikada vladala svijetom. To vodi do osiromašenja i pauperizacije masa, a posebno onih krugova kojima stjecanje novca nije samo po sebi cilj i stoga nije središnja točka cjelokupnog njihovog razmišljanja. Tek iz toga proizlazi najstrašnija posljedica ove apsolutne financijske vladavine, to jest moralna degradacija naroda koji stoje pod ovom vladavinom. Svi instinkti usmjereni su na stjecanje i posjedovanje, svi koncepti odanosti i vjere tonu u nemilosrdnoj potrazi za dobitkom, ugledan čovjek je prisiljen iskusiti da, kao nagradu za svoju uglednost, mora tonuti sve dublje dok beskrupuloznost donosi ogromne profite u slučaju svih mogućih i nemogućih poslova. Očajnički veliki krugovi bore se za egzistenciju, podnošljiv prihod samo radom postaje sve teži.

U zatvorenim frontovima radnici nastoje iznuditi sve veće plaće, štrajkovi potresaju ekonomska radna mjesta, osakaćuju njihovu proizvodnju i time neizravno najviše štete onima koji ovise o najvećoj mogućoj proizvodnji dobara za nacionalno gospodarstvo, a to su upravo sami radnici.

Kao ukupni fenomen možemo sažeti ove uvjete pod pojmom "mamonizma".

Druga strana ovog mamonizma je marksistički svjetonazor rođen iz intelektualnog raspoloženja žrtava mamonističkog nasilja. Vrlo dobro znamo da su genijalni umovi marksista vješto uspjeli iskoristiti to intelektualno raspoloženje za sebe kao manipulatore međunarodnog kapitala i istovremeno odvratiti od sebe mržnju prema eksploatiranima, ali ovdje imamo posla s intelektualnim raspoloženjem koje ne samo da opstruira, već i na krajnje neprijateljski način stoji protiv ponovnog uspostavljanja zdravog nacionalnog...

stanje.

Bit marksizma moramo naslutiti u činjenici da negira privatno vlasništvo i time ukida svaku ekonomiju, a time i svaku višu kulturu; nadalje, u činjenici da je poticao ideju klasne borbe i time rastrgao ljude na

Machine Translated by Google

različite klase koje se međusobno bore jedna protiv druge. Dovoljno je ukazati na neimenovanu bijedu ruskog naroda, gdje je, u sovjetskoj državi, ova pogrešna doktrina ubijanja nacije i gospodarstva u najvećoj mjeri pretočena u stvarnost.

A ako sada tražimo stvarne uzročnike bolesti, čudno je da posvuda nailazimo na Židove kao vođe i glavne korisnike.

Židovsko pitanje postaje svjetsko pitanje od čijeg rješenja ovisi dobrobit i
jao naroda bit će ovisan.

Ovom pitanju bit će posvećen poseban rad u ovoj seriji Biblioteka37 .

Pregled povijesti pokazuje nam da su očajni narodi iznova i iznova pokušavali osloboditi se ovog zla krvavim potiskivanjem i istrebljenjem pojedinačnih Židova - ali nakon nekoliko generacija Židovi su se nakon takvih pogroma ponovno vratili jači i financijski moćniji.

Stoga moramo izbjegavati traženje rješenja židovskog pitanja na ovaj primitivan način - doista, bacil kuge ne može se ubiti pojedinačno, može se iskorijeniti samo odsijecanjem njegovih životnih potreba.

Antisemitizam koji se rasplamsava u cijelom svijetu je baklja da su narodi prepoznali svog najvećeg i najsmrtonosnijeg neprijatelja, ali sada je naš zadatak usmjeriti to ispravno emocionalno znanje na ispravan, razuman način.

Borba protiv marksizma , a time i protiv Židova, uspijeva neumornim obrazovanjem otrovanih masa. To je prva faza naše bitke.

Razbijanje kamatnog ropstva je posljednja i najteža bitka na ekonomskom polju za oslobođenje naroda i države od zlatne mreže nadnacionalnih financija.
vlast.

Tek nakon što se prođu ove faze i kada se pobjeda u potpunosti izvojuje i osigura, vrijeme je za provođenje svih daljnjih reformi koje će oslabljenom i bolesnom nacionalnom tijelu dati novu volju za životom i novu vitalnu snagu koja će prvo shvatiti ono što je u svim našim umovima, u što svi vjerujemo žarkim srcima i čemu težimo nepokolebljivom voljom:

Ponovno rođenje Njemačke.

Nova, slobodna, ujedinjena Velika Njemačka u zdravom, čvrstom i snažnom stanju rada i učinkovitosti.

37 Federovo djelo o Židovima, Die Juden, objavljeno je 1933. kao svezak 45 Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Program

Podrijetlo programa

Svaki rad zahtijeva plan, svakoj realizaciji mora prethoditi intelektualno stvaranje.
Što su planovi gradnje jasnije i bolje razrađeni, to će se zgrada ljepše i brže podići. Čak i nove političke strukture zahtijevaju jasan plan gradnje, to se ovdje naziva političkim programom.

Zahtjevi koji se moraju postaviti pred politički program vrlo su visoki i vrlo raznoliki. Riječ je o zadatku najveće odgovornosti, jer dobrobit i nevolja vlastitog naroda ovisi o tome je li plan bio dobar. Program se nadalje mora, s najsažetijom kratkoćom, baviti svim važnim područjima javnog života, mora izdržati svaku kritiku, ne smije se gubiti u detaljima, ne smije protivnicima nuditi nepotrebne slabe točke, ne smije buditi utopijske nade koje se kasnije ne mogu zadovoljiti. Program mora biti vjerna slika buduće države i novog gospodarstva. Mora svima u crtama pokazati skicu željenog državnog i gospodarskog poretka, ali ne smije ni ograničavati ni predviđati izvršenje u svojim detaljima.

Svaki program također ima povijest i razvoj, ali je svakako kamen temeljac temeljne ispravnosti pokreta ako se nakon toliko godina ništa bitno ne smije promijeniti u njegovim osnovnim značajkama, već se moraju ukloniti samo neke nejasnoće. Samo najvažnija i najupečatljivija programska točka starog programa od 24. veljače 1923., br. 11, "Ukidanje dohotka bez rada i truda, prekid kamatnog ropstva", hitno zahtijeva temeljitu programsku obradu u nacionalnom, financijskom i ekonomsko-političkom smislu. Detaljna obrada ove točke u to vrijeme nije bila toliko apsolutno nužna jer su u to vrijeme detaljniji spisi vezani uz to, Manifest za prekid kamatnog ropstva i državnog bankrota, njegovo rješenje, bili gotovo jedini postojeći spisi i bili su potpuno poznati i upoznati osnivačima i prvim sljedbenicima pokreta. Na neki način, intelektualni sadržaj tih spisa dodao je socijalistički opseg djelovanja -

s planovima koji su već u to vrijeme bili određeni u svojim temeljnim značajkama - do volje za obnovom koja je okupila mali krug oko Antona Drexlera38 i Adolfa Hitlera, do kruga nacionalističkih i populističkih ideja.

Upravo su te programske točke i zahtjevi ono po čemu se njemački oslobodilački pokret nacionalsocijalizma bitno i temeljno razlikuje od svih ostalih populističkih i nacionalističkih skupina, pokreta i stranaka, a po čemu se posebno razlikuje od svih takozvanih parlamentarnih stranaka koje su, sa svoje strane, samo manifestacija mamonističko-plutokratske vladavine.

Daljnja potreba u novoj formulaciji programa bila je postizanje jasnijeg
oblik i jasno strukturiranje u pogledu pojedinačnih područja javnog života. To se dogodilo.

Moja je dužnost ovdje razmisliti o još jednom revolucionarnom djelu koje svoje podrijetlo duguje paralelnoj manifestaciji nacionalsocijalizma u Austriji i Češkoj, mislim na knjigu

38 Anton Drexler (1884.-1942.) bio je, zajedno s Dietrichom Eckartom i Federom, jedan od osnivača njemačkog pandanta izvorno austrijske Deutsche Arbeiter Partei u Münchenu. Drexler je bio počasni predsjednik stranke, čiji je Hitler već 1921. postao jasan vođa. Drexler je napustio stranku 1923. i ponovno joj se pridružio kada je Hitler došao na vlast 1933.

Machine Translated by Google

inženjer Jung39, predstavnik sudetskih Nijemaca u Čehoslovačkoj u praškom parlamentu.

Austrijski nacionalsocijalizam u svojim počecima seže daleko u vrijeme prije rata. Njegov opseg ideja više se temeljio na pokušaju usklađivanja socijalističkog svijeta ideja s nacionalističkom idejom, dok je njemački nacionalsocijalizam Reicha, koji je nastao tek nakon sloma – doista bez znanja o postojanju ovog austrijskog nacionalsocijalizma – od samog početka zauzeo temeljni borbeni stav protiv marksizma.

Danas su se dva pokreta ujedinila u svojim zajedničkim ciljevima.

[39] Inženjer Rudolf Jung, delegat iz Troppaua

Machine Translated by Google

Nacionalni i ekonomski program NSDAP-a

Naš cilj je – ponovno rođenje Njemačke u njemačkom duhu, u njemačku slobodu.[40]

Put do ovog glavnog cilja je:

I. Nacionalno političko načelo: Njemački Reich je dom Nijemaca.

1. U vanjskoj politici:

1. Uspostavljanje zatvorene nacionalne države koja uključuje sve Nijemce.

2. Snažno zastupanje njemačkih interesa u inozemstvu.

2. U rasnoj politici:

3. Uklanjanje Židova i svih ne-Nijemaca sa svih odgovornih položaja u javni život.

4. Zabrana imigracije istočnih Židova i drugih parazitskih stranaca. Problematični stranci i Židovi mogu biti deportirani.

3. U građanskoj politici:

5. Samo Nijemac koji se zaveže njemačkoj kulturi i zajednici može ostvariti prava državnog državljanstva.

6. Tko nije Nijemac, može živjeti u njemačkoj državi samo kao gost i podliježe stranom pravu.

7. Prava i interesi Nijemaca su ispred prava i interesa pripadnika stranih nacije.

II. Ekonomsko-političko načelo: Zadatak nacionalnog gospodarstva je zadovoljavanje potražnje, a ne što veća profitabilnost kreditnog kapitala.

8. Nacionalsocijalizam u osnovi priznaje privatno vlasništvo i stavlja ga pod državna zaštita.

9. Međutim, blagostanje naroda ograničava neumjereno gomilanje bogatstva u rukama pojedinaca.

10. Svi Nijemci formiraju radnu zajednicu za promicanje opće dobrobiti i kultura.

11. U okviru ove opće radne obveze svakog Nijemca i uz temeljno priznavanje privatnog vlasništva, svakom se Nijemcu dopušta slobodna mogućnost stjecanja i slobodnog raspolaganja prihodima od rada.

12. Zdrava kombinacija malih, srednjih i velikih poduzeća u svim područjima gospodarskog života, pa tako i u poljoprivredi, i dalje se podržava.

13. Borit će se protiv gigantskih poduzeća (korporacija, sindikata i trustova).

14. Lihvarenje i reketiranje, kao i bezobzirno bogaćenje na račun i štetu naroda, kažnjavat će se smrću.
15. Uvođenje godine obveznog rada za svakog Nijemca.

[40] Za detaljnu raspravu o ovim točkama vidi Federov Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927.; tr. ETS Dugdale, Program NSDAP-a i njegove opće koncepcije, München, 1932.

Machine Translated by Google

III. Financijsko-političko načelo: Financijski sustav stoji u službi države, financijske sile ne smiju formirati državu unutar države; stoga je naš cilj: Razbijanje kamatnog ropstva putem:

16. Oslobađanje države, a time i naroda, od duga vezanog kamatama prema velikim kreditni kapital.
17. Nacionalizacija Reichsbank GmbH. i središnjih banaka.
18. Financiranje svih velikih javnih zadataka (razvoj hidroenergije, cesta itd.) uz izbjegavanje zaduživanja izdavanjem beskamatnih državnih blagajničkih vaučera ili bezgotovinskom metodom.
19. Uvođenje stabilne valute na pokrivenoj osnovi.
20. Osnivanje neprofitne Građevinske i ekonomske banke (valutna reforma) za odobravanje beskamatnih kredita.
21. Temeljito restrukturiranje poreznog sustava prema socijalističkim, nacionalno-ekonomskim načelima. Oslobađanje potrošnje od tereta neizravnih poreza i proizvodnje od ograničavajućih poreza (porezna reforma i oslobođenje od poreza).

IV. Socijalno-političko načelo: Opća dobrobit je najviši zakon.

22. Velikodušan razvoj osiguranja za starost nacionalizacijom sustava doživotnih renta. Svakom potrebitom njemačkom nacionalnom drugu bit će zajamčena odgovarajuća mirovina od određene dobi ili u slučaju prerane pojave trajne nesposobnosti zarađivanja za život.
23. Sudjelovanje svih ljudi angažiranih u proizvodnim poduzećima prema učinku i dobi u prihodima rada s pripadajućim udjelom u odgovornosti za ispunjavanje nacionalnih gospodarskih zadataka rada.
24. Konfiskacija svih ratnih i revolucionarnih profita koji nisu utemeljeni na poštenom radu, kao i imovine stečene gomilanjem i lihvarenjem te njihova upotreba za razvoj socijalnog osiguranja.
25. Uklanjanje nedostatka stambenog prostora izgradnjom sveobuhvatnih novih stambenih objekata diljem Reicha putem nove neprofitne Građevinske i gospodarske banke koja će se osnovati u skladu s člankom 21.

V. U kulturnoj politici: Procvat svih znanosti i likovnih umjetnosti na temeljima politički slobodne, ekonomski zdrave države naš je glavni kulturni cilj.

Do toga bi se trebalo doći putem:

26. Odgoj mladih u fizički zdrave i intelektualno slobodne ljude prema velikim tradicijama njemačkog intelektualnog života.
27. Potpuna sloboda vjeroispovijesti i savjesti.
28. Posebna zaštita kršćanske vjere.
29. Potiskivanje i isključivanje vjerskih doktrina koje su protivne njemačkom moralnom osjećaju i čiji sadržaj nosi karakter uništavanja države i nacije.
30. Suzbijanje svih štetnih utjecaja u književnosti i tisku, pozornici, umjetnosti i kino.
31. Sloboda obrazovanja na njemačkim sveučilištima, stvaranje vladajuće klase karakternih ljudi.

Machine Translated by Google

VI. Vojno:

32. Omogućavanje obrane nacije uvođenjem vojnog zakona za svakog slobodnog Njemački.

33. Ukidanje plaćeničkih trupa.

34. Stvaranje milicije za obranu domovine pod profesionalnim časničkim zborom koji će se graditi kroz strogu hijerarhijsku disciplinu.

VII. Ostale reforme:

35. Reforma tiskovnog sustava. Suzbijanje svih tiskovnih instrumenata koji su u suprotnosti s interesima njemačkog naroda. Najstroža odgovornost za sve vijesti koje lažno ili tendenciozno iskrivljeno.

36. Reforma biračkog prava s ukidanjem sadašnjih korumpirajućih oblika izborne kampanje i nedostatka odgovornosti izabranih (imuniteta).

37. Razvoj strukovnih komora.

38. Reforma pravosuđa u području

Zemljišno pravo – (temeljno priznanje prava vlasništva nad zemljištem, nemogućnost zakupa zemljišta od strane privatnog kapitala, pravo prvokupa države i vraćanje zemljišta državi u slučaju nemarnog upravljanja).

Građansko pravo - (daleko stroža zaštita osobne časti i zdravlja, za razliku od jednostrane pravne zaštite imovine koja danas vlada).

39. Ustavne reforme:

Ustav: Ustav koji odgovara njemačkom karakteru je suvereno državno vodstvo usmjereno na najvišu poziciju. - Hoće li tu najvišu poziciju zauzimati monarh kojeg bira narod ili dva ili tri odgovorna najviša dužnosnika Reicha, mora se prepustiti kasnijoj odluci naroda.

Federalni karakter Reicha: Sastav njemačkog naroda iz različitih pokrajina, unutarnje povezanih plemenima i poviješću, uvjetuje potpunu neovisnost pojedinih saveznih država u pogledu njihovih unutarnjih poslova.

Briga Reicha je predstavljanje njemačkog naroda u inozemstvu, putovnice i cestarine, te nadalje vojska i mornarica.

Tri glavna protivnika stoje na putu ostvarenja ovog nacionalnog i ekonomskog programa nacionalsocijalizma. Marksizam, parlamentarizam i, iznad oba, veliki kreditni kapital.

Naša antimarksistička borba usmjerena je protiv doktrine prvog Židova Karla Marxa koja razara državu, protiv doktrine klasne borbe koja razara narod, protiv doktrine poricanja privatnog vlasništva koja razara ekonomiju i protiv čisto ekonomsko-materijalističkog shvaćanja povijesti.

2. Naša antiparlamentarna borba usmjerena je protiv neodgovornosti takozvanih narodnih predstavnika koji - imuni - zapravo nikada ne moraju preuzeti odgovornost za posljedice svojih odluka, kao i protiv svih šteta koje iz toga proizlaze (korupcija, nepotizam, podmitljivost) i, kao najgora posljedica - vlade ovisne o takvom parlamentu.

Machine Translated by Google

3. Naša antimamonistička bitka, koja se nalazi iznad druga dva fronta, usmjerena je protiv svjetske financijske moći, odnosno protiv trajnog financijskog i ekonomskog iscrpljivanja i iskorištavanja našeg naroda putem velikog kreditnog kapitala.

Međutim, ova bitka je, s druge strane, ujedno i snažna intelektualna borba protiv materijalističkog duha egoizma i pohlepe koji uništava dušu, sa svim njegovim popratnim korumpirajućim manifestacijama u svim područjima našeg javnog, gospodarskog i kulturnog života.

U posljednjoj i najdubljoj analizi, radi se o borbi dvaju svjetonazora koji se izražavaju kroz dvije fundamentalno različite intelektualne strukture – produktivnog i kreativnog duha i pokretnog, pohlepnog duha. Kreativni duh ukorijenjen u tlu i koji ponovno pobjeđuje svijet u metafizičkom iskustvu pronalazi svoje glavne predstavnike u arijevskom čovjeku – pohlepni, bezkorijenjeni komercijalni i materijalistički duh usmjeren isključivo na ovozemaljsko pronalazi svog glavnog predstavnika u Židovu.

Nacionalsocijalizam, poput antisemitizma, u židovskom materijalističkom duhu nazire primarni korijen zla, ali također zna da ova najmoćnija bitka svjetske povijesti ne može ostati stajati na isključivo negativnim antisemitskim zahtjevima, stoga se cijeli nacionalni i ekonomski program nacionalsocijalizma uzdiže daleko iznad svakako revolucionarne, ali negativne antisemitske bitke pozitivno dajući kreativnu konstruktivnu sliku o tome kako bi nacionalsocijalistička država rada i performansi trebala izgledati.

Ako se postigne ovaj glavni cilj, tada će se Nacionalsocijalistička stranka raspustiti. Nacionalsocijalizam će tada postati sadržaj života cijelog njemačkog naroda. Nacionalsocijalistička njemačka radnička stranka doista općenito nije parlamentarna stranka u uobičajenom smislu te riječi, već samo odlučan, napredan i na budućnost usmjeren dio stanovništva koji se okupio oko vođe snažnog u volji i umu, kako bi Njemačku izveo iz srama i nemoći izvana, iz uništenja i korupcije iznutra, do snažnog i impozantnog položaja izvana, a iznutra do ekonomski zdrave, kulturno napredne, intelektualno i moralno visoke nacionalne zajednice.

Želimo izgraditi Reich njemačke čežnje, kako to pjeva Geibel41:

Jedan izvana, s moćnim mačem,
Okupljajući se oko visokog barjaka,
Iznutra bogat i mnogostruk,
Svako pleme na svoj način!

41 Emanuel Geibel (1815.-1884.) bio je njemački pjesnik i dramatičar koji je napisao nekoliko patriotskih pjesama koje je napadao suvremeni liberalni književni krug "mladih Nijemaca" oko židovskih pisaca, Heinricha Heinea i Ludwiga Bornea, ali su ih kasnije podržali nacionalsocijalisti.

Machine Translated by Google

3. Državna struktura nacionalnog Socijalistička država

Nacionalsocijalistička ideja njemačke države

Već u poglavlju o temeljima politike moći ukazali smo na činjenicu da je svako odstupanje njemačkih vladara od njihovih čisto njemačkih zadataka bilo popraćeno najpogubnijim posljedicama za njemački narod. Ako se prouči njemačka povijest, uvijek se nalazi da se njemačka čežnja za zatvorenom nacionalnom državom ostvarivala samo u kratkim povijesnim razdobljima, iznova i iznova taj je njemački san nestajao, a Njemačka je iznova i iznova tonula u nemoć i raspad. Stoga iz cijele njemačke povijesti čvrsto stoji jedna lekcija da samo zatvaranje nacije unutar snažno vođene države omogućuje Njemačkoj da se odupre ogromnim opasnostima koje joj proizlaze samo iz njezine nepovoljne geopolitičke situacije. Njemačka gotovo nigdje nema prirodne granice, gotovo svugdje leži slobodna i nezaštićena od neprijateljskih upada. Ni more koje opasuje Englesku ni visoke planine koje odvajaju Španjolsku i Italiju od njezinih susjeda ne daju Njemačkoj prirodnu obranu. Francuska ima samo jednu otvorenu stranu protiv nas, Rusija isto. Samo Njemačka leži u sredini između ostalih nacija - kao srce - i kao bojno polje Europe. Na njemačkom tlu borile su se španjolske, francuske, engleske, švedske, ruske i mongolske vojske, na njemačkom tlu vodili su se strašni vjerski ratovi Tridesetogodišnjeg rata, a obrnuto su Nijemci krvarili u stranoj službi za strane interese u svim zemljama. Majka Njemačka krvarila je od tisuća rana koje su joj zadale strane vojske i - koje su joj zadali sukobi njezinih vlastitih sinova. Beskrajno je tragična njemačka povijest, toliko tragična da je njemačka čežnja za ujedinjenim, zatvorenim njemačkim Reichom bila uključena u bajke, u sage starog Barbarosse u Kyffhäuseru42. Kroz stoljeća ostvarenje njemačke državne ideje ostalo je - čežnja i nada najboljih ljudi nacije sve dok 1871. godine moćni kovač nije iskovao jedinstvo Njemačke. Mnogo toga je ostalo za željeti u ostvarenju velike njemačke države koja je trebala uključivati sve Nijemce koji žive u teritorijalnoj vezi s domovinom. Ali već nam je ovo djelomično ostvarenje njemačke čežnje pružilo visoki procvat njemačke povijesti kao rijetko prije.

Ali ne moramo se suočavati s 'ako' i 'ali', već moramo učiti iz povijesti.
Politika je povijest koja se stvara, i ako iz "stvaranja povijesti" treba procvjetati spasenje za naš narod, onda naše državništvo, naša nacionalna politika, s poštovanjem prema onome što se dogodilo u povijesti, mora izbjegavati pogreške ranijih vremena i vezati se za najbolju tradiciju. Čovjek, političar bez povijesti koji dogmatski stvara povijest iz svoje fotelje, moći će donijeti samo nesreću narodu kao što smo to doživjeli posljednjih godina od novih njemačkih marksističkih vladinih showmena. Koliko je katastrofalan i poguban potpuni slom starog društvenog oblika, posebno kada je to uništenje identično snazi marksističkog pokreta, toliko se malo starog smije sačuvati samo zato što je staro.

U tome još jednom leži tragedija konzervativnog duha, koji je, kreativno neplodan i

42 Brdoviti lanac Kyffhäuser između saveznih država Turingije i Saske-Anhalt smatra se počivalištem cara Svetog Rimskog Carstva Friedricha Barbarosse (1122.-1190.), koji se utopio u rijeci Salep u Turskoj tijekom Trećeg križarskog rata.

Machine Translated by Google

bez mašte, odbacuje sve novo samo zato što je novo i zato što se čvrsto drži zastarjelih oblika koji su odavno izgubili svoju supstancu. Ljudi i država nisu mumije i konstrukcije, već živa bića; odjeća skrojena jednom ne odgovara zauvijek.
Kroz sudbinu naroda provlače se samo neke prilično velike osnovne crte, a zanemarivanje takvog osnovnog znanja uvijek se gorko osvećivalo narodima. Za nas Nijemce temeljna povijesna nacionalna politička doktrina je: "Budite jedinstveni!"

Riječ "ujedinjeni"[43] međutim ne znači "jedinstvo"[44] već "biti u slozi"[45]. Samo iz slaganja germanskih plemena o načelima vanjske i unutarnje politike može izrasti kao svoj najljepši cvijet iznutra slobodna država koja je izvana moćna s međunarodnom težinom.

Za njemačku državu stoga ne smiju postojati nikakvi europski ili međunarodni ekonomski, crkveni ili humanitarni motivi, već isključivo dobrobit cijele njemačke nacije. Mislim na "motive" za političko djelovanje. Uz to prirodno postoje utjecaji crkvenog, ekonomskog i općenito ljudskog karaktera koji se moraju adekvatno vrednovati i uzimati u obzir. Ali načelo mora biti i ostati da njemačka nacionalna država mora predstavljati samo Nijemce, i to u unutarnjoj i vanjskoj politici.

Naš nacionalni politički cilj je stoga:

1. Uspostavljanje zatvorene nacionalne države koja uključuje sve Nijemce.

2. Snažno zastupanje svih njemačkih interesa u inozemstvu.

Nacionalistička ideja

Preduvjet za buđenje ili, bolje rečeno, za ponovno buđenje snažne nacionalne svijesti je

uklanjanje svih Židova i ne-Nijemaca sa svih odgovornih položaja u javnom životu.

Odlučnu obrambenu borbu protiv invazije Židova u gotovo svim područjima našeg javnog života vodi s potpunom energijom samo nacionalsocijalizam. Borba protiv židovstva je svjesna borba za njemački duh i za njemačku slobodu.

Utjecaj i učinak Židova na njihove narode domaćine nipošto se ne može usporediti s odnosima moći i bitkama drugih naroda, već samo s borbom na život i smrt između zdravog tijela i smrtonosnih otrovnih klica koje su ga napale. Kada živi organizam napadnu otrovni bacili, pitanje je samo: ili će zdrava snaga tijela postati gospodar stranih uljeza - tada ih će izbaciti - ili više neće biti gospodar njima, tada će zbog njih umrijeti. Tako i za narode domaćine Židova diljem svijeta postoji samo ovo: ili izbaciti Židove iz nacionalnog tijela - ili umrijeti zbog Židova.

Upravo usporedba s ljudskim tijelom i klicama vrlo slikovito pokazuje koliko je pogrešno omiljeno zavaravajuće mišljenje da su se Židovi probili posvuda samo zbog svoje veće učinkovitosti te da je krajnje pogrešno i nepravedno napadati ih i progoniti zbog toga. Ne može se jednostavno reći da je bacil kolere također toliko jači i učinkovitiji od čovjeka i da je zato svladao zdravog čovjeka - ne,

[43] 'einig'
[44] 'Einheit'
[45] 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

To je otrov za čovjeka. I, upravo kao što se u ovoj borbi živog organizma protiv napadačkih otrova pojavljuju posebni simptomi trovanja popraćeni groznicom, grčevima, simptomima paralize itd., tako se i bitka nacija koje napadaju Židovi izražava u prilično sličnim simptomima bolesti - nemiri i uznemirenost u građanskom i političkom životu, snažne konvulzije u nacionalnom tijelu, previranja, teror, građanski rat koji se izmjenjuju s prilično tipičnim simptomima paralize, posebno u intelektualnim dijelovima nacija - u vladama. Tada postoji samo jedno pitanje, uspijevaju li nacionalno osviješteni krugovi koji prepoznaju neprijatelja upozoriti i prosvijetliti vlade ili formirati vladu i neutralizirati same Židove - tada lijek ulazi sa sigurnošću; ako u tome ne uspije, tada nacionalna smrt ulazi jednako sigurno. Nema trećeg puta. Privremena izolacija - da ostanemo kod medicinske slike - donosi samo prividne lijekove: prije ili kasnije bacili ponovno izbijaju u krvne žile tijela, kraj ove druge borbe tada je smrtonosan za pacijenta.

Odlučujuća za konačni uspjeh – kao i u životu općenito – je volja za moć. Bez te volje za moć – bez te volje za održavanjem nacije, nacija je bespomoćno predana propasti. Ono što doslovno ne propadne postaje rob, felah, ropac i sluga svežidovske svjetske sile.

To je bitka na život i smrt. Mnogi učinkoviti vojnici su krenuli - ali većina naših nacionalnih drugova još uvijek spava. Obrazovanje iznova i iznova, neumorno, je rješenje. Ono što ovo obrazovanje čini tako posebno teškim jest naivnost i mekoća Arijevaca upravo u tim vitalnim rasnim pitanjima.

Snažna rasna mješavina unutar našeg njemačkog naroda nesumnjivo je gotovo potpuno zakopala jasnu i visoku rasnu svijest kod previše ljudi, tako da je umjesto preciznog poznavanja rasnih zakona ostao samo neodređen osjećaj odbojnosti prema rasno stranim Židovima. Židov se sa svoje strane najstrože pridržavao svojih rasnih zakona više od dvije tisuće godina, jasno znajući izvanrednu važnost održavanja čistoće krvi za karakter i naciju.46

S druge strane, uspio je rasnu agitaciju predstaviti kao zastarjelu glupost, što mu je, s obzirom na rasnu mješavinu u Njemačkoj, nažalost bilo moguće s određenim prividom opravdanja. Umjesto da se židovski prezir prema rasnoj znanosti od strane Nijemaca suprotstavi s potpunom odlučnošću, zahtjevom: "Nijemče, čuvaj svoju krv čistom!", Nijemac je bio inferioran čak i na tom području u odnosu na psihogogijske vještine47 Židova. Stoljeće prosvjetiteljstva sa svojim humanitarnim idealima doista je Židovima donijelo oslobođenje od lanaca koje su naši preci u svojoj višoj mudrosti iskovali protiv zaraze židovskim duhom pljačke i lihvarenja, ali nama samo zbunjenost i nesigurnost o ovom temeljnom pitanju. Rečenicom: "Židovi su također ljudi" - rečenicom koju nitko nikada nije osporio i ne osporava - Židovima je odobren ulazak u građanska jednaka prava. Nacionalno-rasni otpor protiv židovskog stranog naroda potpuno drugačije intelektualne strukture time je uspavan, a borba protiv građanske emancipacije time je od početka osakaćena.

S ove platforme sada se dogodilo osvajanje cijelog našeg gospodarstva i, nedavno, javni život do sadašnje situacije neograničene vladavine Židova.

46 Usp. sveske Nacionalsocijalističke knjižnice o rasi i Židovima!

47 Umjetnost uvjeravanja.

Machine Translated by Google

Čitav niz svjedočanstava samih Židova otkriva da se osjećaju kao država unutar države, da se osjećaju čvršće vezanima za svoje rasne drugove u drugim zemljama nego za narode domaćine.

Iz ovog židovskog osjećaja bliske pripadnosti među narodima izravno proizlaze opasnosti za autohtone narode u području vanjskopolitičkih odnosa nacija u ratu i miru.

Međutim, isprva je pozornost Židova bila usmjerena na zahtjev za ekonomskim prednostima. Ovdje im je još jednom dobro došla njihova neograničena težnja za profitom, bez ikakvih društvenih osjećaja prema narodima domaćinima.

Kao izumitelji i nositelji modernog kreditnog sustava, ubrzo im je bilo lako podvrgnuti pod svoj utjecaj cjelokupno financijsko gospodarstvo država, a putem banaka i burzi i većim dijelom i privatni sektor.

Odavde, dakle nakon stvaranja svog financijskog položaja, Židovstvo je pružilo prste i prema intelektualno-kulturnim proizvodima nacije; ovdje su im u pomoć priskočili njihov energični duh, njihova oštra pamet, njihovo kritičko razumijevanje – karakteristike koje se često mogu činiti kao očite prednosti ozbiljnog, teškog, prizemljenog arijskog duha.

Ali u stvarnosti, to je bio samo lopovski instinkt, njihov nedostatak savjesti i beskrupuloznost - što je već najavljeno u njihovim vjerskim doktrinama. Za Židova, prema doktrinama Schulchan Arucha48, imovina nežidova je kao imovina bez gospodara - tu je da bi je Židov mogao prisvojiti! Židov je stavio sva sredstva bankarske i burzovne tehnike u svoju službu. Anonimizacija - depersonalizacija našeg gospodarstva kroz burzovno-tržišni oblik dioničkog društva - do određene je mjere odvojila kapital od rada, dioničar u najrjeđim slučajevima zna nešto o svojoj tvornici, ima samo jednostrani interes za profitabilnost svog novca.

kada ga je uložio u obliku dionica. Ovaj fenomen mora se spomenuti na ovom mjestu jer s ovom depersonalizacijom našeg gospodarstva ide ruku pod ruku i njegova degradacija. Poduzetnik i proizvođač koji je izgradio svoje poduzeće od nule, koji poznaje zahtjeve svojih kupaca, koji još uvijek ima staru poslovnu čast i smatra svojom dužnošću proizvesti solidan, dobar, trajan proizvod koji odgovara stvarnim potrebama gospodarstva, ovaj doista solidan poduzetnik nešto je toliko fundamentalno drugačije od modernog velikog dioničara koji, s čisto kapitalističkim posjedovanjem velikog paketa dionica, poznaje samo jedan interes, a to je težiti što većem povratu. Proizvode li se u poduzećima dobri i jeftini predmeti, stvaraju li se općenito proizvodne vrijednosti dioničkim društvom ili, kao u slučaju kreditnih društava (banaka) općenito, ne stvaraju se nikakve vrijednosti, krajnje je ravnodušno za kapitalista - dioničara. To ima za daljnju posljedicu da je proizvodnja manje orijentirana na potrebe, da je, puno radije, potrebno poticati samo prividnu potrebu kroz ogromno oglašavanje. Ranije je kodeksom časti poduzetnika bilo potpuno zabranjeno hvaliti vlastite proizvode; onaj tko je to činio bio je tržničar, a takvo tržničarsko hvaljenje robe solidni su poslovni ljudi smatrali nepoštenom konkurencijom. Židovski trgovac, međutim, upravo je takve tržničarske poslove vodio s potpunom upornošću, u čemu su mu njegova umijeća uvjeravanja bila korisna. Danas se umjesto dosadnog židovskog tržničara pojavila židovska reklama.

48 Schulchan Aruch je najautoritativniji židovski zakonik, a sastavio ga je 1563. u sjevernoj Palestini Josef Karo.

Machine Translated by Google

U području znanosti dogodio se sličan razvoj, posebno u području ekonomske znanosti – takozvane nacionalne ekonomije. Postupno se zadatak nacionalne ekonomije više nije smatrao istraživanjem nacionalnih ekonomskih legitimiteta i nužnosti te izvođenjem smjernica za ekonomsko vodstvo iz rezultata istraživanja, već se sve više provodio samo opis situacije bez istraživanja jesu li uočeni ekonomski fenomeni i oblici također dobri, prikladni i primjenjivi na stvarne potrebe nacionalnog gospodarstva. Na taj se način uspjelo, a danas uspijeva više nego ikad, nanijeti strašne štete gospodarstvu, a time i nacionalnoj zajednici – znanstveno promatrano – i to na nepromjenjiv način. U ovo područje posebno ulazi doktrina državne i privatne industrije kreditnih usluga, a posebno doktrina kamate. Ovim smo se pitanjem detaljno bavili na drugom mjestu, ovdje će možda biti dovoljno ukazati na činjenicu da je ono što danas nazivamo nacionalnim gospodarstvom u osnovi samo privatnokapitalistička uputa za osobno bogaćenje i dobro osmišljen pokušaj opravdanja lihvarske kapitalističke pljačke radne snage proizvodnih nacija.

Vrijedi napomenuti da među predavačima nacionalne ekonomije postoji vrlo velik postotak Židova.

Laiku je još upečatljiviji upad Židova u književni i umjetnički svijet polje.

Tko god promisli o našem današnjem kazalištu, bit će šokiran podlošću i cinizmom koji se tamo širi. To posebno vrijedi za moderni fenomen filma. Drama razvratnika i prostaka vlada našim pozornicama; subverzivnom i pametnom dijalektikom, dobrom Nijemcu se uči da su moral i etika, čast i savjesnost u osnovi čista glupost bez koje se može ići dalje. Ove napade na javnost prati židovska smetnja kazališnih agencija u kojoj znanje umjetnički nastrojenih obično odlučuje manje od zahvalnosti kazališnim i koncertnim agentima onih koji traže posao.

Ali potom je uslijedila široka manipulacija javnim mnijenjem putem dnevnog tiska. Gotovo sve velike novine postupno su prešle u židovsko vlasništvo.
Time je krug oko njemačkog naroda zatvoren. Ekonomskoj vladavini dodana je i intelektualna vladavina. Sve što je bilo štetno za židovske interese skrivano je i ušutkavano od javnosti koliko god je to bilo moguće; ako bi se ideje ili predstave ipak nametnule, tada bi započeo pravi lov na vještice, isprva pokušajem da se takvi napori učine smiješnima, a ako ni to nije pomoglo, morale su djelovati laži i iskrivljavanje, kao i osobno omalovažavanje. Pokušavalo se podmićivanje, prijetnje, a na kraju se nije prezalo ni od ekonomskog miniranja nezgodnog protivnika ili ukorivača, ili čak od njegovog ubojstva.

Ovo posljednje najstrašnije oružje općenito se nije koristilo, ili se samo rijetko, protiv privatnih osoba, jer gotovo nikada reakcija pravog prijatelja naroda bez političke ili državne pozicije moći nije postigla stupanj učinkovitosti prije nego što bi ga već slomila baraža laži i kleveta u javnim glasilima Židova.

U strankama se nezadovoljstvo masa raspirivalo ekstremnim pretjerivanjem, a rasplamsala se klasna mržnja protiv imućnih i njihovih navodnih zaštitnika, državne vlasti i vojske. Čak i ovdje – kao i svugdje u slučaju ovih napada na nacionalnu državu – Židovi su uglavnom agitirali i poticali. Treba se samo podsjetiti da je Karl Marx, osnivač marksističke doktrine klasne borbe, doista bio Židov (Mardochai

Machine Translated by Google

bilo mu je pravo ime). Njegov glasnik u Njemačkoj, Ferdinand Lassalle49, izvorno Feist Lasal, također je bio Židov.

U ratu i revoluciji tada je dovršeno židovsko djelo razaranja njemačke države. Knezovi su protjerani, časnicima su strgane epolete, dužnosnici su glađu bili prisiljeni pokoriti se kako bi mogli staviti na raspolaganje svoju radnu snagu - neophodnu čak i za socijalističko-visokokapitalističku državu moderne Njemačke. Na taj je način njemačka nacija razoružana, kastrirana, opljačkana od svojih vođa, razvlaštena i silovana, demoralizirana i oslabljena, dok su Židovi svugdje u javnom životu, u gospodarstvu i politici, u umjetnosti i kazalištu, prisvojili neupitnu hegemoniju.

Temelj njihove vladavine je njihovo ogromno bogatstvo.

Unatoč njihovom malom broju u odnosu na narode domaćine, uspjeli su sve važne položaje u javnom životu prenijeti u ruke svojih židovskih rasnih drugova ili Nijemaca blisko povezanih sa Židovima. No, ipak, uklanjanje Židova iz njemačkog nacionalnog tijela je sasvim moguće - tim više što je stvarna, vitalno važna proizvodna aktivnost u industriji i poljoprivredi, u profesijama i upravi, gotovo u potpunosti oslobođena Židova.

Uklanjanje Židova iz našeg nacionalnog tijela ne bi poremetilo poljoprivrednu proizvodnju – još nisam vidio nijednog Židova za plugom kako obrađuje brazdu – niti bi tvornice morale stati zbog nedostatka radnika – radna snaga će doista znati da nijedan Židov ne diže ugljen u teškom radu niti stoji u kovačnici – naša radna mjesta kovača i metalurga, stolara i postolara ne bi ostala osirećena – kuće ni na koji način ne bi morale ostati ruševine nakon protjerivanja Židova, statistike ne spominju ništa o židovskim zidarima i stolarima, krovopokrivačima ili staklarima. Ali čak ni u trgovini i prometu ne bi došlo do stagnacije da Židova više nema. U području prometnog sustava, država se do sada već na uzoran način brinula za osobni i teretni promet i, uostalom, tko je Židove vidio kao željezničke konduktere ili strojovođe –

ili kao kondukteri tramvaja, ili kao vagonari ili prometni radnici?

Ali čak i na području tipične sklonosti Židova trgovini i financijama, vojno-administrativne službe prije rata pokazale su da su bile sposobne provoditi pažljivu službu skladištenja i opskrbe, u samoj trgovini aktivno je stotine tisuća trgovačkih činovnika i njemačkih poduzetnika koji razumiju stvarne aspekte i potrebe trgovine, a u državnoj banci i poštanskoj banci posjedujemo institucije koje bi mogle činiti osnovu zdravog nacionalnog gospodarstva oslobođenog židovskog pljačkaškog gospodarstva.

Ako smo u ovom prilično kratkom pregledu vidjeli da Židovi ni na koji način ne predstavljaju nezamjenjivu funkciju u našem državnom i nacionalnom životu, da oni, s druge strane, na najbezobzirniji način zloupotrebljavaju svoju nadmoć na štetu svojih domaćina, onda kao očita i logična posljedica proizlazi zahtjev za protjerivanjem Židova iz naše nacije.
Samo onaj tko se zaveže njemačkoj nacionalnoj zajednici može biti državni državljanin50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825.-1864.) bio je njemačko-židovski socijalist koji je poznavao Marxa, iako ga je potonji smatrao oportunistom zbog njegove spremnosti na kompromis s konzervativnim Bismarckom. Marx stoga nije podržao Lassallea kada je potonji osnovao Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Opće njemačko radničko udruženje).
Udruženje) 1863. godine imalo je za cilj uglavnom postizanje općeg izravnog prava glasa.

50 Ova je odredba već bila uključena u drugi dio Nürnberških zakona od 15. rujna 1935., 'Zakon o državljanstvu Reicha', članak 2: "Građanin Reicha je samo onaj podanik koji je njemačke ili srodne krvi i koji svojim ponašanjem pokazuje da je i željan i sposoban vjerno služiti njemačkom narodu i Reichu." Potpuno odvajanje Židova od njemačkog društva proglašeno je u prvom dijelu tih zakona, 'Zakoni za zaštitu njemačke krvi i njemačke časti'.

Machine Translated by Google

Iz ovog osvrta na rasno pitanje prirodno i nužno slijede i druge posljedice zabrane imigracije istočnih Židova. Potpuno je nerazumijevanje židovskog pitanja ako se vjeruje da je dovoljno odbiti istočne Židove zabranom imigracije. Apsolutno je potrebno istovremeno podvrgnuti Židove, neprijateljski raspoložene prema našem narodu koji su se naselili među nama, pod zakon stranca. Istočni Židovi su, naravno, veliki rezervoar iz kojeg se Židovi stalno obnavljaju. Velika opasnost koju ova imigracija sama po sebi uključuje otkrivena je sa svom jasnoćom kroz iskustva posljednjih godina. U nekoliko godina ovi istočni Židovi uspjeli su, svim mogućim poslovnim trikovima i procvatom, doći do ogromnog bogatstva. Naše sudnice pune su prijevara koje provode takvi strani elementi. Država nema ni najmanji interes za imigraciju takvih ljudi koji se ni na koji način ne čine produktivno korisnima.

Ovaj stav nacionalsocijalističke države prema istočnim Židovima ne isključuje da čak i pripadnici drugih naroda koji su paraziti na nacionalnom tijelu mogu biti protjerani.

Rasprava o ovim pitanjima vodi nas sada do trećeg dijela državne politike Nacionalsocijalizam: do prava građanstva.

Pravo na državljanstvo

Pravo na državljanstvo mora se steći. U ovom načelu nacionalsocijalizam se znatno razlikuje od trenutno važećeg prava prema kojem svaki odrasli Nijemac stariji od 20 godina, muškog i ženskog spola, može ostvarivati prava državnog državljanstva. Slično tome, danas, prema Weimarskom ustavu, ta je mogućnost otvorena pripadnicima židovske rase. Slično tome, ovo državno članstvo može steći bilo koji stranac uz ispunjavanje nekoliko površnih formalnosti.

Weimarski ustav općenito ne razumije pojam državnog građanina, ali u članku 110 govori o članstvu u državi, a u članku 109 o jednakim pravima pred zakonom za sve članove države muškog i ženskog spola. Neodređenost ovog pojma prirodno isključuje zahtjev za moralnim i rasnim preduvjetima za stjecanje prava na državljanstvo. Nasuprot tome, članak 113. Ustava Reicha uzima pod posebnu zaštitu "dijelove nacije" (!) koji govore strane jezike; oni "ne smiju biti u nepovoljnom položaju u svom slobodnom tradicionalnom razvoju, posebno u korištenju materinjeg jezika u obrazovanju, kao i u unutarnjoj upravi i provođenju pravosuđa".

Ako se s ovim najopsežnijim razmatranjem stranih državljana usporedi praksa našeg Zakona za zaštitu Republike od vlastitih nacionalnih drugova, obveza predaje takozvanih ratnih zločinaca neprijatelju, uz sigurnost zajamčenu u članku 112. da "nijedan Nijemac strane vlade ne smije biti predan progonu ili kažnjavanju", i ako se jednom usporedi upravo ovaj posljednji članak sa zloglasnim presudama Francuza protiv Kruppa51 i njegovih direktora, možda je dovoljna referenca na činjenicu da je autor ovog ustava bio Židov Preuss52 da baci definitivno svjetlo na sve te događaje.

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870.-1950.) vodio je Friedrich Krupp AG od 1909. do 1941. U suradnji s Reichswehrom pod vodstvom Hansa von Seeckta (1866.-1936.), Krupp je poduzeo tajno naoružavanje Njemačke kršeći Versajski ugovor. Godine 1923., kada su Francuzi i Belgijanci okupirali Ruhrsku regiju, također su kaznili Kruppa zbog održavanja
veliki javni sprovod za trinaest radnika tvornice Krupp) u Essenu koje su Francuzi ustrijelili tijekom okupacije.

52 Hugo Preuß (1860.-1925.) bio je njemačko-židovski ministar unutarnjih poslova Weimarske Republike i odigrao je ključnu ulogu.
Prilikom donošenja Weimarskog ustava iz 1919.

Machine Translated by Google

Ne "sretnija budućnost Poljaka", kako je Betthmann-Hollweg53 rekao u jednom od svojih nesretnih parlamentarnih govora, niti poboljšanje položaja Židova u Rumunjskoj (prema Kuhlmannu)54 može biti vodeća ideja njemačke države, već samo dobrobit njemačkog naroda. Ta vodeća tema izražena je u nacionalnom i gospodarskom programu NSDAP-a (Program, str. 35) pod br. 7: "Prava i interesi Nijemaca prethode pravima i interesima pripadnika stranih naroda" i pod br. 6: "Tko nije Nijemac, može živjeti samo kao gost u Njemačkoj i podliježe zakonu o strancima".

Prema tome, pravo na državno državljanstvo mora se steći. Može se izgubiti i zbog nedostojnosti. To je pravo iz kojeg su Židovi u osnovi isključeni, iz kojeg mogu biti isključeni i pripadnici drugih naroda.

Unutarnji uvjet za podnositelja zahtjeva za njemačko državno državljanstvo je privrženost njemačkoj kulturi i zajednici. Tko se na taj način ne pridružuje njemačkoj naciji, tko se izjavljuje neprijateljem njemačke države, tko se osjeća čvršće vezanim za pripadnike drugih naroda nego za svoj narod, ne može dobiti nikakva prava njemačkog državnog državljanstva, jer doista ne želi imati nikakve veze s njemačkom zajednicom.

Čini se doista ludilom kada ljudi koji javno izjavljuju da ne poznaju domovinu zvanu Njemačka, kao što su to učinili Crispien55 i drugi, i dalje žele odlučivati o sudbini ove zemlje, kada kao predstavnici naroda, kao delegati, tvrde da i dalje uživaju posebne privilegije i kada i dalje uživaju zaštitu posebno strogih zakona (zaštitu republike) u slučaju da budu promaknuti iz ovog parlamenta na vladine položaje.

Nacionalsocijalistička njemačka država će upravo od takvih ljudi zahtijevati najstroži obračun, a članovi revolucionarnih vlada i parlamenata morat će retroaktivno preuzeti odgovornost za svoje postupke ili propuste. Zakoni koji će se razviti na temelju odgovornosti svih osoba koje sudjeluju u javnom životu stoga će morati imati retroaktivne ovlasti.

Ovdje se ne radi, kao u slučaju pogreške njemačke revolucije, o borbi za plaće gladnih "proletera" protiv sitih i nezasitnih kapitalista, dakle ne o zavođenju zdravih i ispravnih osjećaja radnih ljudi idejom klasne borbe, već se radi o moralnom zahtjevu da se prestane s neodgovornošću sadašnjih korisnika sadašnjeg parlamentarnog i vladinog sustava i da se oni koji su se neumjereno obogatili na potrebama naroda ili oni koji su pomagali u spletkama drugih krugova dovedu do zaslužene kazne.

Slogan: "Mali lupeži su obješeni; veliki su pušteni na slobodu" ne smije se dokazati točnim. Nacionalsocijalistička država će, naprotiv, prilikom određivanja kazne uzeti u obzir činjenicu da su mali lupeži zavedeni kao vrlo olakšavajuću okolnost, a s druge strane, velike kriminalce protiv njemačkog naroda privesti pravdi s potpunom strogošću zakona.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856.-1921.) bio je njemački kancelar od 1909. do 1917. Tijekom rata, Činilo se da Betthman-Hollweg favorizira umjereniju politiku od one koju su zagovarali vojni vođe.

54 Richard von Kuhlmann (1873.-1948.) bio je njemački državni tajnik za vanjske poslove od kolovoza 1917. do srpnja 1918. U svibnju 1918. pregovarao je o miru u Bukureštu s Rumunjskom.

55 Arthur Crispien (1875.-1946.) izabran je za socijaldemokratskog zastupnika u parlamentu 1920. godine, a 1922. postao je supredsjedatelj Sozialdemokratische Partei (SPD).

Machine Translated by Google

Pročišćavajući rad ovog državnog suda sada ni na koji način ne može stati na onima koji su prvi došli na vlast s revolucijom. Također će se morati usmjeriti na one pod carskom vladom koji su svojim nemarom omogućili ovaj njemački pad. Glavni odgovorni – Bethmann-Hollweg – doista je oduzet od svojih zemaljskih sudaca, isto vrijedi i za sljedećeg najkrivljeg – Erzbergera56, koji je, kao otac jadne parlamentarne revolucije iz srpnja 1917., ponovno probudio sve slabiju volju za pobjedom kod neprijatelja. Čak je i Eisner57

i Rathenau su uklonjeni s mjesta njihove aktivnosti uništavanja nacije, doduše na ilegalan način, ali prema željeznim zakonima povijesti. Ali mnogi od onih koji su organizacijom napada municijom u siječnju 1918. zabili bodež u leđa borbenoj vojsci još uvijek žive, i oni koji su govorom i pisanjem slomili volju za pobjedom, oni koji su propovijedali 'mir bez pobjednika i gubitnika', oni koji su zloupotrijebili nevolju naroda u ratu i revoluciji za vlastito neumjereno bogaćenje još uvijek žive i prihvaćaju to kao ispravno.

Svakako, takav nacionalni politički zahtjev će širiti strah i užas, a deseci tisuća će se bojati za svoje živote jer nisu čistog srca. Ali za nacionalsocijalizam s ovim zahtjevom za socijalnom pravdom stoji i pada pitanje sudbine njemačkog naroda, hoće li njemački narod pronaći svoj put do plemenite nacije ili će provesti bijedan život u degradaciji i korupciji kao felahinska nacija. Za nacionalsocijalistički pokret, njegov raisond'etre također je određen ovim pitanjem.

Pravo na državno državljanstvo stoga nije nešto što će biti stavljeno u kolijevku svakome rođenom u Njemačkoj; naprotiv, ovo pravo na državno državljanstvo u sebi uključuje i najviše moralne obveze prema državi i naciji. Međutim, poštivanje ove odgovornosti prema državi i naciji mora biti zaštićeno i mogućnošću da se to pravo ponovno izgubi u slučaju nedostojnosti.

S druge strane, stjecanje prava na državno državljanstvo neće biti čin milosrđa, već zahtjev koji može podnijeti svaki marljivi Nijemac koji se dokaže dostojnim njemačke zajednice i koji se zaveže njemačkoj rasnoj i povijesnoj zajednici.
Onaj tko je ispunio svoju vojnu i radnu obvezu, onaj tko je aktivan kao častan radnik u svojoj profesiji, ima pravo na stjecanje prava na državno državljanstvo.

Ali s ovim pravom državnog građanstva povezana je i obveza da se u svom radu ne zaboravi pogled na širu cjelinu, a također i da se u svojoj gospodarskoj aktivnosti uvijek bude svjestan činjenice da se svoj rad mora uklopiti u cjelinu, to jest, čak i uz punu slobodu u pojedinim područjima, aktivnost njemačkog državnog građanina ne smije biti usmjerena protiv dobrobiti cjeline.

56 Matthias Erzberger (1875.-1921.) bio je član Deutsche Zentrumspartei (Katoličke stranke centra) koji se smatrao Betthman-Hollwegovom desnom rukom. Tijekom rata, sredinom 1917., zalagao se za pregovore o okončanju rata i potkopavao povjerenje u njemačku vojsku. Erzberger je potpisao primirje kojim je okončan Prvi svjetski rat i, kao ministar financija Weimarske Republike, podržao je Versajski ugovor. Ubili su ga 1921. ultranacionalistički članovi 'Organizacije konzul' koju je osnovao zapovjednik Freikorpsa Hermann Ehrhardt (1881.-1971.).

57 Kurt Eisner (1867.-1919.) bio je njemački židovski socijalist koji je organizirao revoluciju koja je svrgnula Wittelsbachove. dinastije Bavarske u studenom 1918. Postao je republikanski premijer Bavarske i na Bernskoj konferenciji socijalista napao je umjerene socijaliste jer nisu priznali krivnju Njemačke za izazivanje Prvog svjetskog rata. U veljači 1919. ubio ga je nacionalist grof Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Nacionalno gospodarstvo

Zadatak nacionalnog gospodarstva je zadovoljavanje potražnje, a ne postizanje što većeg kamatnog prinosa na kreditni kapital.

Moglo bi se pomisliti da se ovo načelo podrazumijeva u svakom gospodarstvu, a ipak se nacionalsocijalističko gospodarstvo razlikuje od trenutnog kamatno-kapitalističkog gospodarstva upravo po ovom vodećem načelu. Nije tako lako za naivnog čovjeka zamisliti nacionalno gospodarstvo koje ne služi zadovoljavanju potražnje; a ipak sada mora biti jasno da je za trenutne gospodare gospodarstva - bankarski i burzovni kapital - zadovoljavanje potražnje u osnovi od vrlo male važnosti. Međunarodni kapital ima interes
u njemu samo ukoliko se to ispunjenje potražnje može iskoristiti na lihvarski kapitalistički način.

Ovdje zapravo imamo posla s dva fundamentalno različita stava prema ekonomiji. Jedini hitni zahtjev cijelog gospodarstva od strane cijelog stanovništva je, naravno, zadovoljavanje potrebe za hranom, zatim ispunjavanje potrebe za stanovanjem i odjećom, a tek onda se u asortimanu nalaze sve ostale svakodnevne potrepštine do viših umjetnosti i kulturnih užitaka. Između toga dolaze pomoćne usluge, cijeli prometni sustav i sve što je s njim povezano, trgovina i financijski sustav. Proizvodnja robe sa svoje strane ima u zdravom gospodarstvu najvrjedniji cilj pokrivanja potreba na najbolji mogući način putem plaćanja koje pokriva troškove proizvodnje i uključuje odgovarajući dohodak od rada za poduzetnika i odgovarajući udio u dobiti iz kojeg se mogu pokriti i neizbježni gubici te poboljšanja i obnove u poduzeću.

Pažnja pravednog poduzetnika nije usmjerena na postizanje neumjerene dobiti u pojedinačnim slučajevima, čak i kada bi sretni slučajevi to omogućili. Pravedni poduzetnik je potpuno svjestan svojih nacionalno-gospodarskih zadataka, uspostaviti proizvodnju na način da se potreba može pokriti uz najmanje troškove za korisnika, da istovremeno poduzeće raste i cvjeta, da troškovi proizvodnje postaju sve manji bez smanjenja plaća.

Možda najsvjetliji primjer takvog istinskog načina poduzetničkog razmišljanja je Ernst Abbe58, suosnivač i direktor tvornice Zeiss u Jeni. Ovaj je čovjek do visokog stupnja savršenstva razumio ovaj nacionalnoekonomski zadatak poduzetnika i nastojao ga ostvariti najbolje što je mogao.

Ali u tom pogledu, općenito nemamo razloga posebno se žaliti na naše poduzetnike prije rata. Ljudi poput Alfreda Kruppa59, Mannesmanna60, Wernera Siemensa61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 itd. osigurali su si čak i društveno počasno mjesto u povijesti njemačke industrije. Nisu svi bili vođeni jednostranom težnjom za profitom,

---

[58] Ernst Abbe (1840.-1905.) bio je fizičar i poduzetnik kojeg je zaposlio Carl Zeiss, osnivač tvrtke Jena. tvrtka Carl Zeiss AG koja je proizvodila optičke instrumente i sustave. Abbe je postao suvlasnik tvrtke.

59 Alfred Krupp (1812.-1887.) bio je sin Friedricha Kruppa (1787.-1826.), koji je 1811. godine osnovao tvrtku Krupp Cast Steel Company. Tijekom direktoriranja Alfreda Kruppa, tvrtka je postala vodeća tvrtka za proizvodnju oružja tog doba.

[60] Mannesmann je osnovan 1890. godine i izvorno je proizvodio bešavne čelične cijevi.

[61] Werner Siemens (1816.-1892.) bio je izumitelj i osnivač tvrtke Telegraphen-Bauanstalt 1847. godine. Danas Siemens AG je jedna od najvećih elektrotehnoloških tvrtki na svijetu.

[62] August Thyssen (1842.-1926.) osnovao je željezaru Thyssen-Foussol 1867. godine i preuzeo druge tvrtke teške industrije koje su se 1926. godine spojile u Vereinigte Stahlwerke, najveći rudarski i čelični kartel na svijetu prije Drugog svjetskog rata.

[63] Borsig je bila tvrtka za lokomotive koju je osnovao August Borsig (1804.-1854.) 1837. godine.

64 Krauss-Maffei je tvrtka za proizvodnju strojeva osnovana 1838. godine.

Machine Translated by Google

svi su ostali jednostavni i skromni za sebe, samo im je prosperitet njihovih djela bio zvijezda vodilja.

Doista, neumorna proizvodna i inventivna snaga njemačke industrije rezultirala je činjenicom da je ne samo gigantski porast stanovništva pronašao posao i kruh, već da su, unatoč rastu plaća, unatoč sveobuhvatnom poboljšanju životnog standarda svih slojeva stanovništva, najvažniji proizvodi mogli biti jeftiniji zahvaljujući stalno novim poboljšanjima i izumima. Njemački manualni radnik nikada ne bi smio zaboraviti da to duguje radnicima koji rade s intelektualnim sposobnostima.

I još nešto ovdje treba ponovno naglasiti sa svim naglaskom: da je temelj i preduvjet za ovaj visoki procvat njemačkog gospodarstva bio snažno vođen Bismarck Reich. Ta dva faktora, ujedinjena i stoga snažna politička situacija Njemačkog Reicha i neviđena marljivost njemačkih poduzetnika i radnika omogućili su da se zabilježi sveobuhvatno podizanje životnog standarda cijelog stanovništva, da se gigantski porast stanovništva Njemačke mogao nahraniti, odjenuti i smjestiti te da se emigracija iz Njemačke smanjila na beznačajan broj.

Broj njemačkih migracija u desetljećima nakon 1870. uključivao je samo zdravi višak njemačkog poduzetničkog i trgovačkog duha koji je strujao u svijet kao pioniri njemačke marljivosti i njemačke uspješnosti.

Uglavnom je cijelo nacionalno gospodarstvo Njemačkog Reicha ispunjavalo temeljne zahtjeve koje i mi postavljamo zdravom nacionalnom gospodarstvu.

Potražnja je bila u potpunosti zadovoljena. Ipak, čak i u to vrijeme pojavilo se duboko
štete u našem gospodarstvu koje su se izražavale na različite načine.

1. Naše državne financije zapadale su u sve veće dugove u isto vrijeme u kojem je njemački narod postajao sve bogatiji i moćniji, u kojem su proizvodi njemačke industrijske i trgovačke učinkovitosti osvajali prodajna tržišta svijeta, u vrijeme u kojem je naše unutarnje gospodarstvo koračalo od uspjeha do uspjeha, a medicinski i životni uvjeti postajali su sve bolji iz godine u godinu.

Naravno, nije dobar znak ako dugovi postaju sve veći. Takav fenomen uvijek ukazuje na činjenicu da nešto nije u redu. Jer doista se mora smatrati potpuno apsurdnim i besmislenim ako se država čiji građani uživaju u sve većem bogatstvu istovremeno ne nađe u stanju zdravih i procvatnih državnih financija. To mora biti još iznenađujuće kada su Njemačkom Reichu i saveznim državama izvanredno veliki prihodi pritjecali od njihovih željeznica, pošta i rudnika, kao i od državnih šuma itd., sasvim odvojeno od činjenice da su Reich i savezne države, na temelju svog financijskog suvereniteta, mogli polagati pravo na znatnu poreznu sposobnost svojih građana.

2. Daljnja duboko ukorijenjena ekonomska šteta bio je progresivni dug naših poljoprivrednih i urbanih nekretnina. Pokret zemljišne reforme koji je primijenjen protiv toga ispravno je prepoznao vrlo važan dio cijelog problema, a nažalost nije postigao potpunu učinkovitost.

3. Činjenica inflacije naše industrije putem svih vrsta kredita također je trebala ispuniti zebnjom oštroumne promatrače. Svakako, u vremenima rastućeg prosperiteta trgovačka i industrijska poduzeća olako shvaćaju prihvaćanje stranog novca i s njim povezane kamatne obveze, jer doista snažno povećane mogućnosti rada i prihoda dopuštaju podnošenje tih tereta.

Machine Translated by Google

Ali teško ako nastupe ekonomske krize! Tada se korištenje kredita vezanih uz kamate pokazuje u svoj svojoj ekonomskoj pogubnosti.

Oblik dioničkog društva koji se pojavio u tim godinama sa stvarnim odvajanjem kapitala od rada vezanog za njega, odnosno odvajanjem čisto kapitalističkih interesa za profitabilnost novca od strane vjerovnika od zdrave suradnje pojedinačnog poduzetnika i od potpunog poistovjećivanja njegovog postojanja s njegovim poduzećem, slično je posijao sjeme dubokih ekonomskih šteta.

4. Rastuća moć posredničkih institucija za novac, banaka, trebala je ispuniti časnog prijatelja nacije zabrinutošću. Od slugu gospodarstva, banke su postale neograničeni gospodari cijelog nacionalnog gospodarstva. Na značajan i značajan način, ova rastuća moć banaka ni na koji način nije bila popraćena istodobnim prosperitetom našeg nacionalnog gospodarstva, već, naprotiv, što je naše gospodarstvo postajalo žalosnije, to su se banke više uzdizale.

Ovdje ne želimo dublje ulaziti u taj razvoj, o tome će biti mnogo toga za reći u raspravi o čisto financijsko-monetarnoj ekonomiji. Spominjanje četverostrukog korijena velike nacionalne ekonomske štete kroz financijski i kreditni sustav bilo je od velike važnosti jer je upravo taj aspekt cijelog gospodarstva postao suprotnost istinskom nacionalnom gospodarstvu, naime jednostranom pljačkaškom gospodarstvu financijskih sila.

Onaj kome se slika tijela zaraženog parazitima ne nameće spontano mora biti vrlo zainteresiran za očuvanje postojećeg stanja ili ovisan o korisnicima ove eksploatatorske ekonomije. Nažalost, ovo posljednje je slučaj kod vrlo velikog broja ljudi. Zato se unutarnji otpor ovom modernom ekonomskom sustavu razbojničkih barona ne pojavljuje na odgovarajući način.

Posebno je loše što je čak i znanost, a posebno znanost, koja se mora poslušno baviti tim stvarima, još uvijek, uz nekoliko iznimaka (Othmar Spann65), pod utjecajem trenutnog interesnog kapitalističkog gospodarstva i ovisno o njemu. Današnje nacionalno gospodarstvo nije predvodnik prema istini i ispravnom znanju, već je postalo glasnogovornik nacionalnog ekonomskog kriminala.

Sve velike istine i mudrost svaki običan čovjek može razumjeti i promišljati u njihovim bitnim aspektima. S tim se ne smije miješati činjenica da prirodno nije tako jednostavno doći do takvog temeljnog znanja. Svakako, samo znanje, intuicija, je poput jarkog svjetla koje sja u duši vječno žednoj znanja. Međutim, težak je sljedeći rad razumijevanja koji mora naporno slagati ciglu po ciglu kako bi najpažljivijim odabirom materijala izgradio cijelu misaonu strukturu tako da gotovo djelo svima izgleda samo po sebi očito.

U takvim slučajevima nema veće pohvale nego kada čovjek povremeno sam dođe do takvih misli. Tako sam primio, dok sam radio na ovom djelu (ljeto 1923.),

65 Othmar Spann (1878.-1950.) bio je austrijski antisocijalistički ekonomist i sociolog pod utjecajem ekonomskih teorija Adama Mullera (1779.-1829.) – koji se protivio materijalističkoj liberalnoj ekonomiji Adama Smitha. Bio je profesor na Sveučilištu u Beču od 1919. do 1938., kada su mu nacionalsocijalisti zabranili profesorsko mjesto nakon... Anschluss (aneksija) Austrije. Iako je Spann simpatizirao nacionalističku orijentaciju NSDAP-a, njegovi stavovi o korporatističkoj državi nisu u potpunosti podržani od strane nacionalsocijalista.

Machine Translated by Google

izvrstan rad sada već starijeg čovjeka, austrijskog inženjera W. Schobera66, u kojem je već prije 30 godina s neviđenom jasnoćom predviđen cijeli katastrofalni razvoj austrijske financijske i kreditne situacije.

Schober je ukazao na činjenicu da samo potpuno odstupanje od fundamentalno lažnih nacionalnih ekonomskih doktrina može zaustaviti katastrofalan razvoj nacionalnog gospodarstva – nažalost bez i najmanjeg uspjeha.

Glavni razlog ležao je u to vrijeme u činjenici da su se Schoberovi prijatelji iz Kršćansko-socijalističke stranke, nakon početnog oduševljenog slaganja, okrenuli od njega s lijenim izgovorima: "Vrijeme još nije zrelo", ali u stvarnosti, zato što to nije odgovaralo kršćanskim visokim financijama.

Banka je odavno prestala biti pouzdani posrednik između štednog kapitala i potraživanja gospodarstva te obrtnog kapitala. Danas velike banke imaju svoje direktore i delegate koji sjede u svim dioničkim društvima. Ništa se ne može dogoditi bez znanja banke. I kakav interes banka sada ima u gospodarstvu? Njezin je jedini interes da kapital donosi što veću dobit; na koji način joj je to sasvim svejedno. Ne vidi svoj zadatak u oplodnji gospodarstva kroz zajmove novca po najpovoljnijim kamatnim stopama upravo kada nacionalno gospodarstvo prijete krize najgore vrste - to bi, međutim, bio njezin najviši zadatak -; velike banke puno radije istupaju upravo u to vrijeme s kreditnim paketima i kreditnim obavijestima kada proizvodnoj industriji najhitnije treba anticipatorni kredit za svoj rad.

Nadalje se može razmotriti sljedeće: Koju potrebu pokrivaju banke? – Netko će reći: potrebu za novcem. Naravno. Ali kako i pod kojim uvjetima? Pekar, postolar, vlasnik tvornice, poduzetnik doista pokrivaju stvarnu potrebu za hranom, odjećom itd., a za to dobivaju ekvivalentnu vrijednost, cijenu, u novcu ili putem transfera novca.
Time je potreba pokrivena, a vlasnik tvornice itd. ponovno ima obrtni kapital za kupnju, isplatu plaća i daljnju proizvodnju. Ovdje vidimo da se ekonomski krug zatvara. Proizvođač pokriva potrebu korisnika, novac ispunjava svoju pravu zadaću kao posrednik u razmjeni i ponovno gnoji gospodarstvo u rukama proizvođača.

Sasvim je drugačije u slučaju poslovanja s posuđivanjem novca. Prvo, ni za jednu banku ne postoji obveza davanja svoje robe – novca – kao što takva obveza postoji, na primjer, za svakog trgovca. Stoga može osigurati da daje novac samo onima koji su joj naklonjeni. Nadalje, banka u najvećem broju slučajeva zahtijeva vrijednosne papire koji daleko premašuju vrijednost zajma, te zahtijeva dužničku potvrdu prema kojoj se dužnik mora obvezati na otplatu duga sa svime što ima i što će zaraditi. Drugim riječima, protiv isplate novca banka u svoju domenu moći uvlači imovinu koja je daleko veća od posuđenog iznosa; također dopušta izdavanje dužničke potvrde koja izlaže prihode dužnika njenom posjedu. Ali to nije dovoljno: za ovaj dvostruko, i mnogo puta, osiguran zajam novca, banka dopušta da joj se plati još više u obliku kamata koje s vremenom postaju ogromne. Dakle, ovdje imamo posla s postupkom koji, ekonomski gledano, uopće nije produktivna izvedba, povratna isplata – zalog, dužnička potvrda – daje se odmah, a osim toga dužnik mora pristati na još jednu kontinuiranu isplatu koja za nekoliko godina premašuje vrijednost primljenog novca, bez založnog davatelja

66 Wenzel Schober (1846.-1928.) bio je austrijski željeznički inženjer koji je – poput bečkog profesora Josefa Schlesingera (1830.-1901.) – u svojim ekonomskim spisima identificirao ovisnost o židovskim međunarodnim financijama kao glavni uzrok ekonomskih problema Austrije. Njegova glavna djela uključuju Die Noth und ihre Ursachen, 3 sveska, Beč, 1880.-82., i Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

postati slobodan ili se dug rješava. Takvo financijsko poslovanje je prirodno nacionalno ekonomski apsurdno, to je čisto lihvarenje.

Pravi smisao kredita, vjerovanja u veću ekonomsku učinkovitost drugoga, jest doista to da vlasnik ušteđenog novca ne vidi da je u poziciji da sam koristi svoj novac na profitabilan način, stoga se obraća nekome kome može vjerovati da mu može povjeriti taj novac i tko mu nudi jamstvo da će mu na zahtjev vratiti svoju ušteđevinu u potpunosti i nesmanjenu. Ako zajam jača dužnika u njegovoj ekonomskoj radnoj sposobnosti da bi mogao ostvariti znatno veću dobit, to se može smatrati činom pravednosti ili zahvalnosti ako dužnik vjerovniku, osim povrata novca, da i određeni udio svoje dobiti. Ova koncepcija privatnog monetarnog i kreditnog gospodarstva vlada cijelim srednjim vijekom, činila je srž crkvene doktrine o kamatama. Zahtjev za kamatama smatrao se lihvarstvom. Danas je kamata koju je Crkva smatrala lihvarstvom postala doista aksiom cijelog našeg gospodarstva - nacionalnoekonomski osjećaj kredita postao je nacionalnoekonomska besmislica. Svakako, za bogatog čovjeka takva je doktrina izvor trajnog bogaćenja bez napora. Ne zato što je zlato – kako bi se htjelo činiti – doista sila koja iz sebe proizvodi novac, nadljudski fenomen koji, oslobođen zemaljskih zakona propadljivosti, sve neprolazno i zauvijek prisiljava pod svoju čaroliju, već zato što se u modernoj financijskoj i međunarodnoj ekonomiji osjeća jednostavno kao zakon da svaka vrsta financijskog posjeda u sebi nosi pravo na kamatu, do određene mjere urođenu novcu, je li to najmonstruoznije preokretanje odnosa između rada i novca prihvaćeno kao zakon, kao nešto što se ne može dodirnuti, kao nešto za što znanost koja se time bavi mora iznijeti mnoštvo opravdanih razloga.

Samo na taj način bilo je moguće skrenuti cijelo nacionalno gospodarstvo s njegove jedine i prirodne zadaće pokrivanja potreba i time stvaranja posla i hrane za sve te ga zloupotrijebiti prvenstveno kao instrument za osobno bogaćenje vlasnika bankarskog i burzovnog kapitala.

Sada je omiljeni trik političke borbe protiv našeg pokreta da se ovo naše protivljenje visokokapitalističkom iskorištavanju našeg nacionalnog gospodarstva i naša borba za nacionalno gospodarstvo koje zadovoljava zahtjeve socijalne pravde prikazuje kao suprotnost između vlasništva i drugih oblika posjeda, da se naš zahtjev "Javni interes ispred vlastitog interesa" osuđuje kao komunistički. Protiv toga bismo trebali stalno ukazivati na članak 8 nacionalnog i gospodarskog programa (Program, str. 35):

Nacionalsocijalizam u osnovi priznaje privatno vlasništvo i stavlja ga pod vladina zaštita".

Međutim, zadatak zakonodavstva bit će postaviti granice u pogledu gomilanje neumjerenog bogatstva u rukama pojedinaca na štetu cjeline.

Pozitivno i za samo gospodarstvo proizlazi, kao zahtjev za cijelo gospodarstvo i njegove zadatke u duhu nacionalsocijalizma, zahtjev br. 10 "Nacionalnog i gospodarskog programa": Svi Nijemci čine radnu zajednicu za promicanje zajedničkog blagostanja i kulture njemačkog naroda.

Odavde pak proizlazi moralni zahtjev da svaki Nijemac mora raditi intelektualno i fizički prema svojim snagama, ali da taj njegov rad mora biti uključen u cjelinu.

Naglašavam da je ovo moralni zahtjev. Stoga se ne radi o uspostavljanju prisilni rad kakav je uveden u Sovjetskoj Rusiji. Nešto sasvim drugačije je

Machine Translated by Google

uvođenje godine obveznog rada koju smo mi zahtijevali za svakog Nijemca prije stjecanja punih državnih prava.

Opet je sasvim drugačije to što je naš glavni cilj upravo osiguranje bezbrižne starosti za sve nacionalne drugove koji su marljivo radili u mladosti i zrelim godinama.
Upravo u slučaju nacionalnog gospodarstva koje nije neprestano pod krvoprolićem kamatnih i nametnutih obveza prema kreditnom kapitalu, lako će se, i mora i može, postići da ono podijeli velike viškove na način da se svim nacionalnim drugovima osigura odgovarajuća i adekvatna starosna mirovina - slična mirovinskoj plaći dužnosnika - nakon navršene određene dobi ili u slučaju preranog invaliditeta za rad.

Ovaj društveno-politički zahtjev ovdje iznosim jer ispunjenje ovog zadatka pripada uspješnosti cijelog nacionalnog gospodarstva, jer je to točka koja ne samo da je u stanju stalno govoriti radniku u najširem smislu riječi: Moraš raditi!, već i zato što, iza radne prisile, uspostavlja nešto utješno i pomirujuće - izglede sigurne starosti za svakoga tko je cijeli život obavljao svoju dužnost.

U okviru temeljnog priznanja privatnog vlasništva kao temelja našeg gospodarstva prirodno spada i činjenica da je svaki Nijemac zaštićen u svojoj slobodnoj mogućnosti zarađivanja za život i u slobodnom raspolaganju svojim prihodima od rada i stečenim bogatstvom (br. 11 "Nacionalnog i gospodarskog programa"). Ograničavanje ovog osnovnog prava dopušteno je samo zakonom, pri čemu treba slijediti smjernicu da se samo takav rad smatra radom koji nije usmjeren protiv interesa zajednice. Lančana trgovina i profiterstvo također nedvojbeno uzrokuju mnogo rada; slično tome, provalnik će često proliti više kapi znoja u svom "radu" nego zidar u gradnji kuće, ali takav "rad" je doista usmjeren samo na jednostrano osobno bogaćenje na štetu i trošak drugih. Takav "rad" je stoga općenito štetan i stoga se mora kazniti svom strogoćom.

Takva izričita odluka nipošto nije suvišna jer je iz pravne prakse prečesto, i u zastrašujućoj mjeri, očito koliko se stvari tamo označava kao pošten rad. Postoji i cijeli niz aktivnosti koje su vrlo blizu granične crte, gdje je teško reći da se taj rad još uvijek usklađuje "s cjelinom".

U svakom slučaju, moraju se stvoriti pravni alati kako bi se suzbile sve te aktivnosti ili pothvati koji su usmjereni protiv nacionalnog zdravlja na fizički ili intelektualni način. Isto vrijedi i za iskorištavanje patnje stanovništva putem profiterstva i lihvarenja.

Za takve gamadi koje su neprijateljski raspoložene prema naciji zahtijevamo smrtnu kaznu. Financijski Kazna ili čak zatvor neučinkoviti su protiv takvih beskrupuloznih ljudi.

Ukratko, stoga će ekonomska politika nacionalsocijalizma raditi na uklanjanju u osnovi lažne koncentracije ekonomije na profitabilnost i stoga će vratiti poštovanje jedinom ispravnom i razumnom zadatku nacionalne ekonomije: zadovoljavanju potražnje.

To ni na koji način ne isključuje prihod i profit za trgovca, vlasnika tvornice i poštene poslovne ljude; naprotiv, ni na koji način ne bi se smjele stvarati poteškoće opravdanoj težnji za zaradom sve dok je ta težnja sadržana u okviru javnih interesa.

Stoga se radi o pročišćavajućem djelovanju, a zatim o održavanju njemačkog gospodarstva koje je besprijekorno i u pogledu svojih oblika i u pogledu svojih performansi. Pod time treba razumjeti ono što zahtijeva br. 12 "Nacionalnog i gospodarskog programa": Zdrava kombinacija velikih, srednjih i malih poduzeća u svim područjima gospodarskog života, pa tako i u poljoprivredi, ostaje zagarantirana.

Machine Translated by Google

Time je također dan temeljni stav nacionalsocijalizma prema različitim društvenim porecima.

Nacionalsocijalizam će svim sredstvima podržavati i promicati poljoprivrednike kao temelj snažne nacije i prehrane stanovništva.

Ako točka 17. Programa sadrži klauzulu koja predviđa slobodno oduzimanje vlasništva u posebnim okolnostima, time se mislilo samo, kako je Adolf Hitler proglasio 13. travnja 1928., na "stvaranje pravnih mogućnosti oduzimanja, ako je potrebno, zemljišta koje je stečeno na nezakonit način ili kojim se nije upravljalo u skladu s gledištem dobrobiti naroda. To je stoga usmjereno uglavnom protiv židovskih tvrtki za špekulaciju zemljištem". Ova je klauzula stoga bila osmišljena samo za zaštitu domaćeg stanovništva.

Nacionalsocijalizmu je posebno drag prosperitet i neovisnost zdrave komercijalne i trgovačke srednje klase.

Čak i u oblicima proizvodnje takozvane teške industrije, s gledišta nacionalsocijalizma, nema ništa bitno čemu bi se moglo prigovoriti. Upravo je ta velika industrija sve racionalizirala na primjeran način, odnosno nije izbjegla nikakve troškove kako bi donijela bolje i jednostavnije metode proizvodnje. Sadašnja preopterećenost poduzeća –

ciljanje na komunizaciju – s prekomjernim brojem ljudi koji su zapravo nepotrebni (ovdje uglavnom mislimo na nužnost održavanja vlastitih poreznih i osiguravajućih službenika itd.) prirodno djeluje izravno protiv napora nacionalizacije industrije.

Na kraju ovih ekonomsko-političkih zadataka nacionalsocijalizma stoji još jedan ogroman organizacijski poduhvat: "Uvođenje godine radne službe za svakog Nijemca".

Čak i ovdje je duboko moralni princip taj koji nameće ovaj zahtjev – dužnost.

Tko želi ostvariti prava državnog državljanstva, morao je služiti državi, morao je dokazati svoju dužnost i odanost svojoj državi djelom, i to bez naknade, odnosno bez mogućnosti bogaćenja, baš kao što vojnik služi svojoj domovini.

U ideji obveznog radnog služenja naziremo potpuno dopunsku ideju ideji univerzalnog vojnog roka.

Koliko god bismo željeli smatrati mogućim znatno smanjiti obuku za učinkovite vojnike u usporedbi s ranijim dvogodišnjim i trogodišnjim razdobljem služenja, toliko smatramo nužnim i preporučljivim da svaki mladi Nijemac bude upoznat s jednom ili više komercijalnih aktivnosti u kojima može služiti državi.

Svijest o dužnosti u pogledu kvalitete rada toliko je patila pod vlašću stroja i pod još razornijom doktrinom klasnog neprijateljstva radnika prema poduzetnicima da se podučavanje u ovom području pod strogim državnim vodstvom prema jedinstvenim načelima čini potpuno neophodnim. Upravo će poduzetnici, u dobrom smislu, pozdraviti takvu instituciju i neće je ni na koji način smatrati konkurencijom. Takva radna vojska ne može biti konkurencija već zato što, prema iskustvu, svaka produktivna gospodarska aktivnost države mora biti pretjerano opterećena njezinim službenim aparatom, jer zapošljavanje i osposobljavanje mlade neiskusne radne snage troši previše njezine učinkovitosti.

S druge strane, zadatak ove godine radnog staža bit će bolje upoznati mlade ljude u modelnim državnim poduzećima sa svim tehnološkim napretkom. Trebali bi, ako

Machine Translated by Google

moguće, pokriti stvarne potrebe radne snage i nacionalnih drugova koji služe u vojsci.

Dakle, državna konkurencija s ostatkom nacionalnog gospodarstva ne dolazi u obzir, ona bi najviše mogla djelovati u određenim područjima kao regulator cijena s tržišnim cijenama koje slobodnim obrtnicima i poduzetnicima još uvijek ostavljaju širok prostor za razumnu dobit.

Nije zadatak ovog manifesta ići dalje u detalje. Ipak, moraju se ukratko skicirati i osvijetliti, jer znamo da će ispravno rješenje ovog pitanja biti od ogromne koristi za oporavak našeg ekonomskog morala, neovisno o koristi koju će cijelo gospodarstvo imati od činjenice da će se ideja dužnosti prema radu probuditi kao moralna dužnost prema naciji.

Što se tiče položaja države-građanina u odnosu na nacionalno gospodarstvo
Bismarck je jednom izjavio:

"Ne živimo da bismo bili sretni, već da bismo ispunjavali svoju dužnost."

Ovo moralno načelo leži i u osnovi našeg stava prema državi i
gospodarstvo.

Machine Translated by Google

Nacionalna financijska reforma – Novac i kredit u Nacionalsocijalistička država

'Vladavina interesa.'

Zahtjev za prekid ropstva kamata revolucionarno je nov u političkom programu. Sama ta činjenica bila bi dovoljna da najširi krugovi iznesu najžešći otpor nacionalsocijalizmu.

Daleko najveći dio protivnika čine oni koji su doista sve izgubili kroz sadašnju kamatnu kapitalističku ekonomiju i koji, odgojeni u tim idejama, još uvijek strahuju od gubitka već izgubljenih privilegija. Ova opozicija doista nema nikakav poticaj, jer upravo nedostatak bilo kakvog unutarnjeg poticaja karakterističan je za krug zarobljen u idealu kapitalne mirovine.

Daljnja skupina su oni koji su ovisni o kreditima ili barem vjeruju da jesu.
Ova skupina se naravno ne boji zapravo ukidanja obveze plaćanja kamata, već da neće dobiti više obrtnog kapitala ako sve ne ostane kao prije.

Druga skupina su divni nacionalni ekonomisti za koje je protivljenje problemu oslobođenja od kamata je alfa i omega njihove nacionalne ekonomske mudrosti.

Daljnja skupina su zlonamjerni koji doista nisu boljeg gledišta, ali koji se, iz osobnih ili stranačkih taktičkih razloga, bore protiv ovog osnovnog zahtjeva nacionalsocijalizma lažnim tvrdnjama i iskrivljenim prikazima.

Da krugovi međunarodnih financija koji primjenjuju pravilo interesa upravo na
Zbog ovog zahtjeva, naši najnepomirljiviji i najljući neprijatelji su samorazumljivi.

Uz izuzetak zlonamjerne i profesionalno zainteresirane opozicije, glavni razlozi za neprijateljski i nepovjerljiv stav su - neznanje i intelektualna lijenost, glupost.

Ovdje imamo posla s prilično moćnim protivnicima, s protivnicima među kojima propada svaki sustav koji se pokuša nametnuti, koji se povlače poput meduza pred pritiskom uvjerljivih objašnjenja, ali se odmah nakon popuštanja pritiska vraćaju starim načinima razmišljanja.

Dakle, što se podrazumijeva pod "kamatnim ropstvom"? Pod kamatnim ropstvom treba shvatiti dug države i naroda vezan za kamate prema nadnacionalnim financijskim silama. Ovdje se, dakle, radi o novom obliku ropstva, ropstvu vladavini financija. Ovo ropstvo je strašnije i okrutnije od bilo kojeg oblika vladavine ikada pod vlašću apsolutnih prinčeva, jer se provodi na neosoban način, bez ikakvog ljudskog osjećaja, opsjednuto samo nezasitnim instinktom za širenjem i uvećavanjem, s pohlepom za moći bez usporedbe.

Uobičajeni izraz za postojanje ovog pravila je: "Novac pokreće svijet".
Ali ovdje se novac koristi samo kao simbol ovladavanja financijskom moći. Sam novac, metalne i papirnate valute, sam po sebi prirodno nije ni dobar ni loš i ne vrši nikakvu vrstu vladavine. Novac kao valuta neophodan je za razmjenu roba i usluga. Zato su svi pokušaji rješavanja vladavine financijskih sila samo s obzirom na novac od početka pogrešni i osuđeni na neučinkovitost, jer se u slučaju ove vladavine zapravo ne bavimo pitanjem uskog monetarnog sustava, već pitanjima moći.

Novac kao instrument moći sam po sebi, kao što je spomenuto, nije ni dobar ni loš, ovisi samo o njegovoj upotrebi. Činjenica da se može koristiti i ubilački, odnosno zloupotrijebiti, ne znači...

Machine Translated by Google

ni na koji način neutralizirati njegove beskrajno raznolike i nezamjenjive korisne mogućnosti upotrebe. Čak i novac, primijenjen na koristan način, ima blagotvoran učinak na nacionalno gospodarstvo. Novac se ne smatra pogrešno nazvanim krvlju u nacionalnom gospodarskom tijelu. Sve dok novac ostaje vjeran svojoj zadaći kao sredstvo razmjene, sve dok se primljeni ili zarađeni novac ponovno usmjerava natrag u gospodarstvo, ne može imati nikakav štetan utjecaj na nacionalno gospodarstvo.

Sada se pojavljuje jedan faktor: to je želja za korištenjem novca kao metode štednje. Ta je želja sama po sebi potpuno opravdana, naprotiv, samo je iskreno poželjno da se smisao štednje ponovno dostojno poštuje ako – da, ako – štednja uopće bude moguća u današnjim okolnostima. Trajna, prijeteća devalvacija našeg njemačkog novca kroz neodgovornu državnu financijsku politiku doista čini štednju glupošću, jer nakon nekoliko tjedana ili dana vrijednost novca može pasti na djelić svoje ranije vrijednosti. Stoga, ako novac treba ispuniti svoju ulogu kao novac za štednju, mora biti stabilne vrijednosti.

Budući da njemački novac, iz razloga koje ćemo tek morati istražiti, trenutno nema stabilnu vrijednost i također ne može imati stabilnu vrijednost, njemački štediša u svakom nestabilnom razdoblju traži takav novac stabilne vrijednosti. Takav novac stabilne vrijednosti su takozvane plemenite valute, dolari, švicarski franci i nizozemski guldeni, novac skandinavskih naroda itd., kao i metalni novac od plemenitih metala.

Ali sada se nacionalnoekonomska zadaća novca kao obrtnog kapitala gospodarstva suprotstavlja toj želji za akumulacijom stabilnog novca. Da bismo razumjeli ovo pitanje u cijeloj njegovoj dubini, moramo se pridržavati činjenice da novac prema svojoj biti nije i ne bi trebao biti ništa drugo nego "znak obavljenog rada". Uobičajeno objašnjenje: 'Novac je sredstvo razmjene' nipošto nije lažno, ali ne iscrpljuje pitanje. Zadaća je novca, i to njegova najvažnija, posredovati u razmjeni dobara. Ali tu zadaću ispunjavaju i druge stvari poput vrećica čaja Kineza, školjki crnaca itd. Najdublja bit novca koji danas dijeli država, kao i novčanih surogata, jest da su oni žetoni - moglo bi se reći i vaučeri - nekog rada koji obavljaju druge osobe. Pod "obavljenim radom" moramo sasvim sveobuhvatno shvatiti svaki ekonomski proizvod, dakle i sirovine, jer čak i one imaju komercijalnu ili prodajnu vrijednost samo ako su iskopane i ako su donesene na tržište. Kako bi se olakšala ta razmjena dobara među sobom, zapravo kako bi se to uopće omogućilo u kompliciranom gospodarstvu, morao se izumiti način razmjene koji bi izravno omogućio da proizvođač samo jedne robe može zadovoljiti svoje mnogostruke potrebe putem ovog načina razmjene, koji je imao opću valjanost. Postolar izrađuje cipele i čizme iz godine u godinu - ali mu treba kruh, meso, mlijeko, jaja, treba mu odjeća i tako dalje. Pekaru, od kojeg postolar kupuje kruh, možda će doista trebati jedan ili dva para čizama godišnje, ali ne može se cijelu godinu platiti za sav kruh koji svi jedu samo čizmama, doduše mora platiti i svom mlinaru i dobavljaču drva za ogrjev za brašno i gorivo, ali ni oni ne mogu koristiti više čizama jer sami već dobivaju čizme i cipele od drugog postolara.

Ali pekar ne može prirodno platiti mlinaru za brašno vlastitim proizvodima, pekar mora peći kruh za zajednicu. Drugim riječima: čista ekonomija razmjene je potpuno nemoguća u razvijenom nacionalnom gospodarstvu s opsežnom podjelom rada. Posrednik u razmjeni
je stoga neophodan. U najopćenitijem obliku, ovaj posrednik u razmjeni mora biti općepriznati, od strane države zaštićeni zapis o proizvodnji nacionalnog gospodarstva; također se mora moći nešto kupiti s tim zapisima i svatko mora biti obvezan dati svoje komercijalne proizvode za ovaj novac za razmjenu.

Machine Translated by Google

Na primjer, također je pogrešno reći da je novac zapis obavljenog rada.
Svakako, ovaj novac se prihvaća kao obavljeni rad, ali ne zato što je njime već završen ekonomski ciklus, već zato što je taj novac doista zapis svake od mnogih obavljenih radnih aktivnosti – zapisa kojima svatko može zadovoljiti svoje potrebe za životnim potrepštinama i drugim potrebama. Tek kada je ta potreba pokrivena i novac se vrati u gospodarstvo, osnovni ciklus novca je završen. Ali ako novac ostane ležati kao gomilani ili ušteđeni novac u jednoj ruci, tada se izvršava samo pola razmjene, samo pola ciklusa. Novac još nije ispunio svoju svrhu, naprotiv, povučen je s cilja zbog kojeg je izmišljen i zbog kojeg postoji. Moramo temeljno izjaviti da je ovaj prekid nacionalnog ekonomskog zadatka novca, iz nacionalnih ekonomskih i nacionalno-političkih razloga, nedopustiv. Očito je da svaki primljeni financijski iznos ne mora biti odmah isplaćen, da financijsko tržište mora biti tako obilno opskrbljeno novcem da svaka privatna osoba može sklopiti svoje ekonomske aranžmane na način da za sebe sačuva iznose za pokrivanje svojih mjesečnih potreba ili iznose za veće jednokratne godišnje usluge, već se mora proglasiti potpuno nedopustivim u nacionalnom gospodarstvu da se valuta koju država izdaje za dobrobit zajednice povlači iz javnog optjecaja kao gomilani novac.

Financijskom sustavu stoga odgovara i dužnost trošenja, odnosno dužnost
vratiti stečeni novac u opticaj.

Ovdje se također može prilično oštro navesti da štednja time ni na koji način nije onemogućena. Štednja, ispravno shvaćena, ni na koji način nije pohlepno i škrto gomilanje novca, već – ako se želi upotrijebiti omiljena kombinacija ideje štednje s dječjom pomoći –

, To je stvaranje i stjecanje dobara, kupnja ili gradnja male kuće, kupnja vrijednih predmeta, zbirki, knjiga, slika, kućanskih predmeta, širenje i poboljšanje poslovnog prostora, povećanje zaliha itd., a to je daleko bolja "ušteda" od gomilanja zlata.

Upravo smo mi Nijemci morali proći edukaciju o svjetonazoru najvećeg stila o ovom pitanju. Ova ispravna "štednja" koja je upravo opisana najbolje se nagradila, lažna usmjerena na novac gorko je osvećena.

Taj nepogrešivo ispravan osjećaj naroda, čak i za te stvari, sasvim točno se odrazio u sagama i bajkama. Nagomilani novac pretvara se u bezvrijednu grudu ili nestaje ili donosi beskrajnu nesreću. S druge strane, uvijek i svugdje, onaj tko je svojom marljivošću "nešto postigao" - a pod tim zdravim rasuđivanjem uvijek podrazumijeva cvjetajuće privatno gospodarstvo, bilo trgovačko, komercijalno ili industrijsko -

stekao je poštovanje i uvažavanje. Takav razvoj bogatstva je neosporan, nije usmjeren protiv duha novca, on je, kao uspješan član cjelokupnog gospodarstva, društven u najboljem smislu.

Nakon ovih kratkih, ali nužnih, jer bitnih, zapažanja o financijskom sustavu, vratimo se na polazište našeg pitanja: "Što podrazumijevamo pod ropstvom kamata?"

Ako se, zbog zadržavanja novca u rukama ljudi koji nisu svjesni nacionalnog ekonomskog zadatka novca, ili još više u rukama onih koji žele koristiti prikupljeni novac kao instrument moći, pojavi zastoj, novac koji ostaje u optjecaju postaje oskudniji, javlja se novčana kriza. Ali oni koji posjeduju novac i dalje, na nacionalno ekonomski zdrav način, ne vraćaju svoj novac u optjecaj jer su sa svoje strane zadovoljili trajne potrebe i izgradili kuće ili kupili druge...

Machine Translated by Google

komercijalnih ili industrijskih proizvoda. Stoga ne oduzimaju poduzetniku ili vlasniku tvornice, kojem je obrtni kapital za održavanje poduzeća definitivno potreban, njegove proizvode, već mu daju novac koji su nezakonito zadržali, u nacionalnom ekonomskom smislu, uz posebnu pristojbu – uz kamate. Nacionalno-ekonomski pritisak

počinje.

Odnos proizvodnje robe – proizvođača – nacionalnog gospodarskog radnika prema novcu odjednom se preokreće naglavačke. Novac koji je, prema svojoj biti i izumu, trebao služiti gospodarstvu, iznenada se oslobodio i vrši pritisak na proizvodnju robe. Počinje financijska vladavina. Svakako, privatno gospodarstvo je sretno što barem na ovaj način može održavati svoja poduzeća, jer se osjeća obveznim služiti proizvodnji nacionalnog gospodarstva. Gomilač novca iz ovog osjećaja nacionalne ekonomske dužnosti nacionalnog gospodarskog radnika izvlači dvostruku korist: prvo, sastavlja dužničku potvrdu – dakle pravni naslov – prema kojem je dužnik cijelim svojim bogatstvom odgovoran za nesmanjenu otplatu posuđenih iznosa, u većini slučajeva drugi određeni predmeti bogatstva su sasvim posebno založeni, a drugo, dužnik se mora dodatno obvezati na kontinuiranu dodatnu uplatu koju nazivamo kamatama.

Zajamčeni kredit stoga se ne daje iz razloga koji bi odgovarali doslovnom smislu riječi kredit, odnosno povjerenju u veću ekonomsku učinkovitost i kapacitet učinka, već isključivo s namjerom iskorištavanja potrebe ekonomskog poduzetnika da bez ikakvog napora pribavi dio svog dohotka od rada. Kredit se također ne daje radi poticanja proizvodnje, već isključivo radi toga da se posjedovanje novca učini "profitabilnim". Za koja se poduzeća kredit koristi u osnovi je potpuno svejedno za vjerovnika; ako je zainteresiran za to, to se događa samo kako bi se uvjerio da je njegov novac siguran i, prije svega, da je i efektivno kamatonosan.

Općenito gledano, kreditni sustav koji posreduju banke danas je izgrađen na način da je kapitalist, vlasnik novca i kredita, uglavnom potpuno odvojen od rada. On nema nikakav odnos osobne prirode prema različitim granama proizvodnje u kojima "pušta svoj novac da radi", kako glasi omiljeni obmanjujući izraz. Što dioničar zna o "Girmesu", "Pögeu", "Weseru", "Riebeck Montanu", "Otaviju", "Salitreri", "Steaui Romani"67, što on zna što se proizvodi u tim tvornicama? On nema nikakvog interesa za to, ima samo jednostrani interes rastu li ili padaju dionice i koliko su visoke dividende koje donosi njegov kapital. Također je potpuno svejedno služe li dionička društva ili drugi oblici kapitalističke aktivnosti (dioničko društvo, društvo s ograničenom odgovornošću, sindikat itd.) proizvodnji općenito. Glavna stvar, jedina odlučujuća stvar je - "profitabilnost". Dokaz za to je ogromna popularnost koju uživaju bankarske dionice. Velike banke, kao i svaka kreditna institucija, općenito ne obavljaju nikakav produktivni rad u smislu proizvodnje robe. Ovdje, u sustavu velikih banaka, ideja kamate - to jest, mogućnost prenošenja gigantskog dijela prihoda od produktivnog rada u posjed pukog vlasnika novca, i doista, za potonjeg, potpuno bez napora - slavi prave orgije. Danas gotovo više nema poduzeća koje nije na neki način ovisno o banci, koje se ne vodi u čisto kamatno-kapitalističkom obliku. Cijeli nacionalni gospodarski rad ovisi o bankarskom i burzovnom kapitalu i vezan je za njega kamatom.

67 Girmes je tekstilna tvrtka koju je osnovao Johannes Girmes (1854.-1912.); Weser je bila brodograditeljska tvrtka, Riebeck-Montan rudarska tvrtka, Otavi rudarska i željeznička tvrtka, Salitrera čileanska tvrtka za proizvodnju šalitre, a Steaua Romana rumunjska je tvrtka za rafiniranje nafte.

Machine Translated by Google

Gospodari banaka – visoke financije – time su i gospodari proizvodnje. O njima ovisi hoće li se rad zaustaviti ili će tržište biti preplavljeno ogromnom količinom smeća. Za organizirani privatni sektor, zadovoljavanje potražnje je potpuno sporedna stvar.

U slučaju ovog kamatno-kapitalističkog ekonomskog oblika modernog kreditnog sustava imamo posla s najpotpunijim nacionalnim ekonomskim nemoralom, s potpunim izopačenjem značenja financijskog i kreditnog sustava od sluge gospodarstva do položaja apsolutnog gospodara gospodarstva.

Kreativni i produktivni rad postao je rob, a lukavo grabežljivi, vječno pokretni židovski duh lihvarenja vlada svijetom. Iznuda moguća samo stvaranjem umjetnog izvanrednog stanja putem nacionalnog ekonomski nelegitimnog zadržavanja novca. A to se danas smatra pravednim, pravom kojeg se nitko ne usuđuje dirnuti jer ga dovodi u sukob sa svjetskom vladajućom moći krupnog kreditnog kapitala.

Robstvo interesa je usavršeno!

Usavršen je činjenicom da su zavodljive vještine mobilnog duha uspjele vezati čak i državu, zadanu zaštitnicu financijskog sustava, za kamatno ropstvo tako da i ona, svezanih ruku, priznaje međunarodni kapital kao svog gospodara i dopušta sebi da bude skrenuta sa svoje stvarne zadaće zaštitnika nacionalnog gospodarstva u položaj ovršitelja, utjerivača kamata za krupni kreditni kapital.

Machine Translated by Google

Nacionalno financijsko gospodarstvo

Sada je naš poseban zadatak pratiti taj razvoj nacionalnog financijskog gospodarstva.

Čak i ovdje će biti ispravan način krenuti od utvrđivanja činjenica kakve su danas.

Izvanredan fenomen u nacionalnom životu nacija zapadnog kulturnog kruga je ogroman dug svih država. Bilo da su pobjednici ili poraženi, sve nose gigantski teret duga u svojim nacionalnim gospodarstvima teško pogođenim ratom.

Najznačajnije statističko djelo Britanskog Carstva je Državni godišnjak; ovaj službeni nacionalni godišnjak daje pojedinim državama precizan pregled stanja njihovih javnih dugova itd.

Prema njemu, dug Engleske – odnosno engleske radničke klase – prema međunarodnom kapitalu – 31. ožujka 1930. iznosio je 7.596.000.000 funti sterlinga s godišnjom otplatom kamata od oko 350 milijuna funti sterlinga. Sasvim je korisno pretvoriti taj iznos u njemačke marke, budući da se na taj način najbolje vidi da se u ovom pitanju kamata radi o međunarodnom pitanju najšireg opsega.

Francuska duguje svojim unutarnjim i stranim kamatnim vjerovnicima oko 279 milijardi zlatnih franaka.

Sjedinjene Američke Države, blagoslovljena zemlja dolara, imaju javni dug
teret od oko 16 milijardi dolara.

U Kanadi, Australiji, Indiji, Italiji, Čehoslovačkoj, Poljskoj, svugdje nalazimo istu jadnu sliku beznadnog duga država, a time i naroda, prema međunarodnom kapitalu. Svugdje se nacionalni život vrti oko jednog pitanja: Kako plaćamo kamate na naše kredite, odnosno na naše dugove prema međunarodnim financijama, prema krupnom kreditnom kapitalu?

Ministarstva financija u svim državama neumorno su zauzeta pronalaženjem novih poreznih izvora, parlamenti mjesecima savjetuju o novim poreznim zakonima, ali svaki otpor je uzaludan. Pred veličanstvom međunarodnog lihvarskog kapitala i njegovim ovlaštenim "legalnim" potraživanjima na isplatu kamata, parlamenti i vlade se iznova i iznova ruše i tlače svoje narode neviđenim poreznim opterećenjima, umjesto da se usude stati na kraj ovoj ogromnoj međunarodnoj prijevari glatkim "Ne".

Nepravda je postala zakon, gospodar rob.

Kako stvari stoje u našoj jadnoj domovini, doživljavamo svakodnevno i svakog sata.

Nasilno i snažno uzdigao se mladi njemački radni div nakon što je krvlju i željezom postigao nacionalno jedinstvo. Njegov neumoran rad, njegov kreativni duh donosili su uvijek nove izume. Njemački poduzetnički duh i smjelost osvojili su svjetska tržišta. S divljenjem i tjeskobom francuski i engleski kreditni kapital Rothschilda i ostalih bankovnih magnata, kao i trust kapital američkih financijskih ljudi, Kahna, Loeba, Speyera itd., smatrali su se najozbiljnije ugroženima u svojoj profitabilnosti. Vrijednost njemačke marke, odnosno kvaliteta i jeftinoća njemačkih proizvoda, nastavila je rasti, moglo se predvidjeti kada će marka dosegnuti vrijednost dolara dok Njemačka ne nadmaši englesku svjetsku trgovinu, vidjelo se kako su diljem svijeta njemačke prometne instalacije, njemačke obrazovne institucije, njemačke sanitarne organizacije, njemačke gradske uprave, njemačke vojne metode uzimane kao model, vidjelo se kako su diljem svijeta njemački inženjeri kao pioniri njemačke radne snage gradili željeznice, mostove i ulice. Ali sve je to značilo da je profitabilnost posuđenog kapitala...

Machine Translated by Google

diljem svijeta bio je ugrožen međunarodnim financijama. Tada su međunarodne financije odlučile, uz pomoć međunarodnog masonstva, opkoliti Njemačku i, koristeći sva sredstva laži i klevete, prikazati Njemačku kao neprijatelja svijeta. – Edward VII. bio je samo figura potisnuta naprijed u ovoj šahovskoj igri. Nacionalističke strasti bile su rasplamsane protiv Njemačke, kako u Engleskoj tako i u Francuskoj. Ukazivanje na političku predpovijest svjetskog rata ne pripada ovdje, ali je u svakom slučaju sigurno da je Njemačka, unatoč svojoj vojnoj snazi, bila izgubljena, jer se općenito ne može govoriti o političkoj protuigri protiv igre spletki sila Antante (usp. Rosenberg, Međunarodno masonstvo68).

Čak ni jedina skupina koja je još uvijek imala inozemni politički instinkt u Njemačkoj, Svenjemačka69, nije imala pojma da ta snažna borba između naoružanih nacija nije bila usmjerena na politički uspjeh, već je bila usmjerena na cilj financijskog podvrgavanja njemačkih radnika kamatnom ropstvu međunarodnog kapitala. Militaristička nadmoć Njemačke bila je naravno poseban cilj Francuske, uništenje njemačke mornarice poseban cilj Engleske, ali iznad oba ova imperijalistička cilja Francuske i Engleske uvijek je stajala težnja za svjetskom vladavinom međunarodnog kapitala.

Dok su se tako narodi međusobno rastrgali u divljoj borbi i krv najboljih tekla u potocima na bojnim poljima, židovstvo cijelog svijeta bilo je u pokretu. Za cijelu Judu došlo je vrijeme žetve.

Visoke financije financirale su svjetski rat; u svim narodima svijeta židovski pisari sjedili su u uredništvima međunarodnog tiska i lagali te poticali narode na sve nove međusobne napore. 26 država na taj je način uvedeno u rat protiv Centralnih sila. S istoka je struja istočnih Židova preplavila njemačke zemlje; oni su se probijali naprijed, cjenkali se, otimali i bogatili, zauzimali stanove u gradovima i stjecali sve što su mogli dobiti. U vojno-industrijskim tvrtkama, ovaj posao pljačke i lošeg upravljanja njemačkom radnom snagom vodili su pripadnici židovske rase, a Židovi su se nametnuli naprijed i na sve položaje u državi i gospodarstvu. Unutarnju demoralizaciju također su svjesno vodili Židovi, Haaseovi, Dittmannovi, Cohnovi, Luxemburgovi, Barthovi, zatim Parvus-Helphandovi, Eisnerovi, Levienovi, Gradnaueri70, uznemiravali su i huškali, podržavali ambiciozni ljudi, budale i moćni kriminalci protiv njemačkog naroda.

---

68 Alfred Rosenberg objavio je djelo pod naslovom Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), kao i Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) u seriji Nationsozialistische Bibliothek, sv.9.

69 Alldeutscher Verband bila je njemačka nacionalistička organizacija osnovana 1891. Tijekom Prvog svjetskog rata udruga je promicala njemačke ekspanzionističke ciljeve, a nakon rata podržavala je generala Ericha Ludendorffa (1865.-1937.) u njegovoj tvrdnji da je Njemačka izdana („zabodena nožem u leđa“) u ratu od strane socijalista i demokrata.

70 Hugo Haase (1863.-1919.) bio je židovski socijalist koji je 1911. postao predsjednik Socijaldemokratske stranke Njemačke (SPD), zajedno s njemačkim predsjednikom Augustom Bebelom. Izjavio je da je pacifist i organizirao je veliki antiratni skup u srpnju 1914. Wilhelm Dittmann (1874.-1954.) bio je istaknuti član SPD-a koji je osuđen na zatvorsku kaznu zbog sudjelovanja u štrajku radnika u berlinskoj tvornici naoružanja u veljači 1918. Tijekom i nakon Studene revolucije nakon završetka Prvog svjetskog rata, Dittmann je igrao aktivnu parlamentarnu ulogu kao član Nezavisne socijaldemokratske stranke Njemačke (USPD). Godine 1933., nakon Hitlerovog dolaska na vlast, Dittmann je pobjegao u Švicarsku. Oskar Cohn (1869.-1934.) bio je židovski političar koji je surađivao s Karlom Liebknechtom, osnivačem Spartakističke lige, i bio je odani cionist. Pobjegao je.
u Pariz 1933. Rosa Luxemburg (1871.-1919.) bila je židovska marksistica koja je, zajedno s Liebknechtom, osnovala Spartakističku ligu koja je na kraju postala Komunistička partija Njemačke (KPD). I Luxemburg i Liebknechta ubili su Freikorps 1919. Emil Barth (1879.-1941.) pridružio se USPD-u 1917. i bio je jedan od šest članova Vijeća narodnih zastupnika (Rat der Volksbeauftragten) osnovanog u studenom 1918. nakon pada njemačke monarhije (ostali članovi bili su Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann i Otto Landsberg iz SPD-a te Haase i Dittman iz USPD-a).

Alexander Parvus (rođen Israel Helfand) (1867.-1924.) bio je geto Židov iz Bjelorusije koji je odigrao ključnu ulogu u provedbi marksističke strategije "permanentne revolucije" kroz svoje razne međunarodne kontakte s Rosom Luxemburg, Lenjinom, Trockim i
Mladi Turci. Max Levien (1885.-1937.) bio je ruski židovski boljševik koji je postao njemački državljanin 1913. i član

Machine Translated by Google

Na taj se način njemačka nacija konačno srušila iznutra. Judina zvijezda uzdigla se krvavocrvena. Posljednja nacija koja se čvrsto oduprla međunarodnim financijama i njihovom vještičarstvu srušila se, bacila je oružje i poklonila se pred strašnim jarmom versajskog diktata. Krvareći iz tisuću rana, bez vođe, ne baš zbog protjerivanja knezova, jer su upravo oni potpuno zakazali kao pravi vođe, njemačka nacija je od strane svojih parlamenata i parlamentarnih vlada s kobnom presudom koja se uvijek može primijeniti u takvim vremenima, s frazom "Da se izbjegne gore", vođena u kamatno ropstvo kreditnog kapitala.

KPD-a (Komunističke partije Njemačke). U travnju 1919. Levien je osnovao Bavarsku Sovjetsku Republiku zajedno s još jednim ruskim židovskim članom KPD-a, Eugenom Levineom (1883.-1919.). No, ovaj 'sovjetski' eksperiment ugušio je predsjednik Friedrich Ebert, koji je zaposlio Freikorps za održavanje reda u Münchenu. Levinea su uhitili i pogubili Freikorpsi u svibnju 1919., ali Levien je pobjegao u Austriju i Sovjetski Savez, gdje je i on pogubljen 1937. tijekom Staljinove Veli
Georg Gradnauer (1866.-1946.) bio je židovski član SPD-a koji je služio kao prvi ministar-predsjednik Saske nakon ukidanja Kraljevine Saske. Kao umjereni socijalist, pokušao je ugušiti radikale u Leipzigu uz pomoć Freikorpsa, slijedeći primjer Eberta u Münchenu. To ga je koštalo izbora i bio je prisiljen dati ostavku 1920. godine.

Machine Translated by Google

Versajski diktat, Dawesov pakt i Youngov plan

Cilj svjetskog rata bio je postignut: Njemačka, najmarljivija i najučinkovitija nacija svijeta, uklonjena kao konkurent na svjetskom tržištu, vojno nadjačana, ostavljena bez vođe te zavedena i otrovana lažnim marksističkim doktrinama, moralno rasuta i zakopana pod planinom dugova koje više nikada ne može ukloniti sa sebe, već je morala zauvijek služiti kao rob interesa međunarodnog kapitala.

Prema londonskom planu otplate, Njemačka je morala priznati kamatu-
s dugom od 132 milijarde zlatnih maraka, a tom dugu su dodane i kamate.

Bilo bi smiješno da nije tako strašno ozbiljno i da neprijatelji to ne shvaćaju tako nemilosrdno, upravo suprotno svim klišeima pacifista, "ali neće biti tako loše", i "razumnost će pobijediti". Ne! Neće pobijediti! I međunarodne financije učinit će sve da Njemačku neprestano drže u ovom interesnom ropstvu. Samo se mi možemo osloboditi.

Duboka je tragedija njemačke nacije da, koliko god općenito bila učinkovita u svom uskom radnom krugu, odmah postaje nesigurna kada podigne pogled izvan granica svakodnevnog rada i stane pred velike svjetske događaje. Ovdje savjesni i precizni Nijemac gubi svaku mjeru, postaje vizionar i entuzijast. "Njemački profesor", koji postiže izvanredne stvari u svojoj specijalizaciji, postaje, suočen sa stvarima svijeta, objekt humorističnih novina, od zaboravljanja kišobrana do pretjerane razvučenosti ideologa; njemački časnik, uzdajući se u izvrsnu učinkovitost svojih trupa, sklon je podcijeniti duhovne nemjerljivosti političke prirode i moć ideja, te time dovesti u pitanje konačni uspjeh; njemački dužnosnik sklon je misliti o sebi kao o šefu stanovništva umjesto kao o slugi cjeline.

Dakle, vidimo u velikom i malom ovu katastrofalnu osobinu u njemačkom karakteru: Nijemci su stručnjaci i sanjari. Pojedinačno učinkovitiji i marljiviji u svim posebnim područjima od bilo kojeg naroda, čak potpuno sposobni postati entuzijastični za bilo koju veliku ideju i s herojskom hrabrošću dati svoj život za ideju, ali manje vješti u pronalaženju pravog rješenja unutar kruga međunarodnih ekonomskih i političkih pitanja.

Odraz takve temeljne karakterne osobine kod Nijemca na političkom polju je njegov toliko oplakivani nedostatak nacionalnog osjećaja i njegova politička nesposobnost. Prosječnom Nijemcu do određene mjere nedostaje osjećaj za velike narudžbe; stoga on uglavnom ne razumije da su te brojke duga zapravo njegova sudbina, da su te brojke, da je priznanje tog duga i spremnost i pokušaj plaćanja tog duga novcem i materijalnim dobrima osnovni razlog cijele očajne situacije njemačke nacije.
Mnogo manje, međutim, vidi da korisnici ove njemačke obveze plaćanja zapravo nisu druge nacije, već isključivo – međunarodne financije.

Međutim, za međunarodne financije otplata zajma ni na koji način nije važna, već samo trajna obveza plaćanja kamata. To i samo to je razlog zašto su međunarodne financije, koje su činile Versajski diktat u njegovim financijskim dijelovima, od početka postavile osnovni iznos tako fantastično visoko da se o otplati nikada ne može ni razmišljati, ali čak i u slučaju eventualnog smanjenja osnovnog iznosa (u svakom slučaju samo uz istovremeno povećanje kamatne stope), Njemačka će trajno biti držana u kamatnom ropstvu.

Machine Translated by Google

Nametanje ove vladavine kamata nad našim siromašnim, vrijednim ljudima bio je konačni cilj svjetskog rata, to je bio cilj visokih financija i taj je cilj u potpunosti postignut.

Relevantne klauzule Versajskog diktata su toliko strašne, toliko jasno pokazuju svu ozbiljnost i destruktivnu tvrdoću ove vladavine kamata koja sve što imamo i za što radimo predaje u ruke međunarodnih financija, da ih u nastavku navodim u odlomcima:

> Čl. 231. Savezničke i pridružene vlade izjavljuju, a Njemačka priznaje (!), da su Njemačka i njezini saveznici, kao začetnici (!), odgovorni za sve gubitke i štete koje su savezničke i pridružene vlade i njihovi članovi pretrpjeli kao posljedicu rata koji im je nametnut napadom Njemačke i njezinih saveznika.

Iako se u članku 232. prilično cinično priznaje „da njemačka sredstva nisu dovoljna za osiguranje potpune restitucije svih tih gubitaka i šteta“, ipak se zahtijeva obveza „da se svi ti gubici i štete nadoknade“.

> Članak 233 kaže: "Opseg štete odredit će Komisija za reparacije."

> Članak 234. kaže: „Komisija za reparacije periodično će provjeravati platnu sposobnost Njemačke... Ali ne može se odrediti bilo kojeg iznosa bez odobrenja različitih vlada zastupljenih u Komisiji“.
>
> Članak 234 određuje: "Njemačka će platiti prije utvrđivanja konačnog iznosa odštetnog zahtjeva ... 20 milijardi maraka u zlatu (u zlatu, robi, brodovima, vrijednosnim papirima ili na druge načine)"
>
> Njemačka će osim toga izdati obveznice navedene u članku 12c Priloga II.

A sada dolazi, lijepo spremljeno i pri kraju ovog Aneksa II, članka 12c u Odjeljku VIII takozvanog Versajskog mirovnog ugovora, financijsko-političko davljenje Njemačke. Ovaj članak 12 u svojim najvažnijim točkama kaže sljedeće:

> Komisija ima sve ovlasti i vrši sve ovlasti koje su joj zajamčene ovim ugovorom.
>
> Komisija, općenito, ima najopsežnije ovlasti nadzora i provedbe u pogledu pitanja odštete. Mora se pridržavati sljedećih uvjeta i odredbi:
>
> a) Svaki dio ukupnog iznosa utvrđenih potraživanja koji nije plaćen u zlatu, brodovima, vrijednosnim papirima ili robi ili na drugi način mora osigurati Njemačka pod uvjetima koje odredi Komisija prijenosom odgovarajućeg iznosa u obveznice ili obveze bilo koje vrste kako bi se ostvarilo priznanje dugovanog iznosa.
>
> b) Komisija će periodično procjenjivati platnu sposobnost Njemačke i ispitivati njemački porezni sustav (!), tako da se, prvo, svi prihodi Njemačke, uključujući prihode određene za otplatu kamata i duga njezinih domaćih zajmova, po mogućnosti (!) koriste za plaćanje iznosa koje duguje na temelju naslova ili

Machine Translated by Google

reparacije, i drugo, kako bi se stekla sigurnost da je njemački porezni sustav točno (!) jednako opresivan kao i sustav bilo koje druge sile predstavljene u Komisiji.

Ovaj je odlomak đavolski usmjeren na trajno ugnjetavanje Njemačke, praktički sadrži mogućnost, s referencom na neku malu pljačkašku državu u kojoj su propisani neograničeni porezi, jednostavnog propisivanja nametanja istih poreza čak i u Njemačkoj. Ali istovremeno s brutalnom iskrenošću priznaje da bi čak i druge nacije trebale biti držane u istom dužničkom ropstvu. A sada dolazi zloglasni odlomak c.

c) Kako bi se olakšala i provela obnova gospodarskog života u savezničkim i pridruženim zemljama, Komisija će, kako je dogovoreno u članku 232, primiti prvu uplatu od Njemačke kao jamstvo i priznanje krivnje, koja se sastoji od obveznica isplativih imateljima u zlatu, oslobođenih svih poreza ili davanja bilo koje vrste (!) koje uvode ili mogu uvesti vlade Reicha ili njemačkih država. Ove obveznice daju se u obrocima (!) i to u tri obroka kako je određeno u nastavku: 1. 20 milijardi zlatnih maraka treba se isplatiti odmah. 2. 40 milijardi zlatnih maraka bit će dano u obveznicama koje će nositi kamatu uz dodatnu naknadu od 5% + 1% za amortizaciju od 1926. godine. 3. Pismena obveza plaćanja dodatnih 40 milijardi zlatnih maraka u obveznicama, s pokrićem od 5% kamate, bit će data odmah.

Ova klauzula je srž cijelog Versajskog diktata. Znamo da je London Ultimatum71 ne samo da je odredio manje plaćanja, već je, naprotiv, odredio cijeli iznos na 132 milijarde zlatnih maraka. Članak 16. zatim izričito navodi: "Od 1. svibnja 1921. njemačka vlada mora plaćati kamate na svoj dug". Kamatna stopa je postavljena na 5 posto.

Zatim slijedi članak 17. koji daje obrasce za svako kršenje:

Članak 17. Ako Njemačka zakasni s ispunjenjem bilo kojeg duga koji joj nameće prethodni odjeljak ugovora, Komisija će odmah obavijestiti svaku silu sudionicu o tom neizvršenju i istovremeno predložiti mjere koje treba poduzeti protiv njega.

A sada slijedi jedna od najskandaloznijih klauzula cijelog ugovora:

Čl. 18. Njemačka se obvezuje da mjere koje savezničke i pridružene sile smatraju opravdanima (a što ne bi bilo opravdano u očima neprijatelja?) u poduzimanju protiv namjernog (!) nepoštivanja Njemačke neće tumačiti kao neprijateljski tretman (!). Te mjere mogu se sastojati od zabrana uvoza i ekonomskih i financijskih sankcija te općenito (!) u svim mjerama (!) koje bi se dotičnim vladama mogle činiti kao da ih zahtijevaju okolnosti.

Ovom klauzulom se, naravno, otvaraju vrata i kapija svakom, čak i najbrutalnijem, teroru, a njemačka vlada je nadalje izričito potpisala da ne smije razmatrati čak ni

71 Nakon što je Međusaveznička komisija za reparacije u siječnju 1921. odredila iznos koji Njemačka mora platiti kao reparacije na 269 milijardi zlatnih maraka, britanski premijer David Lloyd-George predstavio je 5. svibnja 1921. njemačkom veleposlaniku u Londonu šestodnevni ultimatum prema kojem bi, ako Njemačka ne prizna otplatu 132 milijarde maraka (nešto drugačiji izračun od 269 milijardi iz siječnja), kao i ostale odredbe Versajskog ugovora, Saveznici okupirali Ruhrsku regiju.

Machine Translated by Google

najveće ugnjetavanje, ubojstvo Nijemaca, najbrutalnija protjerivanja, pljačka, uništavanje itd. "kao neprijateljski tretman"!

Ova pisana predaja njemačkog naroda okrutnom, osvetoljubivom, neumoljivom neprijatelju je, nadalje, predviđeno zauvijek, jer članak 23 kaže:

> Komisija će biti raspuštena kada Njemačka i njezini saveznici plate sve iznose koje duguje za provedbu ovog ugovora ili prema odlukama Komisije i kada svi ti iznosi ili njihovi ekvivalenti budu raspoređeni silama sudionicama.

To je vječno kamatno ropstvo Njemačke.

Možda će naši politički prijatelji i neprijatelji sada shvatiti što se mora shvatiti pod kamatnim ropstvom, možda će se shvatiti zašto je prekid ovog strašnog kamatnog ropstva u središtu naših zahtjeva. Možda će se shvatiti i zašto je u slučaju ovog zahtjeva riječ o međunarodnom pitanju od najveće važnosti. Za Njemačku je to jednostavno pitanje sudbine , a čak i za druge nacije to je najodlučnije pitanje za oporavak.

U usporedbi s ovim međunarodnim pitanjem, sva ostala pitanja tonu u ništavilo, jer bez prekida kamatnog ropstva uspon produktivnih nacija općenito nije moguć. Ako se započeto kamatno ropstvo održi, bog Mamon bi se popeo na prijestolje. Bog je mrtav, duše nacija umiru, ljudski nered ispunjava svijet kao kamatni robovi međunarodnih financija. Novac vlada svijetom.

Propisi Versajskog diktata bili su bitne točke koje je 1924. godine zamijenjen Dawesovim paktom. Sada, nakon straha od inflacije, daljnje pljačkanje Njemačke trebalo se nastaviti "na čvršćim temeljima". Visoke financije omogućile su izdavanje svih vrsta jamstava, među kojima se kao najznačajnija i najdalekosežnija treba spomenuti denacionalizaciju Reichsbanke i Reich željeznica. Unatoč svim proročanstvima o "srebrnom oblaku", njemačko gospodarstvo nastavilo se urušavati, nemogućnost plaćanja prema Dawesovom paktu konačno su shvatili čak i slijepo bijesni sadisti provedbe. Youngov plan stupio je na snagu umjesto Dawesovog pakta. Trebao je donijeti "olakšanja". Sada je došao kraj.

dođi.

O užasima Dawesovog pakta. Svezak 7 Nacionalsocijalističke knjižnice (cijena 1,80 maraka) daje najpreciznije informacije, koje sadrže ponovni ispis izvornog teksta zajedno s opsežnim kritičkim komentarom. Svezak 13 ove serije bavi se glavnim točkama Youngovog plana.

Machine Translated by Google

Kreditna ekonomija

„Ako državi treba novac, mora ga posuditi od onih svojih građana koji ga imaju više nego što sami mogu koristiti. Naravno, mora platiti kamate za povrat tog novca, inače ga neće dobiti, doista već ima dovoljno poteškoća s otplatom svojih zajmova."

Ovu je formulaciju upotrijebio bivši socijalistički ministar dr. David72 sa mnom u raspravi u Berlinu. Namjerno sam je ovdje stavio jer ona na primjeran način odražava interes kapitalističkog načina mišljenja našeg doba; činjenica da je on bio od svega marksist daje cjelini posebnu privlačnost.

Sada znam iz stotina rasprava i predavanja da je gornja formulacija toliko u potpunosti izvedena iz sadašnjeg kamatno-kapitalističkog svijeta ideja da bi gotovo nitko ne osjetio lažnost ovog objašnjenja kamatno-dužničke ekonomije države, a kamoli pronašao točan odgovor na njega.

To ima vrlo jednostavan psihološki razlog, naime da se gore navedeno objašnjenje odnosi na pokrivanje novčanih potreba privatnog čovjeka unutar okvira kamatno-kapitalističkog oblika gospodarstva.

Za pojedinačnog privatnog čovjeka, kao i za privatno gospodarstvo općenito, istinita je rečenica: "Ako nekome treba novac, mora ga posuditi uz kamatu od onih koji posjeduju više novca nego što ga sami mogu koristiti".

Ali doista moramo izbjegavati odgovaranje na pitanja nacionalnog financijskog gospodarstva s privatno-kapitalističkog gledišta, već s državničkog. Mislim da bi doista bila velika nesreća kada bi se ovaj privatno-ekonomski način razmišljanja jednostavno bez pogovora prenio na nacionalno gospodarstvo.

Država sa svojim instrumentima moći, svojom suverenom moći, doista se ne smije izjednačavati s bilo kojim slučajnim privatnim čovjekom. Država posjeduje tri snažne mogućnosti putem kojih, na temelju svoje suverenosti, može pokriti svoje potrebe za izvršavanjem svojih zadataka. To su njezin suverenitet u službi, njezin suverenitet u kovanju novca i njezin financijski suverenitet.

Pod suverenitetom službe treba shvatiti suvereno pravo države da poziva svoje građane na besplatne usluge. Taj suverenitet države nad pojedincem otkriva se u svom najsnažnijem opsegu u obveznoj vojnoj službi, a još više u ratnoj službi. Suočeni sa zahtjevima koje država može postavljati svojim građanima u ratno vrijeme, svi privatni razlozi moraju se povući. Obitelj, profesija, posao i zarada, sve mora utihnuti kada država poziva svoje sinove pod zastavu. Ali država može pozvati svoje građane ne samo na ratnu službu, država ih može pozvati čak i na velike gospodarske pothvate, sjećamo se zakona o pomoćnoj službi koji je, međutim, nažalost, sasvim za razliku od vojne službe, predviđao visoku i sve veću naknadu za obavljene usluge tako da je ubrzo nastao duboki jaz između vojnika na fronti, koji su morali svakodnevno nuditi svoje živote za domovinu - bez naknade - i onih koji su bili zaposleni, u domovini, zaštićeni iza fronta, za visoku plaću. Usput, možemo se prisjetiti i snažnih učinaka drugih naroda koji su se temeljili na obvezama službe: prisjećamo se izgradnje Kineskog zida, opkoljavanja naših srednjovjekovnih gradova.

Stoga bi praktički bilo potpuno u nadležnosti države da

72 Eduard David (1863.-1930.) služio je kao ministar unutarnjih poslova u Weimarskoj Republici od lipnja do listopada 1919.

Machine Translated by Google

oživjeti i proširiti staru ručnu i timsku službu73 te s njima na taj način rješavati velike gospodarske zadatke za raspolaganje postojećim snagama.

Suverenitet države nad kovanjem novca drugi je izvor moći iz kojeg država može izravno pokriti svoje novčane potrebe. Nitko ne osporava pravo države da kuje kovanice ili izdaje blagajničke zapise, štoviše, osim toga država je, na temelju svog suvereniteta, proizvodila novac iz svih mogućih izvora. Od bakra, nikla, željeza, porculana, aluminija i, prije svega, od – papira. Trebam se samo prisjetiti vremena kada je naša vlada Reicha smatrala opravdanim izdavati dnevno 100.000.000.000.000 maraka i sve više novog papirnatog novca. Ovdje nećemo detaljnije ulaziti u pitanje je li to bilo ispravno i prihvatljivo, ovdje moramo samo reći da država zapravo može pokriti svoje potrebe na temelju svog suvereniteta nad kovanjem novca i da nije prisiljena "posuđivati novac uz kamate od onih svojih građana koji ga imaju više nego što sami mogu koristiti".

Financijski suverenitet ili porezni suverenitet države također nitko neće moći osporiti, a onaj tko bi to osporio i nastojao to praktično provesti kao pojedinac mogao bi osjetiti autoritet države u obliku ovršitelja. Financijski ili porezni suverenitet države, odnosno pravo države da poziva svoje građane na financijske usluge, jednako je očit i star kao i državne strukture. Ovaj oblik je ujedno i najprirodniji i najzdraviji, iako je u ovom području za naše vrijeme rezervirano pretvoriti razuman smisao oporezivanja u potpuni besmislicu i od poreznog sustava napraviti sredstvo za potpuno pljačkanje naroda u korist nadnacionalnih financijskih sila. Čak ni ovdje pitanje dopuštenosti poreza ne bi nas trebalo dalje zaokupljati, već samo činjenica da je država vrlo dobro sposobna pokriti svoje novčane potrebe putem poreza, dakle, opet, na način koji nije otvoren privatnom gospodarstvu, ali koji apsolutno uklanja od države potrebu da zadovolji svoje novčane potrebe usvajanjem obveze plaćanja kamata kapitalistima.

Svakako, država, kao i svaki privatni čovjek, ima prirodno daljnju mogućnost pokrivanja svojih potreba zaduživanjem. Ali to je već za privatnog čovjeka dvosjekli mač; za državu je, međutim, da se izrazim jednostavnim i dobrim njemačkim jezikom, to najgluplja stvar koju uopće može učiniti. Ali to nije samo najgluplja stvar, već je i potpuno kriminalno u odnosu na misiju države kao zaštitnice općih interesa.

Kreditna ekonomija država praktički je uništila države i predala ih u ruke međunarodnih financija, predala je bogatstvo nacija financijskim silama, a danas su državni krediti strašna pijavica od koje se nacije ne mogu osloboditi i kroz koju će bespomoćno propasti ako odlučno ne stanemo na kraj toj sablasti prekidom kamatnog ropstva.

Time smo usred polja nacionalne financijske politike, dakle u polju u kojem se prosječni Nijemac uopće ne osjeća kao kod kuće. Što bi sada trebalo učiniti sa svim tim mnogim i velikim brojevima? Prosječni građanin općenito ne čita proračunske rasprave i ima toliko religiozno poštovanje prema tajnim putovima i obmanjujućim načinima financijske umjetnosti da bi najradije bio potpuno pošteđen tih stvari. U podsvijesti, to je zasigurno povezano i s činjenicom da svaka osoba u sebi nosi tako slab osjećaj za porezni suverenitet države i nitko ne želi da ga se podsjeća na brojeve. Tek kada porezni papiri dolete u njegovu kuću, moderni čovjek primijeti da ga se te stvari zapravo znatno tiču i da je uvijek žrtva svake vrste lažne nacionalne financijske politike.

73 Poljoprivredne usluge, bilo ručne ili sa životinjama, koje su od poljoprivrednika zahtijevali njihovi gospodari u srednjem vijeku

Machine Translated by Google

Sada je iznimno značajno da pitanja nacionalne financijske politike u osnovi nisu nimalo tako neprozirna i tajanstvena kao što se na prvi pogled čine, štoviše, ona su u osnovi toliko jasna i jednostavna da ih svaki prosječni razum može shvatiti barem u njihovim općim crtama.

Stoga nisu potrebna velika ustavna objašnjenja da država vrlo dobro posjeduje opisane mogućnosti pokrivanja svojih novčanih potreba, jer svatko zna i iskusio je u vlastitom životu kakva je priroda službenog suvereniteta države, i svatko svakodnevno prima u ruke papirnate novčanice koje izdaje država, i nitko nije pošteđen poreza. Stoga bi bilo najprirodnije na svijetu kada bi država pokrivala svoje novčane potrebe isključivo na ova tri načina.

Međutim, za privatnog čovjeka ova tri puta nisu otvorena, jer ne bi mogao uspješno pozvati svog bližnjega na posao ili poreznu službu, niti bi bio siguran ako bi pokušao sam tiskati novac i pustiti ga u optjecaj. Za njega doista postoji samo način zaduživanja na kamate, ako već apsolutno misli da može postati sretan samo s tuđim novcem i ne može izbjeći zaduživanje.

Ali to što država općenito smatra ispravnim jedino sredstvo prihvaćanja zajmova s kamatama – dakle dugova, kada joj je potreban novac i danas primjenjuje svoja druga suverena prava samo na podmukao način kako bi naplatila nastale dugove od naroda, to su uvjeti za koje se uzalud traži razumno objašnjenje. Za to doista nema razumnog objašnjenja, već samo činjenica da je cijela naša misao, čak i u nacionalnim financijsko-političkim pitanjima, usmjerena ili korumpirana na privatnokapitalistički način. S takvim općim zagađenjem javnog mnijenja, takva naizgled logična objašnjenja za politiku zaduživanja države, kao što sam izvijestio, igraju veliku, čak i izuzetno važnu ulogu.

Židov se pokazao kao majstor psihogogije čak i u tim stvarima. U takvim je slučajevima uvijek vrlo teško ne govoriti odmah općenito o izravnoj korupciji odgovornih državnika, pretpostavka je očita, a ipak u većini slučajeva nije bilo korupcije, već samo nesigurnosti u pitanjima financijskog i kreditnog sustava, kratkovidnosti i samozadovoljstva koji su doveli do činjenice da su državne financijske uprave polako, ali sigurno upale u kreditni delirij iz kojeg do sada ne vide izlaz.

Ovom razvoju okolnosti na vrlo bitan način pridonijela je činjenica da se u početku financiranje velikih javnih radova poput izgradnje željeznica itd., koji su obećavali prihod, putem zajmova smatralo bezopasnim. Odlučeno je na sljedeći način: Iz prihoda željeznica ili plovnih putova kamate se mogu odmah pokriti, tada doista imamo cijene pod kontrolom. Vlastitim sredstvima država ne može odjednom izvući tako velike radove iz svoje blagajne, pa s radošću prihvaća ponuđenu kreditnu pomoć banaka. To vladi uklanja muke odobravanja novih poreza u državnom parlamentu, likvidna sredstva države se ne potražuju, a željeznice mogu lako platiti kamate iz viškova. Zavodljiva vještina zajmovnog kapitala, koji sam po sebi ne može ništa učiniti s novcem ako ne nađe nikoga tko mu ga oduzme i uz to mu plati kamate, uspjela je crno pretvoriti u bijelo i samu državu učiniti ubiračem kamata za privatni kapital.

Čak i najjednostavnija ekonomska refleksija vlade ili parlamenta svjesnog svoje odgovornosti trebala je dovesti do sljedećeg: Ako netko gradi željeznice stranim novcem i za to mora plaćati, iz godine u godinu, samo 5% kamata, sa svime što je s tim povezano, već za 20 godina vraća cijeli iznos odjednom, za 40...

Machine Translated by Google

već dva puta, a isti dug ostaje nepodmiren. Ovi izvanredni iznosi koji višestruko premašuju početne troškove ulaganja moraju se doista ponovno neizravno prikupiti od ljudi, cijelog stanovništva, koje mora platiti željezničke prijevozne tarife podignute upravo prema tim iznosima kamata. Jednokratna objava ljudima o velikoj željezničkoj pristojbi je, ili bi bila, bolja. Tada bi te pristojbe, naravno, bile prilično opresivne nekoliko godina, ali i ne zadugo, jer bi troškovi prijevoza i željeznice vrlo brzo postali doista imovina države bez duga koja bi joj kasnije osigurala velike godišnje prihode. Ali stara je priča da bi netko radije odsjekao psu rep malo po malo jer misli da bi to za njega bilo puno manje bolno. Naravno, istina je suprotno. Troškove ulaganja takvog nacionalnog pothvata doista mora platiti stanovništvo, ali ako se razvijaju na kredite, tada neizbježno dolaze i kamate koje tijekom godina višestruko premašuju sam dug. Stoga je čista financijska glupost financirati takve javne radove putem kredita. Već ovdje možemo ukazati na ono što će spasiti državu od njezina ludila za zajmovima: nitko ne može zabraniti državi, na primjer za takve produktivne pothvate, izdavanje kreditnih zapisa, državnih trezorskih kreditnih zapisa i time plaćanje radova. Takvo stvaranje državnog novca u slučajevima gdje uopće ne može biti govora o inflaciji, jer postoji nova vrijednost i za nove žetone, riješilo bi jednim potezom sve poteškoće i zauvijek oslobodilo državu i narod od duga koji nosi kamate privatnom kapitalu.

Morat ćemo se detaljnije pozabaviti ovim problemom na drugom mjestu. Vješta financijska uprava trebala bi biti u stanju urediti stvari na način da se tako veliki radovi izvode iz posebnih poreza uz korištenje drugih izvora prihoda države i samo uz djelomičnu emisiju novih novčanica. Ta bi se mogućnost, naravno, u znatnoj mjeri ostvarila samo ako bi se svi ostali državni rashodi, posebno takozvani neproduktivni za upravu, pravosuđe, obrazovanje itd., mogli pokriti iz viškova državnih trgovačkih poduzeća.

To može, s obzirom na sadašnju frenetičnu deficitarnu ekonomiju željeznica, pošte itd., zvučati ironično, a ipak nismo bili tako daleko od takvih mogućnosti, kao što sam već pokazao 1919. u svojoj prvoj publikaciji u Süddeutsche Monatshefte (veljača), "Što sad?" pod naslovom "Radikalna sredstva". Samo nas je kamatna obveza države prema privatnom kapitalu odvajala od ovog idealnog stanja nacionalnog financijskog gospodarstva. Zabluda koja je već tada bila na snazi, da država, kada joj je potreban novac, mora jednostavno upumpati novac u sebe uz kamatu, to je spriječila.

Jasno je, i svatko je trebao moći pratiti moja objašnjenja, da država ni na koji način nije upućena na strani novac, dakle na zaduživanje, kada želi nešto poduzeti, da bi, na primjer, mogla zahtijevati rad i timski rad te da bi konačno nesumnjivo bila opravdana u izdavanju državnih blagajničkih kreditnih zapisa za takve ciljeve, kako bi s njima pokrenula te radove bez opterećenja naroda. Takav postupak imao bi ogromnu prednost oslobađanja takvih radova od početka svake obveze plaćanja kamata i cestarine; radovi bi odmah postali slobodno i bez dugova državno vlasništvo. Iz prihoda radova izdani državni blagajnički bonovi mogli bi se doista unovčiti i uništiti u kratkom vremenu; proizvodi takvih radova, ili cijene teretnog i putničkog prijevoza, mogli bi se znatno smanjiti. Time bi se općenito mogle pružiti najveće usluge cijelom nacionalnom gospodarstvu, država bi mogla dobiti prilično značajne izvore prihoda koji bi bili od najveće koristi cijeloj nacionalnoj zajednici, a također bi samu državu učinili potpuno neovisnom o visokim financijama. Ali također je trebalo biti...

Machine Translated by Google

dakle. Jer država je gospodar financijskog sustava, a ne visokih financija, to jest, tako će biti u nacionalsocijalističkoj državi budućnosti.

To je doista bio psihogogijski prijevarni trik kojim su banke uspjele ne dopustiti tako očite i samorazumljive misaone procese koji se – jednom izraženi – više ne mogu osporiti, te zbuniti državu i gospodarstvo gore navedenom rečenicom i uvući ih u kamatno ropstvo kapitala.

Znam da, iako su te stvari sada jasne kao bijeli dan, mnogi moji čitatelji još uvijek ne vjeruju svom zdravom ljudskom razumu i jednostavno ne žele vjerovati kako je takva apsurdnost mogla biti moguća te bi radije pretpostavili: "To ne može biti točno, naši državnici nisu mogli biti toliko glupi - ali ja jednostavno ne mogu to prosuditi". Ovo priznanje nedostatka prosudbe u vezi s tako očitom državnom nesposobnošću u financijsko-političkim pitanjima dvostruko je u suprotnosti s inače lakim pronalaženjem mana i žaljenjem na državne mjere i s činjenicom da se ovdje radi o stvarima koje svakog pojedinca najsnažnije pogađaju u novčanik.

Ovim ljudima bih želio ostaviti još jedno gledište za razmatranje, a to je vezano uz metodu odobravanja kredita putem pokrajinskog ili Reichovog parlamenta.

Takvi veliki državni zadaci doista se temeljito raspravljaju u parlamentima. Nakon dugih rasprava krediti se konačno "odobre". Prosječni građanin države sada vjeruje da je sada sve u redu i da država, koja je doista tako bogata i moćna, već posjeduje odobrene milijune. Prilično pametne osobe možda će se još uvijek češkati iza uha i reći si: 'To opet znači nove poreze'. Ali mislim da mogu hrabro tvrditi da, osim upućenih - kojima ne moraju pripadati ni zastupnici ni ministri - možda samo jednom postane jasno da ovo veliko odobrenje kredita u pokrajinskom ili Reich parlamentu ne znači ništa drugo nego dopuštenje da se taj "kredit" posudi sebi uz kamate na drugi način. , Ovo "odobrenje kredita putem parlamenta" tako ovlašćuje samo dotičnog ministra da dobije taj kredit uz kamate u velikim bankama. Na taj način "odobrenje kredita putem parlamenta" prirodno postaje farsa, komedija, jer cijelo stanovništvo - koje u konačnici mora platiti kapital i kamate - nije bilo u poziciji da stvarno osigura "kredit", ne, prvo ga mora stvoriti veliki kreditni kapital.

Jedina logična i prirodna stvar bi doista bila da bi, u slučaju odobrenja kredita putem parlamenta, istovremeno i automatski postojalo i odobrenje da sada državna banka također isplaćuje ili autorizira odobrene iznose na temelju platnih naloga provedbenih tijela dotičnim poduzetnicima.

Krediti su odobreni, za potrebnu valutu nešto se mora učiniti; stoga je besmisleno ako se – kao što je sada uobičajeno – prvo mora ispisati zajam, a zatim kapitalisti na neki način daju upravo "odobrene" kredite drugi put.

Sada bi se moglo tvrditi da se višak novca iz države izvlači upravo na ovaj način i da to mora imati blagotvoran utjecaj na opću financijsku situaciju zemlje, da će takvo upravljanje kreditima djelovati na način smanjenja inflacije. Ali to naravno ni na koji način nije slučaj, i to iz razloga koje nijedan bankarski stručnjak ne može osporiti. Može se priznati da se znatno manji dio takvih mjenica i otplata takvih zajmova plaća gotovinom, ovdje se radi o krugu malih štediša koji s takvim mjenicama dolaze u banku, koji su uštedjeli par stotina ili tisuća maraka koje bi sada željeli uložiti u certifikat o kamatama, u takav čarobni papir iz kojeg se svake godine treba izrezati samo komad da bi se isplatio određeni iznos bez da certifikat time postane manje vrijedan. Ali novac koji na ovaj način ulazi u banku je prilično

Machine Translated by Google

zanemarivo. Osim toga, banke u kojima se polaže takav novac uopće ne prenose te novčane iznose u državnu blagajnu, već se prijenos takvih iznosa na računima provodi isključivo putem transfera ili kliringa.

Ali sve veće zadužnice za takve kredite kapitalisti provode već od samog početka, u svojim bankama, putem bezgotovinskog transfera ili putem procesa bankarskih transakcija.
itd.

U stvarnosti, dakle, nikakav novac ne dolazi u ruke države i, ako ga primi, mora ga odmah dati za izvršenje svojih radova. Stoga ova navodna prednost ne postoji. Naprotiv, slijedi ovo: Država, kao što znamo, za posuđene iznose izdaje takozvane certifikate o sigurnosti ili obveznice. Ove državne obveznice su fino, ili ne tako fino, tiskani papiri koji sadrže dužnički instrument opskrbljen svim državnim jamstvima na primljene iznose, a uz to i potrebne odredbe o datumima plaćanja kamata i, na vlastitim kuponskim listovima, kupone na temelju kojih se država obvezuje plaćati tromjesečne, polugodišnje ili godišnje kamate za iznose navedene u kuponskom listu.

Osim toga, ovom kuponskom listu dodaje se još jedan takozvani certifikat o obnovi (talon) koji vlasniku daje pravo na primitak novog kuponskog lista ako je prvi istekao nakon određenog broja godina.

Takav certifikat o osiguranju koji izdaje država, a za koji država odgovara cijelim svojim bogatstvom za kapital i kamate, zasigurno znači kupovnu moć vlasnika. Vlasnik takvih državnih certifikata doista može kupiti nešto za sebe tim certifikatima u bilo kojem trenutku, bilo da ih izravno daje kao plaćanje ili ih prvo prodaje na burzi ili svom bankaru, a zatim plaća gotovinom s prihodom.

Sada nema nikakve sumnje da izdavanje novih sigurnosnih certifikata od strane države znači stvaranje dodatne kupovne moći – je li to ispravno ili opravdano, nas ovdje trenutno ne zanima – sasvim isto bi se dogodilo ako bi, na primjer, država tiskala novi papirnati novac. Razlika bi se sastojala u činjenici da se u jednom slučaju proizvode sigurnosni certifikati koji opterećuju državu, osim duga, trajnom kamatnom obvezom, dok u slučaju nove emisije papirnatog novca kamatna obveza uopće ne dolazi u obzir. Stoga već sada vidimo da bi posljednji oblik u svakom slučaju bio povoljniji za državu i narod.

Ali sada, ako dalje pratimo metodu takvog financiranja, proizlazi da izravno financiranje velikih državnih radova uz izbjegavanje kreditnog puta otkriva daljnje ogromne prednosti.

Vidjeli smo da trenutno usvojeni oblik financiranja državnih radova dovodi do stvaranja dodatne kupovne sposobnosti, što se očituje izdavanjem novih certifikata o sigurnosti. U ovom slučaju, naravno, cijeli novi iznosi kredita bit će i moraju biti isplaćeni odjednom, čak i ako su željeznice, vodeni putovi itd. koji će se graditi tek u fazi izgradnje i još uvijek ne predstavljaju nikakvu stvarnu vrijednost vrijednu spomena.

Ako se prijeđe na financiranje tako velikih državnih radova na način koji sam predložio, tada prvo nestaju ogromni troškovi oglašavanja zajma. Možda se netko sjeti kolike se ogromne svote gutaju samo na natječaje u novinama. Nadalje, nestaju postoci koji se od početka odobravaju bankama i drugim kreditnim institucijama. Čak su i oni, opet, milijuni. Nadalje, skloni su izdavati zajmove ispod nominalne vrijednosti, drugim riječima, za obveznicu od 1000 maraka kupac tih certifikata mora platiti samo 970 maraka više ili manje, a ipak dobiva puni iznos s kamatama. Čak su i to gubici koji od početka...

Machine Translated by Google

postaju teret za državu ili poduzeće, a u korist kapitalista. Doista, čovjek ima tendenciju "ukrasiti" takve zajmove drugim privlačnostima, kako se kaže na burzi, nudeći posebne dodatne pogodnosti koje mogu uključivati čak i oslobođenje od poreza. Ovdje se sjećam zajma s premijom za rudarstvo koji je pokazao najfantastičniju takvu privlačnost na koju se država ikada spustila. Vrag lutrije i kockanja stavljen je u službu oglasa za zajam u kojem se obećavala isplata milijunskih dobitaka na vrlo velikom broju obveznica od 1000 maraka; osim toga, isplaćivale su se takozvane bonus isplate, a nadalje, objavljena kamatna stopa od 5% koja je međutim bila osigurana klauzulama, a osim toga, u slučaju niza poreza zajam s premijom za štednju bio je oslobođen svakog poreza! Odakle se željele dobiti ogromne količine za plaćanje tih premija i pogodnosti, tih fantastičnih dobitaka na lutriji, nitko nije razmatrao - iako je svakom ozbiljnom i pronicljivom čovjeku moralo biti jasno da će se svi ti iznosi morati ponovno izvući iz džepova naroda. Jer, tada primljeni iznosi odmah su korišteni za najhitnije troškove. To su sve financijski politički zločini protiv naroda u kojima se čovjek mora samo čuditi savršenoj drskosti s kojom su inscenirani.

Ako se stoga uopće ne krene putem zajma, već izravno putem izravnog stvaranja novca, tada bi se uklonili svi ti teški i nepravedni tereti državnog proračuna – ne bi se čak ni moralo odjednom prikupljati potrebne iznose u novom papirnatom novcu, već bi se to moglo odvijati prilično sporo, ovisno o napretku novih radova. To bi imalo daljnju ogromnu prednost da ne bi moglo biti govora o izdavanju nepokrivenog novca, jer će se novi novac dati tek kada se završi još jedan značajan dio radova. Ovdje bismo se morali baviti novcem u potpunosti pokrivenim stvarnim vrijednostima, dakle novcem koji je stabilan, novcem koji je pokriven određenim brojem sati obavljenog rada.
Ali čak ni ovaj oblik uzastopne emisije novog novca za građevinarstvo, koji se već čini mnogo povoljnijim, nipošto nije konačni korak. Jer se uopće neće pokazati potrebnim staviti u optjecaj iznos novca ekvivalentan novostvorenim radovima, jer se novoizdane novčanice doista ponovno vraćaju u javne državne blagajne; stoga se mogu ponovno izdati bez potrebe za stavljanjem u optjecaj novih serija. A sada idemo korak dalje, to jest, proglasimo izdavanje vlastitog novog novca za takvu posebnu državu.
zadatke kao same po sebi u osnovi uopće nisu potrebne, čak i kad bismo mogli vrlo dobro objasniti dopuštenost, a posebno jasnoću, procesa financiranja u izdavanju vlastitog novca za izgradnju i htjeli bismo ga se pridržavati u određene svrhe.

Ovaj posljednji korak je potpuno bezgotovinsko financiranje takvih državnih zadataka. Kao što je već gore pokazano, pogrešno je pretpostaviti da bi država putem zajma došla do gotovine kojom bi mogla platiti poduzetnike i radnike izgradnje željezničkih ili elektrana. Ipak, poduzetnici će morati tjedno iz svojih banaka podizati potrebne iznose za plaćanje svog rada u gotovini. Banke sa svoje strane moraju pokriti ove izvanredno velike zahtjeve za svojim trezorskim dionicama ponovno od središnjih banaka ili Reichsbanke itd. Sada, u normalnim vremenima, sva postojeća likvidnost već u potpunosti dovoljna za tjedne isplate plaća cijele radne snage i u osnovi je svejedno ako se privremeno, na primjer, veća radna snaga koncentrira na jednom mjestu u izgradnji bavarske elektrane Walchensee, jer ako tamo ne bi bili zaposleni, čak i kada bi bili raspoređeni u druga poduzeća morali bi očekivati i primati svoje tjedne isplate plaća ili primati novac putem osiguranja za slučaj nezaposlenosti. To znači da je sasvim općenita državna zadaća brinuti se o ukupnoj potrebi za sredstvima plaćanja za cijelu nacionalnu...

Machine Translated by Google

gospodarstvo, bez obzira na to je li veća radna snaga privremeno zaposlena na jednom mjestu za izvršavanje velikih državnih radova ili ne.

Osiguravanje sredstava plaćanja za isplatu plaća i provedba ostalih bezgotovinskih transfera poduzetnicima su zadaci platnog prometa i nemaju nikakve uzročno-posljedične veze s kreditnom situacijom.

Stoga bi bilo najočitije i najprirodnije kada bi uz odobrenje kredita za neki veliki državni posao putem zakonitog zastupanja cijelog stanovništva bilo vezano i ovlaštenje da državna banka može, na temelju tih odobrenih kredita, izvršiti potrebna plaćanja. Očito na normalan način - da se ta plaćanja vrše tek kada različita ugovorena državna tijela (poljoprivredni odjeli, odjeli za cestovno i riječno inženjerstvo, odjeli za izgradnju željeznica, posebni odjeli za posebne namjene itd.) ispitaju iznose plaćanja koje traže poduzetnici i, u skladu s propisima i ugovorom, odobre plaćanje.

Cijela prijevara s kreditima koja se ubacuje – jer to nije ništa drugo nego moderni oblik varanja nacije – potpuno je beskorisna i samo štetna.

Machine Translated by Google

Korporacija Reichsbank

Reichsbank nije, kako bi svaki lakovjerni građanin uostalom mogao vjerovati, zapravo državna banka, već dioničko društvo. Reichsbank stoga ni na koji način nije državna institucija čak i ako je država, do lipnja 1922., kada je u potpunosti "autonomizirana" na zahtjeve Antante, imala određena regulatorna prava. Čak su i dužnosnici banke imenovani i plaćeni od strane Reicha, ali savjetodavno vijeće sastojalo se isključivo od predstavnika svijeta velikih banaka i međunarodnog židovstva - to dvoje je isti krug ljudi.

Već pri svom osnutku 1873. godine, prvo savjetodavno vijeće zabilježilo je među oko 15 članova sljedeća imena: baron Rothschild, tajni savjetnik trgovine Bleichröder, tajni savjetnik trgovine Mendelssohn, Theodor Plaut, tajni savjetnik trgovine Oppenheimer, tajni savjetnik trgovine Warschauer i tajni savjetnik trgovine Zwicker, savjetnik trgovine Stern, savjetnik trgovine Gelpke; dakle jedanaest čistokrvnih krupnih Židova i, kao ukras, još četiri gospodina s njemačkim imenima.

Bio je to opet pametan šahovski potez kojim je bankar Bleichröder, savjetnik Bismarcka, preporučio starom kancelaru Reichsbanku da se ne razvija kao čisto državna institucija jer je time neprijatelj ne bi mogao prisvojiti u slučaju rata na temelju međunarodno priznate sigurnosti privatnog vlasništva, već bi kao čisto državna banka bila odmah otvorena za napad neprijatelja.

U stvarnosti, pametni Židov, zajedno s ostalim velikim financijerima, prirodno je želio samo dovesti glavnu financijsku instituciju Reicha u svoju sferu moći. Gospoda su i u tome uspjela, a Reich se time potpuno odrekao jednog od najvažnijih područja svog suvereniteta u kovanju kovanica – prava izdavanja novčanica.

Reichsbank danas zauzima sasvim poseban položaj u financijskom sustavu Njemačkog Reicha, položaj o kojem su i najmanje važni ljudi danas svjesni njegovih strašnih posljedica za državu i narod.

Zadatak pojedinačne istrage mora biti precizno ispitati na koji su način velike banke zloupotrijebile svoj odlučujući utjecaj na Reichsbank, od njezina osnutka, za svoje egoistične ciljeve.

Dok je Bismarck bio na vlasti, njegov državnički pogled i poštovanje prema njemu držali su burzovne hijene pod kontrolom; samo je jednom u cijeloj povijesti Reichsbanke Bismarck iskoristio kancelarov veto predviđen zakonom o Reichsbanci, naime kada je zabranio prihvaćanje ruskih dionica. Danas je Reichsbank, pod prijateljskim pritiskom međunarodnih bankara, kao što je već spomenuto na početku, postala potpuno neovisna. Reichsova vlada stoga nema daljnju mogućnost odlučnog djelovanja na vođenje poslovanja.

Kamatno ropstvo nacija znači vladavinu banaka i burze. Razbijanje kamatnog ropstva daleko je najveći zadatak nacionalsocijalizma.

Sve što se danas događa u državi i gospodarstvu – sve postaje potražnja za kamatama velikog kapitala naspram produktivnog rada. Ako se izgradi željeznica, iz toga proizlazi zajam, ako se vodi rat, iz toga proizlaze ratni zajmovi, ako se razvijaju prirodni resursi ili hidroenergija, iz toga proizlaze hidroenergetski zajmovi, ako se proširi tvornica, izdaju se nove dionice, ako se osnuje novo poduzeće, odabire se neki oblik društva s kamatnim kapitalom koji omogućuje da rad i rizik teku poduzetnicima, a lavovski dio profita financijerima. Ako se više ne ide putem zajmova, onda je daleko jednostavnije i vrijednije...

Machine Translated by Google

Odabran je ekstenzivan način tiskanja novca, kao u vrijeme inflacije 1923., koja također okuplja najveće interese krupnog kapitala. Kao u slučaju kralja Mide u sagi, za kojeg se sve čega se dotaknuo pretvorilo u zlato, tako se danas sve što se dogodi pretvara u kamatonosne vrijednosne papire.

Nažalost, svjetski bankari imaju prokleto dobar apetit, a vrijednosni papiri su im doista omiljena hrana, što im očito izvrsno odgovara. Ne možemo računati na to da će biti gladni, poput kralja Mide, za kojeg se, kao što je dobro poznato, čak i hrana u ustima pretvorila u zlato. Naprotiv, radnici će prvo izgladnjeti prije nego što to učine kamatari.

Također uopće ne pomišljaju na odustajanje ili ublažavanje svoje vladavine, pa se ovo pravilo interesa mora prekršiti.

Sada moramo osvijetliti treći aspekt koji će upotpuniti i zaokružiti sliku kamatno-kapitalističke eksploatacije čak i za laika, a to je inflacija.

Machine Translated by Google

Inflacija

Inflacija je jasno vidljiv izraz naše financijske političke bijede. Inflacija pogađa svakoga – svakoga tko mora zarađivati za život – sa strašnom ozbiljnošću.

Ali odakle dolazi inflacija? Na ovo pitanje može se čuti velik broj objašnjenja koja su dijelom preuzeta iz uskog gledišta osobe koja odgovara, dijelom iz rječnika demagogijskih slogana, a dijelom ukazuju na stvarne djelomične uzroke, a da ipak ne pogađaju točno krajnji motivirajući uzrok. Kad se čuje da različite strane identificiraju ove uzroke inflacije, ubrzo više nema društvenog poretka i profesije koju neka strana ne bi označila kao uzrok inflacije.

Za one koji su slijedili objašnjenja knjige o kamatnom ropstvu odgovor nije teško pronaći. Izvornu krivnju za inflaciju snosi kamatna obveza rada prema kapitalu.

Kamata – porez – inflacija, tako teče logički lanac koji, počevši od Katastrofalno i apsurdno obećanje kamata od strane države nameće posljedicu da država mora izvući prihvaćene obveze kamata od naroda putem poreza; porezi, i to porezi svih vrsta, izravni i neizravni, carine, kao i najnepoželjniji neizravni porezi, oni od nepokrivene emisije novčanica, zatim sa sobom povlače inflaciju. Na taj način se nastavlja u vječnom ciklusu, jer inflacija uvjetuje sve veće troškove države za koje ona, zarobljena u ludilu kredita, uvijek misli da ih može pokriti samo prihvaćanjem novih dugova, ti novi dugovi sami po sebi nose nove kamate, novi interesi čine nove poreze nužnima, porezno zakonodavstvo postupno potpuno zakazuje, jer u slučaju takvih sloma valute, svi porezni prihodi ostaju daleko iza devalvacije valute i sada se država predaje bez otpora financijskom boljševizmu tiskare novca, kao što smo užasno doživjeli u inflaciji 1923.

Moji prvi polemički radovi bili su prvenstveno posvećeni otkrivanju tih veza. U Manifestu za razbijanje kamatnog ropstva74 razvio sam u općim crtama općenito sveobuhvatni značaj problema kamata, u Državnom bankrotu: Rješenje sam sasvim konkretno razotkrio glupost sustava državnih zajmova i ukazao na bezbrojne porezne zakone koji su poskupljivali život širokih masa, čiji su se proizvodi morali u potpunosti koristiti za kamatnu službu. U djelu o nadolazećem poreznom štrajku, s novom poplavom poreznih zakona iz 1920. i 1921., kao i proračunom Reicha za 1918., ponuđen je konačan dokaz da je cijela financijska uprava Reicha i država potpuno uprta u kamatnu službu velikog kreditnog kapitala. U posljednjoj knjizi, međutim, već je naznačen put do preokreta tih potpuno bijednih okolnosti s prilično opipljivim primjerom.

Sasvim je očito da, zbog preplavljivanja nacionalnog gospodarstva papirnatim novcem, Kupovna moć ovog papirnatog novca mora stalno opadati.

Budući da je novac u svojoj najdubljoj prirodi, kao što smo prepoznali, znak obavljenog rada, takozvana kvantitativna teorija novca, barem u svojim bitnim značajkama, mora biti

---

74 Potencijalna kupovna moć je ušteđena kupovna moć koja u tom trenutku ne opterećuje tržište. Tome pripadaju i ušteđena gotovina, kao i čvrsto uloženi štedni kapital.

Efektivna kupovna moć je ukupan iznos svih potraživanja od nacionalnog gospodarstva koja su u obliku gotovine ili se u obliku vrijednosnih papira primjenjuju na tržište roba i nastoje se transformirati u materijalna dobra.

Potencijalna kupovna moć može se u bilo kojem trenutku transformirati u efektivnu, u slučaju ovog fenomena govori se o "bijegu od cilja".

Machine Translated by Google

koju i mi priznajemo. Ova teorija uči da količina novca koja se nalazi u optjecaju u nacionalnom gospodarstvu mora ostati u određenom stabilnom odnosu ako se ne žele promjene kupovne moći. Novac do određene mjere stoji nasuprot zalihama robe i - izračunato iz količine robe - proizvodi se određeni broj jedinica vrijednosti uobičajene valute, odnosno prosječna cijena robe. Ovdje snažno naglašavam pridjev 'prosječan'. Doista, treba ići dalje i reći: prosječna razina cijena - dakle nipošto iznos pojedinačnih cijena - stoji u određenoj ovisnosti o iznosu kupovne moći prisutne ukupno u zemlji. Ali kupovna moć je već mnogo sveobuhvatniji pojam od samog iznosa novčanih sredstava. Ali ne želimo se ovdje previše gubiti u ekonomskim detaljima, jer se inače ovdje mora pokrenuti pitanje efektivne i potencijalne kupovne moći u njenom utjecaju na cijene. U svakom slučaju, sigurno je da, na primjer, tisuću puta više novca u optjecaju mora prirodno donijeti otprilike tisuću puta više cijena. U stvarnosti, nisu cijene te koje su stvarno porasle, kupovna moć marke se samo smanjila obrnuto proporcionalno multiplikatoru količine valute.

Osnovni uzrok inflacije je – obveza države po osnovu kamata. Ta obveza po osnovu kamata čini poreze nužnim, jer država može dati samo ono što mora ponovno izvući u nekom obliku od svojih građana.

Ovaj oblik pljačke građana od strane države je, kao što smo vidjeli, trostruk – bilo putem izravnih poreza ili u učinkovitijem obliku putem neizravnih poreza ili u posebnom neizravnom obliku inflacije. Posljednji oblik je najnepoželjniji, to je ujedno i ono čime bankrotirane države pokušavaju održati glavu iznad vode - to je najsavršenije krivotvorenje. Ali ovaj posljednji oblik je posebno štetan jer se time jednostavno uništava uštedevinsko bogatstvo najučinkovitijeg i najmarljivijeg dijela stanovništva.

Ovo je jedno od najšokantnijih poglavlja u tragediji njemačkog naroda. Stotine tisuća marljivih fizičkih radnika, zaposlenika, dužnosnika, pripadnika slobodnih profesija, liječnika, inženjera itd. cijeli su život upornim i neumornim radom štedjeli za sebe i svoje obitelji kako bi mogli uživati u starosti bez brige i neovisno. Skupljali su svoju uštedevinu peni po peni i marku po marku, a svaka marka znači jamstvo egzistencijalnog minimuma za svaki dan u starosti. Ali država, kojoj su ti nesretni ljudi povjerili svoju uštedevinu, nije u inflaciji 1923. godine ni na koji način platila za marku koja joj je na neki način bila povjerena kao uštedevina – čak ni kada su ti uštedeni peniji u to vrijeme bili položeni u sjajnim zlatnicima – oko 30 milijuna papirnatih maraka75, već je iskoristila pad valute koji je sama uzrokovala i rekla: marka = marka. Time je svim tim ljudima oduzela plodove njihova cjeloživotnog rada i gurnula ih u najgoru nevolju. Država ih je potom otimala jadnim i bijednim milostinjama, privatna dobrotvorna organizacija morala je uskočiti u pomoć – ali upravo je taj oblik bio posebno sramotan za pogođene, jer su iz privatnih ruku ti darovi ostali stvarna milostinja, dobrotvorni darovi na kojima su ti nesretni ljudi morali biti zahvalni, iako se radilo o organiziranoj pljački zasluženih prava. Prava koja, ako bi se vratila, ne bi učinila ni "zahvalu" od opljačkanih nužnom.

75 Papirna marka uspostavljena je u kolovozu 1914. zbog pada marke, a veza između zlatne marke i zlata je napuštena. Stopa inflacije nastavila je rasti do studenog 1923., kada je valuta stabilizirana najavom stvaranja nove rentenmarke vrijedne 1 bilijun papirnih maraka. Rentenmarka, koja je stupila na snagu 1924., zamijenjena je kasnije iste godine Reichsmarkom.

Machine Translated by Google

Već smo u drugim odlomcima ukazali na činjenicu da se lažni princip strašno osvetio tim jadnim ljudima - doista ideal kapitalne mirovine. Ne kao da su ti krugovi zaslužili ovu sudbinu, naprotiv - časna će dužnost Nacionalne Države biti da što bolje obešteti ove opljačkane ljude. Ipak, ostaje se nadati da će ova strašna lekcija ipak nastaviti vibrirati u podsvijesti ljudi i da će ideal kapitalne mirovine potonuti i pomoći ispravnom idealu štednje - čisto njemačkoj ideji skrbi za starije osobe, brizi za žene i djecu stvaranjem vlastitog doma, polja i vrta itd. - do proboja i pobjede.

Drugi oblik pljačke građana od strane države, spomenut gore, jest neizravni porez. Neizravni porez je, po svojim posljedicama, doista društveni zločin. Nemilosrdno i neumoljivo, u obliku koji nitko ne može izbjeći, on pogađa veliku masu stanovništva s potpunom žestinom, dok bogate neizravni porezi općenito jedva pogađaju.

Izravni porez je, ako se ocjenjuje prema ekonomskoj sposobnosti poreznog obveznika, sam po sebi pravedan i ispravan porez. Izravni porez također, kao doprinos državi za komunalne zadatke, ni na koji način nije porez koji mora bitno poskupiti proizvodnju, jer bi se trebao uzimati samo tamo gdje postoje stvarni viškovi koji prelaze pokrivanje odgovarajućih životnih potreba. Ali kako se izravni porez danas tretira, on, poput inflacije, predstavlja čistu pljačku i stavlja se u izravnu suprotnost s jamstvom vlasništva izraženim u članku 153. Weimarskog ustava.

Ukratko, još jednom istaknimo da ovdje imamo posla s inflacijom koja općenito djeluje kao posljedica kamatne obveze države prema međunarodnim financijama. Ovdje se radi o trajnom isisavanju krvi iz ekonomskog tijela naše nacije u korist nadnacionalne financijske sile za koju naša vlastita država djeluje kao poreznik.

Ovdje se radi o sasvim posebnom obliku inflacije – kamatno-kapitalističkoj inflaciji.
Prirodna inflacija nastaje kada zemlju pogodi nedovoljna žetva ili epidemija, kada su prirodne potrebe veće od postojeće ponude. Takva inflacija je, međutim, uvijek samo privremene prirode. Sljedeća plodna godina uklanja nevolje i cijene se vraćaju na svoju prirodnu razinu.

Kamatna kapitalistička inflacija, međutim, je poput proždiruće vatre koja se ne gasi dok ne proguta sva blaga svijeta i ne učini cijelo čovječanstvo robovima međunarodnih financija - ili dok se ropstvo kamata ne prekine.

Machine Translated by Google

Nacionalna financijska reforma

Nakon tako temeljite dijagnoze bolesti naših državnih financija, kao i naših financijskih sustav općenito, možemo se nadati da ćemo moći dati prave recepte za lijek.

Propisi i mjere koje reguliraju prijelaz iz sadašnjeg stanja u budući oblik ne spadaju u opseg ovog rada. Za te mjere vrijedi opća smjernica da se njima, gdje je to moguće, mora izbjeći svaki poremećaj gospodarskog života. Naravno, to se neće dogoditi bez određene ozbiljnosti tu i tamo i bez privremenih intervencija, ali čak i u slučaju najpažljivije pripremljene operacije, to se ne događa bez određenog malog gubitka krvi.

Naš veliki, blistavi konačni cilj je razbijanje ropstva interesa.

Prva i temeljna mjera, koja proizlazi iz predaje nacionalnog financijskog sustava privatnoj instituciji, Reichsbank, plc., jest nacionalizacija Reichsbanke.

Već iz opsega ove banke mora biti sasvim očito da "Reichsbank" doista mora biti institucija Reicha, baš kao što su Reichspost ili Reichscourt. Apsolutno se mora proglasiti obmanjivanjem javnog mnijenja to što Reichsbank, pic, smije nositi ovo ime.

Zadatak prave Reichsbanke mora biti dvostruk. Prvo, osiguravanje financijskih poslova Reicha mora biti na njoj, ukoliko se to ne može osigurati samim pojedinačnim administrativnim pozicijama i izravno, kao što je to slučaj s poštom i željeznicama, i, drugo, mora činiti snažnu potporu cijelom nacionalnom gospodarstvu u fiducijarnom posredovanju platnih transakcija. Njezin zadatak, nadalje, mora biti da se brine da stalno ima dovoljno gotovine za novčane transakcije.

Za ovaj raspon zadataka, ona mora biti izvršni organ nacionalne financijske uprave, koja mora biti u potpunosti podređena njoj. Dužnosnici Reichsbanke moraju biti državni dužnosnici, kao i ostali dužnosnici. Savjetodavno vijeće, koje se sastoji od predstavnika krupnog židovstva, kao što je ono danas, naravno je potpuno suvišno. Doista je dovoljno da država imenuje posebnog državnog povjerenika za nadzor financijskog ponašanja banke, koji je odgovoran za financijsko ponašanje banke. Zadaci banke bit će precizno ograničeni vlastitim zakonom o Reichsbanci tako da bi već financijsko ponašanje banke jamčilo da institucija Reichsbanke služi samo nacionalnim interesima.

Ali mi već imamo bankarsku instituciju koja u potpunosti odgovara ovim zahtjevima koje moramo postaviti pred Reichsbank. To je Bavarska državna banka. Bavarska državna banka je zapravo čisto nacionalna banka i nitko neće moći tvrditi da nije ispunila svoje zadatke kao bankarska institucija na besprijekoran način. To, naravno, uz upozorenje da je također radila prema općim običajima kamatno-kapitalističke ekonomije. Ali u svakom slučaju, ova je banka služila monetarnim transakcijama bez da je profitabilnost bankarskog kapitala smatrala prvim zadatkom. Time je manifestirala sljedeći vrlo izvanredan fenomen da je banka, sa svojim izuzetno malim kapitalom od samo 8.000.000 maraka, bila vrlo dobro pozicionirana da zadovolji sve zahtjeve monetarnih transakcija i upravlja prihodima od milijardi.

Nije nezanimljivo navesti da je u Godišnjaku burze (Salingov Godišnjak burze, Priručnik za kapitaliste i dioničare, za 1914./15., koji je predstavio

Machine Translated by Google

Njemačka banka), postojanje ove Bavarske državne banke (u to vrijeme još uvijek "Kraljevske bavarske banke") jednostavno se ignorira, iako je bilo prilike i mjesta da se to spomene na stranici 644 ovog priručnika ove ipak značajne državne institucije. Ali banka koja ne služi isključivo ciljevima privatnog kapitalizma očito, za visoke financije, nije banka.

Nadalje je značajno da su se, odmah nakon rata i minhenskog boljševičkog razdoblja, ulagali napori da se Bavarska državna banka postavi "na širu osnovu", kako je glasio simpatičan burzovni tehnički izraz za to, kako bi se čak i ova neovisna institucija učinila dostupnom za "profitabilno djelovanje" privatnog kapitala. Naš zahtjev tako ima praktički sačuvan model u Bavarskoj državnoj banci. Time se opovrgava prigovor da nije moguće voditi banku kao državnu instituciju.

Za samu Reichsbanku, zakon o Reichsbanci zapravo je predlagao nacionalizaciju prema kojoj bi Reich imao pravo, nakon jednogodišnje obavijesti, prvi put 1.1.1891., a zatim u razdobljima od deset godina, ili ukinuti Reichsbanku i steći njezinu imovinu (uključujući izuzetno vrijedne zgrade) uz plaćanje neto vrijednosti imovine (!) ili steći sve dionice po nominalnoj vrijednosti (!!). Dakle, 1. siječnja 1921. Reich bi mogao ispraviti ozbiljnu pogrešku Reichslegislative protiv njemačkog naroda ako bi stekao cijelu imovinu Reichsbanke za sitnih 180 milijuna – to je nominalna vrijednost dionica Reichsbanke.

Völkische Beobachter , koji u to vrijeme još nije bio u posjedu Nacionalsocijalističke njemačke radničke stranke, koju su, međutim, u to vrijeme već vodili ljudi koji su pripadali intelektualnim pretečama nacionalsocijalizma, i tjednik dr. Sch.
Pudor, Der deutsche Finanzmann, na to je na vrijeme ukazao – naravno kao jedini javni njemački novinski glasovi – naravno bez ikakvog uspjeha.

Nadalje je značajno da, iako su dionice Reichsbanke glase na ime, najmanje 2153 stranaca posjedovalo je dionice Reichsbanke! Kojim su dijelom ukupnog kapitala Reichsbanke tih 2153 stranaca (od 1913.) raspolagala, nažalost nije vidljivo iz izvješća Reichsbanke. U svakom slučaju, radi se o vrlo značajnom postotku nakon što je broj lokalnih dioničara naveden na samo 16.646. Sada je jasno da su, u slučaju lokalnih dioničara, mogli biti stečeni znatno manji iznosi, dok se naravno s pravom može pretpostaviti da stranac, kada kupuje dionice njemačke Reichsbanke, ne stječe samo jednu ili dvije dionice, već odmah cijeli paket. Ova činjenica skriva nevjerojatnu situaciju da su prilično značajni iznosi povučeni u obliku dividendi, čak i tijekom rata, iz "njemačke Reichsbanke" u strane zemlje.

Sada, podjela dobiti Reichsbanke, koja svoju glavnu dobit ostvaruje eskontom mjenica - kao što smo gore saznali - vrlo je originalna. Prvo, dioničari primaju preferencijalnu dividendu od 3,5%, a od preostale dobiti četvrtina se raspoređuje dioničarima. Tri četvrtine ove preostale dobiti prenose se Reichu, nakon što se dodatnih 10% prenosi u rezervni fond. Godine 1913. 31.025.555 maraka na ovaj je način preneseno Reichu. Iz tog razloga, Reichsbank je ovoj izvanrednoj instituciji dodijelio takozvanu privilegiju tiskanja novčanica, odnosno pravo izdavanja novčanica prema potrebama svojih transakcija. Do izbijanja rata, Reichsbanka je barem trebala držati spremnu, kao pokriće za te novčanice, do trećine zlata ili srebra u njemačkim ili stranim kovanicama ili u polugama. Nakon što je čak i ovo ograničenje palo, više nije bilo prepreke neograničenom tiskanju papirnatog novca. Jedino pokriće (!) koje je Reichsbank imala za svoj papirnati novac bili su prekrasni Reichstreasury zapisi – dakle, još jednom samo još jedno

Machine Translated by Google

papir, iza kojeg je stajala bankrotirana država. Nije ni čudo da je usred takvih uvjeta morao doći do nezaustavljivog sloma njemačke valute.

Nesumnjivo je prilično važan državni zadatak za nacionaliziranu banku da uvijek vodi računa o tome da se potraživanja gospodarstva za sredstvima plaćanja u potpunosti zadovolje; jer samo ako ovdje ne dođe do zastoja, čak i ako druge financijske institucije mogu u potpunosti zadovoljiti sva potraživanja, to je iznuda kamata na temelju nedostatka novca – koja može dovesti do najvećih svjetskih kriza – isključeno. Suprotno tome, izdani iznosi novca vraćaju se, čak i u vremenima manjeg rasta gospodarstva, u Reichsbank kroz bezbrojne kanale javnih novčanih transakcija kako bi ona mogla ponovno povući novčanice iz optjecaja. U slučaju Engleske banke, uobičajeno je, kao što je dobro poznato, da se novčanica koja se vraća u banku ne izdaje ponovno, već se zamjenjuje za novu, dok se stara uništava. To se događa prvenstveno iz higijenskih razloga.

Sada će pitanje valute u budućnosti doista biti od sve većeg značaja nakon što takozvani novčani surogati, poput mjenica i čekova, a posebno bezgotovinske novčane transakcije, dobiju sve veći značaj.

U takvom klirinškom gospodarstvu, poštanski uredi za čekove, koji su već danas primjer čisto novčanih transakcija na bezgotovinskoj i beskamatnoj osnovi, dobit će izvanredan značaj. U današnjim poštanskim uredima za čekove mogu se nazrijeti ključne ćelije koje se lako mogu razviti za idealan sustav novčanih transakcija pod državnim nadzorom – koji u potpunosti odgovara nacionalnom prijevozu putnika i robe.

Nitko ne može osporiti da se platne transakcije putem poštanskih ureda za čekove obrađuju brže i pouzdanije. Gotovo da nije važno što se kreditne i debitne note ne obrađuju u roku od najviše 48 sati, kada se, s druge strane, kod današnjih banaka može iskusiti da se kreditne note za dugo primljene iznose izdaju tek 8 do 14 dana kasnije. Ako klijentu banke treba novac za svoje poduzeće, i dalje je prisiljen tražiti bankovni kredit. U slučaju novčane transakcije putem poštanskih ureda za čekove, cijeli obračun kamata se uklanja. To znači znatno olakšanje i pojednostavljenje platne transakcije, a posebno na kraju godine. Korisnik poštanskog čeka svake godine 2. siječnja - kao i svaki dan na zahtjev - dobiva točne informacije o stanju svog računa na računu poštanskog čeka.

Posredovanje monetarne transakcije putem banaka stoga ni na koji način nije osobito korisno za gospodarstvo. Čista monetarna transakcija putem banaka opterećuje proizvodnju samo provizijama svih vrsta, a samo i isključivo banke imaju korist od kamata, ali nikada onaj tko koristi banku. Za pravednog vlasnika tvornice i poduzetnika, primanje nekoliko maraka kamata za privremene kredite uopće nije važno. Pravedni poduzetnik usmjerava se na način da u banci ima na raspolaganju samo toliko novca koliko može podmiriti plaće i druga tekuća plaćanja iz toga.

Poštanski čekovni računi u potpunosti odgovaraju tim zahtjevima i nije slučajno da je, čak i tijekom rata, englesko društvo "Fabijanaca", "Fabijansko društvo"76, u Londonu uputilo memorandum lordu kancelaru riznice pod naslovom: "Kako plaćamo rat?", u kojem su ukazali na organizaciju njemačkih i austrijskih poštanskih čekovnih računa kao potporu. Neprijatelji su uvijek oštroumni i kada ukazuju

76 Fabijansko društvo je demokratska socijalistička organizacija koja preferira reformu, a ne revoluciju. Osnovano je 1884. godine, a među njegovim ranim članovima bili su George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besant, Leonard i Virginia Woolf, iako su najznačajniji među njima bili Sidney i Beatrice Webb. Upravo je Sidney Webb sastavio ustav novonastale Laburističke stranke 1900. godine.

Machine Translated by Google

instituciju za vlastitu zemlju kao uzornu, onda se može biti sigurno da u njoj nešto postoji.

Isto što je rečeno o nacionalizaciji Reichsbanke vrijedi naravno i za nacionalizaciju ostalih središnjih banaka, za Bavarsku, dakle, "Bavarske središnje banke". Bavarska središnja banka je također čisto dioničko društvo, u kojem većina dioničara, na primjer, može jednostavno odlučiti raspodijeliti zlatne rezerve banke, na kojima leži privilegija banke izdavanja zapisa, dioničarima. Doista, još se sjećamo da je pokušaje u tom smjeru poduzeo židovski bankar Schweißheimer u Münchenu. Ovaj put plan je propao zbog protivljenja bavarske vlade. Bavarska država je u to vrijeme stekla šestinu dionica, dok je daljnju šestinu stekla Bavarska hipotekarna i eskontna banka, a preostale dvije trećine podijeljene su dioničarima.

Samo po sebi je apsolutno monstruozno da se država mora bojati da bi zlatne zalihe središnje banke mogle biti ugrožene intervencijom "dioničara" ove banke. Tko poznaje židovsku upornost zna da opasnost za Bavarsku za njezine zlatne zalihe nije bila ni blizu uklonjena činjenicom da je vlada za promjenu ostala čvrsta. Protiv toga postoji doista samo jedno radikalno sredstvo - nacionalizacija središnjih banaka. Osim Bavarske središnje banke, u Njemačkoj imamo i Baden Bank, Sasku banku u Dresdenu i Württemberšku središnju banku.

U slučaju nacionalizacije Reichsbanke i središnjih banaka, službenici i zaposlenici banaka očito će biti preuzeti od strane države u istom svojstvu kao i državni službenici. Pravo izdavanja novčanica time će isključivo koristiti država. Takva emisija novčanica može se dogoditi samo nakon uredbe Ministarstva financija i samo uz potpuno pokriće. Ovdje u vezi s tim treba riješiti veliki zadatak stabilizacije naše valute. Međutim, to nije zadatak unutar užeg kruga središnjih banaka; one se samo moraju pobrinuti da se nijedna emisija novčanica ne odvija bez pokrića.

Za izradu bilješki vrijede dosadašnje odluke. Svako oponašanje bit će kažnjeno s najvećom strogoćom prema propisima kaznenog zakona, Odjeljak VIII, Članci 146-152.

Dioničari će biti obeštećeni. Svako potraživanje dioničara na zlatne dionice banke bit će zakonski isključeno.

Prava stabilizacija naše valute potpuno je isključena sve dok se na opisani način očekuju kamate i carine njemačkog naroda koje se dugoročno ne mogu ispuniti. Također je pogrešno željeti zadržati radikalna sredstva za stabilizaciju valute.
Ovdje se ne radi o posebnom problemu koji bi se mogao odvojiti od međunarodnog problema kamatne ekonomije. Sve dok ova međunarodna pljačkaška ekonomija potpuno židovskih visokih financija i dalje postoji, valute različitih nacija uvijek će ostati dobrodošao predmet špekulacija visokih financija. Nadalje, stabilnost valute – dakle ono što izražava unutarnje značenje pojma "valuta" – ovisi o drugim čimbenicima, prije svega o aktivnosti ili pasivnosti trgovinske bilance. Ovdje se naš pogled proširuje izvan granica naše domovine, a domaće gospodarstvo stupa u međusobne odnose s nacionalnim gospodarstvima stranih zemalja.

Kako bismo se brzo snašli u ovom ogromnom području međunarodnih financija, moramo također još jednom imati na umu da smisao i cilj ovog međunarodnog gospodarstva nije profitabilnost privatnog kapitala, već pokrivanje potreba. Sve ostalo je samo dodatak, pomoćno sredstvo. Međunarodno financijsko gospodarstvo – međunarodni platni promet

Machine Translated by Google

– međutim, danas je to ono što se čini kao glavna stvar i što danas zapravo igra glavnu ulogu. Upravo međunarodne bankarske kuće danas zapravo vladaju svijetom, koje "pokrivaju" novčane potrebe država i stoga su si prisvojile vlast; upravo međunarodne bankarske kuće danas kontroliraju proizvodnju u gigantskim trustovima, željeza, čelika, nafte, konzervirane hrane, žitarica, masti, ulja, pamuka itd. Međunarodne bankarske kuće financirale su ratove, velike bankarske kuće financirale su i kontrolirale sve ratne zalihe. Sami nisu ništa učinili kao produktivni ljudi, niti su sudjelovali u proizvodnji, niti su aktivno sudjelovali u ratnim aktivnostima; samo su profitirali od svega, od krvi i suza, od užasa rata, od gladi masa, od rasipništva novih bogataša, od spekulativnog bijesa burzovne javnosti.

Sve to postaje zlato i zlatna vrijednost za međunarodne financije. Svaki rad produktivnih nacija donosi interes međunarodnim financijama. Čak i ovdje, u međunarodnom gospodarstvu, imamo posla s potpunim preokretanjem ispravnog i razumnog odnosa između kapitala i rada.

Radnici rade razumno i nude svoje proizvode rada na svjetskom tržištu – kako bi ih zamijenili za strane proizvode rada (sirovine, poluproizvode ili gotove proizvode). Razumno gospodarstvo nije namijenjeno zamjeni stranih valuta (dolara ili engleskih funti) za isporučene optičke instrumente, a zatim njihovom poništavanju i daljnjim špekulacijama u stranim valutama. U vremenima zdravog gospodarstva nijedan vlasnik tvornice ne bi pomislio na takvo što. Naravno da mu je potreban prihod za daljnje proizvode, kako bi mogao dalje proizvoditi, plaćati svoje radnike i kupovati nove sirovine. Potpuno je nemoguće da cijelo njemačko gospodarstvo prikuplja prihod od izvoza industrijskih proizvoda u obliku stranih valuta ili u stranoj valuti, jer isto to ukupno njemačko nacionalno gospodarstvo mora kupovati svoje sirovinske potrebe u pamuku za ogromnu tekstilnu industriju, u bakru za našu također gigantsku elektroindustriju, u svili, juti, tropskom voću, povećanoj potražnji iznad domaće proizvodnje, u hrani i stočnoj hrani itd., da nabrojimo samo neke. Primljeni iznosi stranog novca stoga se moraju odmah ponovno isplatiti. To je samo po sebi sasvim prirodno, jer u normalnim vremenima ne može se ništa učiniti sa stranim valutama u vlastitoj zemlji osim ih zamijeniti. To je tako čak i danas. Američki radnik ne može biti plaćen francuskim francima, a engleski poslovni čovjek ne plaća se u svojim trgovinama talijanskim lirama. Također nema smisla nositi valute u strane zemlje gdje se uopće ne mogu koristiti kao legalno sredstvo plaćanja. Lokalna valuta služi i trebala bi služiti samo unutarnjim potrebama zemlje koja izdaje valutu. Kao što unutar nacionalnog gospodarstva smisao proizvodnje robe ne leži u trgovanju novcem, a zatim u tome da se novac, takoreći, zadrži i uskrati gospodarstvu, tako je i međunarodna ekonomska razmjena robe završena tek kada se uvoz plati izvozom.

Teorijski idealna situacija bila bi sada kada bi svaka zemlja mogla pokriti i platiti svoje potrebe za uvozom točno svojim izvozom. Tada, i samo tada, može se govoriti o apsolutnoj stabilnosti stranih valuta. Sada je napor svakog nacionalnog gospodarstva koje teži uzlaznoj putanji razumljivo usmjeren na postizanje viška izvoza nad potrebama za uvozom. Samo to ukazuje na povećanje bogatstva. Tada se govori o aktivnoj trgovinskoj bilanci. Ako potreba za uvozom ostane veća od izvoza, elementi unutarnjeg bogatstva moraju se isporučiti inozemstvu radi uravnoteženja tog deficita. Ali te isporuke, budući da se zapravo ne mogu izvući iz dohotka od rada, moraju se ponovno uzimati samo iz bogatstva. To se događa ili izvozom zlata ili vrijednosnih papira. Međutim, posebno posljednji "izvoz" nije ništa drugo nego početak međunarodnog kamatnog ropstva. Proteže li se ovaj "izvoz vrijednosnih papira" na

Machine Translated by Google

postojećih unutarnjih vrijednosnih papira ili je prikriven u obliku stranih "obveznica" praktički je nebitno za nacije koje to pogađa. Ali budući da i u međunarodnom ekonomskom razmišljanju vlada samo ludilo profitabilnosti velikog kreditnog kapitala, sve razumne sumnje u časno nacionalno gospodarstvo gaze se tiskom i parlamentima, a međunarodno ropstvo svih nacija međunarodnim financijama koje čine ovu obveznicu širi se do strašnih razmjera.

Čak i ovdje u međunarodnom gospodarstvu očituju se iste pojave kao i u unutarnjem nacionalnom gospodarstvu, a strašne krize koje danas potresaju različita nacionalna gospodarstva uglavnom su posljedica ovog porobljavanja svih nacija zapadnog kulturnog kruga, kao što smo već gore naučili. Zemlje sa slabom valutom, čije je unutarnje gospodarstvo postalo preslabo (Rusija) ili čija je unutarnja situacija postala neizvjesna revolucijom (Njemačka) i čiji se još uvijek gigantski viškovi proizvodnje besplatno konfisciraju kao reparacije od neprijatelja, nemaju više viška kupovne moći, stoga više ne mogu plaćati svoje potrebe za uvozom robom već papirnatim novcem koji u velikim količinama bacaju u strane zemlje kako bi njime kupili stranu valutu.

Time na sličan način štete i unutarnjem gospodarstvu i stranim gospodarstvima.
S druge strane, zemlje s jakom valutom guše se upravo zbog uzdizanja svojih valuta (npr. Švicarska). Više ne mogu izvoziti svoje proizvode na ranije velika tržišta jer su im proizvodi preskupi zbog visoke vrijednosti njihova novca. Te zemlje mogu lako pokriti svoje potrebe za uvozom svojom jakom valutom.

Ali kada su gotovi proizvodi puno jeftiniji u zemljama sa slabom valutom, trgovci i profiteri odlaze u zemlje sa slabom valutom te otkupljuju i pljačkaju te zemlje na štetu obje zemlje – štetu lokalne proizvodnje i štetu potrošnje u zemljama koje se otkupljuju, u kojima se već mala razina zaliha robe dodatno smanjuje tim divljim kupnjama. Time kupovna moć nacionalne valute u zemljama sa slabom valutom ponovno pada.

To što se, s obzirom na ove potpuno naopake odnose, još uvijek nije sve odavno urušilo, posljedica je činjenice da, čak i iznad svih spletki međunarodnih financija, jednostavno prevladava međusobna međunarodna potreba. Samo, sve se događa u zadnji čas, uz stenjanje i jaukanje, jer je ključ - kamatni zahtjevi međunarodnog kapitala - bačen u djela međunarodnog gospodarstva. Ili, izraženo medicinskom slikom: U zdravom krvotoku međunarodnog gospodarstva nastao je, isprva mali, ali danas već enormno velik, karcinom koji ima samo jednostrani interes usisati svu krv u sebe na štetu ostatka tijela i uzeti tranzitnu danak, kamatu, od svega. Sva krv naravno teče u srce, ali srce sa svakim otkucajem daje i kontaminiranu krv. Državna banka koja služi samo čistoj monetarnoj transakciji odgovara upravo toj slici - a karcinomu najtočnije odgovara aktivnost međunarodnih financija, koje također kontroliraju sav novac svijeta putem svojih kreditnih banaka i drže cijelo međunarodno gospodarstvo u svojim usisnim rukama i uzimaju kamate svugdje. Sve ovo nije potrebno! Narodima svijeta ni na koji način nisu potrebne nadnacionalne financijske sile. Očito su potrebne institucije koje međunarodno reguliraju međunarodne monetarne transakcije u smislu klirinške kuće ili u smislu poštanskih čekovnih računa. To mogu i hoće učiniti državne mjenjačnice.

U svakom slučaju postoji dovoljno načina i sredstava, prilično slično kao što je bilo moguće stvoriti međunarodnu poštansku uniju, za organiziranje čak i međunarodnih platnih transakcija.

Machine Translated by Google

uglavnom putem kliringa, bez da međunarodne financije imaju dvostruku ili trostruku korist u svim tim jednostavnim trgovačkim operacijama i postanu velike i debele na štetu produktivnih nacija. Detalji su ovdje suvišni.

Stabilizacija valute stoga se, kako je naglašeno, ne može odvojiti od međunarodnih odnosa. Međutim, postoji niz mogućnosti uklanjanja izvora pogrešaka i neodgovornosti koji leže u nedostacima unutarnje uprave ili u neograničenoj manipulaciji tiskarskim strojem za novčanice.

Predložene mjere spadaju u područje već provjerenih sustava; poput nacionalizacije Reichsbanke i središnjih banaka, one nastaju jednostavno kao logične posljedice novog stava države prema njezinim zadaćama zaštitnice monetarnih transakcija. One predstavljaju samo prirodnu reakciju na uvjete koji su služili isključivo i isključivo interesima visokih financija uz najveću cijenu naroda. Razumno proširenje nacionalizacije Reichsbanke je regulacija i posredovanje monetarnih transakcija od strane države prema modelu sustava poštanskih čekova, koji će se u tu svrhu dalje proširivati i prikladnije razvijati.

Sve ove mjere doista već znače prilično snažne korake naprijed, ali mogle bi se provesti i bez da se ekonomski stav već temeljito transformira u smislu nacionalsocijalističkog načela predstavljenog s naglaskom: "Zadatak gospodarstva je pokrivanje potreba, a ne profitabilnost privatnog kapitala".

Ova temeljna transformacija i novi poredak u području financijskog i poreznog sustava, a posebno u financiranju velikih državnih zadataka izbjegavanjem kreditnog puta, kao i financijsko-političke mjere koje se doista približavaju opsegu funkcija područja socijalne politike, zaokupit će nas u sljedećem poglavlju.

Machine Translated by Google

Novi načini

Financiranje velikih javnih radova.

Među najvažnijim državnim zadacima je izvršavanje prilično velikih gospodarskih pothvata čija izvedba premašuje kapitalne resurse privatnih poduzetničkih krugova, u čijem su izvršavanju, osim toga, uključeni i značajni javnopravni interesi i čije se izvršavanje temelji na iskorištavanju prirodnih resursa ili prirodnih izvora energije. Zadaci, dakle, u kojima je u pitanju iskorištavanje prirodnih sila koje pripadaju zajednici ili čije se izvršavanje mora odvijati u okviru zadataka koji su uglavnom dužni državi, poput cijelog područja prometa.

Vidi se da je sasvim moguće prilično precizno ograničiti područje na kojem se može razvijati državna inicijativa, a da se time ne postave ograničenja za privatnu poduzetničku inicijativu ili da država mora uspostaviti konkurenciju s njom. Osim toga, postoji i činjenica da je izvedba ovih velikih javnih radova prirodno gotovo u potpunosti dodijeljena privatnim poduzećima.

Već smo u temeljnim zapažanjima detaljno opisali na koji je uzoran način država izgradila naš njemački prometni sustav. Svakako, tu i tamo bi ga racionalnije i jeftinije razvilo privatno poduzeće, ali u slučaju zadataka u kojima je ugrožena sigurnost milijuna ljudi, nije toliko riječ o tome koliko o najvećoj mogućoj čvrstoći. Prometno poduzeće je definitivno isključivo državni zadatak.
Pouzdanost, točnost, sigurnost, jedinstvene tarife za željeznice i poštu moraju biti odlučujući kriteriji za prometni sustav – a ne – profitabilnost privatnog kapitala.

Ali ovo pitanje je usko povezano s oblikom financiranja tako velikih javnih zadaci.

Već smo vidjeli unutarnju besmislicu koja se otkriva u činjenici da "kredite" koje odobrava parlament mora naknadno ponovno "odobriti" privatni kapital, za što država tada mora preuzeti na sebe sasvim izvanredan teret obećanjem kamata.
Ovdje više neće biti potrebno općenito ukazivati na katastrofalne posljedice ovog obećanja kamata. Ovaj rad doista služi uglavnom za dokazivanje te činjenice. Ipak, ovdje ćemo posebno spomenuti i koliko je izvanredno skupljim, i na nevjerojatan način za svakoga tko prvi put čuje ove brojke, ovo obećanje kamata na državne kredite učinilo, na primjer, željezničke tarife.

Kapitalni troškovi za cijelu mrežu njemačkih Reichsželjeznica, koje su izgrađene ili poduzete putem zajmova, iznosili su oko 25 milijardi zlatnih maraka do 1914. godine. Kamate za taj iznos, s prosječnom kamatom od 3 1/2 – 4%, iznosile su oko 800-900 milijuna zlatnih maraka. Neto prihodi, nakon odbitka troškova za osobne (službenici i zaposlenici) i materijalne (ugljen i maziva) troškove, iznosili su oko 800-1100 milijuna maraka.

Kamate su tako potrošile gotovo cijeli neto prihod njemačkih željeznica. Uvijek je bilo obmanjivanje javnog mnijenja kada se s određenim ponosom objašnjavalo da prihodi od pošte i željeznice čine okosnicu državnog proračuna. Naravno, moglo je biti tako, samo da kamate nisu potrošile cijeli neto prihod. U usporedbi se može povući još jedna zanimljiva paralela, a to je da su ukupni rashodi za plaće i nadnice svim njemačkim željezničkim službenicima i zaposlenicima te željezničkim radnicima u tvornicama i na pruzi, uzeti zajedno, iznosili upravo samo kao

Machine Translated by Google

koliko je to učinila ova kamata na kreditni kapital! Drugim riječima: gigantska vojska njemačkih željezničkih radnika do najviših položaja s brojem od 782 731 osobe primila je za svoj rad samo točno onoliko prihoda koliko je u džep stavila potpuno neaktivna ruka kreditnog kapitala.

To plaćanje kamata na zajmovni kapital samo od željeznica bilo je veće od ukupnih rashoda za cijelu našu veliku Reichsarmiju tog vremena! – i doista za sve što je s tim povezano, dakle uključujući i vojni nadzor, vojno pravosuđe, uključujući sustave uprave garnizona i vojne izgradnje, sustav vojnog obrazovanja i razvoja, tehničke institute, fondove za pomoć i vojne udovice – i, nadalje, odjeću i naoružavanje trupa! Ukupni iznos za cijelu našu vojsku iznosio je 1913. – dakle u posljednjoj punoj godini mira, 775.385.300 maraka. Takve usporedne brojke pružaju dubok uvid. Dok su se socijalistička i demokratska strana neprestano borile protiv "tereta vojnog naoružanja" na parlamentarnim sjednicama i u tisku, također se nikada ne nalazi ni jedna riječ protiv takvih kamatnih opterećenja – daleko nadmašujući sve ostale troškove – od javnih zajmova. Doista, mogla se platiti i cijela mornarica od kamata na zajam za opće potrebe. Ukupni rashodi za našu ponosnu Reichsmornaricu iznosili su 1913. 197 milijuna. I treba uzeti u obzir da su se svi ti troškovi mogli podmiriti bez ikakvog novca da naš državni proračun nije bio opterećen tako gigantskim kamatnim teretima.

Šačica velikih lihvarskih kapitalista – par tisuća 'privjesaka', malih štediša s imovinom od nekoliko tisuća maraka, uopće ne igra ulogu u takvim javnim zajmovima –
tako smo iz godine u godinu, potpuno bez rada i truda, gomilali iznose kojima bismo mogli uzdržavati i plaćati cijelu našu Reichsadministraciju, cijelu našu vojsku i našu mornaricu.

Tko, s obzirom na takve brojke, ne shvati apsolutnu važnost problema kamata općenito, a posebno potpuno propale nacionalne financijske politike s njezinim kreditnim gospodarstvom, doista se ne može pomoći. Štoviše, brojke koje pružaju takav uvid dostupne su svima, nalaze se u Statističkom godišnjaku za Njemački Reich koji je s najvećom savjesnošću objavio bivši Kraljevski statistički ured, a nalaze se i u Statističkom godišnjaku za Njemački Reich, izdavača Puttkammer i Mühlbrecht, koji je objavio Republikanski statistički ured Reichsa.

Da takve neravnoteže između nužnih troškova za administraciju Reicha, vojsku i mornaricu te državnih rashoda za plaćanje kamata na kreditni kapital postaju nepravda koja vapi do neba, postat će potpuno jasno tek kada ispitamo na koji način Reich sada pokriva svoju novčanu potrebu za tim plaćanjima kamata. Ovdje dolazimo do područja carina i poreza. Ovdje moram još jednom ukazati na temeljit prikaz ove situacije u svojoj knjizi Predstojeći porezni štrajk, gdje sam pružio uvjerljiv dokaz da najveći dio svih poreza snose široke mase radnog stanovništva. Dakle, pred sobom imamo činjenicu da država isprva, potpuno zanemarujući mogućnosti koje leže u njezinoj financijskoj suverenosti, kreće putem zajma za izvršavanje velikih javnih zadataka, odnosno zadužuje se; da time dodatno opterećuje svoj proračun na način da mora koristiti sve svoje neto prihode za plaćanje kamata i da nadalje mora tlačiti narod carinama i porezima samo kako bi mogla ispuniti svoje obveze po pitanju kamata. Sve bitno potrebne državne zadatke sada se mora boriti u pokrajinskom i Reichsparlamentu protiv najvećeg otpora, i konačno se država vidi u ulozi ubirača kamata za kreditni kapital, kao što to vidimo danas.

Machine Translated by Google

Izlaz je već odavno naznačen – nakon tako detaljnog ispitivanja sadašnjih apsurdnih uvjeta, on je očit; on je sljedeći:

Država će financirati sve velike javne pothvate Reicha na temelju svog financijskog suvereniteta i nakon odobrenja stanovništva putem parlamenta, uz najstrože izbjegavanje kreditnog puta izravnom dodjelom sredstava bezgotovinskim transferima ili izdavanjem beskamatnih državnih blagajničkih zapisa.

Ovu mjeru mogu najbolje objasniti na primjeru: razvoju bavarske hidroenergije.

Planovi i napori da se ogromna hidroenergija koja postoji u planinskim rijekama, u kombinaciji s velikim planinskim jezerima, iskoristi, datiraju već više od dva desetljeća. Nesumnjivo je da se u slučaju ove hidroenergije radilo o energetskim izvorima zemlje koji pripadaju zajednici i koji su se trebali uzimati iz nje i koristiti za osobnu dobit. Stoga je jasno da su pri razvoju tako velikih struktura pogođeni mnogi javni i privatni pravni interesi. Ovdje se radi o području koje isključivo pripada sferi utjecaja države. Narod je također usmeno odobrio kredite preko svojih predstavnika u prosincu 1920. godine. Bilo je dovoljno savjetovano, testirano i više puta preispitano te su bile potpuno jasne velike ekonomske prednosti. Država i narod odlučili su iskorištavati energetske izvore, a sada su, s ovim odobrenjem kredita, trebali samo donijeti odgovarajuću odluku da iznose koje zarade poduzetnici može izravno isplatiti državna banka na temelju odobrenih kredita. Hoće li se to dogoditi bez gotovine, putem prijenosa u žiro transakcije ili putem kreditnog savjeta na poštanske čekovne račune ili u gotovini, u konačnici je svejedno.

To je doista očito i jasno ako zamislimo da bi državna banka u takve svrhe izdavala vlastiti novac u iznosu potrebnih i odobrenih kredita. Ove mjenice za izgradnju hidroenergije tako su do određene mjere predstavljale državne blagajničke mjenice koje bi se izdavale nadolazećim vodovodima kao anticipatorni kredit uz državno jamstvo. Dakle, radilo se o novcu pokrivenom na više načina. Pokriće se sastojalo prvo od gotovih ili nadolazećih radova na Walchenseeu itd., a drugo od državnog jamstva da se novac prihvaća u punoj vrijednosti iz javne blagajne umjesto plaćanja. Građevinske mjenice bi istovremeno bile djelomične obveznice na vodovod, ali bez kamata koje bi bile vezane za njih. Međutim, to, kao što je dobro poznato, nije slučaj s bilo kojim drugim mjenicama koje su u optjecaju.

Izgradbene obveznice hidroenergije mogle bi vrlo lako navesti ove specifikacije o punom pokriću svoje vrijednosti u tekstu svog impresuma. Na primjer: "Ova novčanica od tisuću maraka djelomično je pokrivena vrijednošću postrojenja koje se gradi za iskorištavanje bavarske hidroenergije. Prihvaća se u svim državnim blagajnama kao plaćanje".

Ako se želi ići dalje, ništa ne stoji na putu da se država obveza da će, nakon završetka radova, uz polog mjenice, osigurati određeni broj kilovat-sati električne energije ili određeni broj stotina dušika.

Nitko ne bi odbio prihvatiti takav novac koji izdaje država, a koji je u potpunosti pokriven materijalnim dobrima, a koji se istovremeno može donekle koristiti kao kupon za električnu energiju. Naprotiv, možemo biti sigurni da bi takav novac uživao posebnu popularnost, jer je taj novac – stabilan, točno toliko stabilan kao dolar, ili puno bolji jer se za njega može dobiti sasvim određena količina električne energije ili dušika – neovisno o ekonomskim fluktuacijama. Znak je potpune uskogrudnosti ljudi da se u javnoj propagandi različitih debata pojavio prigovor da – "nitko ne bi prihvatio taj novac".

Machine Translated by Google

Nitko nikada nije oklijevao, čak ni ova gospoda u raspravi - prihvatiti novac koji je izdala država. Svi su prihvatili čak i najoštećeniji papirnati novac Reichsbanke, iako je taj novac bio čisti inflacijski novac. Pa ipak, svi su ga prihvatili, čak i kada su ga lukavi špekulanti pokušali što prije ukloniti u zamjenu za stranu valutu ili robu.
Doista, nitko nije odbio čak ni hitnu valutu gradova i zajednica koja je bila slično nepokriveni papirnati novac. I zar se sada ne bi trebao odmah prihvatiti takav poželjniji pokriveni papirnati novac kao što je građevinski novac u potpunosti pokriven materijalnom imovinom za naše velike radove? Sigurno čak ni oni koji iznose takve prigovore protiv beskamatnog državnog novca u ime ili u duhu svojih gospodara u osnovi ne vjeruju u to.
Doista je nepobitno dokazano, unatoč svim pritužbama "metalistova" koji bi novcem htjeli smatrati samo novac napravljen od plemenitih metala, da je "novac" ono što država proglasi novcem - potpuno je svejedno je li taj novac napravljen od papira ili porculana, željeza ili kože ili bilo kojeg drugog materijala. Sasvim je drugačije kada je u pitanju kupovna moć tog novca. Tu su metalisti u pravu da valuta napravljena od zlata uglavnom zadržava svoju tečajnu vrijednost čak i kada politički poremećaji potresu državu. Međutim, tu stabilnost metalni novac napravljen od plemenitih metala ne duguje svom monetarnom karakteru već svom karakteru robe , naime zlata.

Nema nikakve sumnje u opravdanost države u pokrivanju svojih novčanih potreba za veliki posao na opisani način. Prvo, država je suverena, odnosno ne treba biti pod utjecajem ikoga, jer ima moć, i, drugo, takva mjera može izdržati najstroži komercijalni pregled. Država izdaje taj novac na neki način, u obliku vaučera na temelju svog kredita. Zašto bi itko imao manje obzira prema kreditu države nego prema kreditu bilo koje banke, posebno kada država proizvodi korisne radove za dobrobit zajednice. Čak i ako se kaže da država ipak plaća obavljeni rad (poduzetnike i radnike koji su angažirani u radu u Walchenseeu) papirom, to je doista točno jer kasnije, nakon završetka radova, država ponovno prihvaća taj papir kao plaćanje za obavljeni rad (opskrba električnom energijom ili dušikom itd.). Time je ekonomski ciklus završen. Građevinski zapisi se tako ponovno otkupljuju od opskrbe električnom energijom itd. iz prvih godina, zapisi se uništavaju, a gigantski rad vladine organizacijske umjetnosti stvoren je na autocesti bez kamata kao beskamatno vlasništvo za sve. Djelo koje je, bez velikog opterećenja potrošača električne energije, iskoristilo još jedan veliki izvor novca za državu, što državu zauzvrat približava idealnom cilju zdrave nacionalne financijske politike – državi bez poreza.

Sada, tu je i činjenica da opisani proces izdavanja vlastitog građevinskog novca za određeni rad uopće ne zahtijeva izdavanje cijelog odobrenog iznosa u takvim građevinskim zapisima, jer doista daleko najveći dio plaćanja poduzetnicima ne odvija se u gotovini, već bezgotovinski, putem transfera. Ali, čak i pod pretpostavkom da se cijeli iznos nove gradnje izda u novim državnim novčanicama, ti iznosi u usporedbi s drugim iznosima koji su državi danas potrebni uopće ne bi bili značajni.

Istovremeno s tim što se u bavarskom parlamentu razbijala glava zbog kredita od 800 milijuna za bavarsku hidroenergiju – ili bolje rečeno: nije se razbijalo nego se samo ponovno pribjeglo "zajmu" od 8000 milijuna, u parlamentu je odobreno "bez rasprave u trećem čitanju u svrhu opće izvanredne situacije".

Ovdje još jednom podsjećam na razmatranja da, u slučaju takvog financiranja putem nove emisije novca, ne bi došlo do nikakve inflacije, da s druge strane, izdavanje obveznica s kamatama tijekom razdoblja izgradnje u svakom slučaju označava određenu

Machine Translated by Google

inflacija jer kamate već moraju biti plaćene iako radovi još ne obavljaju nikakav produktivni rad.

Međutim, ni na koji način nije pogođena nacionalna ekonomska ravnoteža između novca i materijalnih dobara, u smislu kvantitativne teorije, jer, nasuprot povećanju sredstava plaćanja na strani novca, postoji upravo veći porast dobara. Ako se kasnije, kroz prihode takvih radova, izdani novac ponovno povuče i uništi, tada se nacionalna ekonomska ravnoteža prirodno poboljšava u korist nacionalnog bogatstva prema ukupnoj vrijednosti takvih novih radova.

Čak i ovdje treba istaknuti koliko ozbiljno kamate djeluju na troškove proizvoda takvih pogona. Oskar Pöbing77 je u detaljnom ispitivanju ovog pitanja utvrdio da su troškovi proizvodnje kilovat-sata skuplji zbog opterećenja kredita kamatama u ogromnom iznosu od 500% (!). Sada nam struja iz naših bavarskih hidroelektrana dolazi pet puta skuplje jer smo se ponovno okrenuli kreditnom putu koji nam je "najbliži". Čak i ovdje je prikladno zamisliti da cjelokupni materijalni i osobni troškovi za rad i održavanje velikih bavarskih električnih pogona i međugradskih ureda - dakle sve plaće i nadnice za sve osobe zaposlene u tim pogonima - čuvare odvoda, strojare, radnike, nadničare, nadzorno osoblje, pa nadalje cijeli tehnički i komercijalni administrativni aparat do direktora zajedno izvlače za svoj rad iz godine u godinu samo petinu iznosa koje - tako dobri - lihvarski kapitalisti iz godine u godinu izvlače, bez truda i rada - kao kamate.

Kamate gutaju sve, kamate sve čine skupljim. Samo kreditni kapital ima korist, stanovništvo ima štetu. Stanovništvo koje gradi postrojenja vlastitom snagom ima štetu; jer tko onda gradi bavarska postrojenja? - doista bavarski inženjeri, bavarski radnici, bavarski predradnici i poduzetnici; bavarske tvornice isporučuju većinu strojeva i opreme - a za ono što se ne proizvodi u samoj Bavarskoj mora se dati bavarsko žito ili stoka, stoga se bavarski rad ponovno mora dati u zamjenu - samo što bavarski narod ne daje novac za izgradnju (očito!), pa su mu za to potrebni veliki kapitalisti iz New Yorka i Londona, Pariza i Berlina. Bavarski narod mora posuđivati od svih zemalja svijeta i opteretiti svoju hidroenergiju kamatama koje poskupljuju električnu energiju za 500%!

Nije li ovo ludost? Nije li ovo ekonomski zločin? Ljudi koji nisu ništa učinili osim što su u jednom trenutku stavili olovku u pokret i napisali ček ili naredili svom bankaru da potpiše bavarski hidroelektranski zajam, za to, iz godine u godinu, primaju kamate koje plaća bavarski narod.

Ne samo to, nego vodovod time više nije slobodno vlasništvo bavarskog naroda, već je založen kapitalistu. Posebno je smiješna, nadalje, situacija da veliki kapitalisti naravno ne bi posuđivali "svoj dobar novac" državi koja sama po sebi nije "dobra" za kapital i kamate, koja stoga još uvijek uživa toliki kredit da se može
uložiti 800 milijuna u to. I doista, natječaji za hidroelektrane sadržavali su jamstvo koje je toliko primamljivo i uvjerljivo za kapitaliste "da bavarska država cijelim svojim bogatstvom jamči za kapital i kamate – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882.-1956.) bio je bavarski strojarski inženjer koji je radio na Tehničkom sveučilištu u Münchenu. Bio je autor studija kao što su Die Wasserkräfte Bayerns (1919) i Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Vrećice bogataša, što više hoćeš! Dakle, ovdje bavarska država sasvim izričito priznaje da vrijedi toliko da bi joj se moglo posuditi 800 milijuna za hidroenergiju Walchensee i Srednji Isar, ali – ne može koristiti svoj financijski suverenitet i financirati te radove vlastitim autoritetom. Zašto?? Zato što je previše duboko upletena u ludilo zajmova i kamata, jer njezini odgovorni državnici nemaju toliko vlastite misaone sposobnosti i osjećaja odgovornosti da se usude suditi o ovim jednostavnim i jasnim planovima iz interesa.
besplatno financiranje sami; stoga se obraćaju profesionalnim bankarskim stručnjacima. To je točno kao kada bi tuberkulozni bolesnik pitao svoje bacile tuberkuloze smatraju li ispravnim da ide u Davos ili Engadin78 kako bi se riješio bolesti, a ovi bi ga uvjeravali: "Ne, samo nemojte to raditi, putovanje bi vam moglo naštetiti, možda bi se mogla dogoditi željeznička nesreća, radije ostanite kod kuće u svom uobičajenom okruženju. U vašem stanju ne biste trebali provoditi nikakve eksperimente! itd." Pridržavajući se ovog savjeta koji je s gledišta bacila tuberkuloze sasvim ispravan, tuberkuloza prirodno napreduje, bacili se divno množe. Upravo tako u našem slučaju financijske i kamatne ekonomije.

To dobivanje savjeta od vlastitih protivnika izrazito je karakteristično za ništa ne sluteće Nijemce. Ako se pojavi čovjek koji strastveno voli svoj narod i savjetuje mu ovo i ono te upozorava odgovorne ljude na ovu ili onu podlost, može se kladiti deset prema jedan da će zabrinuti narod potrčati do tog nitkova i sasvim naivno ga pitati: "Reci mi, taj i taj mi je rekao da si nitkov, molim te, reci mi je li to točno!" A ako mu drugi tada objasni s najiskrenijim licem na svijetu: "Ali što onda misliš - ja sam nitkov! - naprotiv, ja sam ti najbolji prijatelj, uvijek sam ti pomagao u našim financijskim teškoćama", onda je bezazleni ispitivač sasvim sretan - učinio je dovoljno i posebno je sretan što ne mora naprezati mozak. Međutim, problematični prijatelj naroda općenito ne smatra vrijednim svog odgovora - i stvari se dodatno zaglavljuju u kolotečini politike kamatnog kapitalističkog zaduživanja sve dok se posljednji dio besplatnog nacionalnog bogatstva ne založi financijskim silama, a cijela nacija plaća samo kamate međunarodnim financijama.

Zaključno moramo, upravo u ovom kontekstu, dodatno ukazati na činjenicu da je bavarska država – kada se ni na koji način nije radilo o tako važnom državnom zadatku kao što je razvoj bavarske hidroenergije, odnosno kada se radilo o saniranju monetarne krize studenog vlade – vrlo brzo izdala iz bavarske državne banke oko 130 milijuna državnih blagajničkih zapisa Bavarske državne banke. To se dogodilo potpuno otkriveno – i svi su uzimali te bavarske novčanice jednako rado kao i zapise Reichsbanke, i svatko je mogao kupiti sebi jednako kruha za bavarske bonove kao i za zapise Reichsbanke. Doista, nije čak morala biti cijela bavarska država, bilo je dovoljno da su gradonačelnik glavnog grada pokrajine Münchena i neki gradski starješine imali svoja imena otisnuta na takvim šarenim papirićima, pa čak je i taj hitni novac kružio, svi su ga uzimali i svi su ga dijelili točno kao i ostatke Reichsbanke, i sam taj hitni novac ispunjavao je zadatak svakog novca – da bude pomoć za razmjenu robe – na besprijekoran način.

Samo je jedan ured bio izrazito neugodno pogođen tim umjetnim dijelovima pokrajina i zajednica – visokim financijama – te su u listopadu 1921. nametnuli zakon Reicha prema kojem je pokrajinama i zajednicama strogo zabranjeno izdavanje

[78] Davos u Švicarskoj je od sredine 18. stoljeća poznat kao lječilište za one koji pate od plućnih bolesti. Engadin je dolina u Švicarskim Alpama.

Machine Translated by Google

hitni novac dalje. Ovaj je zakon u svojoj biti bio jasan zakon za zaštitu Židova, kojem je 1922. uslijedio "Zakon za zaštitu republike".

Mogu vrlo dobro zamisliti iznenadni strah međunarodnih financija kada su prepoznali da u beskamatnom novcu, čak i u bezopasnom obliku novca za hitne slučajeve, narod u ruci drži oružje - naravno, a da narod to ne zna - koje bi jednim udarcem moglo rastrgati zlatnu mrežu uspostavljenu lažima i obmanama kroz stoljetni podzemni i krivotvorni rad i osloboditi narode od njihovog kamatnog ropstva.

Već u to vrijeme, u slučaju emisije bavarskog državnog novca, Reichsbank je vrlo brzo zahtijevala da se taj novac ponovno povuče, što se potom i dogodilo na popustljiv način tijekom 1921. Razlog: taj novac nije donosio visokim financijama nikakve kamate kao što to čini novac Reichsbanke putem neizravnog puta državnih zapisa Reicha.

U nacionalsocijalističkoj državi, u budućnosti će se svi veliki državni zadaci financirati i organizirati na opisani način uz potpuno izbjegavanje kreditnog puta. Naravno, neizravni put beskamatnog građevinskog novca općenito ćemo odabrati samo ako se potrebna sredstva ne mogu prikupiti iz viškova drugih državnih poduzeća ili iz posebnih nameta za takve posebne svrhe. U svakom slučaju, znamo da ovaj oblik financiranja otvara sasvim neslućene i ogromne mogućnosti iskorištavanja prirodnih resursa zemlje, poboljšanja prometnih ruta itd.

Svaka je nacija bogata koliko je sposobna organizirati rad.79

79 To se odražava u Hitlerovom govoru Reichstagu 30. siječnja 1939. u kojem je izjavio: „Pod prisilom ... potrebe naučili smo prije svega uzeti u obzir najvažniji kapital nacije, naime njezinu sposobnost rada.“ (citirano u R de Roussy de Sales (ur.) Adolf Hitler: My New Order, London: Angus i Robertson, 1942., str. 457 i dalje).

Machine Translated by Google

Banka za socijalnu izgradnju i gospodarstvo

U logičnoj vezi s prethodnim poglavljem stoji stvaranje banke za socijalnu izgradnju i gospodarstvo koja ima zadatak izdavati beskamatni građevinski novac, posebno za izgradnju kuća. Naravno, ova banka za socijalnu izgradnju i gospodarstvo ne bi trebala biti vođena kao državna institucija, već kao korporacija javnog prava. Logično je stoga da rasprava o njoj slijedi nakon prikaza nacionalsocijalističkog poreznog sustava, ali budući da ova banka za socijalnu izgradnju i gospodarstvo nije ništa drugo nego beskamatno financiranje preneseno na uvjete privatnog gospodarstva, a posebno na sustav stanogradnje – dakle granu gospodarstva od najuniverzalnijeg značaja –, možda je opravdano staviti je na prvo mjesto.

Zašto se takva građevinska banka ne bi trebala voditi kao čisto državno poduzeće, proizlazi iz činjenice da takva javnopravna financijska institucija mora biti slobodnije manevrirana nego što to može biti državno poduzeće. Ne bi bio toliki razlog da se radi samo o pukoj izgradnji stanova, ali bit će mnogo slučajeva gdje se radi o zadacima od najveće važnosti koji neizravno utječu na javni interes, a tada banka, koja je doista odgovorna u svom vodstvu državi za svoje upravljanje, treba i mora imati slobodne ruke u izdavanju i beskamatnih kredita nakon temeljitog ispitivanja svih uvjeta.

Međutim, takva sloboda odlučivanja nije moguća u isključivo državnim poduzećima. Zato se to mora prepustiti privatnoj inicijativi.

Kao ilustracija, ovdje se može prikazati skica takvog zakona koji je donesen 1922. za Bavarsku:

Zakon o razvoju bavarske banke za socijalnu izgradnju i gospodarstvo.

Članak 1

Osnovat će se nacionalna bavarska banka za socijalnu izgradnju i gospodarstvo (BWB).

BWB ima zadatak financijski podupirati državna poduzeća ili nacionalno ekonomski vrijedna poduzeća privatnih osoba (bilo da se radi o pojedincima ili društvima) koja služe razvoju zemlje ili su korisna za opću dobrobit.

Članak 2

BWB je korporacija javnog prava. Detaljnije propise o njegovoj organizaciji, upravljanju i djelovanju te vodstvu donijet će cijelo ministarstvo.

Članak 3

BWB-u se daje dopuštenje za prvo izdavanje trezorskih zapisa bez kamata pokrivenih materijalnom imovinom u iznosu do 50 milijuna zlatnih maraka.

Emisija se može izvršiti samo na zakonit način da je iznos izdanih novčanih iznosa u bilo kojem trenutku i u optjecaju pokriven materijalnim vrijednosnim papirima najmanje iste vrijednosti (beskamatne hipoteke, mjenice, založna prava itd.), a otplata ili povrat trezorskih zapisa osiguran je prihodima poduzeća ili ustanova koje će se razviti u odgovarajućem roku, a najduže 50 godina.

Članak 4.

Zbroj zaloga i vrijednosnih papira dospjelih na temelju izdanih trezorskih zapisa BWB-a predstavlja udruženje za pokrivanje BWB-a.

Machine Translated by Google

Pravne transakcije bilo koje vrste koje narušavaju ili štete sigurnosnoj ili imovinskoj zaštiti pripadaju udruzi za pokriće su ništavne.

Promjene vlasništva ili posjeda bilo koje vrste na predmetima ili pravima koji su predmet osiguranja ne utječu na postojanje vrijednosnih papira i ostaju vezane uz predmet čak i za novog kupca; prethodnik u vlasništvu oslobođen je osobne odgovornosti samo kada BWB pristane na promjenu osobe dužnika. Suprotni dogovori su ništavi...

Članak 5.

Svi sastavni dijelovi i prava organizacije za pokriće BWB-a zabilježeni su u ovom javnom registru; načela i pravne posljedice vrijede za ovu knjigu na odgovarajući način kao i za registre; registar ima javno povjerenje i sam po sebi se pretpostavlja pravo.

Pristup registru ili njegovim relevantnim dijelovima mora se odobriti svima koji dokažu pravni interes za pristup.

Svake godine objavljivat će se sažeci slični bilanci o ukupnim iznosima izdanih trezorskih zapisa, kao i o ukupnom iznosu vrijednosnih papira koji se duguju BWB-u za te zapise, kao i o dodacima i odbitcima, te o uspješnim otplatama i isplatama trezorskih zapisa.

Članak 6.

Blagajničke mjenice BWB-a su zakonska valuta. Svi ih moraju prihvatiti po punoj stopi njihove nominalne vrijednosti u odnosu na tečaj ostalih zakonskih valuta države.
Ako vjerovnik odbije prihvaćanje trezorskih zapisa BWB-a umjesto plaćanja po gore navedenom minimalnom tečaju, dužnik je, ukoliko je stvarno ponudio plaćanje u trezorskim zapisima, oslobođen duga u tom iznosu.

BWB izdaje trezorske zapise bez kamata i ugovorom dogovara opće i posebne uvjete međusobnih pravnih uvjeta u vezi s razdobljima i kamatnim stopama izdavanja, vrijednosnim papirima i hipotekama koje dužnik plaća, kao i otplatama i drugim relevantnim pravnim uvjetima. Primjerak tih ugovora mora biti dostupan svima kao dodatak upisima u registar osiguravajućeg društva.

BWB je opravdan u određivanju dodatnih naknada ili naknada za administrativne troškove prilikom odobravanja zajmova i za godišnje naplate ili u određivanju odgovarajućih premija ili popusta u bilo kojem trenutku na jedinstven i javan način.

Dopuštena je emisija ili kotacija na burzi višeg tečaja od minimalnog tečaja utvrđenog u članku 1.

Otplate se mogu izvršiti samo u trezorskim zapisima iste vrste kao što su oni izdani.

Članak 7

Djelatnost BWB-a, u mjeri u kojoj se proteže na poštivanje propisa sadržanih u ovom zakonu, podliježe kontroli i nadzoru javnog nadzornog vijeća koje se sastoji od ministra financija ili predstavnika kojeg on imenuje, ministra unutarnjih poslova ili predstavnika kojeg on imenuje, ministra pravosuđa ili predstavnika kojeg on imenuje i tri osobe koje bira parlament na mandat od dvije godine.

Machine Translated by Google

Članak 8

Kaznena klauzula: Zatvorske kazne za namjerno oštećenje vrijednosnih papira osiguravajućeg društva, kao i za komercijalnu ili uobičajenu, posebno burzovnu, sabotažu građevinskih novčanica ili njihove tečajne vrijednosti ili za pokušaj takvog činjeja. Osim toga, visoke novčane kazne za to, čak i za pravne osobe.

U "izvršnim uvjetima" tada su izdani precizni propisi o sastavu upravnog odbora i savjetodavnog odbora kojem pripadaju predstavnici ministarstava, parlamenta i graditelja. Zadatak takvog savjetodavnog odbora je kontrola zakonite upotrebe građevinskih zapisa, ispitivanje otplata, nadalje provjera hipotekarnih naknada, odobravanje osnova za hipoteku s beskamatnim građevinskim zapisima itd.

Daljnji uvjeti regulirali su otplatu i kliring, knjiženje zaliha na izdane serije građevinskih zapisa i na vrijednosne papire registrirane za njih, te nadalje, daljnje propise o odobrenim građevinskim projektima itd. U to vrijeme poticaj za osnivanje takve društvene banke pružila je ogromna potreba za stanovanjem i okolnost da Reich i pokrajine nisu ni na koji način mogle učinkovito kontrolirati nevolje. Nadležne institucije stambenih ureda mogle su, naravno, osloboditi stambene prostore tu i tamo - ali nisu mogle graditi nove stambene objekte. Nova građevinska djelatnost patila je od nedostatka materijala, prije svega zbog činjenice da je, uz postojeću hitnu kontrolu najamnina, izgradnja novih kuća bila apsolutno "neisplativa" za privatni kapital.

Potpore koje su davali Reich i pokrajine za pokrivanje takozvanih izgubljenih građevinskih troškova nisu bile ni izdaleka dovoljne u uvjetima progresivne devalvacije valute.
Čak ni individualna stambena izgradnja započeta tu i tamo nije mogla ukloniti opću stambenu krizu. Čak ni stvaranje jeftinih hipotekarnih kredita bilo je nemoguće jer su, uz tadašnje fiksne najamnine, čak i najjeftiniji građevinski novac isključivali kamatu od 4%.

Stoga se događa, kao što je već sugerirano u temeljnim zapažanjima, da unatoč najvećoj potrebi – zbog nedovoljne profitabilnosti – potreba jednostavno nije pokrivena.

Dakle, ako se uspije ukloniti godišnje ponavljajuće opterećenje kamatama, ako se osiguraju mjere za stavljanje beskamatnih sredstava na raspolaganje onima kojima je potreban smještaj, moguća je velika stimulacija tržišta nekretnina. Time bi se, međutim, ne samo uklonila strašna potreba za stanovanjem sa svim svojim društvenim i zdravstvenim štetama, već bi se i unutarnje tržište izvanredno stimuliralo jer o tome ovise svi bezbrojni pomoćni obrti, bravari, stolari, krovopokrivači, vodoinstalateri, staklari, instalateri, keramičari, podopolagači i keramičari, slikari i gipsari, koji tada sa svoje strane pronalaze posao i kruh te jačaju svoju kupovnu sposobnost.

To znači, međutim, da se nudi u obliku beskamatne građevinske gotovine.

Ove građevinske bilješke izdaje "Društvena građevinska i gospodarska banka".
Dobavljači i poduzetnici plaćaju se za gradnju tim novcem. Vlasnik zgrade vraća primljeni beskamatni novac u odgovarajućim obrocima u roku od 30-50 godina, ovisno o karakteru i trajnosti gradnje. Građevinske mjenice razlikuju se od novca Reicha ili pokrajine na isti način na koji su se mjenice Reichsbank razlikovale od mjenica za kredite. Ove građevinske mjenice, kao što je već spomenuto, nalaze svoje puno materijalno pokriće u činjenici da istovremeno nastaju, na račun građevinske banke, jednake po iznosu izdanih mjenica, nova materijalna imovina (kuće).

Machine Translated by Google

koji su pravno osigurani registracijom beskamatnih hipoteka na isti iznos.

Praktično se ni ovdje puna vrijednost novih zgrada neće navoditi u građevinskim bilješkama, već samo stvarni troškovi gradnje. Zemljište će stoga morati staviti na raspolaganje barem graditelji ili građevinske štedionice ili zajednice, a osim toga, najmanje 10-30% vrijednosti zgrade moraju proizvesti oni kojima je potreban smještaj, od čega se 5% zadržava za pokrivanje administrativnih troškova građevinske banke.

Otplata zatim slijedi bez daljnjeg obračuna kamata. Na taj način slobodna imovina vlasnika kuća raste iz godine u godinu u njihovim kućama, kao i vrijednosti zadržane unutar cijele udruge kao pokriće za izdane građevinske obveznice.
Time se količina građevinskih zapisa u optjecaju smanjuje sukladno izvršenim otplatama.

Pravni karakter ovog građevinskog novca nije ništa drugo nego izdavanje obveznice.
Dužnik ove obveznice je građevinska banka. Vjerovnik obveznice je trenutni vlasnik
ova obveznica.

Nikome se ne može zabraniti izdavanje obveznica, uvijek je samo pitanje vanjskih okolnosti, prihvaćaju li se obveznice koje je netko izdao općenito kao sredstvo plaćanja. Kao što je već mnogo puta spomenuto, građevinske mjenice su uvijek i pod svim zamislivim ekonomskim i političkim uvjetima u potpunosti pokrivene materijalnom imovinom protiv njih. Stoga se ne može govoriti o tome da bi banka u bilo kojem trenutku zapala u poteškoće.

Međutim, univerzalno prihvaćanje je zajamčeno u trenutku kada se država obveže preuzeti jamstvo za vremenski ograničeni otkup građevinskih zapisa i, tijekom trajanja zapisa, prihvatiti zapise u svojim registrima kao sredstvo plaćanja ili kada se proglase zakonitim sredstvom plaćanja.

Takvo prihvaćanje jamstva sada za državu ne znači praktički najmanje opterećenje; naprotiv. Danas država zapravo mora trošiti i plaćati kamate, a zatim nadoknađivati putem općih poreza nebrojene milijune godišnje za potpore koje je odobrila za izgubljene građevinske troškove. To se tada u potpunosti ukida.

Potpore koje sada daje država stoga su zapravo izgubljeni novac koji zajednica mora nadoknaditi, a koji ide nekim sretnicima koji su ih doista uspjeli dobiti.

Dakle, čak i kada neki od primatelja beskamatnih građevinskih zapisa koji je neplatiša u nekom trenutku zapravo ne može ispuniti svoje obveze, to ne igra nikakvu ulogu u odnosu na ogromne uštede koje državni proračun ostvaruje jer na taj način ne mora podnijeti nikakve žrtve koje su potpuno izgubljene.

Budući da se radi o zadatku od velikog društvenog značaja, opravdano je uspostaviti
neovisna javnopravna korporacija kao instrument i nositelj njezina izvršenja.

Na taj će način ova institucija biti uklonjena iz sfere privatnih ekonomskih društvenih oblika uz koje su u očima ljudi prirodno vezani osobni profiti i namjere bogaćenja. S druge strane, institucija će biti uklonjena iz domene čistog državnog poduzeća, protiv kojeg također, ne sasvim bez nepravde, postoji određena odbojnost u svim ekonomskim pitanjima među javnošću.

U provedbenim propisima treba zabilježiti sve što je u osnovi
neophodan za javnost i za sigurnost poslovnog upravljanja banke.

Machine Translated by Google

Predloženo savjetodavno vijeće može osjetiti svoj utjecaj i izvan ovoga. Samo savjetodavno vijeće ponovno je odraz svih uključenih interesnih skupina.

Osnivanje građevinske banke kao javnopravne korporacije ima i ugodan nusprodukt da se na taj način cijeli kompleks tako stvorenih bogatstava ne pojavljuje kao vlasništvo države, već kao vlasništvo neovisnog pravnog subjekta, a to je građevinska banka.

Pravna konstrukcija ili pravni karakter ove građevinske banke je dakle sljedeći: Građevinska banka je pravni subjekt na temelju okolnosti da je priznata ili osnovana kao javnopravna korporacija; ova građevinska banka uopće se ne sastoji od pojedinačnih članova; ona je sama po sebi nositelj prava i dužnosti koje proizlaze iz njezine djelatnosti. Međutim, ona također nije službena osoba niti državna institucija, niti član državnog organizma.

Stvaranje takvog pravnog oblika doista nije nešto uobičajeno i tradicionalno; ipak, nešto što je već predviđeno zakonom; današnji uvjeti, međutim, zahtijevaju odgovarajuće institucije moderne vrste. U tome će doista biti usluga kada se nešto takvo uspostavi: da se na određeni način ide izvan granica tradicionalnog kako bi se prilagodilo zahtjevima vremena.

Kako se poslovanje odvija najbolje se može objasniti na pojedinačnom primjeru: Građevinska banka unaprijed objavljuje temeljne uvjete i preduvjete koji moraju biti ispunjeni ako se zahtjev za odobrenje novca građevinske banke želi razmotriti.
Podnositelj zahtjeva upućuje svoj zahtjev s potrebnom dokumentacijom građevinskoj banci i, u potvrdnim slučajevima, sklapa ugovor s onima kojima je potreban smještaj (vlasnicima kuća).

U ovom ugovoru treba prije svega predvidjeti sve što propisuju uredba građevinske banke i provedbeni propisi, dakle obvezu korištenja građevinskog novca isključivo za izgradnju zgrade, obvezu hipotekarnog statusa i obveze otplate. No, nadalje, u ovom ugovoru treba utvrditi i sve ostale zakonske uvjete. Posebno se mora utvrditi da onaj kome je potreban smještaj nije opravdan ponovno prodati nekretninu, što je uostalom već praktično istaknuto u rješenju o hipoteci. Uvjeti za prijenos nasljedstva i za slučaj neplaćanja trebaju se odgovarajuće regulirati s jednom ili više rata otplate.

(Detalji proizlaze iz prirode ove stvari).

Budući da se sve tvrtke za dostavu i svi radnici plaćaju isključivo u građevinskim novčanicama koje sama građevinska banka proizvodi, građevinske novčanice prvi put u svim okolnostima dolaze u optjecaj samo u mjeri u kojoj ekvivalent u plaćanjima pripada nekretnini. Od radnika i dobavljača, građevinske novčanice dopiru do javnosti; s obzirom na postojeće vrijednosne papire, a posebno zato što država preuzima jamstvo za građevinske novčanice, a državne riznice prihvaćaju građevinske novčanice kao sredstvo plaćanja, javnost će prihvaćati građevinske novčanice kao i svaki drugi novac. Dakle, vlasniku kuće ostaje na tome kako će ispuniti svoju obvezu prema građevinskoj banci da godišnje otplaćuje 2% posuđenih iznosa u građevinskim novčanicama. Drugim riječima, vlasnik zgrade i hipotekarni dužnik građevinske banke moraju svake godine proizvesti 2% u građevinskim novčanicama od iznosa koji se nalaze u optjecaju. Praktično će se dogoditi da će hipotekarni dužnici prikupljati građevinske novčanice koje doista cirkuliraju zajedno s lokalnim novcem prije isteka njihovih dospijeća otplate i time podmiriti svoju uplatu.

Machine Translated by Google

obveza. Posebno prikladno mjesto za nabavu građevinskih bankovnih zapisa bit će gradilišta koja se u bilo kojem trenutku nalaze u funkciji.

Ako pretpostavimo, radi predodžbi, da se u Münchenu godišnje izdaju građevinske bankovne zapisi u vrijednosti od 10 milijuna, od toga će se godišnje u građevinsku banku vratiti 200.000 zlatnih maraka; dakle, nakon najviše 50 godina, cijelih 10 milijuna će se vratiti i građevinska banka će ih naplatiti, nakon najviše 50 godina kuće izgrađene od toga bit će time otplaćene i postat će vlasništvo njihovih vlasnika bez dugova. Cijela isplata dogodila se bez ijednog lipe uzalud plaćenog za kamate; isplata se nadalje obavlja isključivo jednostavnim putem osnivanja građevinske banke, uz državno jamstvo.

Društveni čin sastoji se u činjenici da je država stvorila vrijednost kuća apsolutno ni iz čega, da je izgradnjom cijele te zgrade stvorila prihod za tisuće radnika i poslovnih ljudi. Ako se pretpostavi da se radi o tisućama pojedinačnih kuća, tisuće bezemljaša time se pretvaraju u zemljoposjednike.

Bit će izneseni različiti prigovori i rezerve, od kojih se mogu predložiti najvažniji:

1. Prigovor inflacije. Ovaj prigovor je jednako kratkovidan koliko i nebitan; kao što je već objašnjeno u ranijim odlomcima, inflacija može nastati samo tamo gdje se izdaje nepokriveni novac. Ovdje materijalno pokriće stoji protiv novčanica građevinskog tipa; stoga je nevažno čak i ako u optjecaj dođu značajne količine novčanica građevinskog tipa.

2. Prigovor da je ovo pitanje novo i neprovjereno. Ovaj prigovor nije primjenjiv, a pitanje je možda novo za Njemačku. Drugdje je naviknuto na takve beskamatne dužničke certifikate pokrivene materijalnom imovinom. Tipičan primjer za to je engleski nalog koji je uveden prije stotinu godina i još uvijek je sačuvan. Nalog je nalog koji vlasniku daje pravo na određenu količinu sirovog željeza pohranjenu u određenom središnjem skladištu. Ove mjenice se koriste kao valuta; kupovna moć naloga ima samo one fluktuacije kojima je cijena sirovog željeza podložna na svjetskom tržištu.

Da smo u Njemačkoj, na primjer, imali takve varante, oni bi bili potpuno neovisni o njemačkim valutama i njihovim fluktuacijama. Vrijednost tih varanta bila je povezana s cijenom sirovog željeza, a vrijednost tih cijena pak se automatski regulirala u odnosu na valutu.

U nalogu nalazimo značajan primjer popularne prirode ovog beskamatnog dužničkog certifikata i dužničkog naloga pokrivenog materijalnom imovinom.

Ukoliko se moraju ostvariti značajne i nacionalno ekonomski važne izgradnje novih zgrada, nužno je graditi cijele kolonije u serijama.

Bilo bi pogrešno gledište kada bi se željele graditi pojedinačne kuće ili čak kuće u nizu samo kada osoba koja traži kuću sama želi postati vlasnik.
Šteta koju treba sanirati je stambena kriza, stoga se ne radi prvenstveno o stanovanju, već prvenstveno o stvaranju stambenih mogućnosti. Ova potreba će se također sanirati činjenicom da se potiče komercijalna izgradnja stanova za najam. Stoga ništa ne sprječava vlasnika kuće za najam starog stila da primi građevinske zapise za izgradnju nove kuće za najam. Upravo u slučaju takvih osoba bit će moguće unaprijed u gotovini zahtijevati veću akontaciju od samo 10% cijele zgrade.

Machine Translated by Google

vrijednost; mnogi od tih ljudi spremni su i u poziciji potrošiti znatne svote novca iz vlastitih sredstava za izgradnju stanova ako od građevinske banke dobiju kao potporu odgovarajući ostatak ili djelomični iznos bez kamata. Upravo beskamatna priroda novca građevinske banke omogućuje razmatranje ovog aspekta oživljavanja građevinskog tržišta koji je toliko važan za velike gradove.

Međutim, ova banka za socijalnu izgradnju i gospodarstvo kasnije će prijeći i izvan okvira financiranja stambenih zgrada na izdavanje beskamatnih kredita nacionalno ekonomski važnim poduzećima, industrijama, komunalnim radovima, poboljšanjima u poljoprivredi itd., čak i ako s kraćim rokom otplate.

Machine Translated by Google

Država bez poreza

Glavni cilj nacionalsocijalističke države je: država bez poreza. Ako ovo u današnjim okolnostima može zvučati kao luda utopija, ako se mnogima čini kao obećanje koje je previše dobro da bi bilo istinito, ipak znamo da je taj cilj potpuno dostižan, barem u mjeri u kojoj se mora ukloniti ogroman porezni pritisak s stanovništva.

U prethodnim poglavljima smo sa svom jasnoćom predstavili dokaz da se danas gotovo svi porezi potroše samo na plaćanje kamata. Plaćamo porez na svaki komad kruha koji pojedemo, svaki topli dnevni boravak košta višak poreza, svaka kupnja opterećena je porezom na promet.
Ali sve što na ovaj način ide u poreze nije ni izdaleka dovoljno samo za plaćanje poreza na dugove za odštetu.

Uvijek odaje nedostatak ukusa i kritičkog razumijevanja ako se odbaci tako glavni cilj kao što je nesumnjivo država bez poreza utopija. Za onoga tko je s nama išao širokim i zamršenim stazama današnje financijske politike i onoga tko nije izgubio Arijadninu nit – kamatnu obvezu države – mora biti lako pronaći i izlaz iz ovog labirinta Minotaura.

Onaj tko se uzdiže iznad degradacija i s uzvišenijeg stajališta promatra opisane veze: kamatna obveza države – porez – inflacija, onaj tko je prepoznao kamatnu obvezu svih naroda zapadnog kulturnog kruga kao činjenicu koja dominira svime, onaj tko je prepoznao da živimo u dobu potpunog preokreta zdravih i razumnih uvjeta između rada i bogatstva, onaj tko više ne može izbjeći prisilnu logiku da posebno država, na temelju svog financijskog suvereniteta, nije u potpunosti vezana za kreditni put, već da može kreativno financirati kroz vlastito pravo sve velike javne državne zadatke, za njega je samo posljednji korak u financijsko-politički Novi svijet zahtijevati državu u kojoj državna financijska uprava ne smatra svojim prvim zadatkom izvlačenje što većeg broja poreza od građana, već naprotiv, uklanjanje svakog opterećujućeg poreznog pritiska i gnojenje nacionalnog gospodarstva.

U mogućnosti smo predočiti brojčane dokaze da država bez poreza uopće nije utopija, već da je mogućnost toga dana u svakom uređenom državnom proračunu ako se država oslobodi tereta kamata koji leži na njoj. Da to može učiniti i bez da bude pozvana na odgovornost, dokazuje povijest državnih bankrota koja spominje desetke slučajeva u kojima su se države bankrotom izvukle od tereta kamata i duga koji leži na njima.

Odvelo bi nas previše daleko da ovdje još jednom detaljno ulazimo u precizan dokaz koji sam dao u svom malom polemičkom djelu, Državni bankrot: Rješenje, da, naime, prilagodba plaćanja kamata iz javnih zajmova istovremenom transformacijom obveznica u beskamatnu bankarsku imovinu ni na koji način ne zaslužuje sramotni naziv bankrot, već da ovaj oblik oslobađanja države i naroda od njezina duga vezanog kamatama zapravo označava oslobađanje države i gospodarstva od nepodnošljivih okova.

Međutim, prilagodba tih kamata omogućila bi, već prije rata, pokrivanje državnih troškova za cijelu državnu upravu. Kao primjer naveo sam bavarski državni proračun iz 1911. godine. U to vrijeme, prihodi bavarske države od tzv. komercijalnih državnih poduzeća (željeznice, pošta i telegraf) iznosili su 120 milijuna zlatnih maraka, a prihodi od državnog šumarstva 40 milijuna. Ukupno

Machine Translated by Google

Troškovi za cijelu državnu upravu za provedbu pravosuđa (svi okružni sudovi sa svim njihovim troškovima za osoblje i materijal, svi zemaljski sudovi, regionalni sudovi i najviši sudovi u Münchenu, Nürnbergu itd.) iznosili su 27 milijuna. Za cijelu veliku i tako pažljivo razvijenu unutarnju upravu cijele bavarske države – dakle za brojne okružne sudove, za županijske uprave, za policijsku upravu u Münchenu, za žandarmeriju, nadalje za brojna druga tijela i vlasti poput medicinskih vlasti, zemaljske bolnice za cijepljenje, istraživačkih ustanova za hranu i poluluksuznu hranu, sanatorija i psihijatrijskih ustanova, upravnog suda, zemaljskog statističkog ureda, mjeriteljskih vlasti, osiguravajućih komora itd. – isplaćivali su se iz državnog proračuna. Za obrazovanje, školu i crkvu, dakle posebno za sve srednje škole, srednje škole, pripremne škole, latinske škole, srednje škole, niže gimnazije, više strukovne škole, učiteljske ustanove, za sve državne građevinske škole i specijalizirane škole, obrtničke i glazbene škole, –, 1911. godine, 40 milijuna poljoprivredne i okružne škole, za Weihenstephan80 i za biološki istraživački institut, za sve ženske obrazovne institute, a zatim, prije svega, za sveučilišta s njihovim bezbrojnim zbirkama i institutima, tehničko sveučilište, za ostala umjetnička sveučilišta, za obrtnička sveučilišta, za glazbenu akademiju, zatim za Maximilianeum81, nadalje za središnje institute za znanost i umjetnost, akademiju znanosti, znanstvene zbirke države, bavarske muzeje, državnu knjižnicu, državno kazalište itd., za ovo ogromno područje djelovanja Ministarstva kulture s tisućama službenika, s njegovim ogromnim umjetničkim blagom u zbirkama i muzejima, koje sve doista zahtijeva zgrade, administraciju i brigu, 1911. godine isplaćeno je ukupno 51 milijun. Unutar područja djelovanja Ministarstva financija, koje doista ne obavlja samo funkcije izvlačenja novca od naroda, nalaze se aktivnosti šumarske uprave sa stotinama šumara, zatim uprava rudnika, talionica, solana, cijeli središnji i pomoćni carinski uredi, središnji kovnički ured, uprava državnog duga i državna banka, geodetski uredi i pokrajinski geodetski ured, zatim i državne uprave toplica, dvorski ured pivovare, München itd. Ovaj također vrlo veliki pothvat uzrokovao je trošak od 15 milijuna. Troškovi Ministarstva prometa pokrivani su vlastitim operativnim prihodima, s druge strane, mirovine starih državnih službenika zahtijevale su daljnji vrlo visok iznos od oko 36 milijuna.

Dakle, ukupno je za pravosudnu upravu, unutarnju upravu uključujući zgrade - koje nisam posebno spomenuo gore - te financijsku upravu, kao i za obrazovanje i razvoj te mirovine, potrebno 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 milijuna.

Viškovi koje su državna poduzeća, pošta i željeznice, rudnici i šume, isporučivali državnoj blagajni u iznosu od oko 160 milijuna tako bi zapravo bili gotovo dovoljni za pokrivanje cijelog gigantskog državnog administrativnog aparata - bez ijednog lipe poreza!

Država bez poreza bi stoga bila stvarnost da ukupni porezi izvučeni od bavarskog naroda, odnosno 60 milijuna izravnih poreza i 53 milijuna neizravnih poreza, te uz to 31 milijun naknada, dakle ukupno 134 milijuna, nisu morali biti u potpunosti iskorišteni za plaćanje kamata na kreditni kapital. Samo plaćanje kamata za bavarske državne dugove

[80] Weihenstephan je samostan iz 11. stoljeća u Gornjoj Bavarskoj koji je 1803. godine pretvoren u šumarsku školu i državnu pivovaru.

81 Maximilianeum u Münchenu projektirao je bavarski kralj Maksimilijan II. kao sjedište studentske zaklade. Od 1949. godine u njemu se nalazi bavarski državni parlament.

Machine Translated by Google

tražio je 84,6 milijuna (!), a Bavarska je morala Reichu isporučiti 50 milijuna za plaćanje kamata od duga Reicha.

Dao sam kratak pregled velikih i malih područja našeg državnog života. To se čini posebno važnim i zato što nacionalsocijalizam ima na umu koliko je izvanredno mnogo i koliko uzornog posla obavila stara država, mnogo toga što ne zahtijeva reformu niti poboljšanje ukoliko se ne radi o stvarima koje se nikada ne mogu zaključiti.
Čak i za svaki državni organizam vrijedi da ne može stajati mirno ako ne želi okoštati. U mnogim područjima svježiji i slobodniji duh neće škoditi, a tu i tamo su prikladne temeljite reforme. U mnogim granama našeg upravnog aparata mora ući barem novi duh, posebno duh određene odgovornosti državnog službenika s obzirom na njegove zadatke i ljude kojima služi.

Samo je jedno područje bilo prisiljeno na potpuno lažne načine – državna financijska uprava.
Ako su takve okolnosti poput ovih upravo opisanih moguće, to je doista znak da se ovdje mora provesti radikalna promjena. Međutim, to vrijedi već za državu prije rata – već je tada država bila upregnuta u kamatnu službu privatnog kreditnog kapitala.
Ništa ne otkriva na upečatljiviji način ovisnost države o kreditnom kapitalu koja je već postojala u to vrijeme od pregleda raspodjele poreza na različite oblike dohotka. Prema proračunu za 1911., na kojem smo do sada temeljili svoja zapažanja, zemljišni posjed procijenjen je na 12,6 milijuna, stambeni posjed na 12,1 milijun, trgovačka poduzeća na 17 milijuna, ali s druge strane, kapitalne mirovine s ukupnim mirovinskim prihodom od 253 (!) milijuna zlatnih maraka iznosile su samo 10 milijuna. To je dakle doista izuzetno popustljiv tretman onih koji mogu živjeti bez napora i raditi na štetu radno sposobnog stanovništva.

Bezbrojni mali mirovinski prihodi – pritom mislimo na mirovinsku skupinu od 70-700 milijuna maraka – doista predstavljaju u brojkama pretežnu masu poreznih obveza na kapitalne mirovine, odnosno oko 150.000, ali ni njihovi prihodi od kapitalnih kamata ni njihova uplata poreza, od oko 0,7 milijuna, ne bi igrali ulogu u državnom proračunu – ali ono što ove brojke čini toliko značajnima za nas jest okolnost da je veliki kreditni kapital u tih stotina tisuća malih primatelja kamata stvorio snažnu zaštitnu branu protiv svih napada na prihode od kamata bez truda i rada.

Naravno je lako uvjeriti ove male primatelje kamata da njihova ušteđevina mora do određene mjere jamčiti trajno pravo na kamate, jer je sličnost ovih ljudi koji su cijeli život radili i zapravo radili za svoju ušteđevinu s primateljima mirovina u državi i uvjetima zaposlenika očita. Ali ono što razlikuje ovaj stav od ideje mirovine jest bitna razlika da pravo na mirovinu ovisi o osobi i prestaje smrću, dok je pravo na kamate materijalno i neovisno je o osobi na neosoban način vezano uz puko posjedovanje novca kao "vječno pravno potraživanje".

O tim ćemo se vezama detaljnije pozabaviti u raspravi o općim mirovinama za starije osobe, jer bi nam ta zapažanja omogućila da pronađemo prijelaz od neopravdanih vječnih kamata do opravdanog zahtjeva svakog nacionalnog druga za bezbrižnom starošću.

Ti mali primatelji kamata ne dolaze u obzir u pitanju kojim se bavimo o izvanredno popustljivom postupanju stare države s kreditnim kapitalom, već samo oni koji gutaju lavovski dio kapitalnih mirovina i koji zatim ponovno istupaju kao veliki financijski donatori države.

Machine Translated by Google

Dakle, dolje s ovim nacionalno-ekonomskim besmislicama interesno kapitalistički orijentirane državne financijske uprave i van u slobodnu nacionalsocijalističku državu rada i učinka oslobođenu svih poreza.

Nakon što se država oslobodi tereta svojih kamatnih obveza, vidjet će se što može postići. Ako se uz to pojave novi izvori prihoda velikog opsega, poput korištenja hidroenergije i prirodnih resursa zemlje, tada država bez poreza više neće biti utopija već radosna stvarnost.

Ako ipak želimo govoriti o poreznoj politici nacionalsocijalističke države, to je zato što bi iz takvih poreznih izvora mogla teći sredstva za mnoge zadatke koji zapravo čekaju državno rješenje, a za koje međutim u državnom proračunu nikada nije bilo više sredstava. Ovdje mislimo na široka područja nacionalnog zdravstva, borbu protiv spolnih bolesti, zlouporabu alkohola, promicanje tjelesnih sportova, značajnije promicanje umjetnosti i znanosti, porodiljni dopust, brigu o djeci, izgradnju vrtnih gradova i prije svega na otplatu duga časti njemačkog naroda prema svojim ratnim ranjenicima, ratnim udovicama i siročadi.

Sljedeće treba uzeti kao vodeće principe za nacionalsocijalistički državni sustav u području porezne politike:

1. Isključeno je oporezivanje u svrhu plaćanja kamata za unutarnje zajmove.
2. Porezi su dopušteni samo za pokrivanje državnih rashoda u neproizvodne svrhe, za upravu, pravosuđe, vojsku, policiju i zdravstveni sustav te obrazovanje, ukoliko viškovi komercijalnih državnih poduzeća, željeznica, pošte, telegrafa, državnih šuma i državnih rudnika, kao i opskrba električnom energijom iz velikih državnih međugradskih baza, nisu dovoljni za njihovo pokrivanje.

3. Za pokrivanje posebnih potreba ili za posebne hitne slučajeve, dakle posebno za slučaj rata, izravni i neizravni porezi nisu samo dopušteni već su i naređeni.
4. Izravni porezi mogu se uvesti na imovinu u bilo kojem obliku, ali ovdje treba planirati dalekosežnu gradaciju. Prihod treba ostaviti oslobođenim poreza do odgovarajuće mjere. U ovom slučaju treba temeljitije nego do sada razmotriti ima li porezni obveznik obitelj s djecom ili druge obveze skrbi.

5. Državni dužnosnici u osnovi trebaju biti oslobođeni poreza. Za oženjene osobe djeca dodaci moraju biti zajamčeni.
6. Neizravni porezi dolaze u obzir u normalnim vremenima samo za luksuzne predmete. Država ovdje ima izvrsno sredstvo na raspolaganju za djelovanje na način koji bi kontrolirao i povećao cijene proizvodnje artikala koji služe samo smetnji atraktivnog luksuza, raskoši i proždrljivosti u jelu i piću te ekscesima mode. Čak i čisto poluluksuzna roba poput duhana, alkohola, vina, ukoliko ne služi zdravstvenim svrhama, snosit će neizravne poreze. S druge strane, sve neizravne poreze, one koji danas u potpunosti iskorištavaju ljude, treba načelno izbjegavati. Ovdje mislimo na sve besmislene neizravne poreze koji djeluju samo na način povećanja cijena, na šećer, sol, šibice, svjetiljke, limunadu, također poreze na ugljen koji radikalno poskupljuju proizvodnju, također poreze na osobni i robni prijevoz, a prije svega poreze na promet robe.

7. Prikupljanje ratnih i revolucionarnih profita treba provoditi kao zadatak pravde. Za takav zadatak, naravno, prvo se mora stvoriti temelj razumne kalkulacije na kojoj se može usporediti sadašnje bogatstvo s ranijim. Očito je i ovdje ponovno potrebno napraviti razliku između bogatstva koje proizlazi iz produktivnog rada, za koje je rat međutim označio poseban procvat. Nije ništa više nego ispravno i

Machine Translated by Google

ispravno je da se od tako značajne ratne dobiti dio usmjerava zajednici.
S druge strane, mnogo oštrija procjena mora se napraviti u slučaju bogatstva koje proizlazi iz posredničke trgovine i špekulacija.

8. Porezi na promet nekretnina i pristojbe, čak i porezi koji ograničavaju slobodno pravo raspolaganja elementima bogatstva, ukoliko to raspolaganje nije usmjereno protiv opće dobrobiti, trebaju se ograničiti gdje je to moguće. Tome pripadaju i porezi na nasljedstvo i darove.

U osnovi, porezna financijska politika trebala bi težiti konačnom cilju "države bez poreza", jer nije zadatak države izvlačiti novac od svojih građana kako bi održala u osnovi lažno državno kreditno gospodarstvo, već povećati opće blagostanje naroda.

Država nije tu da bi bila ubiračica kamata za veliki kreditni kapital, već da bi štitila osobu i imovinu svojih građana te da bi prirodne resurse zemlje učinila korisnima zajednici. Sredstva za neproduktivne državne zadatke trebala bi se, kao što je već opisano, uzimati prvenstveno iz viškova komercijalnih državnih poduzeća, a zatim iz poreza na luksuz, treće iz bogatstva i prihoda koji nadilaze ono što se može steći pukim obavljanjem rada, a tek onda od imućne srednje klase, kao i iz neizravnih poreza na poluluksuznu robu čija upotreba nije nužna. I samo u ratnim vremenima, u kojima je ugrožen život cijele nacije, država može zahtijevati da čak i zajednica - kao što doista može zahtijevati vojnu službu od svih kroz svoj suverenitet službe - i još jednom s posebnim osvrtom na imućne klase, da svoj financijski doprinos vođenju rata u obliku neizravnih i izravnih poreza.

Zaključno možemo reći još nešto o pitanju "komercijalnih državnih poduzeća". Sada se radije ukazuje na činjenicu da državna poduzeća nisu "profitabilna". Već smo opširno raspravljali o temeljnom pitanju profitabilnosti.

U nastojanju da se željeznice itd. vode "na poslovni način", da ih se "oslobode neekonomičnog državnog poduzeća" ili da ih se "dovede u miješani ekonomski oblik" krije se samo loše prikrivena želja krupnog kreditnog kapitala da čak i ovu znatnu komponentu bogatstva nacije učini sebi korisnom. Ako država preda čak i te komponente bogatstva, tada je u potpunosti predana kreditnom kapitalu i nema, osim dopuštenja da djeluje kao ubiratelj kamata za kreditni kapital, više nijedno područje u kojem je suverena, ili u kojem može djelovati na regulatorni način i iz kojeg može ostvarivati znatne prihode za pokrivanje svojih zadataka.

Machine Translated by Google

Financijsko političko oslobođenje države

Prvo smo opisali koje mjere treba poduzeti kako bi se okolnosti kakve sada doživljavamo učinile nemogućima u budućnosti. Ti zadaci doista zahtijevaju kreativne usluge, ali se ipak mogu postići bez narušavanja ili promjene postojećih pravnih uvjeta. Drugačije je s prekidanjem postojećih lanaca duga naše države vezanog kamatama prema njezinim unutarnjim i vanjskim vjerovnicima.

Mjere koje treba poduzeti same su po sebi iznimno jednostavne, samo će njihova provedba uzrokovati mnoge poteškoće. Lijek za vječnu obvezu plaćanja kamata iz unutarnjih zajmova je: zakonsko ukidanje ove isplate kamata. S druge strane, veliki kreditni kapital, braneći interese malih umirovljenika, dići će veliku galamu i upućivati najstrašnije prijetnje protiv države koja "gazi nepovrediva prava pod nogama", koja "čini kršenje zakona koje će joj oduzeti posljednji djelić povjerenja". Veliki kapital će prirodno pokrenuti sve poluge kako bi spriječio "ogroman zločin protiv osnovnih ekonomskih zakona". Naravno! - ne može se stvarno očekivati da će međunarodna sila odjednom odustati od svog prava na vlast.

U ovoj bitci samo je pitanje održavanja željeznih živaca i ne dopuštanja sebi uplašite se zavijanja novinarskih kulija koje uzdržavaju visoke financije.

Židov će voditi ovu bitku s najžilavijom upornošću, jer je to pitanje "njegove časti", kako je rekao stari Rothschild: "Moj novac je moja čast, a onaj tko mi uzme novac, oduzima mi moju čast".

Sada doista njihov novac ni na koji način ne bi trebao biti oduzet od vlasnika državnih obveznica, već se jednostavno moraju ukloniti pravni zahtjevi koji su u svom učinku postali vrlo velika nepravda prema nacionalnoj zajednici.

Ali s gledišta države, kao i s gledišta stanovništva koje svojim radom mora prikupiti ogromne iznose kako bi zadovoljilo te "zakonske zahtjeve državnih vjerovnika", ne radi se o "zakonskim zahtjevima" već o najvećoj nepravdi svih vremena - o trajnoj pljački radnih ljudi u korist malog dijela velikih kapitalista uz državnu potporu. Država koja "razbijanje kamatnog ropstva" čini činjenicom ni na koji način ne čini nepravdu, ali iskupljuje prilično snažnu nepravdu za čije je počinjenje i sama služila kao marioneta.

Naravno, to znači potpunu reorganizaciju sadašnje države; ona mora odlučiti želi li služiti cjelini ili, kao i sada, želi biti upravitelj međunarodnih financija.
O ovom pitanju nema kompromisa. Ovdje samo odlučno suzbijanje može dovesti do cilja i rješenja.

Nacionalsocijalistička država je doista svjesna ove snažne odluke – bilo bi izuzetno teško poduzeti tako odlučan korak da ne znamo točno što moramo uspostaviti umjesto kamatno-kapitalističke ekonomije. Ali budući da to znamo, s najpotpunijom sigurnošću pobjede ulazimo u ovu najveću bitku svjetske povijesti. Znamo da je vladavina interesa izgrađena samo na lažima i obmani i, budući da to znamo i jasno smo prepoznali, znamo i da se takva paukova mreža laži i obmane, koliko god se mukotrpno plela, može rastrgati jednim povlačenjem.

Samo još jedno pitanje, posljednje, mora nas zaokupiti, pitanje: Što će strane nacije reći na takvu radikalnu reformu, a posebno na odbijanje daljnjih plaćanja kamata stranim vjerovnicima?

Machine Translated by Google

Da, što će na to reći strane nacije? Ovo pitanje je već samo po sebi izuzetno značajno za našu njemačku nevolju, a i za kozmopolitski stav najvećih krugova.
Što su uopće "strane nacije"? Jesu li to Francuzi, Englezi, Amerikanci? Jesu li to Švođani, Nizozemci i Norvežani? Jesu li to Rusi ili Kinezi? Ili su to Indijci, Fuegejci82 ili crnci iz Konga? Doista, svi ti ljudi pripadaju "stranim nacijama" u odnosu na nas. Sada, daleko najveći broj svih tih "stranaca" neće ništa reći, najmanji broj Kineza, također najmanji broj Rusa i Francuza znat će općenito o čemu se radi. Konačno, ostaju vlade naših ratnih neprijatelja, a onda naravno - kao oni koji su stvarno zainteresirani - židovski međunarodni bankari, koji će "nešto reći o tome". Međutim, ono što će na to reći međunarodne financije vrlo je lako odgovoriti. Svim raspoloživim sredstvima okarakterizirat će takav postupak kao neviđeni zločin protiv kulturnog čovječanstva, putem vlastitog predanog tiska sa svim mogućim lažima i iskrivljavanjima dići takozvani civilizirani svijet protiv takvog neviđenog kršenja preuzetih obveza, govorit će o potpunom slomu Europe i pokušat će potaknuti Francusku kao posebno prikladnog nositelja europske civilizacije na otvoreni rat protiv Njemačke. Sve će to strane nacije, odnosno židovske visoke financije, reći protiv takvog pokušaja atentata na totalnu moć krupnog židovstva.

Stoga bi se moglo poštedjeti i samog pitanja i odgovora. Jer, jasno je kao bijelo svjetlo da se sila protiv koje je usmjeren rat za oslobođenje neće pokoriti bez borbe, budući da se ovdje ne radi o Nijemcima, kojima su strani interesi i prava uglavnom svetinji od prava Nijemaca, već o ljudima čija je najistaknutija karakteristika brutalna volja za moć.

U svim takvim konačnim povijesnim pitanjima apsolutno je uzaludno iznositi spekulativne primjedbe o tome što će neprijatelj sada učiniti, jer je očito da potonji neće odmah dopustiti oslobođenje ili pobunu. Sasvim je drugačije razmatrati koja sredstva moći protivnik ima na raspolaganju i znati kojim snagama sam raspolaže. Ako se, nadalje, točno zna što se mora učiniti i što će se učiniti, tada se mora promatrati kako će neprijatelj odbiti napad i tek tada se mogu poduzeti protumjere. Nijedan vojni plan ne može odrediti kampanju nakon prvog napada, ali doista može dati opće smjernice za energičan tijek djelovanja. Tako je i ovdje.

U našem slučaju protivnike je teško uhvatiti jer se radi o bezličnoj i nadnacionalnoj sili. Plan kampanje stoga će prvo morati razmotriti koje sile i interesi ne dolaze u obzir kao protivnici. To je važno kako se sile ne bi nepotrebno koristile u smjeru iz kojeg ne prijeti nikakva opasnost.

Iza pitanja „Što će na to reći strane zemlje?“ krije se uglavnom zabrinutost da u takvom slučaju nećemo dobiti kredite, hranu ili druge sirovine iz inozemstva.
Kakva je sada situacija ovdje?

Kao nacionalno gospodarstvo dugoročno možemo plaćati uvoz uvijek samo izvozom, odnosno razmjenjivati robu za robu, ali ne papirnatim novcem i ne "kreditima".
Sve to funkcionira neko vrijeme, sve dok strane zemlje daju stvarne kredite, odnosno sve dok različiti strani dobavljači imaju povjerenja da će njemački uvoznici platiti dotičnu robu punom vrijednošću novca. Ali to je moguće samo ako su uvoznici naplatili strani novac kao izvoznici njemačke robe. Strah da nećemo dobiti pamuk ili masnoću,

82 Stanovnici Ognjene zemlje, arhipelaga uz južni vrh Južne Amerike.

Machine Translated by Google

Bakar ili stočna hrana, zbog odbijanja međunarodnih kamata, spaja pitanja koja u osnovi nemaju nikakve veze jedno s drugim. Čak ni potpuno židovska velika bankarska sila ne može dugoročno spriječiti da viškovi u zemljama proizvođačima sirovina na neki način dospiju do njemačkih tvornica i radnih mjesta, a isto tako ni da njemački gotovi proizvodi pronađu put na svjetska tržišta. Ova međusobna razmjena robe između različitih nacionalnih gospodarstava doista se odvija prema uvjerljivim zakonima ponude i potražnje. Naravno, pod prisilom i privremeno, ovdje se mogu dogoditi ograničenja i prekidi kao što smo to doživjeli u ratu, a zatim i u Ruhrskoj regiji83. Ali sve su to prisilne mjere koje na sličan način štete stranim zemljama.

Stoga možemo sa sigurnošću pretpostaviti da će veletrgovina uspjeti pokriti apsolutno nužne potrebe za uvozom. Uvijek će postojati neutralne zemlje preko kojih taj uvoz može doći do nas.

Štoviše, nacionalno gospodarstvo koje je ponovno svjesno svojih nacionalnih dužnosti i koje bi time ponovno postalo učinkovitije u slučaju izvoznih artikala, može puno prije računati na činjenicu da će ponovno zadobiti staro povjerenje. Privremeni posrednički krediti u uvozu i izvozu stvar su trgovačkih kuća i temelje se na njihovom osobnom kreditu.

Ovo pitanje sada ima još jedan aspekt, a to je strah od političkih prisilnih mjera zbog obustave isplate nacionalnih kamata na ratne obveznice i druge kamatonosne obveznice Reicha ili saveznih država. Čak je i to izuzetno malo vjerojatno jer se ovdje radi o zahtjevima za kamatama pojedinačnih privatnih vjerovnika njemačkih državnih obveznica, zbog kojih se teško može poduzeti bilo kakva politička akcija. Zapravo, također se u povijesti državnih bankrota još nije dogodilo da je uslijedila vojna intervencija nakon što je država obustavila isplatu kamata. Suprotno mišljenje, da bi u ovom slučaju Francuzi odmah proveli odmazdu, ni na koji način se ne može prihvatiti iz logičnih razloga jer bi inače neprijatelji u to vrijeme morali intervenirati vojnom akcijom protiv pada njemačke marke. Pad valute konačno je lišio strane vjerovnike njemačkih obveznica svega. Sada naše mjere uopće ne predviđaju poništenje ovih unutarnjih njemačkih državnih dugova, već samo otkazivanje kamata i transformaciju obveznica u bankovnu imovinu. S druge strane, isplata gotovine može se odmah ponuditi stranim vjerovnicima.

Kako je moguće da se u takvom slučaju, odnosno kada gospodin X. Illinois ili Chicago primi informaciju od svog bankara da njemačka vlada vraća ratne obveznice u gotovini i da je taj iznos uplaćen na njegov račun, jako naljuti i pokrene svoju vladu protiv Njemačke?

Ne treba očekivati ozbiljan otpor ni s koje strane ako bi nacionalistička njemačka vlada proglasila ukidanje kamata sa svih obveznica s kamatama uz istovremenu transformaciju tih obveznica u beskamatnu imovinu u državnim bankama ili poštanskim čekovnim računima.
Za nas je važno da se našim mjerama zajednica ne ošteti – činjenica da će se otpor poduzeti s kapitalističke strane ne može ograničiti oslobodilačko djelo. Upravo će se u slučaju ove mjere vidjeti da će se ovdje dogoditi odvajanje duša i da će zatvorena falanga onih koji će u ovoj vladinoj mjeri osjetiti oslobođenje i

[83] Kada se krajem 1922. godine utvrdilo da Nijemci ozbiljno ne plaćaju drvo i ugljen kao ratnu odštetu Saveznicima, Francuzi i Belgijanci su, pod vodstvom francuskog premijera Raymonda Poincarea, okupirali industrijsku regiju Ruhr u siječnju 1923. Njemačka reakcija na ovu okupaciju bila je uglavnom pasivni otpor, koji je osvojio simpatije svijeta i doveo do "omekšavanja" uvjeta odštete u Dawesovom paktu.
travnja 1924. (vidi gore str. 94), koji je također pozivao na povlačenje savezničkih okupacijskih trupa iz Ruhra.

Machine Translated by Google

Oslobađanje rada od ogromnog pritiska vrlo brzo će obuhvatiti sve radnike. Samo će im bankarski i burzovni krugovi te oni u krugu malih umirovljenika zarobljenih u vlastitim prednostima i dalje biti protivnici.

Onaj tko radi nema posebnog interesa u činjenici da od svoje privremene imovine prima kamate od banaka, a još manje ima interesa plaćati vrlo visoke kamate na kredite; sa svojim novcem kao obrtnim kapitalom želi raditi i zarađivati. Zbog toga će svi poslovni ljudi, vlasnici tvornica i obrtnici biti vrlo malo zainteresirani za održavanje sustava kamatnog kapitalizma. – To postaje jasno kao bijelo jutro svima koji imaju na umu da se državni interesi – kao što smo najjasnije pokazali – izvlače samo izravnim ili neizravnim porezima iz dohotka od rada proizvodnih radnika.

Onaj tko ima ovo znanje jasno na umu ne može se ni u jednom trenutku pokolebati, jer je to doista samo temeljno načelo: da država može dati samo ono što mora ponovno oduzeti svojim građanima u nekom obliku.

Kamate za plaćanje kamata državi moraju se u svim okolnostima izvlačiti od proizvodnih radnika. Nijedan radnik nije isključen iz ovog načela, a najmanje fizički radnik koji nema na raspolaganju obveznice s kamatama. Ova situacija ga najteže pogađa, jer ga izravni, a posebno neizravni porezi također najteže pogađaju. Sada, kada se upravo od radnika traži porez putem izravnog poreza na dohodak u obliku odbitka od dohotka prije nego što su svi drugi krugovi već učinili radnika vidovnjakom u vezi s tim stvarima; isto vrijedi i za sve one koji primaju nadnicu i plaću. Svakako, ti krugovi su mnogo manje svjesni mnogo radikalnijih neizravnih poreza - iako ih uglavnom osjećaju u inflaciji, kao što je opisano u poglavlju o "Inflaciji". Neizravni porez je najnesocijalniji porez. Opterećuje rad u korist čistog kreditnog kapitala. Nitko se ne može povući iz njega i stoga najteže tlači onoga tko ima najmanji dohodak. S druge strane, neizravni porezi – porezi na ugljen, sol, šibice, šećer, pivo i piće, porezi na osobni prijevoz itd. – nimalo ne uznemiruju vlasnika velikog kapitalnog bogatstva.

Dakle, jedan iz kruga radnika koji je protivnik takvog oslobodilačkog djela
to može biti samo zbog nedostatka znanja i razumijevanja tih veza.

Posljednja i najteža stvar kojom se još moramo pozabaviti u ovom poglavlju jest pitanje ukidanja međunarodnih obveza plaćanja kamata – drugim riječima, odbijanje daljnjih plaćanja kamata za ratne dugove.

Ovo pitanje je najuže povezano s njemačkim povijesnim pitanjem, štoviše, to je zapravo njemačko pitanje općenito, jer kaže: Želi li njemačka nacija slobodu ili ropstvo?

Znamo da u takvim konačnim pitanjima samo odlučna volja može odrediti i postići pobjedu – odgovor na ovo pitanje stoga daleko nadilazi opseg financijsko-političkih promatranja. Ali bitno je da nacija koja mora težiti svojoj slobodi zna da je njezino ropstvo prije svega financijsko-političko, da su ovdje politika i ekonomija najuže povezane. Ali upravo je to novost u sadašnjoj situaciji da njome vladaju politička gledišta financijske moći, a politička gledišta vojne moći dolaze tek na drugo mjesto.

Doista možemo govoriti o mamonističkom dobu kao o novoj epohi. Bog Mamon popeo se na prijestolje ovoga svijeta. Car i kralj klanjaju se pred njim. Parlamenti i vlade su njegove pokorne sluge. Uspio je ujarmiti velike pokrete - poput težnje nadničara za vlastitim napretkom. Međunarodni kapital je također učinio

Machine Translated by Google

tiskare svijeta u službi njegovih ciljeva – kao što je sebe učinio i upraviteljem kulturnog bogatstva i krivotvorcem svake nacionalne autohtone umjetnosti i književnosti.

Kao najistaknutije nositelje ove mamonističke zaraze i vladavine svijeta prepoznali smo Židove i tako je krug našeg znanja još jednom zatvoren pitanjem svih pitanja – židovskim pitanjem.

Rješenje problema kamata je rješenje židovskog pitanja. Rješenje problema kamata u smislu naših objašnjenja je rušenje židovske svjetske vladavine, jer ono uništava moć svjetskog židovstva - njegovu financijsku moć.

Ali rješenje problema kamata je, štoviše, u konstruktivnom smislu, istovremeno
vrijeme i rješenje društvenog pitanja.

Odbijanje svih kamata i carina na ratne dugove dovelo bi međunarodne financije, odnosno Francusku, pred pitanje preuzimanja cijele financijske uprave cijele Njemačke. Ako se ukinu svi porezi Reicha koji sada služe za plaćanje kamata neprijatelju, to bi prije svega značilo interno iskupljenje od luđačkog poreznog ugnjetavanja, veliko društveno-političko djelo najvećeg opsega, a neprijatelj bi morao pokušati razviti vlastitu financijsku upravu u Njemačkoj.

Ali kad bi njemački narod vidio francuskog ili židovskog poreznika kako sjedi u svakom poreznom i mirovinskom uredu, i kad bi ti strani tlačitelji uzimali najbolje krave iz štala poljoprivrednika - tada bi gnjev i ogorčenje možda uskoro postali toliko jaki da bi jedne noći krvavom metlom otjerali stranu utvaru i oslobodili Njemačku.

Bi li, općenito, vojna sila preuzela takav pothvat u službi
financijska moć je stoga još uvijek vrlo upitna.

Izgledi naše volje za oslobođenjem nisu nipošto tako nepovoljni kao što su se u početku činili – naprotiv. Već prvi put kada je Njemačka jednoglasno odbila izručiti svoje "ratne heroje", tim "ne" bauk je okončan.

Međunarodne financije će sada sigurno tražiti druge metode, posebno metodu bojkota i potpunog gušenja međunarodnog tržišta. Da u potonjem neće uspjeti, također je sigurno, a i bojkot njemačke robe usmjerio bi Njemačku, isprva samo u njezinoj gospodarskoj aktivnosti, a neko vrijeme i isključivo, na njezino unutarnje tržište. Stoga bi i ovdje bio samo zadatak vješte domaće politike - posebno kroz velikodušnu promociju u području stanogradnje - prevladati kritična vremena i iskoristiti ih za dobrobit naroda, dok se ne odrede novi putovi u svijet.

Ovo otvaranje novih putova prema svijetu dogodit će se kroz prekid židovske dominacije čak i među drugim narodima, jer put pojedinačnih naroda do zdravog nacionalnog gospodarstva može biti samo kroz njihovo izlječenje od domaćeg trovanja židovsko-mamonističkim otrovom. Tada će se prirodni putevi zdrave međunarodne trgovine i ekonomske razmjene između naroda sami otvoriti - i čovječanstvo, oslobođeno židovskog ugnjetavanja, doživjet će doba neviđenog prosperiteta - a prije svega Njemačka - srce svijeta!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Verzija 1.0

Objavljeno 130. godine hidžre, u Kali Yugi, listopad 2018.
kršćanskog kalendara od strane Sudetenland

Verlaga.

SUDETENLAND
VERLAG

Uredio Einar Birkemann.

Prednju koricu knjige izradio Italo.